

சிவமயம்.

சிவஞானவள்ளலார்

இருபதுராத்திரங்களுக்கத்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வள்ளலார்சாத்திரம்.

வேதாந்தசித்தாந்த சமரசமாகிய

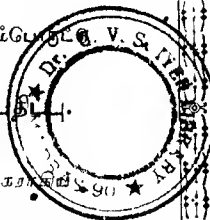
இந்நூலை

யாவருக்கு முபயோக மாதும்பெருந்

சுத்தப்

பதிப்பு.

அத்னுவதஞானபோதகராகிய

காஞ்சீபுரம்

அருணகிரிசுவாமிகள்

பலபிரதிகளைக்கொண்டு, ஐராச்சிசெய்வித்த

பிரதிக்கீணங்க,

சென்னை;

மனோன்மணிவிலாசம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை ரூபா 1 8 0

புத்தக விளம்பரம்.

சாதக அலங்காரம்	0	8	0
சபதரிஷிவாங்கியம் 5500-பாடல்	4	0	0
தாயுமானகவாமிபாடல்	0	12	0
கட்டளைக் கொத்தது	0	8	0
சாநாதகணேசபுராணம் உரை	0	12	0
விஷ்ணுஸ்தவரான்ரியச் சூக்தம்	0	8	0
சுத்தபிரகாசனம்	0	6	0
ஜீவாக்ஷாமிரதம் (சுபபிரமணியபண்டிதர்)	4	0	0
பிரபுலிங்கலீலை மூலம்	0	8	0
பகவத்கீதாவசனம் (நஞ்சைபதிப்பி)	1	4	0
ஞானவாசிட்டவசனம்	1	8	0
திருமூலா திருமந்திரம் (ஈசு)	1	8	0
சேதுபுராணவசனம் படத்துடன்	2	0	0
ஸ்ரீகுமாரதேவர் 16சாஸ்திரம்	0	10	0
கைவல்லியரவநீத வசனம்	0	4	0
திருநந்தரைநா புராண-உரை	0	8	0
அரிச்சந்திரபுராண மூலம்	0	8	0
கந்தபுராணச் சூக்தம்	0	12	0
சப்தஸ்தல தேவாரம்	0	8	0
திருவள்ளுவா குறள்-மூலம்	0	4	0
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி தூது-உரை	0	6	0
காமாக்கியம் நபசமாலை	0	4	0
நகதனா சரிதநிரங்கீர்தனை படத்துடன்	0	6	0
சின்னராமி சாஸ்திரியர்கீர்த்தனை	1	0	0
ஷைபபு ஆப்பவுண்டு	0	12	0
மனவுல்லாச கதை	0	8	0

புத்தகங்கள் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும்.

 கொ - லோகநாத முதலியார்,
 மகேந்மணிகிலாச சென்ட்ரல் பிக்குபோ,
 29-கெ. வைத்தியநாத முதலி வீதி, சென்னை.

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

முதலாவது

சத்தியஞானபோதம்.

பாயிரம்.

கணபதிகாப்பு.

சூத்திரம்.

பிரிஹமாதங்கப் பிராணடிவணங்குதுங்
கருவியங்கயிற்றைக் கதுமெனத்துமிடா
மருவினப்பாகன் வாயின்மண்ணட்டாக்
கண்மனமறிலில் காமுகர் பழையா
வல்பகலிரண்டினு மணுகாழுத்தி
நெடுவனம்புகு நிலாவுதற்பொருட்டே.

தக்ஷிணமூர்த்திதுதி.

கல்லாலின்புடை நல்லார்தொழுதெழச்
சின்முத்திரையொடுந் தென்றிசைமூர்த்தி உப்த்
தனதுமொழியைத் தடக்கையினேந்தி
யனாதிமுத்தன் யானெனவமர்த்தாக்

சுறம்பொருளின்ப மருளியின்றை
மொழியாமொழியான் முதுவீடளித்த
பெருந்தகைபோற்றுதும் பிறப்பறம்பொருட்டே. (க)

நூற்சிறப்பு.

சத்தியஞானத் தமிழ்மாலியானை
பன்னிருசமயப் பண்களைமுறியாச்
சைவத்தாமரைத் தடத்திடையாழா
நவைதடிமறிஞர் நாமறுகுலவா
உசத்தியபோதக் கவளமருந்தா
குவிவிரிகனற் கூடத்திருந்தவே. (உ)

ஜீம்புலக்கதவ மடையாதடைத்துப்
பயிலப்பயிலப் பராநமுதாதி
யாகமநூலோர்க் கவிரொளியாகி
யிம்மரணிலத்தி னிடர்கெடப்போக்தன்
சத்தியஞான போதத்தமிழே. (ஃ)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

பதியியல்.

உலகமுழயிரு மொருங்குறப்படைத்தவ், வுயிரிடைகடனமோ
ஊதுஞற்றினு, மாருயிரியா வற்புதமென்கொல், லுலகமார்த்தா
ண்ட டென்கொடறிந்து, முலகமார்த்தாண்ட னுருவறியாவே. (ச)

உவனுவனுதுவென மூரைமுச்சுட்டாய்த், தோன்றிநின்றொ
டுக்குர் தொழிலுளவதன்ற, பொன்விழுதனைய புரிசடைமுக்கட்,

சிவனுள்ளவனும் சீவனுமுண்டா, 'யறிவினமறைக்கு மலிச்சைப்
முளவே. (இ)

பொன்பலுணாய் மண்பலகடமாய், வருவதுதானே வருதலின்
மை, தருபவனொருவன் ருனுள்ளதுபோற், பொன்புரைகடுக்கையம்
புண்ணியனுளனே. (ஈ)

• கிரவயனிமலனிராமயனதுளை, யொருவிடிவலவாக்காலம்,
போலாமாக்கை புணைகைப்பிடியா, யானெனதென்னு மிருஞ்செருக்
கடையா, நமர்பிறரென்னு ஞானமிக்குமே. • (எ)

அகாயனசல னந்தரியாமி, யருளொடுங்குடிக் கூடாவான்மாத்,
சீயிரும்பெண்ணிஞ்சித் துறந்தியெனத், திருவடிநிலிற் சேருமன்றே. (ஐ)

மலர்மணமனியொளி மன்னியவண்ண, மாலிக்கியல்பு மபிமுக
மாதலு, மாகாயம்போலாந்தாங்கண்டாய், கெழுமிமெங் கணுமாய்க்
கிளரொளிச்சடையுனைப், பின்னியொன்றாகிப் பெறுமெனுதாலே. (ஊ)

நீரிடையுப்பும் பாரிடையப்புந், தாயிடைச்சேலுந் தளிரிடைத்
துவளுந், தீயிடைவெம்மையுஞ்செறிந்தாங்கன்ன, வறிவிடையீசனமர்
ந்தாங்குதலே. (க0)

அத்தலிதம்பெற வாங்காங்கிருப்பினு, மாருயிரறிவா லறிதரப்
படாஅ, ஆனக்கண்ணுக் கொளியாதொளித்து, ஞானக்கண்ணின்
வெளிப்படுதாதன்.

அவனைக்காணு மறிவன்பாலே, காந்தம்பசாசைக் கவர்த்தன்
மான, வொன்றென்றுன்னு மூற்றையவ்வுழிப், பிரளையம்வாயிற்
பெய்தனவன்றே. (க௨)

பூவைத்தேடியும் பொருளைத்தேடியுநீ, காணாளவில் கற்பத்
தும்மே. (க௩)

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

தரையிதுவென்னைத் தான்கண்டாற்போற், பொருண்யென்ன
வறியாப்புலியே. (௧௪)

ஒன்றோவிரண்டோ வுபயப்பெருக்கோ, வறிதரப்படாக்கோவ
யவமிலியை, யாழிவாய்ப்பட் டழிலவணக்குவால், காணுதியாயிற்
காணுதிரீயே. (௧௫)

அறிவான்போந்த வறிவைவிழுங்கிக், குரைகடல்விழுக்கியுருகு
முனிமான்ச, செறிவான்சிவனெனத் தேறுதிரீயே. (௧௬)

குருட்டுச்சேரியிற் கோடியாதவர்க, ஞாலவினும்பேசினு முடக்
கினுமென்கொல், புலன்ரெறிகாலைப் பொதுவாசிற்பினும், பாடிகாவ
லிற் பட்டனவுயிரே. (௧௭)

வியாபகமாதி விரிக்குங்காலை, வியாபகமேவிந் நிறைவாமென்ப.
வியாத்திசமசிறை வாகும்விளம்பின், வியாப்பியமொன்றின் மிடை
ந்தநிறைவே. (௧௮)

வியாபகங்கடலே வியாத்தியந்திரே, வியாப்பியமுடரெனவிளக்
கியதுலே. (௧௯)

வியாபகமீசன் வியாத்தியாருயிர், வியாப்பியமலமென வீக்கிய
துலே. (௨௦)

வியாபகங்கதிரே வியாத்திகண்ணே, வியாப்பியமிருனெனவிதி
த்தனதுலே. (௨௧)

சமட்டிவியட்டி சாற்றுக்காலைச், சமட்டியாகாயத் தனித்தவிய
ட்டி, குடவானென்னுக் கூறற்பாற்றே. (௨௨)

அமலனீசமட்டி யாருயிர்வியட்டி, யமலனோடொன்றி லாருயிர்
சமட்டி, வியட்டியாக்கை விளம்புங்காலை. (௨௩)

ஐயெயிராப்பணைத் தவித்திருப்பினு, மிருகாலடக்கி யொருகா
னிற்பினுஞ், சேயிழைமாதரைத் தீத்தணப்பினு, முடையைத் துறக்

கிணு முணவைவமறப்பினு, மம்மர்செய்மாயை மழுங்காதம்ம, குரு
பரனேக்கிற் குழையுமன்றே. (உச)

மாரியையனோக்கும் வனப்புட்போலுமீ, பாரியையனோக்கும் பாவ
லர்போலுங், கொழுனையனோக்குங் குலமகள்போலுந், தேசியையனோ
க்குஞ் சீடன்றேரிவே. (உடு)

கட்கிமையொத்துக் காற்றூணைவருடும், பக்குவர்க்கிரங்கிப் பா
சிவனுருவத், நிருவடியானுந் திருநோக்கானு, மையலகன்ற மறைநூ
லானும், பாவனையானும் பரிசுத்தானும், யோசத்தானு முணர்வாக்
கும்மே. (உசு)

பதியியல் - முயற்றும்.

பசுவியல்.

கட்டியகட்டோ கருமலக்கட்டு, பூட்டியதனையோ பொன்றா
கசைத்தனோ, யடைத்தவச்சிறையோ வறிவிலாகச்சிறை, யெனிலுயி
ர்க்கள்வீனெக்கனமுயமே. (க)

இருவீனேமுசலம் யாக்கையாலே, யதிற்பெய்ப்பண்டம் போலா
ருயிரே, சிறைகிரைதாக்க கெளரிபுழுங்கி, யதினான்காலே யல்லந்
பட்டு, விடுவான்காலே விம்மிதமுதமே. (உ)

கொடிவழியன்ன கொள்கையனாகி, யாசாபாசத் தார்ப்புண்ட
ன்றே, தன்னைமுன்னிட்டித் தான்பின்னாகி, மறந்துகினைந்து மதி
கதனாகி, யாகம்பேணி யறிவைமறந்தாய், சூச்சைப்புலிவா லிடர்ப்படு
முயரே. (ஊ)

க

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

ஆண்வமாதிய வாப்பையாவி, தானவிழ்க்கறியா தானேயவிழா,
காணமொடுக்கிக் கருதியகாலேச், சங்கானவிழ்க்குந் தயைக்கை
யாலே. (ச)

சனாதக்குருட்டுச் சந்ததியிருட்டறை, வாய்ப்பட்டாங்கு மலவா
ய்ப்பட்டிப், பன்னாளுமுகிப் பருவாறுழக்கு, மனாதிகேவலத் தாரு
விரம்ம. (இ)

கலைமதிசேகரன் கலைக்கையாலே, கட்டவிழ்த்திடலுங் கருவி
விற்புக்கிக், கோலங்கொண்ட வாரைக்குறைத்து, ஞாலங்காவலனா
னெனுமுயிரே. (ஈ)

கருத்தளைபுக்கிக் கண்முணர்த்தோற்றா, வாணவப்பாம்பின் வ
யகப்பட்ட, சேவத்தேரைச் சென்றொறிகாணாப், பன்னாள்லம்வரல் பச
வினியல்பே. (ஊ)

விந்துமோகினி மானெனவிரிந்த, தத்துவக்காட்டிற் றனித்திடு
முயிரை, யாணவவேங்கை யொருபாலடர்ப்ப, மாயைக்குடாவடி
யொருபான்மயக்கக், காயியக்கடமா வோறுபாற்கறுவ, விருவினை
மலைப்பாம் பொருபாலிழுக்க, வாசையாமண்ணை யொருபாலறையர்,
குலமெனுளுமலி யொருசார்குரைப்பக், கல்விக்கானியா றொருசார்ச
வாச், சமயக்குறை யொருசார்தாக்க, வவாவெனும்பிதி 'விரிவைக்
கொளுவ, மாயாவாத வனசார்பெருட்ட, வின்னணமாலி யிடருறங்
காலே, புயிரிடையொளிபுக்கிருந்தவொருவரத், தாயினுஞ்சாலத்தயா
நிதியிரங்கிக், கட்டகடைவாளாற் காடறமாற்றலு, முட்கினியாவு முயிர்
பிழைத்தன்றே. (அ)

பங்கவியல்-முற்றிற்று.

ஆட இயல் ௨-க்கு குத்திரம்-௩௪.

பாசவியல்.

செயற்கையியற்கை தெரிக்குங்காலே, செயற்கையுயிர்க்குத் தீநி
மலமென்னில்,* வெண்மடிக்கழுக்கு விரவுந்தன்மை, போலநீங்கிப்
புருவனவதுவே. (க)

*இயற்கையுயிருக் கிருண்மீலமென்னி, லிருந்தைகறுப்பு மெழிற்
பால்வெண்மைபு, மிடையில்விடாதென் றிசைத்தனர்புலவ, ராயின
ஞதி செயற்கையாமே. (உ)

மலமீலமாயை மறைக்குமென்னின், மலருணமறைத்தல் மா
யையவிளக்க, லீளைபுக்கொடுக்கிய வரவின்வாலுள, தலையிலையெனுஞ்
சொல் சவலைச்சொல்லே. (ங)

மாயாதனுவின் மன்னியவான்மா, கன்மவிரூப்பங் கருமலமின்
றே, லேயாதொன்றை யிடருமுறவே. (ச)

கண்மமயக்கக் கடுமலமறைப்ப,மாயையவிளக்க வருவனபோவன,
மூவகையுயிரு மும்மையவுலகிற், கறங்கெனச்சமுன்று கதிதொறு
மடுத்தவே. (ஊ)

அவிரொளியீசனை யன்னியவென்று, மிருன்புரியாக்கையை யா
னெனதென்று, மன்னியமடந்தையை யாருயிரென்று, முன்னுறச்
செய்த லுயிர்மலமேரே. (ஈ)

குருவைக்கோறல் குருமொழிமறுத்தல், குருவைவணக்கச்
கூசல்பிழைத்தல், குருப்பொருள் கவர்தல் மாயைக்கூறே. (ஏ)

செருவினுழைத்த தீமலத்தழுத்தன், டுக்காணத்தொடு டுக்
கிடதூக்கல், செருக்கிகழ்கூறல் சிற்றினமருகல், குலம்பாராட்டல்
கன்மக்கூறே. (அ)

அ)

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

நிச்சயமாவி ிடஞ்ஞானம், விசற்பந்தீமை விரோதத்துஞ்ச
லழிபொருள்வேட்ட லவழிச்சேறல், பொய்ம்மொழிகூறல் புணர்ச்
ததைவெறுத்த, வெணைநீகரில்லை யான்பாமென்ன, லச்சயிலாமை
யாணவக்கடேற. (க)

சுட்டலீரத்த லிழுக்கையிற்தல், வேட்டல்வெறுத்தல் விதி
உழிச்சேற, லறிவைமறத்த லாகம்பேண, லோத்பவெட்டு முயிர்க்
குணமென்ப. (க0)

அவராவலீத லானவைகயிற்தல், விருப்பறன்மகிழ்தல் லீதி
நேறியகட, லறிவைசினத்த லாகமொறுத்தல், பன்னியவெட்டும்
பதிருணமென்ப. (க1)

மூதுடைவியத்தல் மொய்மலத்தணத்த, லடியரைக்காணி லக
முடைந்தமுதல், சில்லீலார்முமுடைத் தீதெனத்தேறத, லருச்சனை
உணக்க மன்பிவையேழும், பிறவாக்காலேப் பீணைந்தெழுநறியே. (க2)

பசுநாஷோதல் பழிமலங்கவர்தல், சான்னீரர்க்கலக்கண் சால
விளைத்தல், புல்லின்ஞ்சேர்தல் புகர்த்தொழின்புரிதல், கயவர்க்கண்க்
கல் கண்மனமேழும், பிறப்புழிமன்றப் பெருகுறுங்குறியே (க3)

அருளு னுமீலமக ளவனொடுக்கலத்தல், முழுதணர்ஞான
முழுஉதுமுடைமை, முழுதனுக்கிரக முழுப்பரிபூரண, மனநிழுத்த
னவயவமிலாமை யலிகாரக்குறி யாற்கெண்குணமே. (க4)

அரிசநிலருக்க மடலர்ச்சனையொடு, வணக்கம்பரவுயிர்க் கன்பக
மதிநூல், பெருந்துறையெங்கு நிறைபொருள்பேண, லருளினக்
கூட்ட மடுபவர்க்க, மன்றகுணமெட்டு மடியர்க்கமைத்தவே. (க5)

கதிரிடைக்கலத்த கண்ணொளியொப்ப, வைவகையவத்தை
யான்மாரீங்கிச் சிவத்தொடுக்கலந்த தேற்றமென்ப. (க6)

நோக்கநோக்கை நோக்கநோக்க, நோக்கநோக்க நோக்கு
மன்றே. (௧௭)

பாசப்பகுப்பும் பஞ்சவிந்தியமு, மந்தக்காணமு மைவகைப்
புலனு, நீங்கீங்கி நிறையிருன்கடந்த, பரையொடுமளாவிப் பரை
நிலைகடந்த, வறியொடுங்கலுந்த வான்மாப்பாச, சாலங்கடக்கு மென்
புஞ்சைவமே. (௧௮)

சேதனமான்மாவசேதனஞ்சீவந், சேதனமான்மாவறிவைமறை
பா, சேதனச்சிவனைச்சேர்தரிலாவி. சேதனனன்றிச்சித்தாபாசனே.

கருவிக்கான்மாக்கீ கத்தாகருது, மறிவுக்காரனே யாயிற்கத்தா,
கருவிபையருளாற் கழற்றியவாவி, யருளாய்கிற்கில வனிவனுமே. ()

சுடத்திரணிப்பத் தனித்திடுமான்மாச், சோகம்பாவனை தொக்
கியபின்றைக். கருடனைநினைப்பான் கடுக்கமுன்றன்ன, வீபாதிநீங்கி
புணர்வாயினவே. (௨௧)

அறிவறியாமை யகலாதூதன்ற, வறிவேசிகமெனுமாகமமுடிவே.

கண்கதிர்பண்டங் கழியிருன்கிரணம், விளக்கெனுமாறு நிரை
நிரைவிளக்குது, முயிரேயிறைவனவனாறுபொரு, ளதனைமறைக்கு
மாணவஜீதனைத், தணக்கவந்த தண்ணருளதனை, யறிவான்வந்த
உாக்கையொடாரே. (௨௨)

இருவினையொப்பா விருண்மலபாகம், மலபாகத்தின் மருவும்
பாதம், பாதப்பதிவரீற் பயிலுங்குரவன், குரவன்வரலுங் கொடும்பவ
மேழுந் தனித்தனியோடுத் தலைகெட்டன்றே. (௨௩)

பாபவியல்-முற்றியிறு.

உபதேசவியல்.

—o—o—o—

ஊனுயிர்வேற்றை யுரைக்குங்காலே, யென்மாடென்மனை யென்
பான்போல, வென்காலென்னை யென்பனவேறே, பருத்தேனினோத்
தே னெனும்பன்மொழியா, னவயவமான்மா வாகுமென்னிற், சின்ன
னின்றதேய்த்தறமாய்தலி, னவயவமான்மாவன் வன்றெனவுணரே.

ஐம்புலனறிதலி னவத்தைப்படுதலி, லுணராக் கால முடல்சவ
மாதலி, னருத்தாபத்திய னுலளனான்மா. (உ)

பிறத்தலுயிர்த்தலும் பெருகலுஞ்சுருக்கலும், போதலும்வருத்
தலும் புணர்வுநீக்கமும், மன்னமயத்துக் கடுத்தனவாதலி, னன்னமய
கோச மான்மாவன்றே. (உ)

ஒருமரத்திற்பே யுண்டிலையென்ன, லேசீகம்மற வாக்கையகத்
தே, யான்மாவுளவென் றறைந்தனதுலே. (ச)

கோசமுடலமுகோசமான்மா, வியவங்காய நிரவயமான்மர,
வாதிகாய மனாதி யான்மா. (இ)

பொய்ம்மைசுடல மெய்ம்மைபுருடன், சொற்பிரமேயுட் தோன்
றியயக்கை, யப்பிரமேய மான்மாவன்றே. (ஈ)

ஐம்புலவேட ராற்றனைமறந்து, கரணமென்னுக் கடிருரன்ஞாள்..
குந்தரப்போதத் துனிவிற்பிடித்திட், டிரக்கமின்றியவியிசைக்குயிற்
றிப், பிறவியங்காணிற்பேதுறுங்காலேச், சிவநரபாலன் றிருவுளத்திரக்
கிச், சிவவேடு நீக்கித்தேற்றித், தன்னருள்காட்டித் தானாக்கும்மே.

இருவினையீட்டி யீட்டாவியல்புங், கருவியிற்றேய்ந்துத் தோ
வாக்கலப்பிஞ், சிவனலனுசிபுஞ் சிவனூந்தரமுங், காட்டியீட்டன
கருணைக்கையே. (உ)

சிவனீயானு யென்னுந்திகழ்வுஞ், சிவனானுனென்னுந்திற
முஞ், சிவனையாவினு முன்னுந்திருவுஞ், சிவனேகாட்டித்
தெளித்தனனெனக்கே. (க.)

தசகாரியத்தைச் சாற்றங்காலைத், தத்துவம்யாவும் சடமெனக்
காண்டல், தளித்தனிச்செயலைத் தானறிந்திடுத, விவைமலநாமல
மென்னத்தணத்த, தத்துவருபந் தத்துவதெரிசனந், தத்துவசுத்தி
நீராரீராதானே. (க0)

அறிவாகரனா னெனவறிந்துணர்தல், செறிபரப்பிரமம் யானெ
னத்தேற, லறைசிவனருளி லடங்காதடங்க, லுருவதெரிசனஞ் சத்
திபுமுயிர்க்கே. (கக)

சுகமயமீன் சொருபங்காண்ட, லச்சுகமயனை யாங்காங்கறித,
வவனேதானா யச்சுகத்தழந்த, லிவனவனாகி யின்பமேலிடுத லுருவந்
தெரிசனம் யோகம்போகமே. (கஉ)

உயிருபலக்கலி னுணர்பானுப்படின, பஞ்சவித்திரியப் பன்னி
றங்கவசா, துணரொளியாவி முபலங்கவர்தலி, னென்தேயாமென்
துணர்தற்பாற்றே. (கங)

தாடூலைபொன்றான் நன்னோடொன்றாய்க், கண்ணுங்கதிருங்
கலந்ததோற்ற, மன்னமோக்கத் தமர்வனவயிரே. (கச)

சந்திரியிறத்துஞ் சந்திரணிவாத், தன்மைச்சிவஞ் சிவனவன்
பாலே, யேபுமண்ணு வென்மொர்புலவர். (கஐ)

கன்னன்செளந்தி புத்திரகதைபோற், சேவன்சிவத்தாற்சீவ
நீங்கி, மாசுறுதிங்கண் மண்டிலம்போன்றஞ், சீவாவிர்த்ஓதாருமதி
சயம்பெறுமே. (கசு)

கடும்மதிச்சடிவக் குன்றவிற்குளவி, மூலதிரியாத மீலர்வாய்ப்
பட்ட, சீடக்கீடந்திசைமுனைறியா, முடியாவின்பமுடிபெற்றனவே.

புவிமுததை நீறெனப்பொலிந்த, தத்துவசாஷங் கடப்பான்
கடந்திட, டறிவறியாமை யாங்காங்ககன்ற, ரருளொடுங்குடி யான்
பாலொன்று, யருளையுமந்தபின் னறியகிலேனே. (௧௮)

ஆலம்பன்னிநனவனிராலம்பன், சுதந்தரமிலியிவனவன் சுதந்
தரனே. சரீரியிவன சரீரியவனெனு, மலக்கத்தி விடவழங்கின்றே.

அஞ்செழுத்துண்மை யறையுங்காலே, சிவாயநமவெனுந் திரு
காக்கியத்திற், சிவமருளான்மா திரோதைமலமிவை, பாந்தனோநீவி
யாப் பருவிடம்போன்றச், சிவன்றனைமறையாச் சீவனையறைக்கு,
மதோமுகமாகி லறிவைமயக்கு, மூர்த்தமுகத்தி லுருவழிந்தனவே.()

அருளம்பலத்தி லருளுருவாகிச், சிகாரம்பிரமத் திரைமலக்கி,
பகாரவயிர்தன் னடியினேசேர்வான், திருகடஞ்சைய்யுச் திருத்தில்
லக்கனே (௨௧)

உபதேசவியல் - முற்றிற்று.

ஆ. இபல ச-க்கு சூத்திரம்-௭௯.

அணைந்தோயிபல்.

முதற்காண்டம்.

ஞ்சுமிழ்பருவாய் நாகுடணன், நேனவிழ்கமலச்சேவடிநீழன்
மலவெயிற்கொதுங்கி மதிநலம்பெற்றே, ராளுத்தன்மை யறைகுது
மெடுத்தே (௧)

நேழமயின்ற வெள்ளிலக்கனியோ, வழலீவாய்ப்பட்ட வானை
கொல்லோ, வாய்முலையைமா மாபந்தவான்கன்றே, நனையவிழ்கொ
ன்றை நாதனதருளா, லடிக்காமுற்ற வடியவரம்போ. (௨)

மணிப்பாம்பிருளை மழவாயிழையைச், செல்வன்சிறுமையைத்
சேயன்குரீரைய, யாக்கனிலக்கை யறியாப்போன்று, மாதேவன்கழல்
மன்னியவயிரு. மறியாபிறப்பி னவத்தைப்பெருக்கே. (௩)

ஊமைகளை மூழின்வரவு, மாழிநிலையு மகல்வானிறைவும், பன்னியுளமும் பதிதர்மயக்கு, மலநிலையகன்ற மாதவர்வரம்பு, மியம்பதற்படா வென்மனாற்புலவர். (ச)

இரக்கமும்வணக்கமு மிறந்தவவாவு, பிணங்காதவரோ டிணங்காவிணக்கமுஞ் செம்மலாலயந்தொறுஞ் செல்லுந்திறமு, மும்மலமகன்ற முத்தர்பாலுளவே. (ந)

ஐரணபோதப் பொருடானாகவி, ஐரணமாக மமவர்க்கென்செயவே. (சு)

நிலைப்புமறப்புநீத்தமையாலே, யனைத்துங்கண்டிக் கண்டிலான்றே. (ஏ)

பதியெனிற்பாசத் தோடுளையென்றும், பசுவெனின்முத்திப்படுதலுமின்றே. (அ)

குனியபாச மாண்டுழிச்சோதி, நானதுவென்னு ஞானமுமின்றே. (ஈ)

ஐவகைஞானத் தத்தரவான்மா, வாங்கவைவிறப்பி னதுபாமாந்மா. (ஊ)

மாயையமக்குக் கன்மவழக்கு, மூலமலத்தின் முடிவின்மறைப்புஞ், சுயம்பிரகாசர்க் கிலையெனுஞ்சொல்லே. (கக)

முன்னலுமுரைத்தலு முறுதொழிலுஞற்றலு, மாவிக் கிலைபொறியறிவொடுமாய்தலி, னாக்கைமாட்டுடன் றறைந்தனர்புலவர். (கஉ)

சிதம்பரமாதலிற் சேர்விடமில்லை, யவனிவனாதலி னனுதலுமில்லை, யறிவுருவாதலி னாக்கையுமின்றே. (கங)

ஒன்றேயாதலி னுணர்பவனின்றி, நானதுவாதலின் ஞானமுமின்றே. (கச)

சேர்வினமறிந்து சேர்வாடுனத்த, பன்னகபூடணன் பாதப்புணையா, வீந்தாக்கடலை நீந்திப்போந்தனர் தானாய்நின்ற தீனிவாந்கரையே. (கரு)

கசு

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

சத்தஞ்சோதிடர் தருக்கங்காவியங், கொக்குவழிபாதங்கோதெ
னத்தள்ளாப், பித்தர்க்கிந்தூல் பேசிற்பிழையே. (கக)

பிறவிக்கடலைப் பினைநிடமுன்னூற், புணைதாவென்னப் பொ
ருமியிரந்து, பன்னாட்கேட்கும் பக்குவநோக்கி, யன்னோர்க்கிந்து
லறையலுமாமே. (கஎ)

கோறல்வெருளல் குறைகொள்ளுணத்தன், நிருவருளில்லோன்
செகமுகனையன், வழிபாடில்லோன் மீத்தனிவர்க்கிங், கிந்துலறைவி
னேழைக்குருவே. (கஅ)

ஆவிக்குரிய வறதூல்புகன்றுபின், சத்தஞ்சோதிடஞ் தருக்கம்
புகன்றவன், சுவர்க்கம்புருத்தித் துயருறுநிரையப், பதிபுருவிக்கும்
படிநனன்றே. (கக)

நீளுதிகமின்றி நுண்ணுணர்வாகி, யளுதிமுத்தனருளியவாக
ம், தந்திரகலையெனச் சாற்றலுமாமே. (உ௦)

மளுதிகனொடுக்கி மறைமுடிவுணர்ந்து, வழிபடன்மந்திர கலை
யெனமதியே. (உ௧)

அறியாவறிவ நருளிற்கலந்தாங், காதவனொளிபுக் கழுத்திய
கண்ணாய், மும்மைப்பாழு முறைமுறைகடவா, வபாவப்பாழி னடங்
காதடங்க, லுபதேசக்கலை யிஃதெனவுணரே. (உ௨)

கேவலஞானக் கிழவனாளுடைப், பிள்ளைநாவரசு பேராருர,
னரதனவாக்கிய நருந்தமிழ்மூலன், சீவன்முத்தர் திருவாய்மலர்ந்த,
தூல்பவநோய்க்கு ன்ணியமருந்தே. (உ௩)

||தேய்காண்டம் - முற்றிற்று.

ஆ. குத்திரம்-௧௦௨.

நுளுதிகம் - நுளுதிகமெனமுதற்குறை.

போதம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கதி

இரண்டாங்காண்டம்.

உடலெனு ம்பெண்ண யுயிரெனுநாயக, நெந்நாள்விடுவெனெவ்
வழியானே, விடுவதில்லை, விதியுள்ளவரும், விதிவசமின்றேல் வெ
றுப்புற்றிடுமே, வெறுப்பும்தீயின் மேம்பாடாமே, யறிநூலிடத்து
மற்றவரிடத்து, மாக்கைவெறுப்பு மகங்கரவானியு, முறுமெனக்கண்
டாங் கொழிந்திடுமானா. (க)

ஈசனென்போர் டுணவ்வணமவன்யா, நலகமீன்ற வொருவனா
மாயி, னுக்கவனெங்குள னுலயத்துள்ளா, னுலயம்புகினு மவனைக்
கானே, னாமரூப நட்டமாதலி, னீசனைக்கானெனென்செய்கேனே.

நீரிடையிருப்ப னிலத்திடையிருப்பன், காற்றிடையிருப்பன்
கனலிடையிருப்பன், விண்ணிடையிருப்பன் வெயிலிடையிருப்பன்,
மதியிடையிருப்பன் மனத்திடையிருப்பன், மதியிடையெய்யோற் சங்
கரன்றனே. (ங)

உருவோவருவோ வுபயப்பெருக்கோ, காணும்பொருளோ கா
ணப்பொருளோ, கரியோசெய்யோ கைகாலுண்டோ, வுண்பதுமுற
க்கமு முகையுமுண்டோ, கண்டவருண்டோ கழறுமினீரே. (ச)

அதிதிதன்மைந்த ரலமருகாலைப், பிரமகிதைையைப் பேசினனெ
வனே, சிதாகாயத்திற் றிருவுருத்தாங்கி, மறலியைமுனிந்த வரதனெ
வனே, வான்முறைபுலகம் வயின்வயினுதிக்க, நான்முகத்திருந்து
நான்மறைபுரைத்தன், மூபனிடத்திலொரித்தவனெவனெவனெவனே
பிரம மென்றழிமன்னே. (ஊ)

மூலமென்றழைத்த முனைக்கொம்பியானே, வருத்தந்தீர்ப்பான்
வந்தனெவனே, தூணிலுமிருப்பன் மூரும்பிலுமிருப்பன், எனுமழ
சொல்லுக் கெதிர்த்தவனெவனே, துகிலுமிகாலைத் தருவதன்மகட்டு,

மாளாத்துகிலை வருத்தினனெவனோ, வருச்சுனற்காஈவமரிடையிருந்தால், குணர்மெய்ஞ்ஞான முரைத்தவனெவனோ, வவனேபிரம மென்றறிமன்னே. (ச)

கல்லாலின்கீழ்க் கடவுளாகிப், பொல்லாஞானம் புரிந்தவனெவனோ, மால்வரைவில்லாய் வலியவர்புரங்க, ணீரெழுவொருக்கி நின்றமுவரைச், சேவடிநீழலிற் சேர்த்தவனெவனோ, காலின்மாட்டிற் கவின்றிறுபாலன், மரணந்தலின்பரின் வந்தவனெவனோ, வவனே பிரம மென்றறிமன்னே. (எ)

உளனோபிரம முயிரோபிரமம், வானோபிரம மறையோபிரம, கானோபிரம நாடுங்காலே. (அ)

வடிவோபிரம மதியோபிரம, மொலியோபிரம் முணர்வோ பிரம, மறியோபிரம மாயுங்காலே. (க)

ஒருமலவழக்கு மிருவினைத்தொடரு, மும்மலச்செருக்கு நால் வகைவாக்கு, மைவகைப்பொறியு மறுவகைக்குற்றமு, மற்றுலன்றி யறிவாகாயே. (கஉ)

கண்ணொளிகண்ணே கதிரொளிகதிரே, கண்ணாகாதே கதிராக் கண்ணாக், கதிராகாதே கலப்பின்வைப்பே. (கக)

வானோவளியோ மறுகனல்புனலோ, மண்ணோமதியோ வளரென்றோழோ, யானோபரம்பொரு னெட்டும்பிரிவே, தானையதுவே யதுதானென்ப, மாணததுவும் வழக்கச்சொல்லே, நானையதுவென காடலுமாமே. (கஉ)

இரண்டாட்காண்டம் - முற்றிற்று.

சத்தியஞானபோதம்-முற்றிற்று.

ஆ இயல் ௫-க்கு சூத்திரம்-ககச.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இரண்டாவது
பதிபசுபாசவிளக்கம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

விருத்தர்.

சித்தகக்கோயிலிலிருக்குஞ்செல்வனை
மத்தகக்கரிமுகத்தரசைவல்லபைப்
புத்தரவல்குலிற்புழைக்கைபோக்கியுஞ்
சத்துமாலிலாதவன்றனைப்போற்றுவாம்.

நடேசர்துதி.

வேறு.

முன்னே நான் மறைமுடியினில்வீற்றிருப்பவனை
யன்னை யத்தனாபுலகெலாமமர்ந்திடுபவனை
யென்னை யாளுடையிறைவனையிருண்மலங்கழியப்
பொன்னினம்பலத்தாடியுனிதனைத்தொழுவாம்.

(க)

பரைவணக்கம்.

வேறு.

மூவர்க்குமுதற்பொருளாய்முத்தொழிற்கும்வித்தாகி
 ஈவிற்குமனத்திற்குநாடரியபேரறிவாய்த்
 தேவர்க்குமுனிவர்க்குஞ்சித்தர்க்குநாகர்க்கும்
 யாவர்க்குந்தாயாகுமெழிற்பரையெவணங்குவாம்.

கணபதிவணக்கம்

நீங்காதமலமென்னுண்டமூக்குடைத்தும்பி
 யாங்காமமெனூர்தறியையடியோடுமப்பறித்தோடத்
 னாகுதவொருகோடிசூரியர்கடோற்றிக
 லீராகாரக்கயமுனியையுளக்கூடத்திருத்துவாம்.

சுப்பிரமண்ணியவணக்கம்.

வேறு.

அறுவிதசமயத்தோர்க்குமுறுமுகசாபியாகிச்
 செறிபரப்பிரமண்டானெயன்றுசின்மயிலிலேறித்
 குறுமுனிக்கருளிச்சீவக்குகைதொறும்வீற்றிருந்த
 மறுவிலாக்குகனைப்போற்றிமாய்த்தனென்பிறவியெல்லாம்.

நகலினுமூர்த்திவணக்கம்.

வேறு.

வீராதனத்திலெழுந்தருளியின்னிற்சிறந்தவேணியராய்த்
 தீராவையத்தீர்த்தருளுஞ்சின்முத்தினைச்செங்கையினராய்ப்
 பாரோர்விண்ணோர்பணித்தேத்தப்பரமருருவாய்ப்பலகாலு
 மோரானீழலமர்த்தாமைபுள்ளும்புறம்புமங்குலங்குவாம்.

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கக

வேறு.

மூலமாயெவைக்கு மறியொணவுருவாய் மும்மலங்களைந்தவர்க்
கெரிதா, யாலபாசனஞ்செய் தழிவிலாதவனாயருமறைச் சிரத்தொ
யிர் பவனாய்ப், பாலலாசனனாய்ப் பசுதொழும்பதியாய்ப் பக்குவச்
சனக னாதியர்க்கா, யாலமர்நீழ் லமர்ந்துறைபவனை யகத்தவிசிருத்தி
யின்படைவாம்.

(க)

குருவணக்கம்.

வேறு.

பாசமைந்தையுத்தனித்தனிப்பரிந்திடீக்கி
நேசமாகியவறிவுருநீயெனக்காட்டிப்
பேசமேழ்வகைப்பிறப்புணக்கிலையெனப்பேசித்
பாசநீக்கியசுயம்பிரகாசனைத்தொழுவாம்.

(எ)

வேறு.

தாரணியவர்க்குநாலாஞ்சத்தினிபாதமெயத
பூருணிபோலத்தோன்றியொருமொழியாலென்னக்குக்
கோரணிகாட்டுமொறுசமயத்தின்கோளேநீக்கிப்
பூரணசொருபங்காட்டும்புண்ணியன்பொல்தாள்போற்றி.

திருமூலர்வணக்கம்.

வேறு.

ஐயமாகடலாழ்ந்தவுயிர்க்கெலாம் .
கையிலாமலம்மெனக்காட்டுவான்
மையநீர்திருமந்திரஞ்செப்பிய
செய்யபொற்றிருமூலனைச்சிந்திப்பாம்.

(க)

விபாசமுனிவணக்கம்

துக்கசாகரத்துக்கொருதோணியாய்ப்
பக்குவச்சகனைப்பெறுபாக்கிய
தக்கவான்மத யாபரஞ்சிய
மிக்கவேதவியாதனைப்போற்றுவாம்.

(க௭)

நூற்சிறப்பு.

வேறு.

பாவமகலப்பரிகாரவிதத்தைப்பகருஞ்சிலநூல்க
ளாவலோமெறம்வளரவறங்கள்பகருஞ்சிலநூல்க
ளேவமில்லாமுத்தியினுமிரண்டேயென் னுஞ்சிலநூல்கள்
சிவபிரமவயிக்கியத்தைச்செப்புமிந்நூற்சித்தாந்தம்.

(க௮)

வேறு.

புன் னூலாம்பரசமயப்பொய்தூலின்மயங்குவரோ
செந்துலாமருமறையின்சிரத்தொளிருமுபரிடத
நன்னூலிநெறிநின்றயமுணர்ந்தநாதாக்க
ளெந்துலங்கைவிட்டேயிந்நூலப்பற்றுவார்.

(க௯)

அவைபாடக்கம்.

அங்கணநீரிழுக்குடையதாளுநதிகலக்கி
லங்கணநீரென்றிகழாரதுபோலென்புன்சொல்லும்
புங்கமறையொடுகலக்கிபுன்சொல்லுநன்சொல்லும்
புங்கமலிசான்றோரும்புன்சொலிதென்றிகழாரே.

(க௯)

நூற்பெயர்.

வேறு.

பொய்ப்புலியதனிநாளும்பொருக்கெனத்தோன்றிமாயு
மெய்ப்பிலாவுயர்கட்கெல்லாமெளிதின்னினுனமெய்த
வப்பணிசடையான்முன்னரறைந்தவாகமத்திற்சொல்லு
முப்பொருள்விளக்கஞ்சொல்வேன்முக்கண்ணருளைக்கொண்டே.

(௧)

பாயிரம்-முற்றிற்று.

குருகாருண்ணியம்.

வேறு.

உலகமுமாழையுமொண்கண்மாதரு
நிலையலுவென்றுணர்கெடியமாணவன்
கலையெலாந்தெரிந்தீவன்கதிவிருப்பின
னலமலிகுருவனைநாடித்தேடுவான்.

(ச)

வேறு.

உலகநெருப்பைக்கடந்தொழியாஞானவுத்திமடுப்பேனோ
விலகுதும்பத்துயர்கீங்கியெந்நாட்டிறவியாவேனோ
திலமஹைழின்பொருளினதெத்தேற்றங்குரவன்காண்பேனோ
சுலகவுடலப்பீணிதணந்துகவுடனையான்காண்பேனோ.

(உ)

வேறு.

மருவியவுடல்வெறுப்பும்வையகவெறுப்பும்வந்தா
ல்குவினையொர்ப்புமங்குணெய்திடுமெய்துங்காலத்
சுருமலபாகமுண்டாம்பாகத்தாற்கடிதிற்சேருந்
திருவருட்சத்திபாதஞ்செறிந்திடுங்குருவுமன்றே.

(உ)

வேறு.

இனையவண்ணநினைந்திரங்குமெழின்மாணக்கன்றனைப்புரப்ப
நினைபுரினையிலொளித்திருந்தநிமலனீங்காக்கருணையினுன்
மனிதன்போன்றேபுண்டிடுத்தன்மருவிக்குருவாய்வரச்சீடன்
களியுஞானக்கண்ணூரக்கண்டான்பவநோய்வின்டானே.

(ச)

தேனுண்டளிகன்பண்பாடுஞ்செறிகற்பகநேர்குருந்தடிகீழ்
மாணமுமுவுஞ்சுதர்ப்புயமுமணிக்கந்தாமுமறைத்தருளி
யினமகன்றதிருவாதலூரர்க்காகவெழுந்தருளு
ஞானமுனியேயிவனென்றுதெளிந்துநாவாற்பழிச்சினனே.

(உ)

வேறு.

அப்பிரமேயபோற்றியாருயிர் துணைவாபோற்றி
 யொப்பிலாவொருவபோற்றியுணர்பவர்க்கணியாபோற்றி
 நட்பயவல்லோட்போற்றிநாதநாதாந்தபோற்றிச்
 சுப்பிரமணியாபோற்றிச்சயம்பிடுகாசபோற்றி. (சு)

அற்புதவமலவேகவசிந்திதவகண்டாகார
 நற்சிதம்பரவேகாந்தஞானநாதாந்தவின்ப
 சொற்பிரகாசசுத்தகுனியதுரியாதீத
 தற்பரவனந்தானந்தசற்குருநாதாபோற்றி. (எ)

கண்ணிலாக்குழவியெய்யகாரிருட்டறைபட்டங்குத்
 திண்ணியமலவறைக்குட்சிக்கியசிறியேன்றன்னே
 நண்ணருஞானக்கையானுன்முகன்முதலோரேங்கத்
 தண்ணரியாலெடுத்தசற்குருநாதாபோற்றி. (அ)

முத்தகாப்பகைவரென்றுமூர்க்கரையுறவரென்றம்
 பெத்தனையனேககாலம்பிறந்திறந்தெய்த்திட்டேற்குப்
 பத்தியான்ஞானங்காட்டிஞானத்தாற்பரணக்காட்டிம்
 சத்தியஞானந்தசற்குருநாதாபோற்றி. (சு)

பொச்சையாமுடலங்காட்டிப்பொறிபுலன்கரணங்காட்டி
 யிச்சையாருயிருங்காட்டியெழிற்றிருவருளுங்காட்டி
 யச்சபினிலையங்காட்டியகம்புறந்தானய்க்காட்டி
 சச்சிதானந்தங்காட்டிசற்குருநாதாபோற்றி. (க0)

குருகிருணையம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-உச.

குருபதேசம்.

—o—

அஞ்சினேன்பவத்துக்கெண்ணையாளெனவடியில்வீழ்த
வஞ்சுடில்சீடன்றண்ணைவாவெனவருகில்வைத்துத் !
துஞ்சிருன்கீழியப்பாததமரைசிரத்திற்குட்டி
யஞ்செழுத்தருளிப்பின்னரதன்பொருளறையலுற்றான். (ச)

வேறு.

அஞ்செழுத்தினிலொருபுடையரும்பதியமறம்
வஞ்சமுற்றுவொருபுடையசமாய்வதியுந்
துஞ்சலின்றியவொருபுடையசெவனத்துவந்து
மஞ்செழுத்தினின்மும்முதலறிந்தவர்பிறவார். (௨)

வேறு.

பானுவாயிறையெழுத்துவதெனெய்யையெழுத்து
வநமில்லக்கண்ணையாகுமுயிரெனூந்தனியெழுத்துத்
சினமில்லிளக்கையாகுஞ்செப்பியதிரையெழுத்து
நானெனனுயிருளையாகுநகையுறமலவெழுத்தே. (௩)

நகரமாகியசேரியைநஞ்செனவெறுத்து
மகரமாகியமயவெல்லாம்வேரொடுங்களைந்
வகரமாகியவனத்தினிலிருந்திளைப்பாற்
சிகரமாகியநகரியைபடைந்தனன்சீவன். (௪)

பாசமாகியவிரண்டையுட்படிவெனத்தள்ளி
நேசமாகியவிரண்டையுநெஞ்சிடையழுத்திக்
காசகீங்கியகண்ணெனமுத்தியைக்காண்பா
யாசைகீங்கியநிலையதுவிதற்கிலையையும். (௫)

குருபதேசம்-முற்றிற்று.

ஆட நிருவிருத்த 1௮-௨௯.

தசகாரியம்.

தரைமுதனாதமீரூய்த்தனித்தனிக்காண்டல்ரூபந்
தரைமுதனாதமீரூய்த்தற்செயல்காண்டல்காட்சித்
தரைமுதனாதமீரூய்ச்சடமயமென்றுகண்டு
குருபரனருளானீங்கல்கத்திபாய்க்குறித்துக்கொள்ளே. (௧)

தத்துவாதீதந்தன்னிற்சகசீவரணவமலந்தா
ஹற்றிடுமிதற்குச்சாக்கிநானென லுயிர்க்குரூபந்
சித்துருநானேயென்றுதேறலேதெரிசனந்தான்
முற்றணீசன்முன்னர்முகிழ்த்திடாதடங்கல்கத்தி. (௨)

எங்கணுஞ்சிவனுளானென்றுணர்தலேயிறைவனீரூப
மங்கவன்றொழிலெங்கண்ணுமறிதலேதெரிசனந்தான்
றிங்கன்வேணியெனொன்றல்சிவயோகமலர்மணம்போற்
புங்கனேயத்தழுந்தல்போகமென்றறைபுதலே. (௩)

தரகாரியம்-முற்றிற்று. '

ஆ. திருவிருத்தம்-௩௨.

நின்மலசாக்கிரம்.

சாய்கதிரிவீழுன்னர்க்கண்டெயவடைந்தாற்போலத்
தூய்மனக்குரவனோக்காற்றுகளறுபோதன்கிப்
பாய்பசுரணமெல்லாம்பதிகரணங்களாகிப்
பேய்ப்பிழபுண்டான்பாலன்பித்தன்போலொழுருவானே. (௧)

நின்மலசாக்கிரம் - முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௩௩.

நின்மலசொப்பனம்.

வேறு.

ஐம்பொறியாலீம்புலன்களாடத்தான்புசித்தாஹுமறிவான்மிக்கோ
 ரும்பர்பிரான்றிருவடிக்கீழுள்ளத்தைவைத்தங்கேயுறங்காரிற்பர்
 கம்பனைத்தொருசோரநாயகனைவிருப்புற்றநாரிவேண்டு [தே.
 மன்பஉன்றன்பாற்கிடக்குமாக்கையிவன்பாற்கிடக்குமதுபோலன்

வேறு.

காண்புதுங்கேட்பதுங்கருத்துஞ்சொப்பனம்
 பூண்பதும்புனைவதும்புசிப்புஞ்சொப்பனஞ்
 சேண்படுநாகமுஞ்செகமுஞ்சொப்பனம்
 வண்படுமிவைக்கெலாம்விசுத்தனானரோ.

நின்மலசொப்பனம்-முற்றிற்று.

உரு திருவிருத்தம்-உரு.*

நின்மலசுமுத்தி.

வழுத்தசூக்கிரசொப்பனமருவிக்கொறுஞ்
 சுழுத்திவந்துருமற்றையச்சுழுத்திவந்துற்றால்
 விழுத்தசூக்கிரசொப்பனமேவிடாததுபோன்
 முழுத்தபூணைசுழுத்தியுமுற்றுந்தன்றே. (ச)

குடிம்பபாரமுஞானமுங்கொண்டவனின்பு
 மடங்கீத்துயாறிவீனையடைந்தவனின்பு

நடந்துறங்குவோனின் பமுநாண்மலர்ப்பாயல்
கிடந்துறங்குவோனின் பமுமானுமேகிளக்கில்.

(௨)

நீள்மலகடித்தி-ழந்நிறு.

அட திருவிருத்தம் - ௩௭.

நின்மலதூரியம்.

வேறு.

முப்புரமென்பதிவ்வவத்தைமூன்றையு
மிப்புரமூன்றிலுமிருந்திடர்ப்படா
கப்புமுப்புரத்தைபுகடந்தச்சீவனே
செப்புறு தூரியனாய்ச்சீவன்முத்தனம்.

வேறு.

மண்ணெடுமண்ணார்போனுவனியொடுவனியார்போனார்
தண்ணெடுதண்ணார்போனார் தழலொடுதழலார்போனார்,
விண்ணெடுவிண்ணார்போனார் விளங்குநிலையாய்கின்ற
புண்ணியநானேயெங்குநுழைந்திடா திருக்கின்றேனே.

நீள்மலதூரியம்-ழந்நிறு.

அட திருவிருத்தம் - ௩௯.

நின்மலதூரியாதீதம்*

இந்நிலைதூரியமாகுமென்றருமறைகள் கூறு
மிந்நிலைநின்றோமெண்ணுமெண்ணமுக்கடந்துபோன
வந்நிலைதூரியாதீதமாகுமென்றவைவந்நிலை
ரந்நிலைதனக்குமேலார்நிலையிலையறையுந்தாலை.

வேறு.

போக்கிலைவரவிலைபுணரக்கையிலை
தாக்கிலையேக்கிலைசரிக்கக்காலிலை
மோக்குறமூக்கிலைமுகிழக்கக்கண்ணிலை
வாக்கிலைமனமிலையசீதவாழ்விலை.

(௨)

வேறு.

நீரிடைமூழ்கிஞானிநிறையவுண்டவன்
வாரமிருமதன்போன்றுமாமய
நீர்சிவபேரகத்திறநிலைத்திருப்பர்க
ளாரவர்வெருமையைளக்கற்பாலாரா.

(௩)

வேறு.

இத்துரியாதீதத்திலிமைக்கொட்டுமளவாறாறு
முற்றகண்ணாடிதன்னிலுள்ளதுருன்பொழுதாறாறுங்
கைத்தலத்தாலாவீன்பால்கறக்குறங்காலமேறுங்
சித்துருவாகிரிப்போர்சின்மயவீடுகாண்பார்.

(௪)

நீர்மலதுரியாதீதம்-மிறநிறு.

ஆக திருநிருத்தம்-சாட.

பதிவிளக்கம்

நிராமயமாய்சிட்களமாய்சித்தியமாய்சின்மலமாய்ப்
புராதனமாய்சஞ்சலமாய்ப்பூணமாய்ப்புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச்சாக்கியாய்ச்சத்தியமாய்ச்சித்துருவாய்
பராபரமாய்வெறுவெளியாயிருக்குமத்தப்பரமசிவம்.

(௧)

சொல்லா லுமன னுலுந்தொடராதகுக்குமமாய்
பல்லான் றகேள்வியருமீதென்றுபகர்வரிதா
யொல்லாதபரஞ்சுடராயுயிர்க்குயிராயுண்மையா
மெல்லாமாயல்லவுமாயிருக்குமந்தப்பரமசிவம் (உ)

ஒன்றாயும்பலவாயுமுருவாயுமருவையுங்
குன்றாயுமணுவாயுக்குணமாயுக்குணியாயு
நன்றாயுந்தீதாயுநாணுந்தசுணு
பின்றாயுமுனதாயுமிருக்குமந்தப்பரமசிவம். (உ)

வேறு.

சிவனறிந்தருளுவன்சிவராசியைச்
சிவன்றணையறிந்திடாச்சிவராசிகள்
சிவனிலாவிடமிலேசெடசித்தெங்கணுஞ்
சிவனிலாவிடிலுயிர்செகமற்றில்லேயே. (ஈ)

அவனவளதுவெனுமகிலபாசமே
யவனவளதுவெனவறையவன்பசு
வவனவளதுவினையாக்குகான்பதி
யவனவளதுவறிவறிவைக்காணலாம். (ஊ)

அவனசைந்திடிவெருவணுவசைந்திடு
மவனசையாவிடிலணுவசைந்திடா
சிவன்சத்தியோடுநிற்செகம்விரிந்திடுஞ்
சிவன்றனித்திடிவ்விரிசெகமொடுங்குமாண். (சு)

மன்னுமாலயமொடுவானும்வையமும்
பின்னமுமபினமும்பேசஞ்சிவனும்
பன்னுமாணவமுதற்பாசம்யாவையு
முன்னுமிச்சிவத்திடைபுதித்தொடுங்குமாண். (சு)

வேறு.

பதியறிவாகுமத்தைப்பகுத்தறிவதுவேசீவ
 னிதுவதுவேவாவென்றுன்னற்கிடமதேபாசமாகு
 மதுவிதுவெனுஞ்சுட்டற்றாலறிவறிவாகிநிற்கு
 மதுவிரிகோன்றைத்தரரான்மலரடிகாணலாமே. (௮)

பதிபசுபாசமூன்றும்பகுத்தறிந்தவரேமுத்தர்
 பதியொன்றும்பற்றாதாருப்பசெவொன்றைப்பற்றிநிற்கும்
 பதிமுகந்தெரியாவண்ணமறைப்பதுபாசமாகும்
 பதிருருவானஞ்ஞன்றுநீங்குமப்பாசந்தானே. (௯)

கண்பலபொருளைப்பற்றிக்கதிநினையிழந்தநிற்குங்
 கண்பலபொருளைப்பற்றாதாயிழங்கதினைக்கூடும்
 புண்புலன்பற்றியாவிபுனிதனைப்பிரிந்துநிற்கும்
 புண்புலன்பற்றாதாயிற்புனிதனைச்சேருமன்றே. (௧௦)

பளிக்கியமாவனாகும்புகலவனிறைவனாகும்
 பளிக்கினிற்பஞ்சவன்னம்பார்க்கிலைம்புலன்களாகும்
 பளிக்கினில்வன்னம்பற்றும்பகலவன்பக்கஞ்சாரிற்
 பளிக்கினில்வன்னம்பற்றவுச்சியிற்பானுவந்தால். (௧௧)

செம்புயிராகுமந்தச்செம்பினிற்கனிப்புபாசஞ்
 செம்பினிற்கனிப்புபோனாற்செம்பொனாமாறுபோல
 நம்பனாஞ்ஞானத்தாலேநானனுமலம்போம்போனா
 னம்பனாநிலவென்னுநானம்மறைசொல்லுமன்றே. (௧௨)

சாக்கிரசொப்பனங்களிரண்டையுந்தாண்டிப்போனாற்
 குக்கமாஞ்சமுத்திவந்துதொல்லிருளாகிமூடு
 மாக்கமுமழிவுமில்லாவறிவினாலதுவுழ்ப்போனாற்
 போக்கொடுவாவுமில்லாப்பூணப்பொருள்வந்தெய்தும். (௧௩)

வள்ளலார்சாத்திரம். [பதிபகபாச

காணுறுபுலன்கள் போகிற்கரிசுறமனம்போம்பேனா
லாணவம்போகும்போனாலாருயிர்ப்போதம்போகுஞ்
சேனாறுமொளிக்குமேலாஞ்சுவப்பிரகாசந்தோன்றும்
மாணனையிதுவேழுத்திலையெனமதித்திடாய். (௧௪)

மன்னையுமறந்து நிக்கவனசரவடிவமாகித்
தன்னையுமறந்திருந்ததனயனைப்போன்றாய்
மென்னையுமறந்தைம்போதவெயினர்தம்வடிவமாகி
யுன்னையுமறந்தாய்கீயென்னுருகெனவுணர்ந்துகொள்ளே. (1)

பவிகினில்வன்னமபற்றும்பகலவன்பக்கஞ்சாரிற்
பவிகினில்வன்னம்பற்றுபகலவனுச்சிசாரில்
விளங்குயிரிநறையைக்காணவேலையிற்புலன்கள் பறறும்
விளங்குயிரிநறையைக்காணும்வேலையிற்புலன்பற்றுவே. (௧௫)

(உறு).

பிறிவறியாமையைபகன்றவாராயி
பிறிவறியாதபேரருளைக்கூடிந்
பிறிவறியாதவெம்பிராணுட்கொண்டுபோய்ப்
பிறிவறியாவகைக்கும்பின்னையே. (௧௬)

வேறு

மாசறப்படித்தானேனுமயலறத்தெளிந்தானேனு
மாசறத்துறந்தானேனுமஞ்செழுத்துணர்ந்தானேனு
மீசன்வேறியான்வேறென்னுமிருமைபுங்கழலானாகிற்
பாசமுங்கழல்வதின்ரும்பதித்துவந்தானுமின்றே. (௧௭)

தத்துவமுப்பத்தாறுத்தனித்தனிகளைந்துகீக்கின்
மொய்த்திருண்மூடுமத்தைமுன்னவனருளால்வீட்டின்

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்

.௧௬

மெய்த் தன்னுருவநன்றிய்விளங்குறுமதற்கப்பாலே
சத்தமெய்ஞ்ஞானமேனிச்சோதிதானாயிருப்பன்.

(௧௧)

வேறுவேறுகியோடும்விரிந்திக்குலங்களைல்லாக்
கூறுமுன்னீரினென்றாகொள்கையதாகுமாபோல்
வேறுவேறுகிரின்றவிதிவழிச்சமயமெல்லாக்
கூறுமுத்தியினிலொன்றாகொள்கையதாகுமன்றே.

(௨௦)

பதினாக்கூழ்நிற்புறு.

ஆடி திருவிருத்தம் - ௬௩.

பகவிளக்கம்.

பாசத்தாற்புகுவெனப்பகரப்பட்டன
பாசத்தானிரிதர்ப்பதியெனப்படுங்
காசத்தாற்குருடெனக்கழறப்பட்டின
காசத்தானிரிதரக்கண்ணெனப்படுங்.

(௧)

ஐம்பொறியெனத்திடையாலிவேடனார்
வம்புறுபோதவில்வளைத்துமாழ்குறுந்
துன்பெனுங்கணையனைத்தொடுத்தமெல்லகின்
றின்பெனுமறியினமிரியவெய்யுமால்.

(௨)

வேறு.

எண்ணரியவாண்டாக்களிலக்கணங்கூறுங்காலிருண்மலத்தான்
முடாயிறந்துபிறந்துமல்லவார், புண்ணியுத்தாற்பாவத்தாற்புண்ணிய
பாவத்தாற் பொன்னாடுநாகுதரை போக்குவாவுடையார், நண்ணிய

விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்க ணவில்சகல ரொன்றிரண்டு மூன்று
மலமுடையார், தண்ணிலவுமதிமுடியா ரருளுதயகாலஞ் சாக்ஞ்சித்த
ராய்மலத்தைத் தணந்துசிவமாவார். (௩)

எல்லாமுநானேகா ணெனை விடவேறிஸ்ஸையெனுமலத்தாலார்ப்
புண்டிக் கேந்திழைப்பொன்பூமி, நிலவதபொருளெல்லா நிலையென
வேகருதி நின்மலனைத்தனைவினையை நினையாதுமயக்கும், பொல்
லாதபுலன்வழியிற் றிரிந்துதடுமாறிப் புகழிகழானல்வினையுந் தீவினா
யும்பொருந்தி, பொல்லாதயோனிதொறும் பிறந்துபிறந்திறப்பா
ருமைபாகனருள்கிடைக்கி லிரண்டினைபுமொழிப்பார். (௪)

வேறு.

ஆன்பனை விட்டுமற்றோரவலனைவிரும்பிப்பின்னர்
தன்புறுவார்கள்போலச்சயம்பிரகாசனாகு
நம்பனை விட்டுப்பொல்லாஞாலத்தைவிரும்பிப்பின்னர்
தன்புறுவார்கள் தத்துயரினுக்கொழிவுமுண்டோ. (௫)

வேறு,

ஆவாவென்னவாச்சரியமரியஞானந்தனை நீத்திட்
டோவாமாயாமோகிதராபுணராக் கணவினிஸ்போன்றி
முவாக்குமெப்பாழ்நிரையந்தன்னின்மூழ்கிமூர்ச்சித்துப்
பாவவயத்தாற்பாவங்களீட்டியதையேபண்ணுவார். (௬)

வேறு.

எஞ்ஞான்றுக்கும்பபாமேகுமென்றிரங்கல்வேண்டா
மஞ்ஞானமெம்மட்டுண்டோஹம்மட்டுக்குமெப்பா
மெய்ஞ்ஞானமுண்டேவ்முத்திமேவுதற்கையிலில்லை
சஞ்ஞானத்தாலஞ்ஞானஞ்சருங்குமநிலையேமுத்தி. (௭)

வேறு.

உண்ணுறங்கல்பற்றல்விடலுலகந்தழுவல்வரல்போத
லெண்ணுமிவைகளான்மாவுக்கியற்கைவென்னிலிவனுக்கிங்
கெண்ணில்கோடிபிறவியினுமிடும்பைக்குடும்பந்தனினின்று
பண்ணற்கரியபரமபதமோக்காயில்லைபகருங்கால். (அ)

வேறு.

“செவனாயிந்தவான்மாவியநீகையைத்தெரிக்குங்காலேக்
கேவலன்சுத்தன்சாந்தன்ருக்குமன்கிளர்சுதைன்
பாவமில்சர்வாண்தன்பகரருஞ்சர்வசாக்கி
மேவுசின்மாதிரத்தன்மிருசுகசொருபனாமால். (ஆ)

வேறு.

யாதாமொருவனில்வண்ணமிலகுமான்மசொருபத்தைப்
பேதமாகவறியுமவன்பேரினான்மவபகாரி
யோதுசோரனொலுந்தப்பாவமுஞ்ற்றப்படவில்லை
வேதமெல்லாமுறையிடினூந்தெளியாரையமேலிட்டோர். (க)

வேறு.

“புண்ணியபூமியிற்பிறந்தும்பூசரப்
பண்ணவனாகியுமுகைபாறியுங்
கண்ணியருடும்பமாகடலைநீந்திடான்
றிண்ணியூரமபகாரிதேறிடே. (கக)

வேறு.

நுகையானுமுயற்சியினுலுமவிழ்ந்தபேராதாவாறுங்
‘காகனசத்தாடருருரவன்பாற்குறைவறுபத்தியினுலும்
‘மாகமேவினைக்கும்பிரகிருதியின்நன்பாவனைமூமுதைபுந்தணந்திட்
டகமாஞ்சிவனோரானென்ச்சிந்தித்திரொழிந்திருந்திடத்தருமால்.

வேறு.

முரசு தீர்தானேவேந்தர்முன்னர்நானென்றோதி
லரசனுயிகச்சினந்தேயாக்கினைபலவுஞ்செய்வன்
விரைசெறிமகான்ஹைமாலேவந்தன்முன்னர்நானென்னிற்
றிருவுளமகிழ்வனென்றாலியாரிதைத்தெளியவில்லார். (௧௩)

வேறு.

யாவனொருவன்றன்னிடத்திலிருக்குஞ்சிவனைவிட்டயலே
மேவியிருக்குஞ்சிவனைநனிபூசிப்பவன்றன்வியன்கையிற்
பாலியிருக்கும்பாயசத்தைவிட்டுக்கூன்னைபீரந்தோடித்
தவந் துளியைநாந்நியாற்றுய்க்குமவனேசொல்லுங்கால். (௧௪)

வேறு.

சுநலபூதங்கடோறஞ்சாக்கியாய்விசுத்ததேசாய்த்
தகுஞானதேகியாகித்தங்கியபாமான்மாவை
யகமுதமாகவுள்ளம்புறம்புமொன்றாயறிந்து
பகவற்பாவன்பார்ப்பாளுக்கவன்முழுதும்பார்த்தான். (௧௫)

வேறு.

ஆக்கைமேவிமேவானாயனுவாய்மகத்தாய்விபுவாகிச்
சூக்கவுருவாய்விபாபகனாய்ச்சொலுமானந்தசொருபனாய்
வீக்குநாசாகிதனாய்விளங்குஞ்சிவனையுள்ளபடி
நோக்கியறிந்துதிருநொனொனய்தாஞ்சோகமடையானால். (௧௬)

வேறு.

வான்வர்தமக்குநீங்காமயறநுபேதவேது
வானவஞ்ஞானஞானவலியிற்றென்னைத்தயின்னர்
நீனமார்சிவனென்றுஞ்சிவனென்றுமில்பேதத்தை
யீனமார்புந்தியாலேயெவன்பண்ணப்படுவன்கொல்லோ. (௧௭)

வேறு.

ஆன்மாசுத்தன்சதாரித்தனழியாவின்பச்சுகசொருப
ஞன்மாசெஞ்சொற்பிரகாசனஞ்ஞானத்தாலசுத்தனைப்போ
லான்மாதோன்றப்படுகின்றானருவமாகிரவயமா
மான்மாஞானத்தாற்சுத்தஞ்ஞகிலிளங்கப்படுகின்றான். (௧௮)

யாவலொருவனஞ்ஞானச்சேற்றைஞானவிரும்புனலா
டலாவக்கழுவுவானவனெயொரிசேரமலசதாசுத்தன்
ருவுகருமதற்பரனாய்த்தபனெழுமுன்றரியாநா
யாவலொடுகங்கைமுதற்படிந்தானேனுமசுத்தனே. (௧௯)

ஞானரீராற்சுத்தனாய்நண்ணுங்கிருதகிருத்தியனாய்
ஞானவாஸுயழர்ந்திருக்கும்யோகிக்கிந்தஞாலத்தி
லானகருமமணுவேனுமில்லையுண்டுபோற்றேன்றின்
ஞானந்தன்னைபுள்ளபடியறிந்தஞானியலனவனே. (௨௦)

வேறு.

பாவமில்பரமாத்நீமஞானர்க்கு
மூவகையுலகத்தினுமொய்ம்பினா
லாவதோர்பயனெனன்றிலையாங்கவர்
சீவன்முத்தரெனச்செப்பும்வேதமே. (௨௧)

ஞானமென்னுமோர்நல்லரித்தத்தைகீத்
தினமாயினிச்சையிழுதையோர்
தினமார்சூடுமபக்கடல்சிக்கியே
பூனமாய்ச்சுழன்றேயுழல்வார்களே. (௨௨)

யாவனாயினுடியாதோர்பொழுதினி
லாவிஞானவமுதச்சுவையினே
யாவலொடுகருந்தினனாயிடி
யாவையும்விட்டதனையெய்துவான். (௨௩)

அரியஞானவழுதச்சுவையை நீத்
திரியுமைம்புலவின் பங்குய்ப்பனே
வரியஞானவழுதச்சுவையெழுந்
பருகப்பட்டவனன் றுபகரிலே.

(௨௪)

பண்டிதரிந்தப்பாரை முழுதையுந்
தொண்டினான் மொருபத்தறிவர்கள்
மண்டஞ்ஞானமறைப்புண்டவரஃ
தண்டிச்சங்கரனையறியார்களே.

(௨௫)

வேறு.

அசரீரியாய்மகத்தாயமர்ந்துளவமலவான்மா
வசைசுகமருவானுகிமாண்டுறுகிலேசனாகி
யிசைபிரசனனான்மாவாயிருந்திடப்படுமன்னோனைப்
பசையறுஞானவானுன்முத்தனென்றுரைக்கற்பாலார்.

(௨௬)

ஆகையாற்றேகிகட்கேயளவறுதுயரமெல்லா
முகவஞ்ஞானத்தின் கண்மூலமாயிருக்குமன்றே
யேகஞானத்தஞ்ஞானமிறக்குமற்றியற்றலோவாச்
சோககன்மத்தஞ்ஞானஞ்சுருங்குமோசுருங்கிடாவால்.

(௨௭)

ஞானத்தைத்தவிரப்பாவக்குழாங்களைநாசஞ்செய்யு
ஞானம்வேறில்லையிந்தஞானம்போனலனொன்றில்லை
ஞானசாதகத்தையன்றிநவையுறுகுடும்பம்போக்கு
ஞானசாதனம்வேறில்லாநன்னெறியறிமாணக்கா.

(௨௮)

பாதகமனைத்தூரீங்கும்பக்குவசித்தத்தார்க்கு
மேதகுஞானத்தின்கண்விருப்பமும்வியப்புமுண்டாம்
பாதகத்தாற்கட்டுண்டபதிதசித்தத்தார்க்கெல்லா
மேதகுஞானவார்த்தைகிடைக்குமோவிளம்பிக்காலே.

(௨௯)

வேறு.

ஆன்மாரித்தன்சருவபரிபுரணனரியகூடத்த
 னான்மாதோடமிலியேகனாகியிருந்தும்பிராந்தியின
 லான்மாயின்னம்போற்றேருன்றப்படுவனரியஞானத்தா
 லான்மாயின்னம்போற்றேருன்றப்படானென்றைந்தானழவாய்

வேறு,

ஒருவனுக்கிப்பிறப்பிலுரியதோர்
 பரமவான்மசொருபம்பகவற
 விரவுமேலவன்மேலாம்பராபர
 வரியமுத்தியடையப்படுவனால். (௩௬)

எந்தயோகிக்கெப்போதுமனதிலே
 யுந்துஞானவொளியதைன்னிய
 மிந்தஞாலமெங்கெங்கும்விளங்குமேற்
 சந்தமுத்திதானாயேவிளங்குமால். (௩௭)

எப்போதுதன்சொருபமெதார்த்தமா
 யொப்பநோக்கிபுலகங்களியாவையுங்
 கப்புமாயாமயமெனக்காண்பனே
 லப்போதேயச்சகவடிவாயினான். (௩௮)

எப்போதுத்தன்னிடத்திற்சருவமுந்
 தப்பலின்றியேதான்சருவத்தினு
 துட்பிஞானநோக்கானோக்குவானெனி
 லப்போதேயப்பிரமமடைவனால். (௩௯)

எப்போதியாதாமொருவனுக்கிப்பவ
 வெய்ப்புலாம்பிணிச்சகமூலிக்குகையாம்
 பெட்பின்மேலாம்பிரமஞானம்பெறி
 லப்பொழுதிவனெனவனாயினான். (௪௦)

வேறு.

செந்தழல்வினக்குதுளியதாயினு
மந்தகாரத்தினையுதந்துமாறுபோற்
கிந்தவிஞ்ஞானமுஞ்சிறியதழியினு
மந்தமின்பாவகுகளைத் தீதும்போக்கு...ல். (௩௬)

ஒளிவளர்பெருநெருப்பூலந்தகாட்டமுந்
தளிர் பசுங்காட்டமுந்திக்கும்பான்மைபோ
னளிர் மதியினையவோர்ஞானவங்கியுங்
களவிறுவியேயையுங்கணத்திலீவாட்டுமால். (௩௭)

மந்திரம்வல்லவன்வலியபாம்பொடு
தொந்தனையாயினும்விடந்தொடப்படர்
னிந்தியப்பாம்பொடுவிணங்கிநிற்பினு
நந்தியஞானியுநவைதொடப்படான். (௩௮)

அம்புயபத்திரமறவின்மூழ்கியும்
பைம்புனலாலொருபந்தமின்மைபோ
னம்பனையுத்தவிசிறுத்துஞானியு
மைம்புலன்மூழ்கியுமார்ப்புணைரோ. (௩௯)

வேறு.

மருந்தினுன்மந்திரத்தான்மன்னுயிர்ச்செருக்கும்பொல்லா
வருந்தியவிடநகிக்குப்படுதல்போலமலையோகம்
பொருந்தியஞானிக்குட்புப் பொருலில்பாவங்களைல்லார்
திரந்தொருகணத்திற்குநீர்பவமுடையமீனா. (௪௦)

வேறு.

வேதமெயும்மொழிகுண்டிவிழலரா
யாதிபுணர்முறியையறிஞானியை
நோதகுச்சொலித்துநுக்குஞொய்வவ
ரேதமாநருக்குறையாவகே. (௪௧)

வேறு.

ஞானியேயுருடோத்தமனாதலால்
வானநாடகூழ்வந்தவனங்குவர்
மேனாநாடகூழ்வலினிற்பர்காண்
ஞானியூக்கியமென்பதற்கையமோ.

(சஉ)

வேறு.

தல்லியமொழிந்தானேனும் தல்லியமுடையானேனும்
கல்லியில்மூர்க்கினேனும் கற்றணற்பெரியோனேனும்
மொல்கலில்ஞானமோகப்பயிற்செய்யுடையோனானும்
னல்லவனவனையார்த்தும்பூக்கியநாடும்காலே.

(சங)

வேறு.

பேதாபேதமகன்றொழிந்தமனனாவின்னும்பேசக்கேள்
யாதாமொருவன்கிருகத்தைஞானியெய்தப்பெறிலவன்றன்
மூதாதையாரம்பிதிர்க்குமூக்கண்மூத்தியடையப்படுவோமென்
றோதாமகிழ்ச்சியொருடனமுஞற்றுகிற்பொழியாதே.

(சச)

வேறு.

தவற்றவெவன்மனந்தத்தவத்திலே
பவமகலனுபவப்பரியந்தஞ்செலி
னவன்லிழியெதிர்ப்படுமெனக்களியாவரும்
பவமெல்லாநித்தயர்பதத்தைச்சேர்வரால்.

(சசு)

வேறு.

மாசகல்மானேனெனமைதக்கிய
தேசனார்ஞானிகடெரிசுணத்தினால்
வேசரிநீங்கியுழிவடிவின்னானாகர்
வாசவன்பதத்தைப்பெறுவன்மண்ணாளார்.

(சசு)

வேறு.

பாலன்மாநிதியைப்பெற்றுமற்றொன்றைப்பற்றலேபோ
 லேலவிம்மனிதரெல்லாம்சனுகூசேனா
 மேலேவ்வினையினாலேஞானியைமேவப்பெற்றுஞ்
 சாலமோகத்தானீத்துச்சஞ்சரிப்பார்களந்தோ. (ச.௭)

வேறு.

திகோவிந்தமாயையலொழியாதிருக்குமானிடர்கள்
 வாகார்பரமார்த்தத்தெரிசியானமகிபர்தழைத்துத்
 தாகாரிதத்தும்பொருட்டுலெல்லாதாமொருவரசரிக்கின்ற
 ராகாவவரேயமுதத்தைவிட்டுவிடத்தையருத்துவோர். (ச.௮)

பசுவிளக்கம் - முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ககக.

பாசவிளக்கம்.

—

முதலாவது

ஆணவவிலக்கணம்.

ஆணவமலமான்மாவுக்கனாதியிலியற்கையென்னின்
 மாணவசங்கின்பெண்ணோபொருளாமாயா
 வாணவமலமான்மாவுக்கனாதியிற்செயற்கையென்னிற்
 காணும்வெண்மடிக்கமுக்குச்சலத்தல்போற்பினும்வந்தெய்தும். (௧)

வேறு.

சரிதையிலாணவங்காச்சரித்திடுங்
 கிரியையிலாணவங்கெடுதியுற்றிடு

மருஷியாகத்தின்மூக்கான்மடிந்திடும்
விரிசிவஞானத்தின்முற்றம்விபுமே.

(உ)

வேறு.

வீணுரைக்கரும்புமீசன்மெய்புரைவேம்புமாக்குத்
தா ஹுவையிறைஞ்சலொட்டாதையிலையிறைஞ்சப்பண்ணு
நாணறவிரத்தல்செய்புநல்லுவர்க்கீதல்செய்யா
வாணவமலத்தின்செய்தியிவ்வணமறிந்துகொள்ளே. (உ)

கெல்லினுக்குமீபுஞ்செம்பினீகொளிதழும்போலத்
தொல்லதொட்டின்னுகாறுமுயிரிடைத்தொக்கிறீற்கும்
வல்லியேநூற்பக்காசாண்வடிவெடுத்தருளுங்காலம்
புல்லுறுபனிபோற்பொன்றும்போதவாதவனெழுங்கால். (ஈ)

ஆணவவிலக்கணம் - முற்றியு.

ஆதிருவிருத்தம்-கரு.

இரண்டாவது

மாயையிலக்கணம்.

மாயையேபுடலமாகுமாயையேயாரணமாகு
மாயையேபுலனாகுமாயையேபேரகமாகு
மாயையேபொறிகளாகுமாயையேபுலன்களாகு
மாயையேயண்டபிண்டம்பாவையுமாயையாமே. (ஈ)

சாயையேபொலொத்தவாழ்வைமெய்யெனச்சந்தோடிக்குத்
தாயமெய்ஞ்ஞானவாழ்வைப்பொய்யெனத்தாடித்துட்டு
மாயவன்பிரமனீசன்யாரைபுமயக்கஞ்செய்யும்
காயமேமாயையானுலியாரிதைக்கடக்கவல்லார். (உ)

வேறு.

காமத்தாலிந்திரன்கலக்கமெய்தினான்
காமத்தாலிரீவணன்கருத்தழிந்தனன்
காமத்தாற்றீசகன்சுவிலையுற்றனன்
காமத்தாலிற்றீதவர்கணக்கிவர்களுே.

(௩)

கோபத்தாற்றுகளசிகன் றலுத்தைக்கொட்டினான்
கோபத்தானகுடனுக்கோலமாற்றினான்
கோபத்தாலிந்திரன்குவிசம்போக்கினான்
கோபத்தாலிற்றீதவர்கோழகோடியே.

(௪)

கோபமேயிறவியைக்கொடுக்குக்கொன்சையாக்
கோபமேயுறிவினைக்குறைக்குங்குட்டனாய்
கோபமேதாயையுக்கொல்லுந்திண்படை
கோபமேதவத்தினைக்குலைக்கும்பேயரோ.

(௫)

ஆசையாற்சந்திரனங்கந்தேயுந்தனன்
ஆசையாற்சவுபரியறிவைக்கினான்
ஆசையானாசாஹவிபேரக்கினான்
ஆசையால்வாலியுமழிந்துபோயினான்.

(௬)

வேறு.

ஆசையாலிந்தமாயையறிவினை முழுதுழுடித்
தேகமேயான்மாவென்றுஞ் சேயிழைமடவாரீதங்கள்
போகமேமோக்கமென்றும்புந்தியைத்திரிவுபண்ணுஞ்
சோகம்பாவனையர்நீத்தைத்தொலைப்பார்கன்செவன்முத்தர்.

(௭)

மாயையிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-௧௨௨.

மூன்றாவது

கன்மவிலக்கணம்.

வினையினால்விகாரமுண்டாம்விகாரத்தால்விரூப்புண்டாகு
முனலுறும்விரூப்பநானாவதவுலகங்களுண்டா
நனியுலகத்தான்மெல்லநானெனுடிகமுண்டாகுந்
துவிரிவுடையகங்காரத்தாற்றுஞ்சலும்பிறப்புமுண்டாம். (௧)

ஊழ்வினையாலுடம்புமுடம்பினாலுமுமாகித்
தாழ்வினையிரண்டாய்முன்றாய்ச்சுதாவிதமாகியோங்கி
காழ்வொடுவறிமையாகிமன்னுயிர்தொறும்வதிந்து
காழ்மாம்விதையும்போலாங்கன்மகேண்டுகொள்ளே. (௨)

சஞ்சிதந்திருநோக்காற்போம்பிராரத்தந்தனுவோடேகும்
விஞ்சமாகாபிடந்தான்விளங்குஞானத்தினாற்போஞ்
செஞ்சயான்செய்ததெல்லாஞ்சிவன்செய்ததென்றுணர்ந்தால்
மஞ்சனேவினத்திறங்கள்வந்துனைச்சந்தியாவே (௩)

இம்மலமுன்றலாவியிருளடைந்தறிவுமாழ்கி
மும்மைநெரள்புணர்ந்தோறுமுறைமுறைபோகியிருஞ்
செம்மலங்கருணைஒள்ளற்றிருவருட்டிரோதைமாறி
மம்மர்கொள்பூம்புழிழந்தமதியெனவிளக்குமன்றே. (௪)

பாசவிளக்கம்-முயற்சி.

ஆதிருவிருத்தம் - ௧௨௬,

ஞானதீக்கையிலக்கணம்.

புசையால்விரதத்தன் னாற்புண்ணியதீர்த்தத்தன் னா
லாசறுதருமந்தன் னுன்னவறுவேன் விதன் னாற்
பாசபத்தங்கள் பொன்றாபாரிடை நம்போல்வந்த
தேசிகனருளுஞ்ஞானதீக்கையாற்பொன்றுமன்றே. (க)

வேறு.

அண்டமெலாம்வலம்புரிந்தானறுமுகவன் கரிமுகவனறிவாலா
ய்த்திட், டெண்டிசைக்குஞ் சிவனிறைவன் சிவனையல்லா துவருயிரு
மில்லையென்றே, மண்டியவன் பாசெழுத்துவலம்புரிந்தான்மகிழ்ந்தி
றைமாய்கனியளித்தான், கண்டலிருவகையாலும் கன்மபலஞான்பல
க்காணலறமே. (உ)

ஞானதீக்கையிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-௧௨௮.

ஆசாரியனிலக்கணம்.

சீவகாருணியம்பாசவைராக்யஞ்சேர்பிறங்கி
யோவிலாவீசன்பத்தியொளியளர்பிரமஞானக்
தாவியநான்குத்தானேருவற்குச்சடலமென்னுஞ்
சாவதம்பிறப்புடில்லாச்சங்கரனாகமங்கள் (க)

வேறு.

மண்ணிலேரிலைவளிகொழுப்பிலை
விண்ணிலைமதியிலைவிரிந்தபானலை
பெண்ணிலைபாணலைபேடுமல்லையா
லண்ணிலேயெனவறைபவன்ரு. (உ)

வேறு.

சிவத்துவம்சிலிவாகமத்துமிசிலிவாயமத்தி
 நவத்துதிவாக்யத்தைநவையறுசேற்றோதி
 யவற்றுறுபொருளைத்தேற்றியாக்வுன்கிலேசம்போக்கிப்
 பவத்துயர்நித்தான்நனைப்பாமவாசிரியனென்ப. (௩)

யானெனதெனுஞ்செருக்கையிரித்தொளியாயெறிக்கு
 ஞானிதேசிகற்குத்தன்னைநாதர்கொடுத்திறைஞ்சாரின்ற
 வானமாணக்கற்கிந்தவனுபவமறையலாகு
 மேனையோர்க்குரைப்பினன்னோனிருள்புரைநிரையத்தெய்தும். (௪)

வேறு.

சேடன்றிப்பவநோய்க்குத்தேசிகன்வாய்மொழிமருந்தா
 மாடகமாமலையேறியானந்தமடைந்தான்போ
 ஞடரியவுடர்முத்தன்ஞானத்தாலடைந்தோரை
 வீடுபுகக்குடியேற்றும்வித்தகனுமிவனொம். (௫)

ஆசாரியனில்லக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆட நிருவிருத்தம்-௧௩௩.

சேடனிலக்கணம்.

பூதகாரியின்கனெல்லாம்பொய்ம்மெய்ப்பூதநாத
 ஞாலாற்புவனத்தாசையந்தரத்தாசையற்ப
 மோதறுவகைச்சம்பத்துமுயர்முத்திவிருப்புவிர்த்ச
 சாதனநான்ருந்தானேசேடற்குச்சடலென்ப. (௬)

* நதிர்-திசைச்சொல்.

வேறு.

நரன லனிவனமையாள வந்தும்
 பரசிவனெனத்தினம்பணியத்தக்கவ
 னிருவினை யாழியையெளிதினீந்துவான்
 நிருமலிமுத்தியைச்சேருந்திண்ணியன். (உ)

வேறு.

கடப்பருங்கடல்கடத்துங்கீருணையாரியன்முனிந்தே
 யடித்ததைத்தருவருத்திட்டக்கிரமஞ்செய்தாலு
 முடற்பிணியகற்றவல்லவத்தமனிவனையென்று
 திடப்படுகிரத்தையுள்ளோன்சீடெனென்றைக்கும்வேதம். (உ)

மன்னர்முன்காலன்முன்னுமகிழ்ச்சியைப்பிரிக்கவந்த
 தன்னிகர்நோயின்முன்னுந்தானடங்கிவார்போல
 பின்னமர்கயிலீத்துமெய்யுடையார்போல்வந்த
 கொன்னமர்குரவன்முன்னரடங்குவான்சுலமாணக்கன். (ச)

குருவிலான்பெற்றஞானங்குமரியைக்குமரிசூடி
 மருவியவன்பொக்குமண்ணிடைநம்போல்வந்த
 குருவினாற்பெற்றஞானங்குமரியைக்குமரன்சூடி
 மருவியவன்பொக்குமென்பநன்மதியுளாரே. (கி)

முந்துநூலுழைப்புமின்றிமுத்தர்பாலிணக்குமின்றிச்
 ஈந்தரக்குரவன்பாதத்தொழும்புள்கிறிதுமின்றி
 யந்தயில்ஞானம்வேண்டுமவாவெலாங்கொழுனற்கொன்று
 ஈந்ததிவேண்டிநேசற்குந்தன்மையொடொக்குமன்றே. (க)

வேறு.

முன்புறுவானிரவெல்லாழம்போதும்பணிந்தெழுவான்
 பின்புறுவான்பகலெல்லாம்பெட்டபுறுவானெப்போது

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

சுன

கொன்புனைத்தவுரைகொள்ளான்குறிக்கொள்வான்றிருமொழியை
யன்புடையமாணுக்கற்களவில்குறியுண்டாமால். (எ)

வேறு

நாளுர்கொல்லோவென் நனக்குநாதனார்கொல்லோவெனக்கிங்
காணப்பிறப்புமிறப்புவியுண்டைந்தென்கொலோவென்று
தானேதனக்கிவ்விசாரங்கடலைப்பட்டிடலுந்தேசிகனைத்
தேனாற்போற்றேயமெனத்தேடுமவனேசந்தீடன். (அ)

சீடனிலக்கணம்-முற்றியு.
ஆ திருவிருத்தம் - கசக.

ஞானகுருமான்மியம்.

ப்திர்க்கடம்பூசையாவும்பேசிடிற்பாசதன்மம்
புதுப்பொழிந்த்டாகமாகிபுகல்பசதன்மமாகு
முதுக்குறையறிஞர்பூசைமுப்புரதகனன்பூசை
துதிர்க்குமாசான்பூசைசொலிற்சிவதருமமன்றே. (க)

வேறு.

எந்நாள்நிபுப்பினுமிறப்பதுரிச்சயம்
பொன்னாட்டிலிந்திரனாமினும்பொன்றுவ
னன்னிடக்கழியுமுன்னாணத்தின்னலே
தன்னாலறிவதுசற்குருபாதமே. (உ)

சித்தஞ்சிவத்தோடொருக்கிச்சிவமான
முத்தன்சிவமெனமொழிந்திடுமாகமஞ்
சத்தியஞ்சிவன்சங்கரனென்றே
குற்றமினன்மறைகூறும்வகுத்தே.

வேறு.

ஆதலாற்குருப்பிரானதிகமென் றநால்
வேதமுமுறையிடும்விவேகியானவன்
போதொடுரோடும்போற்றிநாடொழங்
காதலாற்குருபதங்கைவிடானரோ.

(ச)

ஞானகுருமாசீமியம்-முற்றியு.

ஆ. திருவிருத்தம்-கசுரு.

கொல்லாவி ரதட.

ஆழுவிற்கொலாதமேலோர நிவினையறிந்தநல்லோர்
திமனமொடுக்கவல்லோரிவர்களேதேவராவர்
காமராய்க்கற்பழித்தோர்களவுசெய்துடல்வளர்த்தோர்
மாமிசந்தின்போரெல்லாமானிடப்புலையாரீவார்.

(ச)

வேறு.

அரியவாக்கையின்மானிடவாக்கையையாக்கை
விரியுநோன்பினிலுயிர்க்கொலாவி ரதமேவிரதங்
கருதிற்றெய்வதங்கண்ணுதற்றெய்வமேதெய்வந்
தெரியிற்றேவிகாலோத்தரதேற்றமேதேற்றம்.

(உ)

வேறு.

அம்மாவெனவலர்வாருயிரைக்கொன்றருந்தி
யிம்மானிடரெல்லாயின்புற்றிருக்கின்ற
ரம்மாவெனுஞ்சத்தங்கேட்டகன்றமாதவர்க்கும்
பொய்ம்மாநிரையமென்றற்புசித்தவர்க்கென்னொல்லுவதே.

(ஓ)

வேறு.

கங்கையிறபடித்திட்டாலுங்கடவுளைப்பிசித்தாலு
மக்குல்பேற்கோடிதன்மம்வள்ளலாய்மைக்கிணுஞ்
சங்கையில்லாதஞானத்தவமுணர்ந்திட்டாலும்
பொக்குறுபுலாப்புசிப்போன்போய்நரசடைவனன்றே. (ச)

கொலையிலானுதவுமன்னங்கடறிந்நேரமுதமாகுங்
கொலையுளானுதவுமன்னங்கடறிந்நேர்விடமதாகுங்
புலையர்தம்மனையிலுண்போன்புலையனாமாறுபோலக்
கெலேளுர்தம்மனையிலுண்போன்கொலேளுனையாவனன்றே.

கலையெலாமுணர்ந்தானேனுங்கரிசறத்தெளிந்தானேனு
மலையெனபுயர்ந்தானேனுமனமயலசன்றானேனு
முலகெலாம்புகழப்பல்லோர்க்குதவியகையுனேனு
மிலகியலிசக்கமின்றேலெழுநரசடைவனன்றே. (ச)

இத்திறனருங்கைப்பற்றியுயிர்க்கெலாமிதத்தைச்செய்க
சத்தியவிரக்கமின்றேன்ருத்தியைச்சாரானாகும்
பத்தியாலயோகஞ்சாரும்யோகத்தாற்பரமஞானஞ்
சித்தியாமிதற்காதாரஞ்சேவகாருணியமன்றே. (எ)

கொல்லாவிரதம் - முற்றிற்று.

ஆக நிருவிருத்தம்-கருக.

யாக்கையருமை.

மக்களாக்கையிற்பிறத்தலையரிதமற்றதிலுந்
துக்ககூன்றருருமையைத்தறத்தலுமரிது
கற்குலத்திடைவருதலுமரிதுஞானத்தான்
முக்கணீசனுக்காட்படல்முற்றிலுமரிதே.

வள்ளலர்சாத்திரம்.

[பதிபசுபாச

வேறு.

உடம்பெலாகீங்கிலுடம்பெற்றவ
ருடம்பினுலுறுபயனென்றுமோர்கிலா
ருடம்பினுலுறுபயனுவதேதெனி
லுடம்புயிருணர்வையுமோரலாகுமே.

(உ)

வேறு. *

அரிதுமானிடயாக்கையிற்பூறத்தன்மற்றதினு
மரிதுவேதநூல்சைவநூலாலகந்தெளித
லரிதவ்வீசனேநாமெனவறிவுமேலிடுத .
லரிதுவாய்ப்பறையறைந்திடாததினிடங்கிடலே.

(க)

யாக்கையநுமை-முற்றியுறு.

அஃதிருவிருத்தம் - கருள்.

சரிதைநிரியாயேயாகவிலக்கணம்.

பெரியவீம்மானிடயாக்கைபெற்றவர்
சரிதையுங்கிரியையுந்தான்செய்கின்றிலர்
சரிதையுங்கிரியையுந்தான்செயாலிடி.
லரியேயாகத்திணையுணரலாகுமே.

(க)

வேறு.

எங்கணுசிறைந்துகின்றவீசனெனொன்றலாலே
சங்கரனாமெயன்னச்சமாநியோகம்புரிந்து
துங்கவெண்மதிபோலுள்ளந்துலங்கிடச்சீவானுபூதி
யங்குதித்திட்வாணந்தமடைவதேயமலயோகம்.

(உ)

வேறு.

அரியவீம்மானிடயாக்கைபெற்றவர்
கருமயோகங்களாகலந்தன்னுலு

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நிக

நூரியமெய்ஞ்ஞானயோகத்தினாலான்
நூரியயோகத்தினைச்சோதியார்களே.

(௩)

வேறு.

ஒருகணமிருப்பன்றெய்வவுருவினிலீசன்ருன்மற்
றிருகணஞ்செங்கோலோச்சுமிறையவர்பாலிருப்ப
ஐருமறையவர்குழாத்துளம்புவிழுவிருப்பன்
நூரியயோகிகளுள்த்திற்தூக்குவனிருத்தெப்போதும்.

(௪)

சரிதைகிரியுயோகவிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௧௬௦.

ஞானநிட்டையிலக்கணம்.

—o—o—o—

சராசரப்பொருள்கடோறுத்தக்கிளின்றவற்றின்னன்மை
விராவுதலின்றியொன்றாய்விமலமாய்விண்ணினொய்தாய்ப்
பராபரவெளியாய்க்காப்பாசசாலக்கடந்த
நிராமயசிவந்தாளுகிற்பதுஞானநிட்டை.

(௧)

மத்திமவுடாளுகாவளர்காணந்தாளுகா
மொய்த்தவிந்தியந்தாளுகாமூலவாயுவந்தாளுகா
சித்திரதீபம்போலச்சீவபாவங்கழன்று
நித்தியசிவந்தாளுகிற்பதுஞானநிட்டை.

(௨)

கன்மவாதாரமாறுக்கடந்துகற்பனைகடந்து
வன்மனைகடந்துசீவவுணர்வையுக்கடந்துமேலாய்ச்
சின்மயமாகிநின்றசிற்பாநிலைகடந்து
நின்மலசிவந்தாளுகிற்பதுஞானநிட்டை.

மக்களுமனையுநீத்துமாதராராசைநீத்துச்
சொர்க்கமேலாசைநீத்துச்சுத்தனய்ப்பற்றென்றின்றிக்
கற்கவேண்டியதுநீத்துக்கருகிருவினையுநீத்து
கிரக்குணசிவந்தானாகிற்பதுஞானநிட்டை. (ச)

வேறு.

சிந்தனைபுறஞ்செலாச்சிவோகம்பாவனை
சந்ததமுஞ்நிடிற்சமாதிவந்துறு
மந்தநற்சமாதியாலறிவுமேலிடு
மிந்தநன்னிலையிலையிருக்கற்பாலேயே. (ந)

ஆங்கறியாமையுமறிவுநீக்கவே
யோங்கியவறிவொடுமொன்றுபட்டவண்
கேருபேராணந்தத்தூக்கம்வந்துறு
மூங்கைகாண்கனவெனமுத்திகாண்டியே. (ஈ)

வேறு.

பாவனாதீதந்தன்னிஹுடெரிதும்பதிந்துறிப்பாய்
பாவனாதீதந்தன்னிநெஞ்சகம்பதியாதாயின்
பாவனைதனிலேநெஞ்சைப்பழக்கிடுபழுத்தகாலப்
பாவனாதீதம்வந்துபதிந்திடும்பான்மையோடே. (எ)

ஞானநிட்டையிலக்கணம் - முற்று.

அஃ திருவிருத்தம் - சுசுசு

ஐம்புலனால்வருமிலக்கணம்.

— -- —

சத்தத்தாலகணமாயும்பரிசத்தாற்றந்திமாயும்
வெற்றிசேருருவத்தாலேவிட்டிலம்பறவைமாயும்

பற்றியாரிதத்தாலேபாணிமீனங்கண்மாயும்
மொய்த்தகந்தத்தினாலேமுகவண்டினங்கண்மாயும். (க)
ஒதியவசுணமாதியொன்றொன்றாலுழியாநிற்குங்
காதினொற்றோக்கானமூக்காற்கண்ணினொனாவந்தன்
சாதிமாணிடர்கொல்லாமஞ்சினொற்சாகாநிற்பர்
போதமேலிட்டகாலம்புலன்வழிப்போகாரன்றே. (உ)

வேறு.

ஐம்புலன்வழியோடிமானிடரொலாமழிவார்
ஐம்புலன்வழித்தாவிமேலமரருமலைவார்
ஐம்புலன்வழியடைத்தவன்யோகியேயன்றி
ஐம்புலன்வழியடைத்தவருலகினில்யாரே. (உ)

ஐம்புலனுலவருமலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆறு நிருவிருத்தம்-கசுசு.

ஐம்புலன்வென்றவறிஞரிலக்கணம்.

ஐம்புலனடக்கலாலுமறிவினையறிதலாலு
மின்புதுன்பங்கொல்லாநியல்பெனவொறுத்தலாலுஞ்
செம்பொருளறையலாலுஞ்சிவோகம்பாவித்ததாலும
கம்பனையகத்துணர்ந்தொனியென்றறியலாமே. (க)
வேதநாலுணர்ந்தாலும்விதிவழியொழுக்கலாலுஞ்
சூதகந்துறத்தீலாலுஞ்சுகமயமாதலாலும்
பேதமற்றிருக்கையாலும்பெரியவர்கூட்டத்தீலாலு
காதனையகத்துணர்ந்தொனியென்றறியலாமே.

ஐம்புலன்வென்றவறிஞரிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆறு நிருவிருத்தம்-கஎக.

சந்நியாசியிலக்கணம்.

ஆக்கைக்குஞ்சாக்கினமேயனைத்திற்குஞ்சாக்கினமே
போக்கொடுவரவுமில்லைபுண்ணியபாவமில்லை
வாக்கொடுமனமுமில்லைமந்திரந்தியானமில்லை
சாக்கிமாத்திரமேயென்றுதெளிந்தவன்சந்நியாசி. (க)

என்று.

அறிவிலறிவாயகண்டிதமாயனந்தானந்தமயமாகிச்
செறியும்பரமசிவந்தன்னைத்தன்னுட்கண்டுதியானித்துக்
கறவையருந்தப்பால்சுரக்குங்காலமேனுங்கடைப்பீடிப்போர்
பிறவிக்கடலைக்கடந்தோர்களவரேபுலகிற்பெரியோரே. (உ)

மண்போற்பொருமையுடையோருமதிபோற்சாந்தமுடையோரும் [க்
புண்போந்துடலைப்புனைந்தோரும்புணல்போலொழுக்கம் பூண்டோரு
கண்போலிரக்கழிற்றோருங்கணல்போற்புசிக்குங்கதியோரும்
விண்போலறிவையறிந்தோரும்பிறவாரிந்தமேதினிக்கே. (ங)

சந்நியாசியிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-களசு.

அதிவன்னாச்சிரமியிலக்கணம்.

ஊன்றுமூன்றவத்தைக்கப்பாலுயர்முத்தனாகியந்த
மூன்றவத்தைக்குஞ்சான்றமுத்தனொளியாய்ப்பிறக்கித்
தோன்றுமாதேவதேவையெவன்சம்மாவனுபவிப்போ
னான்வனவனேமேலாமதிவன்னாச்சிரமியாவான். (ச)

வேறு.

சிறைந்தமாகடற்போலுயர்நெடுமறைமுடியிற்
 சிறந்தபோதமாவாக்கியசிறுவணத்தாலே
 யிறந்தசிற்தையினுற்றினையீச்சுரனாக
 வறிந்தவன்சொலுமதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (உ)

வேறு.

வருணமாச்சிரமமாகிமலினதேகத்தின்கண்ணே
 கருமலிமாயதன்னுற்கற்பிக்கப்பட்டதெல்லாம்
 பொருவருபோதனெழெழெப்போதுமில்லையென்றே
 யருமறையுலுண்டிந்தோனதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (கூ)

சொன்னத்திற்கடகமாதிருமுணியோன்முமாபோ
 வென்னிடத்தகிலமெல்லாங்கற்பிக்கப்பட்டதென்றே
 பன்னுமாமறையந்தத்தாற்புகுத்தறிந்தனுபவித்திங்
 கன்னியமிலாமைகண்டோனதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (கூ)

ஆதித்தன்சன்னிதானத்தகிலஞ்சேட்டிக்குமாபோற்
 போதத்தென்சனிதானத்திற்புவனஞ்சேட்டிக்குமென்றே
 வேதத்தினந்தத்தாலேமெய்ப்படவறிந்துணர்ந்தோ
 னாதித்தனிவனெயென்னவதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (கூ)

இப்பிவிற்றிராந்தியாலேயிரசிதந்தோன்முமாபோன்
 மெய்ப்படுமென்னிலிந்தவியன்சகமுதித்ததென்றே
 விப்படியாகவேனுமெழின்மறையுடிலினாலே
 யற்புதவறிவுணர்ந்தோனதிவன்ஞச்சிரமியாவான். (கூ)

பறையந்தம்முடம்பின்சண்ணும்பசுவாதிபுடம்பின்சண்ணு
 மறையவருடம்பின்சண்ணும்வானவருடம்பின்சண்ணு
 சிறையுமாகாயம்போலசிற்குமாதேவன்ருனென்
 றறிவினாலறிந்துணர்ந்தோனதிவன்ஞச்சிரமியாவான் (௪)

இந்தஞானத்தினுற்றன்னஞ்ஞானமிறக்குமத்தாற்
 ரெந்தமார் துவிதவத் துதொலைந்திடுந்தொலைந்தவத்தாற்
 புத்திதானசிக்குமத்தாற்புகழிகழ்ச்சிக்குமத்தா
 னத்திவிங்குடும்பமத்தாளுனெனுஞ்சொருபத்தோன்றும். (அ)

பாம்பி தென்றுணர்ந்தபோதுபழுதையெயில்லைவெய்ய
 பாம்பிதன்றெனவுணர்ந்தாற்பழுதையெயானுற்போலச்
 சோம்புறுகுடும்பியென்னீற்றுந்நுமசீவனாருஞ்
 சோம்புறுக்குடும்பியென்னீற்றுந்நுபிரமுவாவான். (க)

அதிவள்ளுச்சிரமியிலக்கணம் : முற்றிற்று

ஆதிருவிருத்தம்-கஅக.

மகாவாக்கியவிலக்கணம்.

ஆதிதிருநான்மறைமுடியிலறைபுத்தத்துவமசியென்றே
 யோதிலதுயானாடியென்றுரைக்குமும்மைப்பதமாகப்
 போதமுடையோயிதன்பொருளையெவ்வாறெடுத்துப்போதிப்பேன்
 பேதமகன்றவுள்ளத்தாற்காணும்பெரியவாக்கியமே. (ச)

வேறு.

கன்னனான்புளிருனென்றேகவலைபுற்றமுக்குங்காலைக்
 கன்னிகிராதனன்றகெளந்திபுத்திரனென்றூற்போ
 லன்னியவுடனானென்றேயயர்ந்தளமுழியென்மைந்த
 வன்னியமென்றுகண்டவறிவுபேணர்ந்துகொள்ளே. (உ)

கல்லெலாமெறிந்துமீதிக்கையினையெறிவாருண்டோ
 கொல்லியகருவியெல்லாதொலைத்தவன்மீதியன்றோ
 வல்லநீரவனேசோதியாகியபிரமாவா
 னெல்லையின்மறைகொல்லாமிய்வணமுரைக்குமன்றே. (ஈ)

வேறு.

ஒருவனொருதேயத்திற்பிரமசரியாயுற்றான்
மருவிற்பேரார்நாட்டகத்தின்மகிழ்ச்சியாயினான்
பரவிபின்னோர்மண்டலத்திற்பகர் துறவியாய்நடித்தான்
விரவியகோலம்போக்கின்வேறில்லையவனிவனே. (ச)

வேறு.

சூடுமாநதிகடந்தோரொன்பதுபேரையெண்ணித்
தேடுமபத்தானைக்காணான்றிகைத்துநின் நலனாநிற்ப
நீடியவொருவனாலேபத்தானென்னலோடும்
வீடியதுயரமெல்லாம்வியப்பினை யடைந்தானன்றே. (சு)

அன்னியகருவியெல்லாநாமலவென்றறிந்தோன்
பின்னரக்கருவியெல்லாம்பிரித்தவன் நனைமறப்ப
மன்னியசேடீயேயென்றுமாதவத்தின் வந்த
செந்நிலைக்குரவின்சொல்லாற்றெளிவதுஞானமாமே. (க)

மச்சுக்கப்பிட்டுதென்றேமதிப்பவருண்டோவந்த
மச்சுளையொருவனன்றிமச்சுக்கப்பிடுமோபேதாய்
நசுசியதேகசேட்டையாவையுநாடிப்பார்க்கி
லச்சுளையின்றவான்மாவாலெனவாய்ந்துகொன்னே. (ங)

மூப்பகைகடர் ஆளுனமூத்திரை திகழவேதஞ்
செப்புமாவாக்கியத்தின்றெரிசனங்கிடைத்தமேலோ
ரப்பிரமேயமானவறிவொடுங்கலவாராயி
னியுவிதன்பான்மீட்டுமெய்துவரையமின்றே. (அ)

வேறு.

பொண்ணையன்றிப்பூணில்லையென்றிப்பொண்ணில்லை
யெண்ணையன்றிச்சிவனில்லைசிவனை யன்றியானில்லை

யின்னவண்ணமறிந்தோனேயீசன் றனையுமறிந்தோனா
யின்னவண்ணமறியாதானீசன் றனையுமறியானே. (௬)

வேறு.

நிறையறிவாயிருந் துநின் மலன் றன்னை த்தேடி
மறைமுத னூலாராய்ந் தும்பின் னருமயங்குந் தன்மை
யிறைவனெயெனக்குநாக் குண்டி லையோவென் றுகேட்க
வறைவதுநாக் கேயென்ன வகந் தெளியானே ப்போலும். (௭)

ஆதவன் றன்னை ப்பார்த்தி ட்டகிலத்தை ப்பார்த்தபோது
வாதவனெனமேலிட்டே யகிலந்தோன் றுதவாபோற்
சேதனச்சிவத்தைநோக்கிச் செகத் தினே நோக்குகாலைச்
சேதனச்சிவமேலிட்டிச் செகமெலாமறைந் துபோமே. (௮)

வேறு.

என்றுமிருந்தபடி யிருக்குமியல்பேயென் னுமொருவேதம்
மொன்றேயொழியவிரண் டாம்வத் தீல்லெயென் னுமொருவேதம்
வென்றிப்பரமுநீயும்வேறி ல்லெயென் னுமொருவேதம்
துன்றுமதுவேநீயானுயெனநே சொல்லுமொருவேதம். (௯)

வேறு.

நாலுவேதமுந்தத் துவமசியெனநலிலுஞ்
சாலகீர்தெளிந்துறுதி கொன் லீமெனச்சாத்திப்
பாலலோசனம்மவுனமுற் றிருந்தனன்பகுவக்
கோலநால்வருகிட்டையைக் கூடினரன்றே. (௧௦)

மகாவாக்கிய பிலகீதணம்-முற்றிற்று.

ஆ. நிருவிருத்தம்-௧௬௬.

அனுபவவிலக்கணம்.

ஊசலாடுமூமின்றியுருவருவுபயமன்றக
கோசரீவகோசரங்கள் குறிஞ்ணபேதமின்றிப்
பாசசாலங்கடந்துபராபரைக்கப்பானின்ற
வீசனையறிந்தஞானிக்கினிப்பிறப்பில்லையன்றே. (௧)

சிறையறக்கீடலொடுங்குஞ்செறிநதிக்குலங்கள்போலு
மறகுறவேடுக்கமன்னனைக்கூடல்போலு
மறிவறியாமைக்கவறிவினுளறிவாய்நின்ற
விறைவனைக்கூடுஞானிக்கினிப்பிறப்பில்லையன்றே. (௨)

வேறு.

அரியணையிலிருந்துலகவரசாட்சிபுரிந்தாலுமங்கையேற்றுத்
தெருவுதொறுத்திரீதிசுந்துதின்றலுமிளம்பருவத்தெரிவைமாரைப்
பிரியாமலிருந்தாலும்பிரிந்துதவம்புரிந்தாலும்பேசிற்றெல்லாம் [மே.
விரிவென்முத்தனுக்கிங்குடம் பாடேயன்றியொன்றும்விரோதமின்

வேறு.

ஆயிரமடந்தை யராகந்தோய்ந்துநான்
றாயவனென்றுமால்ருளுஞ்சாற்றினான்
காயமுங்காணமுங்கடந்ததன்மையா
ஸீயுமநிலையிலேநிற்கப்பாலையே. (௪)

அறுசுவையடிசிலையாரவுண்டவன்
வெறுமுபவாசிரானெனவிளக்கினான்
சிறுநுதற்பேதையைத்தினழிஞ்சேர்ந்தவன்
றுறவிநானெனவுளந்துலங்கக்காட்டினான். (௫)

வேறு.

கேவலச்சனகன்முன்னாட்கேன்பகையிரண்டுமின்றி
மேவியசுத்தமென்னுமெல்லெனமீதருந்து
சாவுயர்பிறப்புமில்லாதத்ததுவச்செங்கோலோச்சிப்
பாவனைமிலாதகானம்படர்ந்துருமாறினானே.

(சு)

அனுபவ விலக்கணுர் - முற்றியு.

அ. திருவிருத்தம்-2.02.

சிவயோகவிலக்கணம்.

காமமாநிகளேந்ததுக்கரணவாதனைகடந்து
நாமதுவெனுஞ்சம்பந்தஞானமேஞானமாகி
யோமொழிப்பொருளைத்தேறியுணர்வுணராமையோக்கி
யாமையோலந்தடக்கிற்பதேயமலயோகம்.

(சு)

அறுவகைச்சமையத்தோர்க்குமதிதமாயகனமாகி
மறுவறுபொருளாயொன்றாய்மன்பதைதொறுகிறைந்து
குறைவறுபிரமநாமேயென்றுகோசங்கணீங்கி
யறிவுருவாகிநிற்பலழகியயோகமாமே.

(உ)

உடனொருமுயிருமாகியுயிர்வொறுமுணர்வுமாகிச்
சடமசடங்கடோறுஞ்சாக்கியுமாகின்ற
வடல்புனைசிவஞர்நம்மையன்றிவேறில்லையென்றே
யுடைகுடலிசம்புபோலொன்றுதலேயோகமாமே.

(க)

சிந்தையைப்புறத்தேவிட்டுத்தேசமேநாமென்றுன்னி
யத்தமில்போகம்வேண்டியார்வமீதுரநோற்குஞ்.

சந்தம் றென்றும்ந்தயோகியைச்சந்தித்தோரும்
வந்தனைசெய்துனோரும்பெறுவர்மாசிரையவைப்பே. (ச)

ஆகையாற்கருத்தடக்கியசைவறவியோகமாகு
நாகமார்முறைஞ்சபூங்காநதிபாழுக்கோயிலாதி
யோகதானீங்கள்புக்கியுர்சிலோகமபாலித்துத்
தேகமாதிசுணைல்லவென்றுசித்திரம்போனிற்பாய். (இ)

இம்முறைசுவயோகத்திலிருப்பவர்ச்வன்முத்தர்
நன்மையிதாத்நீதான் றநவலிதக்கடந்துபோனாற்
செம்மையசுவாஹுதிசெனித்திமெனந்தானந்த
லிம்பிதத்தோய்ந்தோயாதிருப்பர்கள்விதேகமுத்தர். (ஈ)

காட்டெரிமீசுணைக்கண்கண்படுவரிமாவேக்கை
வீட்டுறுபுலவன்றுதாஹ்வெருவுருநுக்கும்யோகி
காட்டமூன்றுடையநாதனடிவலகண்ணலாஹம்
வேட்டுறுபுலவெடுக்கிவிவேகமேலிடுதலாஹம். (எ)

மித்தையாமுடலமென்னவிவேகமேலிடுதலாலே
சித்தனானுமவீவேகநேரிம்கேர்ந்தகாலே
முத்தர்பேரவைகிடைக்குக்கிடைத்தலான்முதிர்ந்தனானஞ்
சித்தியாமன்றேறசேவன்முத்தனாய்ச்சிவனுமாவன். (அ)
காசிலிலிறக்கமுத்திகமலையிற்பிறக்கமுத்தி
தேசுறுதில்லமன்றுட்டெரிசிக்கமுத்தியென்ப
ராசையையிறக்கீமுத்தியாருயிற்பிறக்கமுத்தி
யீசனைக்காணமுத்தியெதுவரிதானமுத்தி. (ஊ)

சிவயோகவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-உகக.

வாதனைமாண்டாரிலக்கணம்.

இல்லறம்பொருளெனவிருந்துகாமிப
வல்லல்சேர்வாழ்க்கையினமிழ்ந்திற்பினு
மெல்லையில்ஞானவீண்பத்தையெய்தியே
புல்லியுப்புல்லிடாதிருப்பர்புண்ணியோர். (க)

போதெலாமவத்திலேபேசுக்கிடாவகை
சாதலும்பிறத்தலுந்தணந்தஞானியர்க்
காதரம்பெருகிடவடிமைசெய்குவார்
காதகங்கரத்தையுங்கடந்தகாரணர். (உ)

வேறு.

சாத்திரஞ்சமயம்வேண்டார்த்தத்துவக்கத்துவேண்டார்
கோத்திரங்குலங்கள்வேண்டார்ஈறுமாவிரதம்வேண்டார்
மூர்த்திசேவைகளும்வேண்டார்முன்னவன்பூசைவேண்டார்
தீர்த்தமும்வேண்டார்ஞானச்சின்மயமானழமேலார். (ங)

உம்பர்வாமுலகும்வேண்டாருலகர்சாட்சிவேண்டார்
பொன்புணமகளீர்வேண்டார்புண்ணியபாவம்வேண்டா
ரின்பொதிதுன்புவேண்டாரிறப்பொடுபிறப்பும்வேண்டா
ரைம்புலப்பகையைவேண்டாரறிவினையறிந்தமேலாரீ. (ச)

வேறு.

அன்னமயமுதலாகவானந்தமயமீறாய்ப்
பின்னநிலையிவைகடந்தபேரின்பசாகரத்து
ளின்னபடியென்றறியாதிருந்தசிவயோகிக்குச்
சொன்னமகளும்புலியுந்தும்பாகத்தோற்றுமால். (ஐ)

வாதனைமாண்டாரிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-உகசு.

பிராரத்தவிலக்கணம்.

வேம்புறுபுழுவைவாங்கிமென் கரும்பிடைவிட்டாலும்
வேம்பையேனோக்கிப்பின் னும்வியப்புறுமாறுபோலச்
சோம்புமுன்றவத்தைகீக்கித் துரியத்திலவைத்தபோதுஞ்
சோம்புமுன்றவத்தைதன்னைத்தோயவேரினைக்குஞ்சேவன், (௧)

பாசத்தைகீக்கியாசான்பதியிடைப்பதியவைத்தும்
பாசத்தைமீட்டுநோக்கிப்பரிந்திடும்பசுவின் நன்மை
மாசுற்றவுவரைப்போக்கிமலைசைவைப்பமேக
மாசுற்றவரையைக்கிவாரியிற்புருகீர்போலும், (௨)

பிராரத்தவிலக்கணம்-முற்றியு.

ஆ. திருவிருத்தம்-௨௧௮.

சிவத்துரோகவிலக்கணம்.

சுருதிகண்முறைமுறைதுதித்தகத்திய
னிருவினைக்குறும்பெறியெதியொடும்வாப்
பரகிவயிவரெனப்பதைத்தெழாமையால்
வரெனனுமாதவன்மகிடமாயினான், (௧)

பாசமோசகன்சிவன்பாசுவார்வினை
நாசமாக்குவெனமறைவற்றியு
மீசனைப்புகழ்ந்திடாதிசுழந்ததக்கனா
ராசுறுதகர்முகமாயினாரோ, (௨)

சிவத்துரோகவிலக்கணம்-முற்றியு.

ஆ. திருவிருத்தம்-௨௨௦.

௬ வா னுபவவிலக்கணம்.

நன்னெறியறிதருநல்லமாணனே
யென்னனுபவமெலாமெடுத்தியம்பினே
னுன்னனுபவந்தனைபுகரத்தியென்றலுநீ
தன்னனுபவந்தனைச்சாற்றன்றேயினான். (௧)

வேறு.

ஆகிநின்றழிதலாலுமருகுப்புடையதாலுங்
காகநாய்கவர்தலாலுங்கனலிடைப்படுதலாலுங்
சோகமேவிலைத்தலாலுஞ்சுகதுக்கமறியாத் தாலுந்
தேகநானல்லவென்றுந்தேகிரானென்றுக்கண்டேன். (௨)

இந்தியமான்மாவென்பரிதையினின்றிருநோக்கில்லார்
முந்தியபிராணன் நன்னையுயிரெனமொழியாநித்பர்
சுந்தையையமனவகத்தைப்புந்தியைச்சீவனென்பர்
சந்துறுமியைக்கட்கெல்லாஞ்சாக்கிரானென்றுக்கண்டேன். (௩)

பிண்டமாழுடனானல்லேன்பிராணவாபுகுநானல்லேன்
கண்டவைம்பொறியுமல்லேன்கரணமோர்நான் குமல்லேன்
புண்டையவறிவானென்றுன்னருங்கொண்டொர்க்கி
வெண்டிசைகீழ்மேலெங்குமேகனாயிருக்கின்றேனே. (௪)

வேறு.

தாலத்தனுவுநானல்லேன்குக்கத்தனுவுநானல்லேன்
மூலத்தனுவுநானல்லேன்மும்மைத்தனுவும்பொய்யன்றே
ஞாலத்தனுவைநாடுனன்றேறம்பிக்கட்டேனெடுக்காலஞ்
சாலத்தெளிந்தேனினிஞானதனுவேயெனக்குத்தனுவென்றே.

வேறு.

கானலேரென்றுன்னிக்காதல்திருவார்போல
 ஐனுடனென்னுன்னியுணர்வினப்பிழந்திருந்தேன்
 கானலேரென்றென்றுகைவிடுவார்கள்போல
 ஐனுடனென்றென்றேயுணர்வொடுமுறக்கினேனே. (சு)
 ஐனுடல்பொறிபிராணனுறகரணங்கனென்னுங்
 கானகங்கடந்தஞ்ஞானக்ககரிருட்பாப்புக்கித்
 தானெனுஞ்சீறார்ஜீத்தத்தற்பரைப்பொழில்னின்னு
 மோனியாய்ஞர்ஞனந்தமுத்திமாநகரங்கண்டேன். (௭)
 காணகம்போலெங்கண்னுமறவியெப்பொருஞ்ச்தானாய்ச்
 குனியப்பொருளாயொன்றாய்த்துரியழுங்கடந்தபாழாய்
 ஞானமாத்நிரமாய்சின்நநாதாந்தவின்பந்தனைத்
 தானந்திருப்பதல்லாந்சாற்றிடப்படாதேயெந்தாய். (௮)

வேறு.

எல்லாநிறந்தயோகியிர்க்குமெட்டாதிருந்தபேரின்பை
 யெல்லாநானென்றகங்கரிக்குமேழையறியாப்பேரீறியைச்
 சொல்லார்மனத்தாரீறந்திருந்ததுரியாதீதப்பெறும்பாழைச்
 சொல்லாஹரைக்கப்படுங்கொல்லோவென்போல்வந்ததுயோனே (9)

வேறு.

ஆகையால்துவேவவறிவைபுங்கடந்தமுத்தி
 யோகமாமறையின்சென்னியுபரிடத்ததுமீதே
 சேகறமனீத்தாயிந்தத்தேகம்போமளவுறிற்பாய்
 சோககட்கத்தால்வெட்டித்தமியெதிர்பிறவியெல்லாம். (10)

கவானுபுதியீக்கணம்-முற்றியுறு.

ஆ திருவிருத்தம்-௨௩௦.

குருதோத்திரம்.

பாயணையகாயனாக்கிக்கண்டனையகண்டனாக்கிப்
பேயனைப்பிரமமாக்கிப்பிறப்பிறப்பிலாமையாக்கித்
தாயினுமினியனாகிவந்தெனத்தனைகந்தாட்கொண்ட
அயசற்றரவரின்தொழுந்தொறுங்களிதுளங்கும். (௧)

உள்ளு.

ஆழந்தேகிடந்தேன்பவங்கடலிலனைகதாலம்புகலின்னிச்
சூழந்தேகருணையாலெடுத்ததுதுரியக்கரையிற்சேர்த்தாய்க்கு
வீழந்தேவீழந்தேபணிந்திறைஞ்சிலியந்துவியந்துமகிழ்க்கடலில்
பாழந்தேதனவாழந்தேனைம்மாநகரானைவலியுத்தடுத்தாய்க்கே.

(உள்ளு).

மும்மாயைக்கப்பாஸ்முழுப்பாழுக்கப்புறத்தே
பும்மாவிருக்கத்துரியங்கடந்தநலச்
சிம்மாதனமளித்தசிவஞானத்தெசிகற்குக்
கைம்மாறுபோதமலாற்கானேன்கடையேனே. (உ)

உண்ணாதகோறுமுடுக்காதவத்திரமும்
பண்ணாதபாயும்படுக்காதரித்திரையு
மெண்ணாமனுடியியம்பாததோத்திரமும்
கண்ணாலரித்தார்க்குக்கைம்மாறுகானேனே. (உ)

தீராதவைம்பொறியுந்தீர்த்துச்சிவமாக்கிப்
பேராதவானந்தப்பிறங்கன்மிசைவத்தாருக்
காராதவன்பாலகங்குழைந்துமெய்யரும்பிப்
பாராததெண்டனிட்டுப்பத்திசெயக்கடவேனே. (இ)

கல்லாவின்மீழிருந்தகண்ணுதலென்போலாகிக்
கல்லாவுலகிற்கருணையொடும்வந்தெனக்குச்

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

சுள்

சொல்லாதசொல்லையொருசொல்லாலுரைத்தார்க்குச்
சொல்லாதசொல்லானற்றோத்திரங்கள்செய்வேனே. (க)

வேறு.

ஒன்றென்றும் பலவென்று முபயமென்று முருவென்று மரு
வென்று முறைவதென்று, நன்றென்றுத் தீதென்று நானேயென்று
ஞானமென்று ஞேயமென்று ஞாதாவென்று, மன்றென்று மாமென்
றுஞ் சமயப்பேய் ளாறெனின்ற பீணக்குவழியினைத் துநீத்துக், குன்ற
லிலா வானந்தக் குரவனின்னைக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்
டேனே. (எ)

செறிவாகு மலமற்று மாயையற்றுத் திரிவிதமாக் கன்மமலத்
திரளுமற்றுப், பீறிவாகுக் குணமறிகுக் குறியுமற்றுப் பேதாபேதங்க
ளற்றுப் பேச்சுமற்று, வறியாமை யறிவற்று வனந்தகோடி யாதவர்
போ லெழுகின்ற பரையுமற்றுக், குறியாத வானந்தக் குரவனின்னைக்
கும்பிட்டேனென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (அ)

பெரிய்யாத புணன்முழுகிச் சாந்தமென்னும் பொடிபூசிக் கருணை
மணி புனைந்தெஞ்ஞான்று, கையாத வுளமெல்லா கையநாவா னவி
லாத மாமனுவை நவின்னுமேலீ, ரையாறு மாறாறுங்கடந்துகின்ற
வாநந்தத்தேகிகுகின் னடிப்போதுக்கே, கொய்யாத மலர்கொண்டங்
கரிச்சித்தேத்திக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (க)

ஆசிலன்னமயகோசந் தாண்டியப்பா லழியாத பிராணமயகோ
சந்தாண்டி, மாசிஸ்மனோ மயகோசந் தாண்டியென்று மாறாவிஞ்
ஞானமய கோசந்தாண்டி, நாசமுறு மானந்த கோசந்தாண்டி ஞான
வடி வாய்கின்ற குரவனின்னைக், கோசமெலா மற்றிவ கோசியாகிக்
கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (க0)

தத்துவங்களாறாறும்பின்னிட்டப்பாற் தத்துவாதீதமார்த்தன்னை
க்கண்டு, பற்றொன்று யில்லாத பரையைக்கண்டு பரிந்துபரிந்துள்ள

ருகி யதிலொடுக்கி, வெற்றவெறுமானந்த வுருவக்கண்டு விழையாம
ல்விழைந்தப்பால் வெளியைக்கண்டு, குற்றமொலாமறீத்தக் கறிவாய்
நின்று கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (௧௧)

வேறு.

பாசத்தாற்பாசியாகிப் பலபலபிறப்பிற்சென்று
பாசத்தாற்பிறந்திறந்து பலபலபோகந்துய்த்த
பாசத்தைத்தாளாற்போக்கிப் ஐதித்துவம்பதித்தநாதன்
பாசத்தைநினைபுத்தோறும் பசுத்துவங்கழுலுமன்றே. (௧௨)

ஒன்றென்பாரொன்றேயென்க வோரிரண்டென்பாரென்க
நன்றென்பார்என்றேயென்க நலையென்பார்நலையேயென்க
வின்றென்பாரென்கவன்றி யுண்டென்பாருண்டேயென்க
வன்றிதாமென்னாழுத்தி யடியனேற்களித்தாஞ்சான். (௧௩)

வடக்குளேதெற்குந்தெற்கில் வடக்கையுங்காட்டுவார்போ
துடற்குளேயுயிருமந்தவுயிர்க்குளேயுணர்வுங்காட்டி
நொடிக்குளேமலமதற்றி யுண்ணுணர்வாக்கிமீட்டும்
விடக்குளேபிறவாவண்ணங் காத்தருள்விகித்தபோற்றி (௧௪)

அய்யமாகாட்டைஞான வழலிஹற்றிகித்துப்பாதச்
செய்யதாமரைகளுக்குட்டித் திவ்வியமனத்தனாக்கி
மெய்யடியாரைக்கூடும் விவேகமும்மெய்ம்மையில்லாப்
பொய்யடியாரைக்கூடாப் புந்தியுந்தந்தாய்போற்றி. (௧௫)

வேறு.

தன்னுஞ்ஞாலகுழலகதனிற் ருனுமாகிச்சகமாய்ப்
பின்னையபினையெனுஞ்சத்தி பிரியாதிருக்கும்பிரமமா
யுன்னுமுணர்வுக்குணர்வுரகி புருவாயருவாபுபயமுமா
யென்னுளிருந்தபாசவித்தை நின்னாற்கண்டேனிறையோனே. (௧௬)

மண்ணைவிழுங்கிப்புனல்கனலை விழுங்கிவாபுதனைவிழுங்கி
விண்ணைவிழுங்கிவெண்மதியை விழுங்கிவெவ்யோன்றனைவிழுங்கி
மொண்ணையமரணையும்விழுங்கி முற்றம்விழிங்கிப்பற்பலவா
மெண்ணைவிழுங்கியிருந்ததனை நின்னாற்கண்டேனிறையோனே. (1)

தருதோத்திரம்-முற்றியு.

அ. திருவிருத்தம்-௨௪௭.

விடமிதவிலக்கணம்.

காருத்தன்பத்தாக்கக் கல்லெழிற்பெண்ணாற்றப்போ
லாகத்தொழங்கிடந்த வடியேனைப்பத்தாக்கிப்
பாகத்தைவருவித்துப் பழமறையின்பொருடேற்றி
மாகத்தொக்கிவித்தோய். மறவேனுன்றிருவடியே. (2)

எல்லாருங்கனிதுளங்க விரும்பையிரும்பொன்னாக்கி
நல்லார்கடொழந்தேவாய் நாட்டுகின்றஞாயம்போற்
கல்லாதபுலையேனைக் கருணையினாற்கடைக்கணித்துப்
பொல்லாதபரப்பிரம மாக்கினையென்போல்வந்தே. (3)

உவன.

அனாதிகேவலத்தினி லுழந்துமேற்கு
மனாதியருவியான் மலத்தைக்கியே
சுறாவின்பந்தனைத் தந்ததேசிக
கனாவினுமுன்னையே கருதற்பாலனே. (4)

உவன.

சொழையொதுக்கி யொருசொல்லாலானந்த
வாழ்வைப்பெருக்கி மலகன்மமாயையறப்

பாழிற்குடியேற்றிப் பரமசுகமெற்களித்தோன்
வாழிநெடுங்கால மாணக்கர்க்கருள்புரிந்தே.

(ச)

பாரோரும்விண்ணோரும் பங்கயன்மாலிந்திரனு
மாராய்ந்துங்காணு தலம்வந்துளந்தள
வாராமல்வந்தெனக்கு மாறாதபேரின்பந்
தாராமற்றந்தார்க்குத் தனுவாதினும்மாறே.

(ரு)

விழித்தலில்க்கணம்-முற்றியு.

ஆ திருவிருத்தம்-௨௫௨.

நூலருமையிலக்கணம்.

மைப்பொலமிடற்றோன்சொன்ன வாதுளாகமத்திற்கொல்லு
மூப்பொருள்விளக்குத்தாலே மும்மலங்களைந்தொன்றாய்
சிற்பதம்பெறுவர்மீண்டுஞ் சென்மவாரணியங்காணர்
தற்பரஞானத்தோர்கள் சமயசாத்திரமிகழ்ந்தே.

(க)

ஆகையாலிந்தனலுக்கதிகாரி குடும்பந்துன்ப
சாகரமெனத்துறந்து சற்குருசாமிபாத
மோகமீதுர்ந்திழுக்க முறுக்கவிழ்கமலந்தேடுந்
தாகவண்டனையனாகித் தவிப்பவற்றுனேயம்.

(உ)

வேறு.

இந்நூலைப்பருவமிலார்ச் சேயற்கவீந்தக்கான்
முன்னூலக்குத்திரப்பான் மொழிந்தகரிசுறுகின்றய
நன்மாலொருங்கறியா நலிம்போலுருணத்தைத்
துன்மார்க்கறியாத தோற்றம்போலுந்துணிந்தே.

(ஈ)

உ ல று.

வாழிசுயம்பீரகா சம்பெயரோன்மாணக்கர்
வாழியெனத்துக்கி மதித்தவார்கழல்சுள்
வாழியொருமொழியான் மயக்கறுத்ததிருச்செவ்வாய்
வாழியருள்கொழிக்குந் திருவிதனமண்டலமே.

(சு)

ஆ திருவிருத்தம்-உருசு.

பதிபக்பாசவிளக்கம்-முதறிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

மூன்றாவது

சித்தாந்ததரிசனம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

சொர்சித்தாந்த தெரிசனத்தையாளுதக்
காரானைமாமுகனே கா.

அம்மையப்பனா புயிருக்காதார மாய் நிறைந்த
செம்மைசிவன் றானென் சிரம்.

(க)

ஒன்றாய் நேகவித சத்தியா புன்மனையாய்
நின்றாடன் பாத நினை.

(உ)

சற்குருவாய் முன்னாட் சனகாதி கட்குரு
முக்கண்ணை நாவே மொழி.

(ங)

நிருப்பா சுரத்தானற் சித்தாந்தஞ் செய்தோன்
நிருப்பாத மென்றன் சிரம்.

(ச)

நின்றதிருத் தாண்டகத்தா னீடுவீர்ப்பாய்ப் போதமற
வன்றுரைத்தோன் றுளகம் னைப் பாம்.

(ஐ)

வாழ்வா வதுமாயமென்றுரைத்தோன் மாமலர்த்தா
டாழ்வாமெப் போதுந் தலை.

(௧)

சிவபுராணத்தகவ லாலுயிரின் சிக்கறுத்தோ
னமலர்த்தாட் சென்னியப் பாம்.

(௭)

சிவலாக்கி யதேவர் திருமொழியைக் கொண்டே
யவலாக்கி யத்தையடு வாம்.

(௮)

திருமூலர் மாலையெனுந் தெப்பத்தைப் பற்றிக்
கருவேலை யைக்கடப்போய் காண்.

(௯)

மெய்கண்டேன் மேற்பிறவி காணென் நிருவெண்ணை
மெய்க்கண்டா ஹலை வினாவி.

(௧௦)

முன்னாலிற் சொன்னதொரு முப்பொருளை யும்விசித்திங்
கித்நூலிற் சொல்வே னிசைத்து.

(௧௧)

அவாக்கடலுள் வீழ்த்தழுத்து மாருயிரைத் தூக்குஞ்
சிவாகமசித் தார்த்தக் குறன்.

(௧௨)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

பதிபியல்.

மதிதவழுஞ் செஞ்சடையோன் மாமலர்த்தா னுன்னிப்
பதியியல்பைச் செரீர்வாம் பணித்து.

(௧)

பதியாவ தொன்றாய்ப் பரிபூ ரணமாய்த்
திதமாகி சிற்குஞ் சிவம்.

(௨)

அற்றார்கட் கண்ணிதா யல்லார்க்குச் சேய்மையாய்ப்
பற்றற் நிருக்கும் பதி.

(௩)

எங்குமில் யென்பா நிதயந் தொறுமறிவா
யெங்குமிருப் பானெம் மிறை.

(ச)

உன்மனைக்குமேலா யிருவருவ மின்றுகிச்
சின்மயமாய் நிற்குஞ் சிவம்.

(இ)

அசுல நகளங்க னுனந்த ரூபன்
சசிசேக ரன் சங்கரன்.

(ஈ)

சச்சிதா னந்தன் சதாரித்தன் சுத்தன்
மெய்ச்சருவா னந்த விம லன்.

(எ)

நிராமயனிற் சங்க னிராலம்பன் சோதி
பராபர னுதி பக வன்.

(ஐ)

விருப்பு.வெறுப்பில்லான் வேதவிதி செய்...
னெருப்புருவ நெங்கணிம லன்.

(க)

பத்தர்க்கெளியன் பதிதர்க்கறவரியன்
சித்தத்து னின்றிஞ் சிவன்.

(கா)

ஊனக் கண்ணார்க்கொளித்து முட்புறம்பு மொன்றாய்
ஞானக்கண் ணார்க்கருள்வ னாடி.

(கக)

மலரயனா யாக்கிமாலாகிக் காத்திட்
டேலவிலா னுயொடுக்கு வான்.

(கஉ)

பஞ்சவதி காரத்தாற் பாகம்வரு வித்துயிரைத்
தஞ்சாணில் வைக்கு மிறை தான்.

(கங)

செருட்டிதிதி சங்காரந் திரோபாவ ஞான
கருட்நிறத்தோ டைந்தொழில்க ளாம்.

(கச)

தேகத்தின் முன்முன் நீஞ் சேவன்பான் மற்றிரண்டு
முகத்தான் செய்வா னான்.

(கசி)

தரிசனம்.] வள்ளலார்சாத்திரம்.

எடு

அவிகாரி யீச னனாதிமுத்த னென்ற
லிவிகார முண்டோ லிறைக்கு.

(௧௬)

ஐவகை யசத்தியின லைந்தொழிலு மாராயர்க்காய்ச்
செய்யாமற் செய்யுஞ் சிவம்.

(௧௭)

வாளிரவி சந்தியின் மறைமலீர்த்த வாடிடினும்
வாழ்வரவிக் குண்டோ மயல்.

(௧௮)

ஆக்க லளித்த லழித்தன் மறைத்தலரு
னோக்க லிறைக் குண்டோ நுவல்.

(௧௯)

அரையன்வறிதிருக்க வைந்தொழில்செய் வார்செய்
தரையன்மே லேறு மஃது.

(௨௦)

பரமன்வா ளாங்கிருந்து பரையைந் தொழில்செய்தும்
பரமன்மே லேறும் பழி.

(௨௧)

ஐங்கரும சாக்கியா யப்பாலேக் கப்பாலாய்ப்
பங்கறணிற் பானெம் பரன்

(௨௨)

அறிவுக் கறிவா யலிகாரி யாகி
கிறைதல் பதிநிச் சயம்.

(௨௩)

கேவலத்துங்காணக் கிடையான் கிளர்த்தெழுந்த
வாவல்சக லத்துமனு காண்.

(௨௪)

சாற்றிரண்டு மற்ற சமீதிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள் விமலன்.

(௨௫)

ஆகி லவனை யறியப் டாவோபெண்
பாகம் பிரியாப் பரன்.

(௨௬)

அறியாப் பொருளுமல னறிவாலான் கண்ணீ
லறியும் பொருளு மலன்.

(௨௭)

- ஆகாயம் போல யறிவாகி நிற்பானே
நீகா ணறிவாகி நின்றது. (௨௮)
- நீருக்குட்டப்பம்போ னின்னறிவி னின்றூணப்
பாரருட்கண் கொண்டு பரிந்து. (௨௯)
- எள்ளுக்கு னெண்ணெய்போ லெங்கு சிறைந்தாலே
புள்ளுக்குட் பாரீ புவந்து. (௩௦)
- எங்கு மிருப்பானே யேகமிரண் டென்னும
லெங்குமாய் நீகண் டிரு. (௩௧)
- மோகமுறு பெத்தத்துண் மூடர்க் கிரண்டாகு
மேகமே முத்தருக்கீ சண். (௩௨)
- இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தரும். (௩௩)
- குருவுருவங் கொண்டிக் குவலபத்துட் டோன்றிப்
பருவரிலே நீக்கும் பரன். (௩௪)
- போக்குவர வில்லாத பூரண நந்தர்க்குப்
போக்குவர வுண்டோ புகல் (௩௫)
- ஆருயிரி னுள்ளினிருந் தாங்காக் கறிவிப்பா
ராருயிரே மேனி யவர்க்கு (௩௬)
- அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான். (௩௭)
- பார்த்தும் பரிசித்தும் பஞ்சமலக் கொத்தையெலா
நீத்தொழிப்பா னெனக் கனிமலன். (௩௮)
- பக்குவர்க்குத் தோன்றும் பயன்கொடுக்கு மற்செழிந்த்
பக்குவர்க்குத் தோன்றியுமென் பாழ். (௩௯)

- பாற்கடல்போ வாவி பலமீன்போ வாறாயிர்கள்
பாற்கடலா லுண்டோ பயன். (௪௦)
- அருட்கண்ணூர்க் கீசனலரொளியாய் நிற்பண்
மருட்கண்ணு ருக்கிருளா மன் (௪௧)
- செய்கதிரோன் ஸீந்துதயஞ் செய்தாலு நாட்டமிலோன்
செய்கதிரோ னில்லையெனுஞ் சீர். (௪௨)
- மணவீாக்குக் காய மசையாம னிற்பர் •
சுறதவின் பத்தைத் தழீஇ. (௪௩)
- பூனை விழிக்கியுறு பொங்குமிரு ளற்றதுபோன்
ஞானவிழிக் கில்லை நவை. (௪௪)
- சிதம்பரமா யெங்குஞ் செறியினுமென் னாவி
மதமடங்கிக் காணு வகை (௪௫)
- கூடை யறியாக் குலவுங் கதிரவனை
முகாறி யார்சிவனை முன். (௪௬)
- கண்ணிரவி யின்றிக் கலந்தறிமா தொன்றையுமக்,
கண்ணுங் கதிருமொன்றோ காண். (௪௭)
- காக்கை விழிக்குக் கருமணியொன் றுளுற்போ
லாக்கைக்குச் சாக்கி யவன். (௪௮)
- அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றோ வது. (௪௯)
- துவிதமிரண் டாகுமத் துவிதமொன் றுருந்
துவிதமயல் கெட்டோய் துணி. (௫௦)
- அத்து விதத்துக் கருத்தம் பலவென் னுஞ்
சிற்றறிவு கொண்டசில கீழ். (௫௧)

பசுவியல்.

சசிசே கரகுவ ருடலைமேற் கொண்டு

பசுவியலி னைப்பகரு வாம்.

(ச)

பசுவென்ப தான்மாமுப் பந்தமுனா னன்றே

சசிசே கரணிறைவன் ருன்.

(உ)

சட்டியவன் ருனவிழ்ச்சி னல்லாற்றன் கண்ணறிவா

லெட்டுணையுந் தானவிழ்ச்சா தின்று.

(ங)

ஆணவத்தான் மூடமா யன்றுமுத லின்றாவும்

வீணவத்தைக் குள்ளே விழும்.

(சு)

நீருட்டறையிற் கண்ணி லினங்குழவி போலு

மருட்டறையி லாவி மயங்கி.

(ட)

மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை மிகமறைப்ப.வாவியர்

ஈஞ்ஞானக் கண்ணி லமுந் தும்.

(சு)

பாம்பின்வாய்ப் பட்ட பருதியைப்போ லஞ்ஞானப்

பாம்பின்வாய்ப் பட்டமூங்கும் பார்.

(ஏ)

உவர்மூடு சிந்து மூமிமூடு நெற்போற்

சவிடாளு மாணவத்தாற் ருன்.

(அ)

சசுளி ரங்கி யிணையில்கலைக் கரத்தாற்

பாச நெகிழ்த்திடலும் பண்டு.

(க)

தனுவாதி நாலைத் தழுவிவெளிப் பட்டு

நனவாதி யைந்தினை நண்ணி.

(கௌ)

யானென தென்னு மிருச்செருக்கா லாருயிர்கள்

யோனிபே தத்துமுலு முற்று.

(கக)

புற்றாறு டேங்கன் புள்விலக்கு மானிடர்களு
சொற்றேவ ரேழ்வகைத்தோற் றம்.

(௧௨)

அண்டசஞ்சு வேதசமுற் பீசஞ்சு ராபுசங்கள்
மண்டியநால் யோனி வகுப்பு.

(௧௩)

எண்பத்து ணன்கிலக்கம் யோனிதொறும் புக்கதுவாய்ப்
புண்பொதுபு டியாக்கை புணரும்.

(௧௪)

புல்லாய னேகவுருப்போனபினர் நல்லறகம்
புல்லாய்ப் பிறக்கவது போம்.

(௧௫)

புமாக்களாய்ப்பிறத்து புண்ணியனுக் கானமையாற்
போமரத்தி னார்கிறவி போல்.

(௧௬)

புண்ணியசீர்த்தத்துட் புழுவாய்ப் பிறத்தமைடாற்
-ண்ணும் புழுப்பிறப்புக் காண்.

(௧௭)

புள்ளா யனேகவுருப் போயபினர்ப் புட்பிறவி
விள்ளாநதி தோய விரைந்து.

(௧௮)

துட்டமிரு கப்பிறப்பிற் றதைத்து நெடுக்காலங்
கட்டப்படு முயிரார் காண்.

(௧௯)

எல்லாவுருவு மெடுத்தெடுத்து நல்வினையா
னல்லா வருவாகு நாடு.

(௨௦)

ஆனைந்து மைம்முசுணுகீ கபிடேக புண்ணியத்தா
லானுருவை நீங்கு மற்.

(௨௧)

ஆனுருவ நீங்குதலு மளவில்சில புண்ணியத்தா
மானிடரா யிங்குன் வரும்.

(௨௨)

வேதாக மம்வழங்கா மேதினியிற் போய்ப்பிறந்துட்
டாதார மின்றியில யும்.

(௨௩)

உடம்புமுத மொவ்வா வருவமெடுத்த துப்பின்
விடம்புரையுந் தானம் விடும். (௨௪)

நல்லசிவ புண்ணியத்தா னல்லார் பயிரேய
மெல்லவரு மாலிக்கு மெய். (௨௫)

கிடையாத வாக்கை கிடைத்துமென்கொ லாவி
யடையாச் சிவனடி யாய்ந்து. (௨௬)

இந்தமணி தப்பிறவி கொண்டறிவை யெய்தாழ
லந்தரிக்கு மைம்புலன் களால். (௨௭)

அன்னை புலகன்னை யப்பனம்மை டப்பனென்ற
முன்னுதலை புன்னு துயிர். (௨௮)

ஒப்புக்கு வந்தாரை புற்றூர்பெற் றுரென்னுங்
கப்புவினை யான்மயங்கிக் காண். (௨௯)

முந்தை வினையான் முகிழ்முலையா தூசையெனும்
பந்தக் கடலுட் பிழம். (௩௦)

என்றந்தை யென்றாய ரென்மனைவி யென்னெனக்க
லென்சாதி யென்னலியம் பும். (௩௧)

உயிர்ச்சார்வா லாவி யுணர்வுழிந்து காகங்
குயிற் சார்வை யொக்குங் குறி. (௩௨)

தானல்லாச் சங்கடத்தைத் தானென் றிறமாக்கு.
ஞானமிலா தாய நடர். (௩௩)

எல்லாமிறந்தாலும் யானிறவே னென்றோதுங்
கல்லாமை யாலுங் கடை. (௩௪)

பொருட்சார்வா லான்மாப் புழுக்குமெரி புக்க
கரிச்சார்வை யொத்துக் கடை. (௩௫)

சனகாதிக்கேன் றணித்திருத்தல் கண்டு
மனை வாழ்க்கை யைத்துறவாமல். (௩௧)

நல்லாராத்தாடித்து கவைக னெடுத்தேதிதப்
பொல்லாராக் கண்டிபுழும் (௩௨)

ஒழுக்கமுடை யார்சொல்லு புற்றுக்கே ளாம
லிழுக்கர்மொழி கேட்டு மினைந்து. (௩௩)

என்னுடம்பி தென்கால்கை யென்வயிறீ தெனவிழிநா
வென்சென்னி யென்றமயங் கும். (௩௪)

ஆக்கை சடமென்று மாண்மா வறிவென்று
நோக்காது தூலின் வழி. (௩௫)

கண்மத்தா லாலிகறங்காய்ச் சுழன்றுழ்து
சென்மித் திறக்குத் தெரி. (௩௬)

தந்தைவீர்து வாகனமாய்த் தாபுதாத் தேயழைந்து
பந்தப் படுமதிபத் தும். (௩௭)

அன்னையகட்டி லனேகதுய ரென்சொல்கே
னென்னைப் பிறவி யிது. (௩௮)

இனிப்பிறவே னீசனருள் பெற்றுய்வே னென்னு
நீனைப்பு மறக்கு நிலத்து. (௩௯)

பிறக்கும் பொழுதுமிரும் பேரிடும்பை பின்னுர்
துறக்க முடியாத் துயர். (௪௦)

சுகர்வாம தேவர் துறந்தாரித் துன்பை
யகன்றாலத் தியார்க்கு மரிது. (௪௧)

குழந்தை பருவத்துக்குமாமஹோபாத்திரம்
தழுந்தர் துயருந் துன்பு. (௪௨)

காயவிராக் 4 ளித்த கண்ணுதலை புள்ளாமன்

மாயையினை புள்ளு மனம்.

(௪௮)

இல்லத் திருத்தெழிலா றோந்திழையா வார்ப்புண்ட

புல்லக் கிடக்கும் புயம்.

(௪௯)

வசும்புத் தசையு மலசங் குலமாம்

பசுந்தொடியைப் புல்லும் பசு.

(௫௦)

நாற்ற விதழ்ப்புணலை நாணு ம லுண்ணும்பின்

காற்றுணையில் வீழும் கரைத்து.

(௫௧)

இன்னணமா யாவி யி ன்றையினை நீத்திட்டுத்

துன்னுமுறு மூப்பைத் தொடர்ந்த

(௫௨)

நல்லிளமை காலத்தி னுதனைச்சற் றுண்ணுது

கொல்லுப்பா லாவிசூலையு

(௫௩)

அமுதத்தாற் கால்கழுவி யாதனத்தனுப் பிடவிச்

ச பிதைபிசை யேயுந் தவிர.

(௫௪)

காலபடர்த் கண்டஞ்சிக் கண்ணீர் சொரித்தழுங்கி

யோலபிடு மந்தோ வுயிர்

(௫௫)

மாசுற்ற சோதி மலரடியை புண்ணுமற்

பாசத்தை புண்ணும் பசு.

(௫௬)

இவ்வண்ண மாண்மா லிடுத்து பிறத்துழிது

முய்வண்ண பிள்ளி யொதுங்கி.

(௫௭)

மாலாயயனுப் மகபதியாய் வானவராய்

மேலாய வாக்கைவிர வும்.

(௫௮)

புண்ணியத்தான் மேலேறும் பாவத்தாற் கீழிறங்கும்

புண்ணியபா வத்தாற் புவி.

(௫௯)

ஈகைதவ மின்றி யிரக்கமறி வின்சொல்லு
மேக விருக்கு மிவண். (௬௦)

அபுத்திபுத்தி பூருவத்தா லாங்கிருநா லெய்திச்
சுபுத்திவரு மாவிதுலங் கும். (௬௧)

மூர்த்திகள்சே வித்தத்தந் தீர்த்தத்துண் மூழ்கியத்துஞ்
சேத்திரத்திற் சென்மித்தத் துண் (௬௨)

தெய்வஞ் சிவமென்னுஞ் சித்தமுண்டா மக்கணமே
யுய்யுநெறி யுண்டா மூயிர்க்கு. (௬௩)

ஈசனடி யார்க்காணி லென்புருகிக் கைகுவித்து
மாசில்சரி ணைக்குள் வரும். (௬௪)

சென்ற லயந்தோறுந் தீபமல கிட்டிருகி
நன்ற மலர்தொடுக்கு நாடு (௬௫)

பருப்பதங்கே தாழும் பநர்காசி காஞ்சி
திருப்பதிநற் காளத் திரி. (௬௬)

கழுக்குன்றஞ் சோணகிரி கணகசபை யோத்தார்
செழுக்கமலை சீரொற்றி யூர். (௬௭)

விரிஞ்சிபுரந் தீர்த்தகிரி வெண்கா டிடைமருது
சிரபுரங் கோகண்ணந் தினம். (௬௮)

ஈச னிருக்குமிட மீதெல்லாஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பாச மறுக்கும் பசு. (௬௯)

முன்னோன் சரிதைமுற்றி முற்கிரியை வந்தணைத்திட்
டுன்னுசுத்தி யைந்தினே யுற்று. (௭௦)

மிருத்திகைலிங் கத்தின் விதிப்படியர்ச் சிங்கின்
மரித்தல் பிறப்பகற்று மால். (௭௧)

பால்வண் ணமான படி கலிங்கம் பூசிக்கின்
மால்வண்ண நீங்கு மதி. (௭௨).

மன்னும் படிகத்தின் வாணலிங்க மேயதிகம்
பன்னுசயம் பாதலிஞற் பண். (௭௩).

மூவிலிங்கத் தும்புசை முற்றிற் சீவனருளா
லாவியிலிங் கத்தையணை யும். (௭௪).

திருப்பணியி னொலஞ் சிவபூசை யாலுங்
குருக் கரணமாகுங் குறி. (௭௫).

அந்தரியா கப்பூசை யாலு மகந்தெளிந்து
சிந்திடையோ கத்திற் செலும். (௭௬).

ஐயெரிநாப் பண்ணின் றனிலந்த னையடக்கித்
துய்ய மதியமுதந் துய்த்து. (௭௭).

ஆதார மாறுங்கண் டப்பாற் பரவெளியி
னாதாந்த விஷ்பத்தை நாடி. (௭௮).

ஊனமிலா யோகத்தைச் சின்னா ஞழக்கியொரீஇ
ஞானத்தைத் தாவுமுயிர் நாடி. (௭௯).

சுச னருணூல யெஞ்ஞான்று காண்பமெனு
மாசை பெருகு மற. (௮௦).

வினையொப்பு பாகம் வியன்சத்தி பாதந்
தனையெய்து மெய்துந் தாம். (௮௧).

துறவு மவாவித் துயரும் பிறப்பி
துறவு மருட்பாலு முறும். (௮௨).

பிறவாமை கள்ளாமை பேணிவெகு ளாமை
மறவாமை மற்றுமரு வும். (௮௩).

கொல்லாமை தின்னாமை கோள்குறளை குத்திரங்கள்
சொல்லாமை யாவுத் தொடும். (அச)

பாசவெறுப்பும் பரவிரூப்பும் வந்தவுயி
ராசானால் முத்தியடை யும். (அதி)

தந்தைதமர் மேல்வெறுப்பிஞ் சங்கரன்றன் மேல்விரூப்பிஞ்
சிந்தையிடை வந்துதிக மும். (அசு)

அத்திகழ்வா லீச னருளுருவு கொண்டருளி
முத்தியடை விடபன் முறை. (அஎ)

பசுவியல் - முற்றிற்று.

பாசவியல்.

பாசவிய லெத்து பகுப்பு யிருக்குமதை
யீசனான் கொண்டியம்பு வாம். (அ)

மலமாயை கன்மமா மாயைதிரோ தாயி
குலமொன்று வேறாக் குணம். (உ)

பாசமறி யாமை பகராண வம்விச்சை
மூசுபெத்த மூல மலம். (உ)

அனேகவித சத்தியின லாருயிரை மூடுந்
தினகரனைப் பன்னகம்போற் சென்று. (ச)

அன்னியத்தைக் காட்டி யன்னியத்தைத் தான்மறைக்கு
மென்னே மலத்தி னியல். (இ)

தண்டிலத்தைச் சில்லியுந் தாம்பிரத்தைக் காளிதமு
மண்டிதல்போ லாவியறைக் கும். (ஈ)

ஆனை யுலாவு மடவியைப்போ லாருயிராக்
கானிலுலாவு மலக் காண். (௭)

கிஞ்சிக் கியன்மூடன் கேடன் கொடும்பாவி
வஞ்சனித னுல்வந் தது. (௮)

பாசன் பெரும்படிதன் பாமரன்பே ராக்கார
மாசனித னுல்வந் தது. (௯)

கன்மவிருப்புங் களேபரத்தில் வாஞ்சனையுங்
குன்மமலத் தின்நீக் குணம். (௧௦)

இச்சைவழி சென்றங் கிருவினையை யீட்டிவரல்
கொச்சைமலத்தின் குணம். (௧௧)

தாட்டுணைக்கீழ் நின்றபினுஞ் சாதிபா ராட்ட லிந்தக்
கோட்ட மலத்தின் குணம். (௧௨)

ஈசனகத்திருக்க வில்லையெனக் கூறலிந்தக்
கூச மலத்தின் குணம். (௧௩)

ஆசையுறுங் காலமெலா மாலிங் கனஞ்செய்யு
மாசு மலமா மகள். (௧௪)

உலகந் தெரியா துபத்தத் தடக்குங்
கலகமலக் கன்னி கை. (௧௫)

உண்ண லுறங்க லுயிர்க்கும் பொழுதெல்லு-
மெண்ணைப் பிரியா ளிவள். (௧௬)

கனமமகப் பெற்றதின்பாற் காயமெனும் பேரனையுஞ்
சென்மிக்கப் பண்ணுந் திரு. (௧௭)

அந்தோ மலத்துயிர் மாற்றகிலே னுற்றகிலே
னெந்தா யிரங்கா யினி. (௧௮)

கலையாக் கரத்தாலிக் கட்டவிழ்த்தாற் றீதோ
வலரோ வழியேற் கருள்.

(௧௧)

ஈச னருளுதய காலத் திறக்குபிது
பேசுவா மாயைப் பெயர்.

(௧௦)

மாயை சடமயக்க மதந்தீர மதம்பொய்ம்மை
நாயம் விளக்குக் கரு.

(௧௧)

முலை யிருந்தாரை முத்தத்தில் வீட்டதன்றிச்
சாலப் பெருமயக்கந் தான்.

(௧௨)

பிருதிலியப் புத்தேயு பெருமருத்து வானைம்
பொறிபுலன் கண்மேந் தியம்.

(௧௩)

மணம்புத்தி யாங்கார மாருத சித்த
மினமானம் தத்துவமென் றெண்.

(௧௪)

காலசியதி கலைவித்தை ராகமொடு
மாலும் புருடன்மா னிய.

(௧௫)

முன்னான்ம தத்துவமும் பின்வித்யா தத்துவமுஞ்
சின்மாயை யார்தந் திரம்.

(௧௬)

சுத்தவித்தை யீச்சுரம்பின் சொல்லுஞ் சாதாக்கியங்கள்
சத்திசிவ மைந்துந் தனரி.

(௧௭)

சிவதத் துவமிதனூற் சேட்டிக்கு மெல்லா
மிவைதந்த மீாமாயை யெண்.

(௧௮)

ஆருறுக் குள்ளா யகப்பட்டுயிர்சுழலு
மாருப் பிரானை மறந்து.

(௧௯)

மய்ரெலும்பு தோனரம்பு மன்னுதனையைந்துஞ்
செயிர்புவியின் கடறென்று தேர்.

(௨௦)

ஒடும் புனலுதிர மொண்சக் கிலமுளை
கூடுமச்சை யப்புவின கூறு. (௩௧)

ஆகாரந் தூக்கம் பியமை துனஞ்சோம்பு
நீகானெ ருப்பின் கூறு. (௩௨)

ஒட்ட நடைகிடத்த லுற்றிருத்த னீற்றலைத் தங்
கூட்டனிலன் கூறென்று கொள். (௩௩)

காமங் குரோதங் கழிலோப மோகமதஞ்
சேமவிசும் பின்கூறு தேர். (௩௪)

வாபுமொரு பத்து மலிகாடி யோர்பத்து
மோயகுண மூன்றக மூன்று. (௩௫)

வசனாதி யைத்தும்பின் வாக்காதி நான்கு
மிசைபுத்தொண் ணாற்றாறு யெண். (௩௬)

இதற்குள்ளாயாவி யிறத்து பிறத்தே யுமுலு
மதுக்கொன்னுற யானே மறத்து. (௩௭)

காய்விளக்களித்த கண்ணுதலை நண்ணி லிந்த
மாயைப் படலமறை யும். (௩௮)

நனலின்மூப் பானைந்து நற்கனவி லையைந்து
முனை சுழுத்தி யிற்கருவி மூன்று. (௩௯)

துரியத்திரண் டாகுந் துரியாதீ தத்திற்
கருவியொன்று மைத்தவத்தை காண். (௪௦)

அந்தரங்கத் துள்ளிருந் தரையர்புறம் போதல்போ
லந்தரங்கத் துள்ளரவி யும். (௪௧)

ஆணவத்தான்மூடா மாயைபாந் கிஞ்சிகளும்
பூணும்வினை யாற்புருட னும். (௪௨)

குருவையெதிர் தூடித்தல் குற்றமெதித் தோதல்

குருக்கொல்லன் மாயா குணம்.

(௪௩)

பற்றற்றார் கண்ணும் பருவரலைச் செய்வீத்தல்

குற்றமிரு மாயா குணம்.

(௪௪)

ஈசனிலை யாவியிலை யீசனீடி யாரில்லை

மூசகலா மாயா மகற்கு.

(௪௫)

தூலில்லை கேள்வியில்லை ,வண்ணநிலு மில்லையால்

மாலகலா மாயா மதற்கு.

(௪௬)

ஞானமில்லப் பத்தியிலை நல்லார்கண் ணட்டியிலை

மானமில்லை மூழா மதற்கு.

(௪௭)

முன்னவன்பா தாம்புயத்தின் முற்று மெனையடைக்கார்

தன்னை வயிற்றிலடைக் கும்.

(௪௮)

மாயை விளக்கவியா தலியமா தேவனருண்

மேர்ய வெயின் முகிழ்க்கு மோ.

(௪௯)

மாயா புரமெரித்த மதிசேக ரர்க்கின்றென்

மாயாபு ம்வலிதோ மற்று.

(௫௦)

இம்மாயை கட்ட மெழிற்சோகம் பாவனையாற்

கன்மமலக் கட்டுரைப்பேன் காண்.

(௫௧)

கனமம் வியாபி கீடம்போற் சடமன்று

சென்மிக்கப் பண்ணுஞ் செயல்.

(௫௨)

வல்லினையார் தாயகட்டில் வந்து பிறந்தனவால்

நல்வினையுந் தீவினையு நாடு.

(௫௩)

நல்வினையாற் புண்ணியமு நவீந்தாற் தீவினையுந்

தொல்லை வினைக்கேற்பத் தொடும்.

(௫௪)

முற்சொன்ன ஆழ்வீனையான் முடியா விகாரமுது
முற்சாக நன்முயற்சி யுற்று. (௧௦)

முயற்சியா லீசனையும் பின்னிட்டு முந்திப்
பயிர்செய்ய ஆழ்வீனையின் பால். (௧௧)

ஊழ்வீனையாற் சஞ்சிதமு முலவீல்பிரா ரத்தமுமேல்
வீழுமா காமியமு மே. (௧௨)

வீருப்பும் வெறுப்புமாய் வேண்டல்வேண் டாமை
மரிப்போ டுதிப்பும் வரும். (௧௩)

சுறங்குவரி கொள்ளிவட்டங் கடிதிற் சுழல்வண்
டுறங்குலா லன்றிகிரி யொப்பு (௧௪)

மூன்றுகூற்ற மூன்றுகுண மூன்றவத்தை மூன்றுதுக்க
மூன்று பிராரத்த மொழி. (௧௫)

காமம் வெருளி மயக்கபிவை மூன்றும்
வாமச் சமையுத்தார் மாட்டு. (௧௬)

சாத்துவிதஞானஞ் சமநிலைய மற்றிரண்டுஞ்
சாற்றி விருனொளியுந் தான். (௧௭)

சாக்கிரமூஞ் சொப்பனமூந் தணவாக் சமுத்தியையும்
போக்கிற் றரியம் பொருள். (௧௮)

ஆன்மீகம் பொளதீக மறையுந் தெய்வீகமியை
யான்மாவுக் கில்லையறி. (௧௯)

முன்னைவினைப் பின்னைவினை மூவா நிகழும்வினை
யுன்னை யணுகாமை யோர். (௨௦)

இச்சைய னிச்சைபரவிச்சை யிம்மூன்று
னிச்சஞ் சுழலு முயிர் நின்ற. (௨௧)

தன்னிச்சை யால்வருத ருனிச்சி யாதுறுத
லன்னியரால் வந்தடைத லாம். (க௭)

ஆன்மீகத் தெய்வீக மான பவுதீகந்
தான்மேவு மாண்மாத் தனித்து. (க௮)

மன்னவராற் கன்வரான் மாவா லுறுபினியா
லின்னலுற லான்மீக மெண். (க௯)

தாயகட்டிற் றங்க றரணிதனில் வந்தழித
லாயிற் றெய்வீக மெனலாம். (௭௦)

வானி விடியான் மழையான்மற் றச்சடத்தா
லானமுறவு ஷெளதிகமா யோர். (௭௧)

சஞ்சிதமுன் கட்டுவினை சற்குருநோக் காற்சரியும்
பஞ்சமலை பட்ட நெருப்பாய் (௭௨)

உள்ளப் பொசிப்பெல்லா முண்டொழிப்ப தன்றியிதைத்
தள்ளப் படாதெவர்க்குத் தான். (௭௩)

கொடுப்பானு மீசனைதைக் கொள்வானு மீசனெனின்
மடுக்காவெதிர் வினைகள் வந்து. (௭௪)

ஞானபுலிவாழ்காட்டி னன்விரலை வாழுமோ
தானசிப்ப தல்லாற் றரித்து. (௭௫)

வறுத்த விதைபுண்ப தன்றிமா சிலத்தைக்கீன்று
செறித்துவிதைப் பாரோ தெனீ. (௭௬)

வெறுப்புவிருப் பாற்பிறப்பா மேலக்கிப் போதே
வெறுப்புவிருப் பற்றால் வீடும். (௭௭)

கூத்தியைப்போற் பாகங் குலக்கொடிபாற் புண்ணியங்க
னீத்தார்க் கிரண்டு நெருப்பு. (௭௮)

நாடுவினை யொப்புவந்த நாதாந்த யோகருக்கிங்
கோடுங் திரவியமு மொன்று. (௭௧)

இருவினை யொப்புற்ற வுயிரிதயத் தானக்
திருவம் பலமிறைக்குத் தேர். (௮௦)

நற்சாதி துர்ச்சாதி நல்லாயுத் தீயாயு
நற்போகந் துர்ப்போக நாடு. (௮௧)

நல்வினையா னாகம்போந் தீவினையாற் தீநிரயஞ்
செல்லு முயிரென் செய்யும். (௮௨)

நல்லன்சிறு புல்ல னபுஞ்சன் விதுரனெனத்
தொல்கருமத் தார்தத் தொழில். (௮௩)

உன்ன லொருகால்பின் னுரைத்தலிரு கால்களைத்
துன்னன்முக்கா லொன்றே தொழில். (௮௪)

இன்னவகை யெவ்வுயிர்க்கு மேறயிரு வினைய
முன்ன லொருக்கிலொழி யும் (௮௫)

சந்தம்மத்தாலே தனுவைநா னென்றுவருக்
துர்க்கண்ம மெல்லாந் தொலை. (௮௬)

இக்கண்மத் தாற்றுயர மென்சொல்வே னென்சொல்வேண்
முக்கண்ண நீயே முகிழ். (௮௭)

கண்ம வெயிலகற்றிக் காற்கமல சீழலின்
ணென்னை யிருத்தா யினி. (௮௮)

அவிகாரி யீச னருளுதய காலஞ்
சவிமாளுங் கண்மமலத் தான். (௮௯)

ஓமாதி வாக்கியமரீ யுயிரறிவுக் கூதியமா
மாமாயை தன்னைவருப் பாம். (௯௦)

வேதாக மங்கலேன வஞ்ஞான் மாலாதி
நாதர்க் குடலாதி நாடு. (௧௧)

எண்பத் தொருபதமு மேழ்கோடி மாமனுவு
மைம்பத்தோ ரக்கரமு மாம். (௧௨)

சரிதாதி மூவர்க்குச் சாலோக மாதி
விரிபதமுன் ருகியுமே வும். (௧௩)

இரவினெழு சந்திரன்போ ஸென்றாழ்வரு மளவும்
விரியபர ஞானமாம் வந்து. (௧௪)

இந்தவிந்து ஞானமின்றே ஸெவ்யுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தி யில்லையாம் பார். (௧௫)

சிவஞான சூரியன்முற் சீவமதிப் பல்சுருவி
யவஞான மீனு மறும். (௧௬)

சனகாதி கட்கன்று சாற்றபரம் பொன்ற
வுனிதபரஞ் சொன்னவனே புற்று. (௧௭)

அபர வுணர்வை யறவகற்றி யென்பாற்
சுபரம் வருமாறு சொல். (௧௮)

மாமாயை யீசனாள் மாறாதெதிர் தன்றிப்
போமாறு முண்டோ புகல். (௧௯)

மறைப்புருவ மாபுறியின் மாறுசெயும் பொல்லாச்
சிறப்புமலஞ் சொல்வார் தெரித்து. (௨௦)

அன்னை யருட்சத்தி யாலிமலம் பொன்றப்
பின்னைத் திரோதானப் பேர். (௨௧)

இருவினையொப் பாலிக் கெய்தளவுஞ் செய்புந்
திரைமயக்க மாறித் தினம். (௨௨)

மடித்துயிரின் வல்வினையை மாளுதருத்தி
யடித்துப் பாலாட்டு மருள். (௧௦௩)

செகத்தை மறைத்துச் சிவங்காட்டிப் பின்ன
ரகத்தை மறையா தருள். (௧௦௪)

மலமொழிந்த காலத்து மாறுந்தி ரோதை
சலமில் சிவஞானத் தாய். (௧௦௫)

அச்சோ நெடுங்கால மாவிதிகைத் தெய்த்தலைந்தே
னற்சோம சேகரனே ான். (௧௦௬)

பஞ்சமலத் தாலிடுக்கண் பட்டுயிர்க ளெஞ்ஞான்று
நஞ்சுணிகண் டத்தீனா நாடா. (௧௦௭)

கோடிசிவ புண்ணியத்தாற் குவியி மனம்பின்னர்
நாடுஞ் சிவீனா நனி. (௧௦௮)

பாசவியல்-முற்றியு.

பாசமோசனவியல்.

சிவஞான தீக்கையினுற் றிணிமலந்தீர்க் தாவி
சிவமாதல் சொல்வார் தெரித்து. (௧)

அஞ்சு மலத்தாறு மாவிபடுந் துயரம்
வஞ்சிபங்கன் தீக்கையின்மா பும். (௨)

மீன்போற்றிரு நோக்கால் விமல னுருவாக்குந்
தான்போக்கி நின்ற தரம். (௩)

ஆமைபோற் சிந்தித் தருளுருவ மாக்குமாற்
காமாதி தீத்தவரைக் காண். (௪)

கோழிபோற் நீண்டியுயிர்க் குற்ற மறத்தாளு
மாழிவிட முண்ட வரன். (௮)

திருநோக்கான் மூலமலக் தீயும் பரிசுத்தரீ
லிருண் மாணயக் கூட்டமிரி யும். (௯)

திருமொழியாம் கன்மமலஞ் சித்துக் தியானத்தாற்
பெருமையை போயொழியும் பின். (௧௦)

பெருநூலாற் பொன்றுக் திரோதையப்பா லாவிக்
சிவதீக்ஷை யாலாஞ் சிவம். (௧௧)

பசைகீங்கு மாருயிர்க்குப் பரமசிவ ன சொன்ன
தசகாரிய ஷுதாவன் றான். (௧௨)

கருவிசட மென்றவற்றின் கன்மத்தைக் காண்டல்
கருவிக் குருவமெனக் காண். (௧௩)

தத்துவத்தா னுமறியோஞ் சாட்சிகமைக் கொண்டறித
லுற்றுணர்தல் காட்சியா யுன். (௧௪)

பாசக் குழுக்குப் பதிகா மெனத்துறத்தல்
பாசசுத்தி யென்னப் படும். (௧௫)

சைதன் னியவுருநா னென்று தமீங்கல்
சைதன்னிய னுருவக் தான். (௧௬)

எனைவிடவே நிலையியானே பரப்பிரம
மெனவுணர்த றற்றெரி சனம். (௧௭)

சிவனுக்குச் சாக்கி சிவமென் றுணர்தலே
சிவனுக்குச் சுத்தியெனத் தேர். (௧௮)

பெவன்னறி யாருயிர்க்குச் சேட்டடையிலே வியன்னில்
சிவருப நன்றாய்த் தெளி. (௧௯)

எவ்வுயிர்க்கும் போத மிறையென் றறிதலே
செவ்வே சிவதரி சனம். (க௭)

அந்தச் சிவநம்கை யன்றியில யென்றோர்த
ஊந்துஞ் சிவயோக மோர். (க௮)

உவனிவனென் றுன்னாதங் கொன்றாகிப் போதல்
சிவயோக மென்றே தெளி. (க௯)

பத்துவித காரியத்தா லீவி பசையற்று
முத்தியிடை நிற்க முறை. (௨௦)

பத்தைவிட வுண்டோ பரமபத மாருயாக்குச்
சித்தைவிட வுண்டோ செயல். (௨௧)

ஈனார்து காரியத்தா லிச்சையறு மாருயிர்க
டாசமிழந் தானேத் தக. (௨௨)

உள்ளமொடுக்கி யுரையொடுக்கி யானந்த
வெள்ளத் தழுந்திரிற்கு மேல். (௨௩)

பெத்தத்தை நீங்கிப் பிரானோ டிரண்டற்று
முத்தத்தி னிற்கு முதல். (௨௪)

ஐந்தடக்கி யானொடுக்கி யம்பரம்போ லொன்றாகிச்
சந்தற்று நிற்குமுயிர் தான். (௨௫)

விமரிசஞா னத்தால் வெறுப்புவிருப் பற்றுச்
சமரசத்தை யெய்துந் தனி. (௨௬)

கண்ணு முயிர்களெல்லாக் காசத்தை மோசித்து
விண்கதிரோ டொன்றாய் விடும். (௨௭)

அறிவி ஸறிவை ஈறியா தறிந்து
குறிவிந்து நிற்குக் குலம். (௨௮)

ஐந்தவத்தை சென்றாந் மாவரண் மற்றதவர்.
சின்னதெனின் பாலே தெளி.

(௨௬)

ஆமயத்தை நீங்கி நிராமயத்தை யாதரிக்க
ஐமயம்போ நீயே யவன்.

(௩௦)

பின்னபின் மாய்நோக்கும் பேசுந் கடையிடைந்
புனையே நோக்குந் தலை.

(௩௧)

அவயவமோ நிரவயமோ வான்மா வறியேன்
புனன்குரு நாதா புகல்.

(௩௨)

உணருமுயி ரில்லை புடம்பே யுயிரென்
றுணர்வனுஷா புதன்.

(௩௩)

நான்பருத்தே னுனினைத்தே னென்றுரைக்கு ஞானத்த..
லூன்சடல மன்றே யுயிர்.

(௩௪)

ஊமனென ரில்லையென ரெனப்புவரோவத்தன்மை
யேமவுயி ரின்றென்பா ரில்.

(௩௫)

உள்ளே யிருந்த வுயிர்போன தென்றுலகஞ்
சொல்லுவதென் கொல்லோநீ சொல்.

(௩௬)

அவயவமே காய நிரவயமே யான்மா
வவயவமே தோன்றியழி யும்.

(௩௭)

கட்டை யடுக்கிக் களேபரத்தை மீதுக்கிச்
சுட்டிடுவ தென்கொல்லோ சொல்.

(௩௮)

உடல்கிடக்க வரவி யோடியதென் நியாருங்
கடல்போற் கதறுவதென் காண்.

(௩௯)

மூட அடலுயிரோ மூடா விதென்கொலுயிர்
கூடாமோ பக்கிக்கு உம்.

(௪௦)

உணர்ச்சியுயி ரில்லையோ வென்றுரைக்குஞ் சொல்லே
புணராயுலகா புதா. (சக)

ஆக்கையகத் துள்ளேநல் லாண்மா வுளதென்று
தூக்கிமறை சொல்லுந் துணி. (சஉ)

இந்தியமே யான்மாவென் றெண்ணு மறிவில்லா
மந்தச் சவலை மதம். (சஉ.)

சத்தம் பரிச முருவரசு கெத்தத்தை
புத்தறிவான் சீவனென வோர். (சச)

இந்தியத்துக் கெல்லா பிறைவ னுயிரன்றி
யிந்தியத்துக் குண்டோ விறை. (சசூ)

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாலு முயிரல்லே
மன்றலன்றி மூக்கறியா மற்று. (சசு)

கண்ணருவ மன்றியொன்றைக் காணறியாக் கையா
வுண்ணலன்றி நாக்கறியா தேர்ர். (சஎ)

காதொலியை யன்றியொன்றைக் காணறியா விவ்வுடம்பு
மோது பரிசமன்றி புற்று. (சஅ)

ஆகையா லெத்திறைவக் கொண்டறிவ தான்மாவென்
றேகையொடுஞ் சொல்லுமறையோர். (சக)

செல்லும் பிராணனன்றிச் சீவனிலே யென்றுணர்ந்து
சொல்லுஞ் சுவாசமதஞ் சூழ். (இ௦)

மூக்குறநன் மூக்கணியை மூடச் சுழுத்தியினிற்
போக்கடித்த தாமோ பொருள். (இக)

பிராணனை முன்விட்டுப் பிடிப்போன் பிராணனென
வராவணியான் வேதமறையும். (இஉ)

மனமே புருடனன்றி மற்றிலையென் றோதுங்
கனமாயா வாதிமதங் காண். (௧௩)

என்மனத்தா லியாடுஞ் தே னென்றுரைக்கப் பட்டமையாற்
றன்மனந்தா னன்று தனி (௧௪)

புத்தியே யான்மாவா மென்றுணராப் போதித்த
புத்திகெட்ட புத்தன்மதம் பொய். (௧௫)

புத்திக்குச் சாக்கியாம் போதமய வான்மா
புத்திசட மாதலிஞற் பொய் (௧௬)

ஆங்கார மான்மாவா மென்றுரைக்கும் பேரிருளா
ரங்கார வூதமுறி. (௧௭)

சடஞ்சித்தத் தாலறியுஞ் சைதனிய னன்றென்
றிடமறைக னோது மெடுத்து. (௧௮)

சித்தயியமான னென்றுணரேல் சீர்சான்ற
சித்தர்மதம் பின்னிடரீ டெசில். (௧௯)

சைதனியன் சந்நிதியிற் றுனறியுங் கிஞ்சிக்கியன்
சைதனிய னுக்குச் சடம். (௨௦)

காயமுதற் சித்தங் கடையா மிவை கட்டுஞ்
சேயன்சை தன்னிய சிவன். (௨௧)

சிவனத்தாற் சிவனை னல் சிவ மிறத்தா லிர்தச்
சிவனே யந்தச் சிவம். (௨௨)

தன்னைக் கண்டாங்குத் தலைவனையு முன்றாது
முன்னைப் பிரமமெனு மோர். (௨௩)

ஊனையொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபினர்
நானே பிரமமென நாடு. (௨௪)

சொப்பனமுஞ் சாக்கிரமும் தொலையொத் தகாலத்துச்
சுப்பிரம மென்றுநீ சொல். (சு00).

நான்பிரம மென்னு நடைமலையைச் சிவவபாகன்
ருண்டக்கி யாட்கொள்வான் ருன். (சு01).

நீபிரமமென்று நெடுநாட் பிறந்தீறந்தாய்
மாபிரம மென்னை மறந்து. (சு02).

ஆதிமுத்தன் சீவ னனாதிமுத்த வீசனென
வேதமுறை செய்யும் விரித்து. (சு03).

உள்ள மசையா துயர்துருவன் போனிற்கில்
வள்ள லுரு வானும் மதி. (சு04).

சித்திரத்தை யொத்துச் சிவோகமெனச் சிந்தித்தா
லத்தனுரு நீயாவை யால். (சு05).

இந்நிலையி னிற்பரிதே லெல்லாஞ் சிவமுன்னு
மந்நிலையி னிற்பா யற. (சு06).

அஃதுமரி தேயாகி லஞ்செழுத்தி னுண்மைப்
பருதியறிந் துள்ளே படி. (சு07).

சொன்ன நிலைக்குட் டெதையா மனமாயின்
முன்னுலையோதி முயல். (சு08).

சாத்திரத்தை யோதச் சமூக்கு மனமாஹி
லூர்த்தருரு நாதனைநீ புன். (சு09).

குருவுருவ முன்னக் கோதகன்றிட் டாவி
பரிபூரணத்துட் படும். (சு10).

பாசமோசனவியல் - ழுற்றிற்று.

சிவயோகவியல்.

அவயோகத் தன்மை யகற்றியில வில்லாச்
சிவயோகத் தன்மை தெரிப் பாம். (க)

நுதிபாங்கர்ப் பன்னகத்தி னண்ணிப்பத் மாசனத்தில்
வதியாக் குருவை வணங்கி. (உ)

நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டிலையிலை
யாக்கைக்கென் றெண்ணி யறிந்து. (ங)

முன்றோ னுரைத்த மொழிநிறுவிப் பற்பலவாம்
பின்னமொழி யெல்லாம் பிரித்து. (ச)

சிவத்தோமசி யுண்ணி னைந்து சிவயோக ரிட்டை
சவுக்கியதானத்தேறித் தான். (ஞ)

அவிரோத வாளா லகங்கரத்தை யட்டிப்
பவரோகத் துக்குப் பயந்து. (ஈ)

அல்லல் கிளைக்கு மவாமனத் தின்வேரை
யொல்லை யகழ்த்திட் டொரீஇ. (ஏ)

அகாயனவி காரி யணந்தவா னந்தன்
மகாதேவன் றன்னை மதித்து. (அ)

பதைத்தெழு முள்ளப் பதைப்பைப் பறித்து
மதத்தை யொடுக்கி மறித்து. (ஊ)

தத்துவத்தைப் பின்னிட்டுச் சகசமல கேவலத்தை
யத்தனருள் கொண்டாக் ககன்று. (ஈ0)

அமுசோகம் பாவனையை யண்ணியறி வாசிச்
சமுசயத்திப் பாவனையைத் தள்ளி. (ஈ௧)

செவன்வே ருண்ட செவன்வேறென் றெண்ணுமயற்
பாவனைக்கண் ணுள்ளில் படா. (கஉ)

நதியோடிப் புக்கழுந்து நாட்டம்போ னின்ற
பதியிற் கலந்து பழகி. (கங)

அதுவுதுவென் றெண்ணு தறிவோடறிவாய்ப்
பதிதல் சிவயோகம் பாள். * (கச)

ஒன்றென் றிரண்டென்று முன்னு தறங்கியே
யொன்றாத லேசிவயோ கம். (கரு)

சாத்திரத்தை யுன்னிற் சமாதி குலேபு மெனி
னேத்திரத்தும் பாரே னிலத்து. (கஈ)

நவவிதநா தங்க ணணிதோன்று மாயின்
சிவனருளைக் கொண்டு செகு. (கஏ)

சுட்டி லசத்தா நீ சுட்டைப் பிறகிட்டுச்
சுட்டாமற் சுட்டித் தொடர். (கஅ)

ஒளியி லொளியூர் யொடுக்கி யுருகில்
வெளியில் வெளியாய் வீடும். (கஈ)

குறியாக் குறியைக் குறித்துணரப் போகும்
குறியே பிறவிக்குறி. (உ௦)

மாண்குறிக்கும் வேடனவண் மன்னன் வசவறியா
மான்றாலும் நின்றதை மாணும். (உ௧)

ஆகாயப் புள்ளறியா வண்டத்தைப் பொய்ச் சார்வை
யோகாணு சாரி யுண ரார். (உ௨)

அம்புவிழு மன்றேர மாக்கறக்குஞ் சில்காலஞ்
சம்புவினயோ கத்திற் றரி. (உ௩)

உழுவையரி மாவாளை யுரகங் கரடி.
தொழும்யோகி தன்னைத் தொடர்ந்து. (௨௪)

திடர்சுகங்க ளெல்லாஞ் சிவனேந்திக் கொள்ளு
மடர்வதிலையொன்று மஹை. (௨௫)

இத்திரனுஞ் சோதித் திடுக்கணுறு வானீத்த
பந்தச் சிவயோகர் பால். (௨௬)

வண்ணப்பயோதர்த்த மணியல்குற் பூந்தடத்துங்
கண்ணைக்கொ டாரீயோகர் காண். (௨௭)

செத்தசத்தின் கண்ணுமொரு சித்திரத்தி னற்கண்ணு
மொத்திருக்கும் யோகியுயர் கண். (௨௮)

பழிமுனையைக் காட்டுகின்ற பல்லுலகை நோக்காச்
சுழிமுனையை நோக்கித் தொடும். (௨௯)

கண்ணியதீம் பாலீலக் கமழிற் கவிழ்த்தற்றே
பண்ணுங் கருமம் படி. (௩௦)

அசையாச் சிவயோகத் தானந்த மீதூர்
தசையா ளுளமாதி யாங்கு. (௩௧)

அலையற்ற சாகரமோ வலிழ்த்த கயிற்றாசலோ
வலைவற்ற யோகி யகம். (௩௨)

பல்லாழி யேநரிமைப்பாய்ப் பண்ணுங்கொ லோவெதிர்த்த
தொல்லாழை வென்ற சுகம். (௩௩)

சாற்சக் திரனே தடையற்ற வானே
வாச்சந்த யோசர் மனம். (௩௪)

பொ ண்ணுக்கை கிட்டியுமென் யோகப் புணர்ப்பிலையே
வென்றும் பிறந்து மிவண். (௩௫)

ஊர்ச்சணங்க னைப்போன்றிங் குண்டிக் கலையோகர்
பார்க்கக் கிடையூப் பரம்.

(௩௬)

வேணி யழகம் விழுதிபுடைப் பூணழகம்
பாணர்க் கிருந்தென் பயன்.

(௩௭)

வேடப் பொலிவிருந்தென் வேசி பர்போ னுடோறு
நீடுசிவ யோகயி னீசர்.

(௩௮)

துறந்துஞ் சிவயோகந் துன்னுத முடர்
பிறந்தும் பிறவா தவர்.

(௩௯)

தண்டிகையங் கொம்புந் தவசிக் கிவையடா
வம்பர்க்கு வைத்த வழி.

(௪0)

உண்டி புசிக்கவோ யோக முஞ்ற்றவே
வண்டர்பிரான் றந்தனனாக் கை.

(௪௧)

ஊழைத் துறந்தா லுலகைத் துறப்பைபன்றி
பூழிருக்க நீதுறவி யோ.

(௪௨)

வல்லியத்தோல் போர்த்தா வயன்மேபு மாபோல
புல்லர்க்கும் போகம் பொது.

(௪௩)

அணுவுக் கணுவா யகண்டமாய் நின்ற
பணிசெய்ய நீயே பணி.

(௪௪)

எங்குமாய் நின்றாயை யெக்காலும் பூசித்தே
யெங்குமாய் நிற்கவெனக் கீ.

(௪௫)

ஆ இயல் ஐந்துக்குக் குறள் - ௩௭௮.

சித்தாந்ததரிசனம் - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சி வ ம ய ம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நன்காவது

உபதேசமாவஸ.

கடவுள் வணக்கம்.

சீர்கொண்ட வெண்ணுடைய சிந்தைக் கயிலாயத்
தேர்கொண் டிருந்தாடு மெந்தையே - பேர்கொண்ட
பொன்னம்ப லத்தினிலும் பொற்கொடியோ டெஞ்ஞான்று
மின்னம் பலபதியி னும். (க)

{ எண்கண்ணைக் குட்டியுட் டெங்கேனும் பட்டதோ
மங்கையரி மேலடித்த மத்தடிபோ - யெங்கேனும்
பட்டதோ வெங்கள் பசுபதிமேற் பட்டவடி
பட்டதே யெவ்வுயிர்க்கும் பார். (உ)

தகழிணுபு ர்த்திவணக்கம்.

சீவ பரமிரண்டுந் தேருமிடத் தேகமென்று
மேவியசின் முத்திரைகொள் மென்கரத்தா - லோலில்
வழக்கந்தான் பல்சமய வாதிகளே காண்மின்
மழுக்கரத்தி லேந்தியவெம் மான். (உ)

குருத்துதி.

சனகர் சனஞ்ஞார் சனந்தரர் சனாதர்
முனிவர்க்கு ஞான மொழிந்த - முனைவனே

யென்போல வந்தில்கே யென்னை யெனக்குமறை
பொன்போலத் தந்தார் பொருள். (ச)

சாக்ரத்துஞ் சொப்பனத்துந் தண்டாச் சமுத்தியினு
நீக்கமற நின்றரு மென்றனைத் - தூக்கி
மடியாத் துரியநிலை மாமணிமண் றத்திற்
குடியாக வைத்தா னெங் கே. (ரு)

நூற்ற பெயர்.

கலியுகத் துக்கேற்பக் கற்பனை யான் மாந்தர்
பலபலகற் பித்ததெல்லாம் பாரா - துலகமெனு
மாலை யரிக்க மருந்தா முபதேச
மாலைவினைப் பார்மாண வ. (சு)

ஆசிரியனைத் தேடிக்காண் டல்

நாடுநக ராலயங்கள் நாகமுழை யெங்கெங்குந்
தேடியுள னைத்து திகைத்தலறி - மாடிவர்கள்
வைத்துப் புதைத்திருந்த மாரிதியைக் கண்டாற்போ
றுத்தமனே கண்டே னுனை. (எ)

மாணனைக்கண் டுமசிழ்தல்.

என்று பருவமுனக் கெய்துமோ வென்றநா
னன்றமுத லின்றளவு மாசித்தேன் - றுன்றி...
வீப்பிறப்பி னாடிநா யென்னை நீ மாணவக
வெப்பிறப்பு நாடினென் யான. (அ)

யேண்டு கோடல்.

செம்புண்ணில் வேறுமுறைந்த தென்னச் செகமாய
வைப்புலனுக் கஞ்சி யடைத்தேனைச் - செம்பதுமத்

தாளினைக்கீழ் வைத்தினைச் சங்கரிமா விட்டக்கா
லாளுடையாய் சங்கரி யல்.

(க).

ஞானநிகை.

பார்த்தான் பரிசித்தான் பாவியேன் சென்னியிசைச்
சேர்த்தான் றிருவடியைச் சிந்தித்தா - னேத்துரைத்தா
னஞ்சுகலையு மடைவின றுத்தொழித்தா
னென்செய்கே நென்னுரைக்கே னியான்.

(க0)

மூலவுபதேசம்.

தப்பாவுந் டக்குவத்துக் டோய நேகவித
வொப்பா லுனக்குரைத்தே னுண்மையினை - யெப்பா லுஞ்
சங்கையற்ற சத்தியத்தைச் சாற்றிலுனை யன்றியில்லை
சங்கையறப் பாரீ தனித்து.

(க1)

பாசத்தை விட்டாற் பசுவோ பதியோநா
ஞசற் றவர்வணங்கு மையனை - யோசித்துச்
சொல்வா யருட்குருவே சத்தபரி பூரணனை
யெல்லாமாய் நின்றவனை யின்ற.

(க2)

பாசத்தி னுலுனக்குப் பாசி மெனும் பேர்வந்த
தாசற்ற மாணு வறையக்கே - னேசித்
தருமறையி னுலு மனுபவத்தி னுலும்
பிரமமென்று மீசனென்றும் பேர்.

(க3)

கள்ள வடிவகற்றக் காசினிமே லென்போலக்
கள்ள வடிவெடுத்த காருணியா - யுள்ளபடி
சொன்னாலு மென்மயக்கந் தூரத்தே போகவில்லை
யென்னாலென் செய்கே னியான்.

(க4)

தீக்கையின லுண்ணிச் சிவமாக்கி னோமதன்றி
யாக்கைச் சிவவடிவ மாக்கினே - நோக்கியே
நானேய் யென்று கவின்று முபதேசித்தோ
மேனே மயக்க மெழும்.

(௧௭)

தசகாரிய வுபதேசம்.

தத்துவரூபம்.

புதமுத னாதமீ ராகப் பொலிசின்ற
வீதெல்லா நாமல்ல வென்றறியும் - போதமே
தத்துவரூ பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை.

(௧௮)

தத்துவநரிசனம்

தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சடநம்மைத் தானறியாச்
சித்துருநா மென்று சிறிதத்தைக் - கைத்தழியச்
காண்பதுவே காட்சியிதைக் கைக்குண்மா நெல்லியெனக்
காண்பதுமா னீரீ கடன்.

(௧௯)

தத்துவசுத்தி.

ஆன டெடுங்கால மந்தோநமைமறைத்துத்
தானாகச் செய்ததிந்தத் தத்துவங்கண் - மேனாடி
யின்றகடற் தேறாமக் கீசனருட் கைதந்தா
னென்றுணர்தல் சுத்தியிஃ தெண்.

(௨௦)

ஆத்மரூபம்.

காரிருளோ மைக்குழம்போ காரோ வெனக்கலுழந்து
பேரிருளா மாணவத்தைப் பின்னிட்டே - யோர்வரிய
மன்னுருவேநாமென்று வள்ளலருளாலிதல்
நின்னுருவ மாணு நினை.

(௨௧)

ஆத்மதரிசனம்.

என்றபிறந்தேனா னென்று வளர்த்தேனா
 நென்றுதய ருற்றிறந்தேனா - நென்று
 மழியாத சித்தருகா நென்றேறமகிழ்தல்
 நமுவாத நின்றரிசனம்."

(௨௦).

ஆத்மசுத்தி.

பாசமாய் நின்றதுவும் பல்பிறப்பிற் சென்றதுவு
 மாசி நவவிரத மாற்றியது - மீச
 னாருளாலே யென்றுதனக் காதிக்க மில்லையெனத்
 தேருளலுயிர் சுத்தியெனத் தேர்.

(௨௧)

சிவரூபம்.

எங்குஞ் சிவமயமா யெங்குஞ் சுவடிவா
 யெங்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையா - யெங்குஞ்
 சிவனையே கண்டு தெரிசித்தன் மாணா
 சிவரூப மென்றே தெளி.

(௨௨.)

சிவதரிசனம்.

ஆக்க லளித்த லழித்தன் மறைத்தலரு
 னோக்க லிவை யெவ்விடத்து நோக்கியே - நீக்கமறப்
 புல்லியுய ராணந்தப் பொற்பின் மிசையேற
 னல்லசிவ தரிசனம்.

(௨௩)

சிவயோகம்.

அன்னியமே யில்லை யெனக் காறியிரடி மீசென்ன
 வுன்னியவன் ருனாக யோகஞ்செய் - தென்னினைவு

மற்றவனே யானோமென் றுனந்தத் தெய்தலரு
ளுற்றவனே டோகமென வோர்.

(உச)

சிவபோகம்.

நானே சிவன்சிவனே நானென்று நாடிவெறுந்,
தானுஞ் சின்றநிலை தானன்றோ -வானுப்
பவசலநி நீர்திவரும் பண்புடைய மாண
சிவபோக மென்றே தெளி.

(உடு)

இரகசிய வுபதேசம்.

கண்ணோ விருங்கதிரோ காரிருளோ யானாவன்
மண்மிசையி லென்போல வந்தருளி - வண்ணமுலர்க்
கைத்தலத்தா லென்னுடைய காய முயிர்பொருளுந்
தத்தமென வாங்கினுய் சாற்று.

(உசு)

மாணவகா மெய்ஞ்ஞான வாழ்வையுனக் கிக்கணமே
பூண வுரைப்பணிது பொய்யல்ல - காணொழியாக்
கண்ணே நீ பாயிருளுந் காய்கதிநீ யீயல்ல
அண்ணினெந்து பாரிதனை புற்று.

(உ௭)

கண்ணே விருளுண்டே கங்குல் பகலுண்டே
விண்ணவருந் காணாத வேதியனே - மண்ணாத
வுச்சிக் கதிரு மொளியொழியாக் கண்ணும்போ
ளிச்சயித்துப் பாரிதனை நீ.

(உ௮)

காயுங் கதிரைவிடக் கண்ணுந் கொளியுண்டோ
மாயும் பிறப்புகற்ற வந்தவனே - தோயுமிரு
கண்ணல்ல நீயந்தக் காய்கதிரே யாமென்ற
வண்ணவுரைக் குண்டோகைம் மாறு.

(உ௯)

உன்னை யறிந்தனையோ அன்னறிவி னீங்காத
வென்னை யறிந்தனையோ வெக்காலு - முன்னை

யருந்துமலத் தன்னை யருந்தினும் கொல்லோ
விருந்தவனே சொல்லா யினி.

(௧௦)

விளக்கில்லை பல்பொருளு மில்லைவிழி யில்லை
துளக்கிருளு மில்லையெனச் சொல்ல - வுளக்கண்ணா
லுன்ன படிபுறித்தா லுண்பிறவி யில்லைபுனக்
குள்ளபடி யீதென் றுணர்.

(௧௧)

உயனை யொருவ னுயர்சாழி யென்றுரைத்தா
லென்ன மகிழ்ச்சியங்கே யெய்தீறும் - பின்னொருவன்
பாவிபசு வென்றாற் பதைபதைப்பா யாகையினாற்
சீவனல்ல நீயே சிவம்.

(௧௨)

நேயவுபதேசம்.

ஆறுகடல கண்டுவர வாதரித்த தும்மொருவன்
வீறுபுலி கண்டுவந்த வீறுங் - கூறியிடி.
லுப்புக் கடலாடி யோடிவந்த தும்மொக்குஞ்
செப்புசிவங் கண்டுதிரும் பல்.

(௧௩)

தன்னைச் சிவத்திற் பறிகொடுத்த தற்கேடச்
பின்னைத் தமைத்தேடிப் பேதுற்ற - தென்ன
பிழைபளித மால்வரையிற் பேரழலை யிட்டே
யழிவரைபின் றேடியடுக் கல்.

(௧௪)

பித்தர்க் கெதிரில்லை யானாலும் பேதுற்றுப்
பித்தரெதி ரிட்டறையும் பெற்றிபோன் - முத்தி
தனிலெதுமே யில்லையென்றாற் சங்கித்துப் பின்னுத்
தனிலெதிராய்க் காணுதல்பித் தாம்.

(௧௫)

பஞ்சாக்கரவுபதேசம்.

அஞ்செழுத்தின் றன்மை யறையக்கேண் மாணவக
பிஞ்செழுத்தா மீரண்டும் பின்றள்ளித் - துஞ்சாத

வோரொழுத்தே நின்னுருவ மொன்பொருளே நியாமென்
ரோரிடத்தி னில்லையெனக் கூழ், (௩௬)

நகாரக் கருவியெலா நாமல்வென் நெண்ணி
மகார மலங்கடந்து மாழ்கி - யகாரமே
தானென் றுணர்ந்தப்பாற் றண்ணருளாக் கண்டுசிவ
மோனமதி லேயொடுங்கன் முத்தி, (௩௭)

தெருளா விருளகன்று திரோகைதமல நீங்கிக்
குருவாற் றினையறிந்து கொண்டே - யருளாய்
பரைவழியாற் சென்று பரசிவத்தொன் ருதல்
கரையன்பா வஞ்செழுத்திற் காண், (௩௮)

சிவமயமாய் நீன்று திருவருளாற் றன்னை
யவாகலக் கண்டுகிரை யட்டித் - துவிதமயல்
காட்டுமல நீங்கிவினைக் கட்டறுத்த னன்மாண
நீட்டுமா னஞ்செழுத்தி னேர், (௩௯)

சீடாந்தவுபதேசம்.

செத்தார்த்தம் வேதார்த்தஞ் செப்புதத்து வார்த்தமிசை
புத்தக லார்த்தமொடு போதார்த்தஞ் - சுத்தமா
நாதார்த்த மென்றிவைக ளாறு நவையென்றே
மீதானந் தேடி விடு, (௪௦)

அதிதவுபதேசம்.

சித்திரையைக் காண நினைத்துட் கலமாணுர்
தத்துவசா லங்களெல்லார் தாண்டியே - சுத்த
வருள்வழியாற் சென்றங் கணுபவத்தைக் கண்டு
தரையவர்க்குச் சாற்றநினை தல், (௪௧)

பூரணவுபதேசம்.

அடுத்துவரும் பாசத் தணுத்தன்மை யாதிக்
குடத்தில்வருந் தீபமெனக் கொண்டாய் - விடுத்து?
பொன்றரியு மெய்ஞ்ஞான பூரணமா யேறினீனக்
குன்றிலிட்ட தீபமெனக் கொள்.

(சு2)

சிவசங்கைநிராகீரித்தவுபதேசம்.

நீசன்கொ டும்பாவி, நெடுநாட் பிறந்திறந்த
பாசன் பெரும்படிற் பாக்கிலிய - னாகுசன்
சுத்த சிவரூப மாவேனா சொல்வெனக்கு
மைத்தமணி கண்டா வகுத்து.

(சு3)

விழலாம் விலாமிச்சி வேட்டுவெனங் கீட
மழலா மயமப்பா மாலி - தொழிலா
வவமா முலகி லீவதரித்த மாணா
சிவமாதற் கையமேன் செப்பு.

(சு4)

பழமொழியுபதேசம்.

அத்தைத்தின் றங்கே கிடப்பார்க்கு மாணவக
வெத்தைத்தின் றெங்கே கிடந்தாலென் - சுத்த
வெறுவெளியிற் றிசன்று விளையாடுகின்றார்க்
கறுதியிட ல்கா தறி.

(சு5)

முப்பாழும் பாழென் றறைந்தார் திருமூல
சப்பாழும் பாழென் றறைந்தார் - சடகோப
சறிவி லறிவி லறிவி லறிவி
லறிவி லறிவென் றறி.

(சு6)

சங்காரவுபதேசம்.

ஈசனுனக் கெஞ்ஞான்று மிதசத் துருவென்னும்
 டாசகத்தைச் சொல்லக்கேண் மாணவக - வீசன்றான்
 தத்துவத்தி லாக்கித் தவத்தில் வளர்த்துன்னே
 முத்தியினிற் சங்கரிப்பான் முன் (சவ)

மகாவாக்தியவுபதேசம்.

சிவனாய் சின்னைச் சிந்திக்கின் மாணவக
 வோலில் பிறப்பிற்றப்பு மோவாது - வீகிற்
 றுருபதைக்கு மானாத் துகில்போலுன் போத
 டிரிவதிலை யெக்காலு மெண் (சஅ)

சிவமில்ல நாமென்றுஞ் சிவனு மென்றும்
 விவகாரம் வந்தலிட மெல்லாக் - துவமகலச்
 சாம மறைபுகலுஞ் சத்தியமா வாக்கியத்தைத்
 தோமறவுட் கொண்டி துணி. (சக)

உண்மையுபதேசம்.

ஆதிமறை யாகமங்க ளெல்லா மளவிட்டே
 யோதியுணர்ந் தெல்லா முறைத்தாலும் - வேதை
 யெழுநான்கு கோடி யிழிரிரைய மெல்லாம்
 விழுவர்சிவ னாகா விடிண். (க௦)

கொல்லாவிரதம்

கொல்லா விரத குலமே குலமென்று
 நல்லார்க ளெல்லா நவின்றிருக்கக் - கொல்வாற்
 நெரிசித்தா லும்பாவந் தீயன்முக கோக்கிப்
 பரிசித்தா லும்பாவம் பார். (க௧)

ஆடுபன்றி கோழி யருந்துவோர் கட்கெல்லாம்
வீடில்லை யென்றரைக்கும் வேதங்க - னாடுமவர்க்
கிம்மையிலுந் துன்ப மறுமையிலு மெழுகிரைய
நன்மையிலை யோரிடத்து நாடு.

(கஉ)

இரக்கமிலா தாரரக்க ரீன்றுமறை யாதி
புரைக்க வரவோரு மோம்ப - விரக்கமின்றி
கொல்வார்க்குக் குன்றிய செய்தாலுங் குன்றியாங்
கொல்லார்க்குக் குன்றியுங் குன்று.

(கஉ)

புளிக்கின்ற நாரை புலான்மறுத்த னோக்கி
நசிக்கவரு நஞ்சுண்ட நாதன் - வசிக்கவரு
மாவாக்கி யம்பிசுந் வண்மையினைக் கேட்டிடுங்கு
னாவாகொல் வார்க்கெங் கறன்.

(கச)

ஆறிருக்க உட்டைகுளந் தோய்வாரு மாயுமறை
நீறிருக்க மண்ணையிடு நித்தகருஞ் - சோறிருக்கச்
செத்த பிணமருந்துந் தியவரு மாணவக
மத்திமர்க ளென்றே மதி.

(கடு)

வாமெதிர்போய்ச் சேதர வலியப் புசியென்னத்
தியபுலி யூனுண்ட நீதென்னத் - தாய
விரதத்தைக் கண்டு விடையோனவந் தானவ்
விடதத்தைச் செய்ய விரும்பு.

(கசு)

அறித்தியதரிசனம்.

இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ
வென்றைக்கோ வாவி யிழப்பென்று - சென்றிறைஞ்சி
யாசாரியனுக் கனுசுல சித்தனாய்ப்
பாசாதி யைக்கழற்றப் பார்.

(கௌ)

கோடைதனி லாற்றிற் குடியேறி வாழுகந்
வாடைமழைக் கேங்கியமும் வாறெஞ்ஞம் - நீடுபக
லுள்ளபோ தெல்லா முறுதிகெறி காணாது
கள்ளநமற் கண்டுகலங் கல்.

(௫௮)

மாதாபி தானாத்தி மற்றெக் கலூநாத்தி
யாதார வைப்பு மாண்மனையுந் - தீதான
நாத்தியிவை மெய்யென்று கம்பாதே யென்றறந்த
மாத்திரந்தே வீடுற்றான் மன்.

(௫௯)

யோனிவழி யேயுதித்தவ் யோனிவழி யேனினைந்தவ்
யோனிவழி யேயொடுக்கு மூமர்காள் - யோனிவழி
வாராவொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வான்.

(௬௦)

அடங்கத்துறத்தல்.

தாயரையுந் தந்தையையுந் தற்சரீர்த கேளிறையு
மாயுமயல்காட்டு மனைவியையுஞ் - சீயென்று
சொற்பனம்போர் கண்டெட்டாத் தூரப்போ யோகநிலை
நிற்பவனை ஞானியென நோர்.

(௬௧)

ஆனை முதலெழும்பி ருயபிறப் பெல்லாரு
மீன முறக்கடந்திட் டேறியே - யூனமிலா
மக்களா வந்துந் துறவா மனிதர்தமைத்
தெக்கணு மூர்த்திசிரிக் கும்.

(௬௨)

மலைமகளை விட்டுடைய மைந்தர்தமை யும்விட்
முலகுவெள்ளி மால்வரையும் விட்டே - புலகறியக்
கல்லாலின் கீழிருத்தல் கண்டுந் துறவாரைக்
கொல்வா னியமன் குறித்து.

(௬௩)

அவாவறுத்தல்.

மண்ணுசை பொண்ணுசை மாதரா ராகையுயர்
விண்ணுசை யாவும் வெறுத்தப்பா - லெண்ணும
னுள்ளபடி. ழானந்த யோகத்தின் மூழ்கிபுடல்
விள்ளளவு கின்று விடு.

(கச)

அடக்கமுடைமை.

அடக்கிப் புலனைந்து மாமையைப்போ னுளு
மொடுக்கி புரவோரைக் கண்டா - னடுக்குற்றுக்
கண்ணப்பர் போலக் கரையிற்த் போன்பால்
விண்ணப்பிஞ் செய்ய விரை.

(கடு)

கல்வியடக்கம்.

சமுதைக்குங் சுற்றவர்க்குங் கட்டுரையொப் பொன்றே
சமுதை பிறர்க்குதவுங் சுற்பூ - முழுதூலாய்த்
தோதுவார் தாம்பிறருக் கோதிபுணர்ந் துள்ளபடி
சாதியா ராதலினுற் றுன்.

(கக)

இத்தன்மையுடையோரிவர்களெனல்.

சாந்த முடையோன் நவகி யவாவற்றோன்
வாய்த் தறவிமனமாண்டோ - னுய்த்துணர்ந்த
யோகிபரி பூரணத்தை புற்றுணர்ந்தோ னல்லசிவ
போகியெனச் சொல்லும் பொது.

(க௭)

சரிதையைப்பழித்தல்.

முலைமுதிராப் பெண்ணை முயக்கவுந்தவின்பு
மெலிகவர வெற்பகழ்ந்த வேல்புங் - கலையிலான்

கற்றவரோ டோடக் காதலித்த வாறுமே
புற்ற சரிதையினுக் கொப்பு.

(சஅ)

கிரியையைப்பழித்தல்.

தன்னைச் சடவடிவிற் றங்கரினத் தாவாகித் •
தன்னியமாய்க் கண்டங் கருச்சிக்கும் - பின்னருக்கு
மின்பமிலை வேலை யிடையொடியு மானமையா
வின்பமெலா ஞானிக்கே யெண்.

(சக)

யோகைப்பழித்தல்.

தத்துவக்கற் றற்றுவெறுந் தானேதா னாய்நின்ற
முத்தருக்கு யோகமேன் மோனமேன் - வெற்றியேன்
சுந்தசக ரீத்தியமாய்ச் சம்மா விருப்பதுவே
பற்றற்ற முத்தியெனப் பார்.

(எ௦)

பால்விரதி பூசையாய்ப் பழவிரதி பைங்குளியாய்க்
கால்விரதி ணம்பாதல் கட்டுரையே - கோல்விரத
மாண்டவீட முத்தியென்றான் மாண விரதமெலாங்
கூண்டோடே வெட்டிக் குமை.

(எக)

சாந்தமுடைமை.

வைத்தினுங் கொய்தினும் வாழ்த்தினு மாயமெலாஞ்
செய்தினு மன்னர் செறுத்தினுந் - இதய்குறிலப்
பூதமயக் கிடிலும் புரந்தரன்போர் செய்தினு
மேதுமயங் கான்றானி யெண்.

(எஉ)

நச்சுரவாக்கியம்.

எந்தைசன காதியருக் கீந்தநான் முற்கால
கந்திக் குரைத்தருளு ஞானநூல் - செந்துவ்வாய்த்

தேவிக் குரைத்ததால் சீராமற் கோதியதூ
லாவிக் குரியதூ லாம்

(௭௩)

அறுமுகனுக் கோதியதூ லம்புயனுக் கோதியதூன்
மறுவிலரிக் கோதியதூன் மற்று - பிறுகா
ஹுத்திரனாய்ச் சொற்றனா லுண்மைதூ லெல்லாங்
சுருத்துருகக் கண்ணூரக் காண்.

(௭௪)

அனீச்சுரவரீக்கியம்.

வெள்ளி யுரைத்ததால் வியாழம் புகன்றதால்
பெள்ளவரி சொன்ன பிடகதூ - லொள்ளிழை
முயக்கதூ ல்தெல்லா மூடதூற் சிந்தை
மயக்கதூ லென்றே மதி.

(௭௫)

சிவபோகமான்மியம்.

எண்ணுஞ் சிவபோக மாணமியத்தை யெனசொல்கேன்
மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வந்திறைஞ்சி யண்ணுவென்
ரோலமிதி சீசிவமா யோரிமைப்பு நிற்பையெனிற
காலனுங்கை கடப்பிநிற்பன காண்.

(௭௬)

மகாவாக்கியமான்மியம்.

ஓவா பவக்கடனுக் கோரம்பி யாகலான்
மாவாக்கி யம்புககிவேன மைந்தாகேன் - மூவாத
தற்பதநாந் தொம்பதகீ சாற்றசியா னாயென்னு
முப்பொருளுங் கண்டு முடி.

(௭௭)

அதிமான்மியம்.

நோக்காம னோக்கி நொடிநொட்டி மந்நோஞ்
சாக்கிரா தீதநிலை சாதித்தோ - ராக்கைச்

ஈமையெடுத்து நாளுந் துயருருர் சொன்னே
றுமைபங்க னுணை யுவந்து.

(௭௮)

இதோபதேசம்.

சத்தியமு நோன்புந் தவமு மிளஞ்சொல்லு
முத்தமருக் குள்ளருண மொன்றின்றி - மத்திமராய்
மைதுனமுஞ் சோறுமாய் மாபுமள வும்புசிக்குங்
கைதவர்க்கு முண்டோ கதி.

(௭௯)

திரயானநிட்டை.

இதையத் தவிசி லிருமுக ளனேகர்
புதைய நெருங்கிப் பொருத்த - நதிமலியுஞ்
செஞ்சடையு முக்கண்ணுஞ் சின்முத் திரையுமுந்
நெஞ்சடையக் கண்டு நினை.

(௮௦)

கல்லா லமர்ந்தாரைக் கண்முன் றுடையாரைச்
சொல்லாமற் சொல்லவந்த தாயாரைப் - பஸ்காலுஞ்
சிந்தி சிவோகஞ் சிவோகஞ் சிவோகமென
வந்தி பிறப்பறு மாண.

(௮௧)

பூரணநிட்டை.

அண்டங்கா லங்கி யறலவனி யைத்தினைபும்
பண்டைய வா காயம்போற் பாலித்துக் கொண்டன்
மறையாக் கதிர்போலு ள் வானொளியை கோக்கி
நிறைவாய்க் குறையாதே நில.

(௮௨)

எல்லாஞ் சிவமென்னு மெண்ண முனக்குண்டே
லெல்லா நலனுமுனக் கெய்துமே - யெல்லாஞ்
சிவமன் றெனுமுணர்வு சிந்தையிடை யுண்டேற்
பவம்வந் துணவிழுங்கும் பார்.

(௮௩)

சகசநிட்டை.

பாசங் கழன்றதிலை பதியுங் கலந்ததிலை
காசமுநன் முத்தியையுங் கண்டேனே - பாசமெலா
மித்தைசுவ தீயென்று வேத முறையிடுமேற்
பெத்தமுத்தி யுற்றவராரீபேசு.

(அச)

-ாமாதி யைக்கழற்றி னல்லாற் கதிகூடாக்
காமாதி யெக்காற் கழலுமே - காமாதி
யெல்லா மிருக்க வெனையறிந்தே னின்புற்றே
னெல்லா மிறத்திருத்தா லென்.

(அக)

கிரியாநிட்டையைப்பழித்தல்.

அறிவுநா மென்றறிய மாட்டாதா ரன்றோ
வெறிகாற் புனலருந்தி யென்றுந் - தறிபோலு
சிட்டையுடன் மட்டாய் கெடுங்கால நின்றார்க
ணட்டமலா லுண்டோ நயம்.

(அசு)

அதிதநிட்டை.

எல்லா மிறத்தவிட மேகாத்த ரிட்டையென
வெல்லா மறைபு மியம்புமா - வெல்லா
மிறத்த விடத்திருத்த வென்னையா னேகண்
முறைஞ்சினே னேத்தினே னே.

(அஎ)

ஆதார ரிட்டையினை யங்கங்கே விட்டப்பான்
மீதான ரிட்டை விரும்பிப்போம் - போதத்தை
கட்டார்போற் பின்சென்று நாதாத்தத்தேவியுங்கி
விட்டானே யந்தரியாமி.

(அஅ)

மலினவாதனை.

சாந்த முடைய சடபரதர் மெய்ஞ்ஞானம்
வாய்ந்திருந்து மான்வளர்த்த வாதனையாற் - குழந்தடவி
மாறா யவதரித்து மற்றொருச ரீரத்தி
லானாத முத்தியடைந்தார். (அசு)

மேலாம் வருணத்தி லுற்பலித்த வேதியர்?கா
னாலா மறைகண்ட நாதனே - யேலாத
சேரியெனும் வாதனையாற் நீப்புலைய ஞயப்பிறந்து
நேரியனா னத்தைநிறைந் தான். (சு0)

சுத்தவாதனை.

சுகன்வாம தேவன் றருவாசன் காதி
மகன்விதரன் வெண்காடன் மாறன் - சகமாண்ட
பதரகிரி வான்மீகி பற்றற்றிற் முத்தியினை
புற்றா ருருர்க்கிவரொப் பார். (சுக)

அறிவே திருமேனி யறிவே கரணங்க
ளறிவே யிடம்போக மாமென் - றறிவாளன்
ருட்டா மரைகண்ட தத்துவத்தோர்க் கென்றமறை
நாட்டு முபசீடத நாடு. (சுகஉ)

அரிண ந்தோர்தன்மை.

அண்ண றுவரைக் காச னலகிறந்த
வண்ணமுலைப் போக மகிழ்ந்துண்டு - மெண்ணின்
முனிக் குழுவின் முன்னே முழுப்பிரமம் காட்டி
மனக்கவலை நீரவகுத் தான். (சுகஉ)

உண்டு முபவாசி இயாண்டொடியோ டின்பநலம்
கண்டும் பிரமசரி யக்காட்டுந் - திண்டிறற்கு

மாளுந் திறனில் வடமீ னருத்ததிக்குக்
காளுந்தி யாறே கரி.

(கௌ)

தத்துவக்கூத் தாடி சஞ்சாரி சார்போதனை
சுற்றும் புருடன் சகிதுக்கி - பெத்த
ன்காயனனா யாசி யநாமியவி காரி
மகானுபவி யென்னு மறை.

(க௬)

•நறவங் குடித்தாலு நாயிறைச்சி தின்றாலுங்
குறவருடன் கூடிக் குனித்தாலு - மிறைவனே
தானென்னுந் தன்மை சலியா ருலகர்க்கு
நானென்று சொல்லீநடிப் பார்.

(க௭)

பாசங்கடந்து பதியான பண்ணவர்க
ளாசங் கடத்தி லிலைத்தாலு - மீசன்
றலையோட்டி லேயிரந்துந் தன்மைகுறைந் தானே
மலையோட்டி முப்புரமட்டா ன்.

(க௮)

ஓரா யிரம்வருட மோதத் திருந்தாலு
மீரங் கிடச்சைக் கிலாமையோ - லாராக்
குடும்பத் திருந்தாலுங் கோதற்ற முத்த
னடங்கத் துறந்தவனே யாம்.

(க௯)

திசைமுகன்போ லெல்லாந் தெரியுந் தெரிவு
மசகரனா னம்போ லமைவும் - பசசாதுந்
தந்தியுண்ட வெள்ளிலைப்போற் றுக்கற்ற தோர்சால்பு
நந்துமணைந் தோர்க்கிதெலா நாடு.

(க௧௦)

ஆசரிக்குந் தன்மையினு லாசரிய னென்னும்பே
ராசா ரியனுக் கமருதலா - லாசரிய
னெண்ணமுடை யாருக் கிருகுறியுண் டாகுமது
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காண்.

(க௧௧)

உ11தேவமாலே - ழுற்றிழுறு.

திருச்சிற்றப்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ஐந்தாவது

சிவஞானப்பிரகாசவெண்பா.

பொது.

பாயிரம்.

கடவுள் வணக்கம்.

உலகளந்த மாலுமோதிமமூர் தேவுங்
குலமறையுங் காணாத கோமா னிலகியுமி
முன்னக் கயிலாய வேங்கன்மிசை நின்றும்
வள்ளலுக்கு முண்டோகைம் மாற.

(க)

குருத்துதி

உண்டுமிலை யென்ற னெருவ னெருத்தி சுதங்
சுண்டுமிலை யென்றான் கருத்தென்றே - மண்டனிலே
யென்போலவந்திங் கிருநிலத்தோர் கண்காண
வென்போத மாய்த்தா யிசை.

(உ)

வேதச்சிறப்பு.

வேதந் தனக்கருகர் வேதியரே யாதலினால்
வேதநெறி மெய்நெறியே வீட்டின்பம் - வேதந்தா

ஹள்ளபடி சொற்றா ஹலகநா லென்றரைக்குங்
கள்ளர்தலை வெட்டக் கடன்.

(௩)

ஆகமச்சிறப்பு.

சிந்திக்கக் கேட்கத் தெரிவிக்கக் கைகுவித்து
வந்திக்கத் தக்கதான் மாணுகேள் - பந்தித்த
செஞ்சடையா னன்றுரைத்த தேவிகா லோத்தரமே
பஞ்சைநான் மற்றதெலாம் பார்.

(ச)

அடியர்வணக்கம்.

சிவஞான அம்புந்தர் சிகாழித் தோன்றல்
பவஞானம் பற்றறுக்க வேண்டி - புலமையிலா
வைகை நதியின் மணிக்கரத்தி னாலிட்டார்
சைவநெறி யோங்கத் தமிழ்.

(ரு)

எல்லாஞ் சிவனென நெடுத்திசைத்த வாகீசர்
சொல்லாற் நெளியாத துன்மதியோர் - பல்காலு
நாத்தமும்ப வாசமமு நான்மறையு மற்றனைத்தும்
பார்த்ததனா லென்னை பயன்.

(சு)

உன்னைப்போ லேயென்னைப் பாவிக்க வேண்டுமெனச்
சொன்னதிருப் பாட்டாற் றணியாதார் - மென்மே
லிடம்பட்ட வேழிலகி லுள்ளதூற் கற்றுங்
கடன்பட்டும் பட்டினிபோற் காண்.

(எ)

காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பூண வுரைத்தமொழி போதாதோ - மாணவக
வாய்த்த மனைவியங் டோடோயா தல்கூற்புண்.
கூத்தியரைத் தோயுங் குணம்.

(அ)

நூற்பெயர்

தன்னை யறிவிக்குந் தன்றலைவ னைக்காட்டு
முன்ன லினையின் முதல்களையுஞ் - சொன்ன
சிவஞானப் பிரகாசச செந்நாலே நான்மற்
றவஞான மென்றே யறி.

(க)

அவையடக்கம்.

நாயத்தோலிற் கட்டிவைத்த நாகமணியைப் பெரியோர்
நூத்து வெனவுமிழ்ந்து னாடியார் - போற்றுவர்க
ளாக்துபோ லென்சொற்கு னையனரு டங்குதலாற்
பாய்காகக் கொள்வர் பரிந்து.

(க0)

பாயும் - முற்றிற்று.

பரிபாடியிலக்கணம்.

நசுஞர் யானுக்கொ லென்னை மறைத்திருக்கும்
பாசியா தென்றென்று பஸ்காலுங் - கோசரங்க
ஞண்டான காலமே யுன்னையறி யுங்கால
மண்டாசை யற்ற மாணு.

(கக)

பக்குவமி லார்க்கருளல் பாவிக் கறமோதல்
மட்கலத்தைப் பொன்னுக்க வாஞ்சைகொளல்-சொர்க்கமிலாக்
கன்னிக்குக் காமனுல் கட்டுரைத்தல் கண்ணிலர்க்குப்
பொன்னுரம் பூட்டுதல்போலும்.

(கஉ)

ஒருகோடி ரூரியர்க ளொக்கவுதித் தாலுங்
குருடர்க் கிருளகலாக் கோட்போல் - மருடர
வாசானு ரைத்தாலு மஞ்ஞானச் சித்தர்க்குப்
பாசாதி நீங்காது பார்.

(கங)

கருடனைமீன் றய்யவெனக் கண்ணனைகை
வருடையு தஞ்சொலினு மாற்றா - திருமந்த
வுள்ளத்தார் விவண்டுவன சொற்று முணராரே
கள்ளத்தார்க் குள்ள கடன்

(கௌ)

தாமடங்கக் கல்லாச் சவலர் தனித்தொருவர்
தாமடங்கா ரென்பதற்கோர் சாங்கிகே - னாமடங்கா
தீத்தோ தகர்தின்னி யாத்தினியை நோக்கியிழைத்
தந்தோரீ பாவியென லாம்.

(கக)

மூடனைப்போ லேயிருப்பன் முத்த நெனச்சொற்று
லீடு பொருந்துமோ வெங்கோவே - சீடாகே
மிககவிடயஞ் சூகவிடயத் துய்த்தாலும்
பொய்க்குதிரை யேறுவான போல்.

, (கக)

துவிதசைவீனமறுத்தல்

ஒன்று யுலகனைத்து மாளுரென் றப்பமுனி
பொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்கக் - குன்றாத
முத்தியினு முமமுதலு முண்டென் றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாரீ பேசு.

(கஎ)

ஓசை யோலியெல்லா மாளையீ யென் றபினர்ப்
பேச விரண்டினடோ பேய்ச்சைவா - வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லா
முற்றவிட முத்திரிலையோ.

(கஅ)

மங்கையர்மயக்கறல்

முத்திராத்தி னுனையப் பட்டமுடை யோனிக்காய்க்
காத்திரத்தை விட்டார் கணக்கில்லை - சாத்திரத்தால்
வானைக்கா றீரீரை மண்ணைப் பிரித்துவிட
னுனக்கா லாசை யறும்.

(கக)

மங்கையர்தம் யோனியினை வைத்திருக்கு மாசையினைப்
பங்குசெய்து தூற்றிலொரு பங்கெடுத்துச் - கங்கையணி
வேணியான் பாதார விர்த்தத்தில் வைத்தக்கார
காணலாக் காணாக் கதி. (உ¹)

ஞானபூசை.

ஆத்தமலிக் கம்பொருளாக் கொள்ளா வறிலிலிகள்
வேற்றுமையா யெண்ணி விருப்பத்தாற் - பாத்திபர்கள்
கள்ளனைப் பாசத்தாலே கட்டியிருக்குதல் போல்
வள்ளறனைக் கட்டுமதி. (உக)

ஆலயமே காய மறிவே சிவலிங்க
மாலயனுங் காணாத வள்ளலுக்குச் - சீலமுறு
மன்பே யபிடேச மன்பேரல் லர்ச்சினைபு
மன்பேரை வேத்தியமு மாம். (உஉ)

பெண்ணாடை யாபரணம் பெய்தயிலர் தாம்பூல
முண்ணலனை சந்தனத்தோ டோரெட்டும் - விண்ணவர்க்கா
யாகாத நஞ்சுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிக்
காகாது சொன்னோ மறி. (உக)

தீர்த்தம் பிரசாதந் திருநீறஞ் சக்கரமுஞ்
சாற்றியிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும் - போற்றுக
குருலிங்க சங்கமமுக் கொள்குறிக ளெட்டாக்
கருவகலக் கட்டுரைத்தேக் காண். (உச)

பாடப் படிக்க வெழுதப் பயன்சொல்லக்
கோடாமல் வந்துங் குணமில்லை - சீடர்கேள்
சித்திரதி பம்போலச் சிந்தை தீனெரி துத்திச்
செத்தசுவம் போலே திரி. (உ௪)

மங்கைநீதம் பத்தானங் கண்டான் மதிமயங்கித்
தங்கருமங் கைவிடுவர் தாமனியோர் - புங்கவர்க

எசனடி காண்டோறு மென்புருகி னநந்துகரைந்
தீசனே யாவரரி தென்.

(உச)

அண்டங்கா றீரேவனியிய மானனுடன்
வெண்டங்க ணீநீரண வெய்யோனும் - பண்டுற்ற
ஊனக்கட் குண்டாகு கொன்றாய் முளைத்தெழுந்த
ஞானக்கட் குண்டோ நயந்து

(உ௪)

சதாநிட்டை.

சோர மனையாட்டி சோரபிரான் மேன்மனமாய்ச்
சேரத் தொழிற்செய்யுந் திட்டம்போற் - பேர்பெரியர்
அத்தனடி மேன்மனத்தை யானாது வைத்துகந்தே
யெத்தொழிலுஞ் செய்வ ரிசைந்து.

(உ௫)

அஞ்ச புலன்வழியிற் போகா தீகமுகமாய்
நஞ்சுண்ட நாதனடி நட்புற்றோர் - நெஞ்சலையக்
கோடி மடந்தையிரைக் கூடிப் புணர்ந்தாலும்
வாடுதலு முண்டோ மதி.

(உ௬)

ஆனை தூத்திடினு மஞ்சோ மரியழுவை
யீன மூறவரினு மியாமஞ்சோ - ஞானப்பெண்
கொங்கைக் குவட்டின்பினை நின்றோக் குவலயமுந்
கங்குல் பகலறியோங் காண்.

(உ௭)

பாலோடு சேர்த்தீர் பாலாகு மாக்கதுபோல்
வாலறிவ னைச்சேர்ந்த மன்னுயிர்கள் - வாலறிவன்
ருளுகி நிற்பதல்லாற் றண்டாத வையபாச
ஆளுகி நில்லா ருவந்து.

(உ௮)

ஆயிழையைக் காழற்றே யாலிங்கு னஞ்செய்தே
ஆயிழையே தானான வாதாமேநன் - மாயையையவிட்

டையனெடு சேர்ந்தபினு மாங்கிரண்டுண் டேயென்று
லுய்யுகெறி யில்லை யுவந்து. (௨௨)

அரசன் மகனரச னுகிசின்றூற் போலப்
பரமசிவ னிற்றோன் றும் பல்லுயிரும் - பரம
சிவனாகி சிற்பதலாற் சீவனாய் நிலைலா
சிவனானே புள்ளே தெளி. (௨௩)

அருளாசிரியனருமையுரைத்தல்.

ஆசானே நீனானென் றங்கைத் தலைவைத்தான்
பாசா திகழோந்தும் பாறித்தே - யாசானே
புள்ளபடி நோக்கி யுறுபூசை செய்வதல்லாற்.
கள்ளனிடத் துண்டோ கைம்மாறு. (௨௪)

அம்புலியு நீரு மறுகுமர வுங்கார்த்தே
யம்புலியி லென்போ லருளுருக்கொண் - டும்பரெலாங்
காணாத தெய்வமிங்கே கண்காண வேவந்தா
னாணாத தென்னோ நயந்து. (௨௫)

நீயோநா னென்று நிலையளித்த தேசிகனைத்
தூய மலரெடுத்துத் தூவாதார் - பேய்வாழுங்
காட்டிற் கனிதுய்க்குங் கருங்குரங்காய்ச் சென்னுயாய்
வேட்டுவனாய்ச் சென்மிப்பார் மேல், (௨௬)

உள்ள மலமகற்றி யொண்பொருளைக் காட்டிவைத்த
வள்ளலடி யெஞ்ஞான றும் வாழ்த்தாதார் - கள்ள
நரையானாய் ஞெண்டாகி ஞானியாய்ப் பொல்லா
மரநாயாய்ச் சென்மிப்பார் மாண்டு. (௨௭)

தாய்போ லெழுந்தருளித் தானுக்குத் தேசிகனை
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்னவனைக் - காயச்

சினகரத்திற் பூசைசெய்து சேமிப்ப தன்றிச்
சினகரத்தில் வையேன் றெளிந்து.

(கஉ)

வேதமுடி வைக்காட்டும் வெற்றவெறுந் தேசிகனைப்
போதமலர் கொண்டடியைப் போற்றுதார் - பாதமின்றி
யங்கை விரலின்றி யாறாத நோயராய்ப்
பங்குருரு டாவார் பரிந்து.

(கக)

உள்ளங்கை நெல்லியென வுள்ள படிநமக்குத்
தெள்ளித் தெளிவித்த தேசிகற்குச் - கள்ளவிழ்த
பூத்தேடி நீர்த்தேடிப் போனகமூந் தேடியே
யாத்தமாய்ப் பூசிக்க லாம்.

(ச௦)

ஆக்கையு நீயல்ல வைம்பொறிபு நீயல்ல
தாக்கு கரணங்க டானல்ல - ரூக்க
வுடலல்ல சீவனல்ல வுண்மை யென்றார்க்
குடலுருதி நிற்பே னுவந்து.

(சக)

வெள்ளக் கிடந்தானும் விரிதா மரையானும்
விள்ளும் படியறியா மெய்ப்பொருளை - விள்ளும்
படிவந்த தேசிகற்குப் பாதகா ணிக்கை
கடிவந்த மென்மலரே காண்.

(சஉ)

ஐயந் திரிவறுத்திக் காளவந்த தேசிகற்கு
நைபு மனத்தோடு நாடோறு - நெய்யவிழ்த
பூமா மலர்தூவிப் போற்றிரிந் தல்லாம
லேமாப்ப துண்டோ வினி.

(சக)

ஐய மெடுத்தருந்தி யாடையின்றிச் சென்றூறு
மையத் தவிர்த்தம தாசானை - ஐயாவென்
ருதார்த்தாற்பூசைசெய்பு மன்பினவ சேமண்மேல்
மாதருத சம்மணுகார் வந்து.

(சச)

ஆகத் திருக்கோயி லாசான திற்தெய்வஞ்
சோகம் புனைக்களியே சூழ்சடராம் - போகங்க
ளெல்லாநை வேந்தியங்க ளிவ்வண்ண நாடோறுங்
கல்லாருஞ் செய்யக் கடன். (சடு)

ஆசானைக் காண்டோறு மன்புருசுங் கைகுயியு
மாசா ருடம்புமயிர்க் குச்செறியும் - பேசாத
வானந்த முள்ளாறு மக்கணமே பாசங்க
டானந்து முத்தி தரும். (சக)

ஆன்பா லறக்கைக்கு மக்காரம் வேம்பாரு
மூன்பா லொறுத்திருக்க வொட்டாவாம் - வான்பா
லொளித்திருந்த வுத்தமனா ரோருருவாய்ப் பாதீ
நளிர்ந்த மலர்தந்தொழிந்த ஞான்று. (சஎ)

என்றைக்கோ வீசனாரு ளென்றைக்கோமுத்திருநெறி
யென்றைக்கோ யேமாந் திருக்குகிலை - யென்றைக்கோ
வென்னும்பா சண்டமதத் தெய்தா தளித்தாரை
யென்னென்று வாழ்த்துகேனி யான். (சஅ)

குருவே திருமாலாக் கோகனகத் தானாக்
குருவே யுரையிறந்த கோவாக் - குருவேயிக்
கெல்லாமா யல்லவுமா யென்கு நிறைவானும்
வல்லான னாகு மதி. (சக)

கறுத்த விரும்பைக் கனகமய மாக்குதல்போற்
சிறுத்தநமைப் பேருருவாய்ச் செய்தாரை - வறுத்த
விதைபோல் வரும்பிறப்பை வோறுத்த வேதியரைப்
புதைமனத்து ளெப்போதும் போல். (சூ)

போது - முற்றிற்று.

உண்மை.

காமக் கடலழுந்திக் கள்ளைக் குடித்துளதும்
வாமச் சமய மயக்கறுத்த - கோமானே
யாணவமே தாருயிரே தாதுசிவ மேதிதனைக்
காணவருள் வள்ளலே கீட்டி.

(இக)

சிவனொருவ னுண்டவரைச் செகமுண்டு மற்றச்
சிவனருளைக் கொண்டறியுஞ் சிவன் - சிவனினு
லண்டபிண்ட மின்றுகு மைந்தொழிவு மின்றகும்
பண்டைமறை யின்றரீ பார்.

(இஉ)

ஆணவமே யஞ்ஞான மறியாமை யென்றறி
காணுமறி வுனக்குக் காட்டுமிறை - *கோணைமலம்
பொன்றுமுட னுனல்ல போதமே நானென்னி
லன்றொழியு மப்பா வது.

(இங)

கலகா யிழையார் கலவிழுத்தி யென்னு
முலகா யுதமொழித்த நாதா - விலகாத
வாணவமெக் காலத் தெனையணைந்த வாறறைதி
விணரறி யாதவனே விண்டு

(இச)

அறிந்தவிடத் தில்லை யறியாமை யத்தைப்
பிரிந்தபினும் மேசல்பிழை யன்றோ - செறிந்த
சுடர்கொண் டிருட்டேடித் துயருறுவா ருண்டோ
மடமகன்ற மாணாக் கனே.

(இஊ)

எல்லா மிறந்திடத்தே யேகமிரண் டென்றுரைக்கும்
பொல்லார் மதமறுத்த புண்ணியா - டொல்லா

வலிகாரி யானானால் யானாரோ வென்னுந்
தவிதம்வரு மாறேது சொல். (௧௬)

அலிகாரி யீசனருளே பிெற்ற
லலிகாரி யாவையன்றி யச்சோ - வலிகாரி
நானென்ற மாத்திரத்தே நண்ணுமோ வக்கீரத்
தேனென்றாற் நித்தியா தே. (௧௭)

காட்டமனல் சேர்ந்தாற் கனலாவ தன்றிமுனக்
காட்டபுத்தி சேர்வதுவே கன்மமா - நாட்ட
மதுவாவே நிற்பதல்லா லாக்கிரண்டென் றுன்னிற்
பொதுவாவை போகாப் புவி. (௧௮)

பாவனா தீதப் பதியேறிப் பின்னுநாஞ்
சேனென்றுஞ் சிந்திப்பா ருண்டோசொல் - சே
மகன்றபுழுப் பின்புழுநா னென்றதை லுண்டோ
சுகமறிந்த துண்டோ சுகம். (௧௯)

ஊமைகண்டீ சொப்பனம்போன் றுள்ளே யறிவதன்றி
நாமிதெனச் சொற்றிடவு நண்ணுமோ - தாமதம்போ
லாக்கதுவாய்ப் போவதலா லன்றிதா மென்றரைக்க
வீக்கொருவ ருண்டோ விசை. (௨௦)

ஊனுறங்கி யானாத வுள்ள முறங்கியொரு
நானுறங்கினால முறங்கியுமே - தானுறங்காச்
சிவனை யறிந்தவனைச் சேவனென லாமோ
சிவகுருநாதா விதனைச் செப்பு. (௨௧)

நெருப்பிரும்பை நீருப்பை நீர்நிழலைத் தேடி
யரிப்பன்போ லாயினுமக் காகா - தருப்பணத்திற்
றன்னைத்தான் கண்டதுபோற் றன்னிழப்பிற் றற்றேடித்
தன்னைத்தான் கண்ட தாம். (௨௨)

ஒன்றென் திரண்டென்று மொன்றிரண்டே யாமென்று
மென்றோஃ மூத்திதனி லேயந்திடுவா - யொன்றென்று
சொல்லு மறிவைத் துரியாதீ தம்வீழுங்கிற்
சொல்லுமவ னெங்குற்றான் சொல்

(சுரு)

கொன்றிடுந் தின்றூற் கொலையல்ல வென்றுரைக்கும்
புன்றலைய புத்தன்மதம் போக்கிளு - யென்று
மழியாப் பரமசிவ னாகத்தின் கண்ணே
யொழியாம லெங்கிருப்பா னோது.

(சுசு)

உள்ளந் திருக்கேயி லூனுடலே சுற்றுமதிள்
வள்ளலுக்கு வாயே மணிச்சிகரந் - தெள்ளித்
தெளிந்தவர்க்குச் சேவன் திருமேனிதீப
மளந்தறியு மைம்புலனே யாம்.

(சுரு)

எண்பத்து நான்குதூறியிரமா மியோனிதொறுங்
கண்பொதிந்த சேவந். கருத்துள்ளே - பண்பொதிந்த
தேவி யொடு மீசன் செறித்திரா னேயாயி
னாவியொன்றை யுற்றறியா தாம்.

(சுசு)

எங்குஞ் சிவனிருப்ப னானுலு மேசற்ற
சங்கமத்துஞ் சற்குருவின் றன்னிடத்தும் - லிங்கத்து
மாலினுடம் பெல்லாழு மாவரித்து நிற்கினும்பால்
பாவுமுலைக் கண்கிருதிப் பார்.

(சுஎ)

பூவின்மணம் போலுள்ள புண்டரிசுத் துள்ளேமா
தேவியொடு லீங்காச் சிவனொரைத் - தாவிரீ
யைம்புலனே வென்றாக் கறிந்தா லவனொவ
யைம்புலனுக் கெட்டா னவன்.

(சுஅ)

ஆகாய மெங்கு மகண்டமாய் நின்றூற்போ
னீகாய மின்றியெங்கு நிற்பாயேல் - யாகாயத்

துள்ளொளியா மீச னுனைப்பிரியா தேநின்ற
கள்ளந் தெரியும்கே காண். (௧௧)

பதிமார்க்க ரிட்டையன்றிப் பசுமார்க்க ரிட்டை
விதிகால நீசெயினும் வீணும் - பதிமார்க்கந்
தானுமெதி ருங்கமுன்ற சமாதியிலே தாக்கற்று
நீநின்றூற் போது ரிபிடம். (௧௦)

தம்மை யறிந்தருளிற் சம்பந்த மானவனே
செம்மைநிலை யொன்றுளது செப்பக்கேண் - மும்மை
யறிவுகடந் தப்பா லதீதத்தே ரிட்டை.
செறிபவனாற் சொல்லாய் தெளிந்து. (௧௧)

பதிநூல் பயிலாத பாசண்டர் மார்க்கங்
கடூயல்ல வென்றுரைத்த கர்னா - பதிநூலே
துள்ளபடி சொல்லா யுயர்ஞானக் கண்ணுடைய
வள்ளலே யெற்கருளை வைத்து. (௧௨)

சிவஞான போதத்தாற் சென்மவீடாய் தீர்ந்து
சிவஞான சித்தியாற் றேறிச் - சிவஞான
போதத்தை மெய்கண்டான் போதித்தான் சித்தியினைச்
சாதித்தான் றுணருணர் தி. (௧௩)

மற்றிரண்டு மாய்ந்து மறவி லுமாபதியார்
சொற்ற சிவப்பிரகா சத்தொன்னா - லற்றநிலை
யாய்கதுவே சீவன்முத்த னாக்ருவிக்கு மீநூலே
யோங்குகரீ றீழியுப்பின் னும். (௧௪)

அம்மைதிரு வந்தாதி நற்கீர ளந்தாதி
பொய்ம்மையிலாப் பொன்வண்ணத் தந்தாதி - செம்மைத்
திருமூலர் மாலைவிஷை சித்தாந்தமாகும்
வருமூலர் வாக்கியமு மாம். (௧௫)

சித்தார்த மெண்ணுந் திருவிளக்கைக் கொண்டறிந்தேன்
முத்தார்த வாவி முதற்பொருளைச் - சித்தார்தத்
தேனைப் பருகிச் செநந மரணமெனுங்
காணக் கடந்தொழிந்தேன் காண்.

(எக)

ஆரூத கண்ணீரு மடங்கூத பேரன்பு
மாறாத வஞ்சலியும் வாய்த்தவருக் - கூரூத
'கல்லிற் புறப்பட்ட கையுடையா னக்கணமே
மல்லற் பிறப்பகற்று வான்.

(எஎ)

குடும்பத்தை யென்றோட் குலப்பேறே பொல்லா
விடும்பையினே யெஞ்ஞான் நீர்வேறே - குடும்பையினிற்
புட்பறத்தாற் போலேயான் பொய்யுடல்விட் டேருவனே
நுட்பசிவ னானவே னே.

• (எஅ)

புண்ணுடலை நீப்பேறே பொன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதங் காண்பேறே - வெண்ணுடைய
வஞ்செழித்தி னுண்மை யறிவேறே வாங்குதுவாப்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடுவே னே.

(எக)

இவ்வண்ணம் பக்குவருக் கீசனரு ளக்கணமே
புய்வண்ணங் காட்டி யிருளோட்டி - மெய்வண்ண
மார்க்கண்டற் காசமுனம் வந்தசிவ னெங்கொளித்தான்
மூர்க்கற்கு முன்னின் ருன் முன்.

(அ0)

இல்லாத வன்பினீர்க்கே மீசன் மிகவரியன்
றொல்லாழி வையகத்திற் றேன்றானே - நல்லார்தங்
கல்லுஞ் சிலையுமொரு கைப்பிரம்பும் பட்டமையா
லெல்லார்க்கு மீசனெளி யன்.

(அக)

எல்லாக் கழன்றிடமே யேகாத்த மானவிடஞ்
சொல்லா நிறந்திடமே சகவுதய - நில்லா

விசுவ யிறந்திடமே மென்சுவர்க்க மென்றான்
சிசுக்குமுடி சாய்த்த சிவன். (௮௨)

ஊமை மணிபோ லொடுங்கிச் சிவமான
தாமனத்தார்க் கிந்நூற் சுகங்கொடுக்கும் - வாய்மையிலாச்
சுழக்கர்க்கிந் நூல்போதா தாகூஞ் சமய
வழக்கே யவர்க்கமைபு மால். (௮௩)

ஆரா வியற்கை யவாநீம்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தருமென்றல் - பேராசை
நீக்கத்தி லீச நிறையா நிறைவாதல் *
ருக்கத்தின் மோக்கத் துறை. (௮௪)

தத்தைபோ நாடோறுஞ் சாத்திரங்கற் றோதுகின்ற
பெத்தருக்கு ஞானப் பிரகாச - நத்தலிலா
வேம்பூமத் தங்காயும் வெங்காஞ்சி ரங்காயு
மாம்பாகு போன்முத்தர்க் காம். (௮௫)

கல்லைப்பொன் னாக்கிக் கடுமுதலை வாய்ப்பின்னை
மெல்ல வழைத்து வெறுக்கையினைச் - சொல்லுகின்ற
வாற்றிலிட்டு மீட்டு மருக்குளத்திற் கண்டதுவுஞ்
சாற்றிற் சிவகரணந் தான். (௮௬)

என்பைப் பெண்ணாக்கி யிரும்பாலெ நெய்தலா
யும்பர் மகிழ்ந்திடவன் றோதியதுந் - தம்பிரான்
கதவ மடைக்கக் கழறியது மெல்லாம்*
பதிகரண மென்றுணரப் பா. (௮௭)

அரவங் கடித்திறந்தா னூருயிரா மீட்டிந்
நிருமறைக்காட் டிற்பின் றிறந்துங் - காமலையை
நீற்றறையை வேகமற நீராகப் பாடியதுங்
கூற்றுதைத்தான் போதமெனக் கொள். (௮௮)

ஊமையினை மாற்றி யுணர்மொழியைச் செய்ததுவுங்
காமனைவென்றோனெழுதக் கற்றதுவு - மாமையைப்போ
லைத்தடக்கி யீசனருளிற் கலந்ததுவு
முந்தும் பசுகரண மோ. (௮௯).

பசுகரண நீங்கிப் பதிகரண மாணாற்
பசுபாச மக்கணமே பாறு - மசிபதத்தை
யெதிரிட்டிக் கொள்ளற்க வென்றாலும் பின்னு
மெதிரிட்டிக் கொள்வா யிதென். (௯௦).

சரியைகிளி யாயேயாக் சங்கடத்தை மாற்றி
வொருஞானப் பேறளித்த வுண்ணைத் - தெரியாத
பெத்தத்தி லுங்காணென் பேராத வானந்த
முத்தியினுங் காணென் மொழி. (௯௧)

அண்ணலைக் காணி லவனிவனே யாமென்னும்
வண்ணத் திருமூல மந்திரமு - நண்ணுகின்ற
வென்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மீசனெனும்
பொன்வண்ணத் தந்தாதி யும் (௯௨)

அத்துவித முத்தி யளித்தருளு நாதாவென்
பொய்த்துவிதம் போமாறு போதித்த -கத்தனே
முத்தியிலு மும்முதலு முண்டென் றுரைப்பதுவுஞ்
சத்தியமோ மித்தையோ சாற்று. (௯௩).

சையிலுறு புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுவமோ
மெய்புணர்வி லுண்டோ விபீத - மையறிவு
மோரறிவாய்ப் போனவிடத் தோகோகோ மும்முதலுஞ்
சோராம னிற்குமோ சொல். (௯௪).

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமைபார்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்குஞ் - சைவத்தை

வேறென்று கொள்ளற்க வேற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கொள்.

(கூ)

திருவினையொப் புறநு லெய்துமல பாகந்
திரிகரண சுத்தியுனைச் சேரு - மருள்பதியு
மாசா நெழுத்தருளு மமல னருளுதவு
நாசமடை யும்பிறவி நாடு.

(கூக)

சிவத்தோ மசியென்னுந் திருவாக்கா லென்றன்
பவத்தை நசித்த பரணே - யவத்தையிலே
சிவனென்றுங் கேவலத்திற் சேதனைன் றென்றுமுறும்
பாவினைகள் போமா பகர்.

(கூஉ)

பொன்மலையைச் சேர்ந்தசிறு புன்காக்கைப் புள்ளினங்க
டன்னிறமும் பொன்னிறமாய்ச் சாருமால் - முன்னவனைச்
சேர்த்தாரு மன்ன சிவோகம்பா வித்தலா
லாய்த்தவனே யாமா றறி.

(கூச)

சீரார் சிவோபமத்தி யென்னுந் திருவாக்காற்
பேராசை யெல்லாம் பிரித்தோனே - யாராத
வன்பாலுன் பாதத்துக் கர்ச்சனைபு மற்றிரண்டி
லென்புருகும் பத்தியுமெற் றீ.

(கூக)

சிவஞானப் பிரகாசச் செந்தூலை முன்செய்
தவமுடையார்க் கெஞ்ஞான்றுங் சார்ந்தி - பவமுடைய
பாமரருக் கித்தூலைப் பன்னற்க பன்னுகவெங்
காமாதி யெல்லாக் கழர்நி.

(கூ00)

சிவஞானப்பிரகாசவேண்டி - முற்றிற்று

• திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ஆரூவது

ஞானவிளக்கம்.

பாயிரம்.

கல்லாலின் கீழிருந்த கண்ணுதலை மாமேரு
வில்லாற் புரமெரித்த வேதியனைச் - சொல்லாமற்
சொல்லிப் பிறப்பறுத்த தாயவனை நன்னெஞ்சே
சொல்லிப் பல்காலும் தொழு.

(க)

அன்னை வயிற்று லழுக்கிச் சிலகாலம்
பின்னை புலகிற் பிறப்பித்து - மன்னுகலை
யெல்லா மறியவெனக் கென்போல வந்தாண்ட
கல்லாலா முற்றுமெனைக் கா.

(உ)

ஒருவாக்கி னுலடியே னுள்ளம் தெளியத்
திருவாக் களித்திட்டாற் றீதோ - குருநாதா
வட்டிலுக்கு வாய்வைத்த வாறேபோன் மாமறைநூல்
கட்டிவைத்த தென்னோ கழறு.

(ங)

பக்குவத்துக் கீடாயப் பன்னெரி களுஞ்சொல்லு
மிக்கவதி பக்குவற்கு வேதம் - துக்கமிலா
ஞானத்தைச் சொல்லுமதை நன்றாய் விசாரித்துன்
ஞானத்தைப் போக்கிடீ யுன்.

(ச)

கங்கை நிகர்க்குமருட் கண்ணுதலேன் சொற்றதால்
கங்கை யொழிந்த கழியொக்குங் - கங்கைநதி
சூழ்கிடந்த சென்னியற்கே தொண்டிபட்ட நன்மாண
சூழ்கிடந்த ரெஞ்சா நுரை.

(டு)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து நீயல்ல
சத்தசிவ நீயென்று சொல்லினான் - மொய்த்தெழுந்த
கல்லாலின் கீழிருந்து கதிகாண கால்வர்க்குஞ்
சொல்லாமற் சொன்ன துரை.

(சு)

ஒருபொருளை நீத்தங் கொருபொருளைப் பற்றி
யிருபொருளும் போக்கி யிடையே - யொருபொருளு
மற்றலிலே யேதோ வலிதுன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞான குரு.

(எ)

காயத் துவனாமற் காண மசையாமல்
வாயும் பதையாமன் மாற்றியே - நேயத்
தறிவாநத் தத்தி லரைக்கண நின்றாலும்
பிறவார் சிவனுனை பின்.

(அ)

ஆக்கறக்கு மந்நேர மம்புவிழு மந்நேர
நோக்கிமைக்கு மந்நேர நுண்ணறிவா - னீக்கமற
நானென்னும் போத நழுவிச் சிவமானார்ச்
கிண்பிறப் புண்டோ வினி.

(க)

மேலவத்தை கீழவத்தை வீட்டி நிராலம்ப
சாலவறி வாகத் தரியென்று - வாலறிவன்
கால்வைத்தான் சென்னியிலே கைவைத்தா னென்னுளத்தின்
பால்வைத்தான் நன்னுருவைப் பார்.

(சு0)

தலையெல்லாங் தெய்வமெனுந் தன்னை மற்றேனை
யிடையெல்லாம் வேறிருக்கு மென்னுந் - கடைபெல்லா
மரத்தைப்பா டாணத்தை மண்ணையிருந் செம்பைக்
கருத்துருகத் தெய்வமெனுந் காண்.

(கக)

உத்தமங்களெல்லா முணர்வையே தாம்பேணு
மத்திமங்க னேபதுமை பையவாழ்த்துந் - சுத்த
வதமங்க னெல்லாந்தன் னாகத்தைப் போற்று
நதிபோடை கூபமென நாடு.

(கஉ)

சீடனறி வெவ்வளவே வவ்வளவுந் சிந்தித்துக்
கூடுமுப தேசங்கள் கூறுவா - னீடுபுக
மூக்கமுடைச் சீராம னெண்ணுதற்கா யன்மெய்தான்
காக்கைக்குத் தக்க உணை.

(ககஉ)

ஆகாயத் தேடி யலைகோருக் காகாய
மாகாயத் துட்காட்டன் மானுமே - யேகபரி
பூரணத்தைத் தேடிப் புலம்புவோ னுக்காசான்
பூரணனீ யென்றுபுக றல்.

(ககஉ)

மீனமதியம் விழுங்க விரிவெண் மதியைப்
பாணு விழுங்கும் பரிசேபோ - லானுயிரைப்
பரைவிழுங்கப் பட்டிப் பரையைப் பரைக்குத்
துரைவிழுங்கப் பட்டதுசொர்க் கம்.

(ககஉ)

அறிவா லறிந்தவது வெல்லா மறிவன்
நறியா மையுமறிவே முன்றா - லறியா
வறிவா யிருந்து மறிவிலே னெண்ணு
மறிவிலர்க்கு ஞானமரி தாம்.

(ககஉ)

உள்ளத் தொளியா யொருகா லவியாத
வெள்ளவெளிப் பெம்மானே வேறுக்கிக் - கன்னமுறுந்

கற்பனையால் வேரோர் கடவுடமைத் காயிக்கு
மற்பருக்கு ஞானமரி தாம்.

(௧௭)

ஆறுறு தத்துவத்துக் கப்பா லதீதந்தே
வேராகத் தம்மை விசாரித்துக் - சுருக
லாநத்தந் தாமென் றறியா வறிலிலிக
ளாநத்தந் தேடியலை யும்.

(௧௮)

தத்துவத்துக் கப்பாலே தன்னைத் தரிசித்து
சித்தபரி பூரணத்தி னில்லாமல் - சுத்த
பனிமாபை யாற்செய் பதுமையினைத் தேடி
நனிமா னிடமிருக நாடு.

(௧௯)

ஆக்கை யல்ல வறிவு யென்றுமறை
வாக்கியங்க ணுன்கும் வருத்துரைத்து - நோக்காமன்
மீட்சிதரு மீசன் விழியெதிராய் முன்னின்று
காட்சிதா வென்னுங் கடை.

(௨௦)

ஊழா லுட்புண் டெம்பால் வினையுண்டு
தாமும் வினையாற் சுகமுண்டு - காழ்கொண்ட
வித்துமுனோ யும்போல வியா தொருக்காலு
முத்தியிலே வீயு முனோ.

(௨௧)

கன்னிக்கு மின்பமிலை கற்றோர்க்கு மின்பமிலை
கன்னியொழிந் தாலின்பங் கன்னிக்குப் - பன்னுதமிழ்
கற்றவருக் கின்புதயங் கற்றுங்கற் றிஃதொழிந்தா
லற்றலிலே யீதென் றறி.

(௨௨)

ஞானமிலான் செய்யுங் சீருத்துவத்தை நாடுங்கால்
யோனியிலாப் பெண்டா னுருவத்தான் - மேனி
யலங்கரிக்கும் பின்ன ரனுபவகா லத்திற்
கலங்கி மனமுடையுங் காண்.

(௨௩)

சிதம்பலிபாப் பெண்ணு நிசுழலியுங் கூடி
 விதம்பெற்ற விற்பகை மேய்க்குஞ் - சிதம்பற்ற
 நற்குண மிலாசானு ஞானமிலாச் சீடனுமாய்த்
 தொக்கிவரு மின்ப சுகம்.

(௨௪)

அங்கோட் டகலல்து லாயிழையு மாடவருந்
 தங்கிவ்ரு மின்பத் தழைத்தாற்போற் - சங்கையற்ற
 வாசானுஞ் சீடனுமா யாக்காய் களாவியே
 பேசவரு மின்பப் பெருக்கு.

(௨௫)

பிராரத் துவத் துக்கிரங்கல்.

ஞானத்தை யீதென்று காட்டி நவைசேரு
 மூனத்தை நீமிதிக்க வொண்ணாதோ - வீனச்
 செவிநீசி யாலறிவாற் சென்றறிய லாகா
 வலிகாசி யப்பா வறை.

(௨௬)

காமப் பெருநெருப்பைக் கங்கை யவியாதோ
 தீமையினைச் சாந்தந் தெகியாதோ - வாமப்பாற்
 பெண்மயிலைப் போக்காதோ பிரமனரி காணாத
 வொண்மயிலை யப்பா வுரை.

(௨௭)

ஆங்காரந் தன்னை யழியாத வாணவத்தை
 வாங்கு மழுவெறிக்க மாட்டாதோ - நீங்காத
 மாயப் பிறப்பதனை வன்குலந் தாக்காதோ
 வாயுமறைக் காடா வறை.

(௨௮)

வானவர்க்கா யன்றதிரு வாய்மலர்ந்த மெய்ஞ்ஞான
 மேனையடி யோங்களுக்கு மெட்டாதோ - ஞான
 குருநாத னாயன்று குமரருக்குச் சொன்ன
 பெருஞான மெங்களுக்குப் பேசு.

(௨௯)

பிறவிவருத்தம்.

எண்டிசையும் போற்ற வெழிலார் முடிசூடி
யண்டமொரு குடைக்கீழாண்டாலு - மண்டும்
பிறவியிலே யின்பமிலை பேரிடும்பை யல்லாந்
மறவிலே யின்பச் சுகம். (உ௦)

தருகிழலை நல்லிர்தைத் தண்டாத டங்கையரை
யொருவி புயர்வனத்தி லேகிக் - சுருதரிய
பிறவி வருத்தமெனப் போகி கெடுங்காலந்
தறவியாய் கின்றில்னோ சொல். (உ௧)

காமாதி யாலுங் கடுவெம் பசியாலுந்
சீர்மாநுந் துன்பமதைச் சாற்றகிலேன் - தீகாமானே
யென்சா ணுடம்பாலே பட்டதுய ரென்சொல்தேன்
புண்பாலில் வேனுழைந்தாற் போல். (உ௨)

பாசமுத லைவகைபு நீக்கிப் பதியாக்கிப்
பூசை தவம்விரதம் பொய்யென்ற - வாசிரியன்
காலாலு தைத்தாலுங் கைதவங்கள் செய்தாலுங்
கோலா லடித்தாலுங் கொள். (உ௩)

குருவாக் சுமுதமெனக் கொண்டுவந்த சேடன்
குருவாக்கை யன்றிமற்றைக் கொள்ளான் - குருவாக்கா
லுய்ந்தோமென் றிந்த வுலகெறியப் பனமுறையும்
தொந்தோமென் ருடித் தொழும். (உ௪)

மாணமுழு வுங்காந்து மாணிடன்போல் வந்தாரைப்
பூரீருங் கொண்டடிக்கீழ்ப் போற்றாதார் - கானகத்துள்
கூடராய் நாடோறும் வெப்பசியி னுலலைந்து
பிழிணா கம்புருவார் பின். (உ௫)

நசுரபத்தி.

பல்லா யிரங்கோடி பாணு வுதித்தாற்போற்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்ணுதலை - வில்லார்
மணிப்புருவூதாப்பணிலே வைத்திருந்தார்க் கில்லை
பிணிப்பிறவி யென்னும் பிழை.

(உச)

நசுன் நிருமேனி யெட்டுமெனக் கண்டறிந்தாற்
பாசநமை விட்டகலப் பார்க்குமே - யீசன்
நிருமேனி யென்று னுனது சிந்தையிடைக் காணிற்
கருமேனி யில்லையெனக் காண்.

(உஎ)

நசுன்வே நியுன்வேறென் றெண்ணுங் கடையினங்க
ளீசனடி யென்னு மிடையினங்க - ளீசனே
யானோமென் றேமாக்கு மாயிற் றலையினங்க
ளானாத மாணா வறி.

(உஅ)

விரமக்கியானம்.

எல்லா மறிவாகக் காண்ட லெழிற்பூசை
யொல்கா வவனாத லுட்பூசை - நில்லா
வுலகத்தை மாயா வுடலைத்தா டித்த
லிலகுமான் ரோத்திரமா யெண்.

(உக)

உயிர்க்குயிரா யீச னெழியாம னிற்க
வுயிர்க்குயிராக் கண்டிங் குணரா - துயிர்க்குயிரை
வேறுக்கிப் பூசிக்கும் விரகிலிக்கு முண்டாங்கொல்
வேறாகா மெய்ஞ்ஞான வீடு.

(சு0)

பாசவைராக்கியம்.

நீனைப்பு மறப்புமித்த நீலெரு மித்தை
யனைத்தும்போ னாவீச னாவேன் - உனற்கரிய

கன்னனுக்கு வேடு கழித்தகதை போலுனக்கு
மன்னியமே வேடென் றறி.

(௪௧)

சீவகாருண்யம்.

மென்புழுக்க னாதிபுயிர் வீடுமென நாடித்தய
மென்பதத்தை மெல்லென்ன வேவைப்பார் - இன்பக்
குடைநிழற்கீழ் நிற்பதெலாக் ருற்றமெனக் கண்ட
சடபரதனே யிதற்குச் சான்று.

(௪௨)

வேங்கை புலான்மறுத்து வீடுற்ற தன்றியுமோர்
தீங்ககன்ற நாரையுமீன் நின்னாமற் - பூங்கயிலை
புற்றிருந்த தந்தோ வொருபுறவுக் காயரசன்
முற்றமரிந் தீந்திலனா முன்.

(௪௩)

ஞானநிலை.

நல்ல குலத்திற்பிறந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாணா - நல்ல.
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தை கலங்காதே
சிவமென்ற ரீயே சிவம்.

(௪௪)

தேகநா மென்றெண்ணிச் செத்துப் பிறந்துழலும்
பாகமுற்ற மாணா பகரக்கேன் - சோகமுற்று
மாகாயம் பொன்றுமதின் மன்னுயிர்பொன் ருதங்
காகாயம் போலே யறி.

(௪௫)

காயுங் கிழங்குங் கனியருந்தி நோற்றாறு
மாயும் பிறப்பகல மாட்டுமோ - காயத்திற்
றங்குஞ் சதாசிவனைத் தானாகக் கண்டுதனை
யெங்குமாய்க் கண்டா லிறும்.

(௪௬)

சற்குருதரிசனம்.

நெருப்பு வழிநடப்பி னீர்தேடு வார்போற்
கருப்பிலனத் தேடுங் கதைபோல் - விருப்புற்றுப்
பக்குவத்து ஞாயகளைத் தேடுகின்ற பைத்தொடிபோற்
சற்குருவைத் தேடுந் தரம். (சஎ)

கிடைத்தரு வைப்பணியாக் கீழ்மையொடு நிற்கற்
குடைத்து பலகதை* னோகோ - தொடுத்த
சசிகொழுநன் வாணனெனுங் தானவர்கோன் பொல்லாச்
சிசுபால னாதினெனத் தேர். (சஅ)

அறியா தனவெல்லா மாங்காக் கறிவித்துப்
பிறியா தனவெல்லாம் பேசி - நெறியாரும்
பக்குவத்தின் மெய்ஞ்ஞானப் பாலருத்தி விக்குமொரு
சற்குருவைப் போலுமுண்டோ தாய். (சக)

வானெங்கே மண்ணெங்கே மாயாமலமெங்கே
பூனெங்கே பூனினுயிரெங்கே - கோனெங்கே
யொன்றா யுருவிலா யொக்கவெடுத்தே விழுங்கி
நின்றாவு பரிசு ரணன். (இ௦)

விடையக் குழாங்கடமை வீட்டி யிருந்தாலு
மடையவுடம் பாடேயா னாலும் - நொடியனவும்
விட்டுப் பிரியகிலீன் மெய்ஞ்ஞானப் பெண்ணையன்பாற்
கட்டியனைத் தொன்றானக் கண். (இக)

தத்துவத்துக் கப்பாலாக் தத்துவமீன் றந்தனிலே
முத்தியெனும் பெண்ணை முயங்குவோர்க் - கெத்தனையோ
கோடிவிடையக் குழாங்க னெதிர்த்தாலும்
பாடழிய மாட்டா ரப்பா. (இஉ)

அஞ்சின்வழி செல்லா ராநின் படிசில்லார்
வஞ்சரொடுங் கடடி மருவார்க - ஔஞ்சநிலை
தபனனெதிர் சின்றுபல்காற் சாற்றினுங் கொள்ளர்க
ருபரிடத மன்றியுண் ரார்.

(இரு)

வெந்தமடிதோலுண் விளாப்போல் விழியெதிர்த்து
பந்தமுற வொன்றேனும் பாவியா - ருத்தஞ்
சிவன்பா னினைவெல்லாஞ் சென்றடையச் செவ்வார்
நமன்பா லணுகாதார் நாடு.

(இரு)

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்கச் சேவைபினைத்
தெய்வகுரு காட்டத் தெரிசித்தே - னையமறக்
கண்டே னெனுஞ் சொல்லுங் காணுமை கூட்டுதலால்
வீண்டேன்வா யில்லையினி மேல்.

(இரு)

மதப்பட்டவா னையனாற் மாதர்பாற் சிக்கி
யுதைப்பட்ட னெர்வழிந்தா ரோகோ - டுகிப்பட்ட
செஞ்சுடையான் செம்பதுமச் சேவடிக்கீழ்த் தொண்டராய்த்
துஞ்சிச் சுமையையா தோர்.

(இரு)

உற்றசரிதையனுக் கோராயிரம் பிறப்பு
மற்றையர்க்கு தூறாகும் வன்பிறப்பு - முற்றுகின்றீ
யோகிக் கொருபிறப்பு வுண்மைச் சிவஞான
மோகிக்கு விப்பிறப்பின் முத்தி.

(இரு)

ஏறம்பு கடிக்காலி யிறக்குமென வஞ்சங்
குறந்திவலைக் கண்ணனுக்குங் கோல - நறுந்தொடையன்
மாற்பகத்து வேல்பிடுங்கி மாற்றலர்மே லெய்வாற்குச்
தூரமோ வண்ணிதோ சொல்.

(இரு)

இருளகன்ற ஞானிகன்பா லின்பமயமாகி
மௌனகன்ற ஞான மணியே - யிருளகலா

முழுமக்க டம்பக்கன் துடமாய் நின்றெயன்
றமுலக் குழைத்தவனே சாற்ற.

(கௌ)

காமாதி குற்றம் கழன்றிருந்த னானுமய்
ரோமாதி புள்ளுணர்ந்த லானு - மாமையென
வைம்புலன்கீ ளுன்னடக்கு லானு மடியவர்பா
லின்பமுறக் காண விரும்போம்.

(சு1)

பாவனா தீதம் பரமசிவ மென்றறந்ததாற்
பாவித்து நீயதினப் பாராதே - பாவித்த
போதேயுண்டாலை புத்திரமுதற் றத்துவங்க
மெதொன்ற வுண்டாந் தெளி.

(கக)

அறிவே சிவமென் றறைந்த திருமூலர்
பிறிவின் டொழியொன்றைப் பிடித்தார் - பிறியாச்
சநந மரணமில் சங்கேத மில்லை
மனனமில் யென்றே மதி.

(சு2)

அறிவு திருவிதத்துக் கப்பா லறிவு
மறிவு சிவமதுவே நீயா - மறிவொன்றிக்
கண்டாரும் காணுக் கதியை மழபாடிப்
பண்டாரம் காணும் படி.

(சு3)

வாக்கிலியாய்க் கண்ணிலியாய் மத்தராய் போகாமற்
றேக்கு மறிவோடு சென்மித்தும் - பாக்கொண்டு
பாடார் குருபதத்தைப் பாரார் பலரினையும்
வீடார் சுமாவருமோ வீடு.

(சு4)

கூனுஞ் செவிமில் குருடு முடமுமீப்பாய்
மானிடூரா யங்கங்கள் வாய்த்திருந்து - ஞானசிலை
சேர்ந்தறியா ரந்திதா செககாலத் துட்டமட்டுச்
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலித்தார் தாம்.

(சு5)

தருமிழலு நல்லமிர்துந் தண்டாத மங்கையரும்
வருமென்று வேள்விசெயு மத்திமர்கா - டருமாமே
யமிர்தம் பசவீன்பா லாயிழையார் வேசியென
வுமைபங்க னாகம மோதும்.

(கக)

சரிதையிலே யீசன் சடவடிவாய் நின்றான்
கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டி - யருகிருந்தா
னூனமிலா யோகத்தி னுன்னொளியா பேரின்றான்
ஞானமதி னாறையி னான்.

(க௭)

பாழாரைக் கண்டு பராவி யழுவாரை
வாழார் கண்டு மதிப்பரோ - பாழாரை
வாழார்மேல்வைத்து மனமிறந்த மாண்பினரை
பூழூருங் கண்டறியு மோ.

(க௮)

சுத்தப் படிசூழ்ச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா
லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசனிலை - புற்றுற்றுப்
பாராத வர்க்குப் பவமும் பலிணியும்
போராடு மெஞ்ஞான்ற போம்.

(க௯)

தன்னை வினையைத் தலைவனை பு முன்னாது
பொன்னைப் புலியையெழிற் பொற்கொடியை - புண்ணியுனிக்
காலங் கடத்துகின்ற காழகர்க்கு முண்டாய்கொல்
ஞாலங் கடத்துகின்ற நாடு.

(௭௦)

என்னை யொழிய விரைபு யிருண்மலமும்
தன்னு முயிரின் றொகையாவும் - பன்னுகின்ற
வந்திமக னும்விண் மலருந் சரோருகமும்
முத்துமுயற் கோடுமென வோர்.

(௭௧)

பொன்னை யரித்தேடுக்கும் பொன்னரிப்பன் போலாசான்
என்னை யரித்தெடுத்தா னிவ்வுடலிற் - றுன்னரிய

பாலையரித்தெடுக்கும் பாலன்னஞ் சற்கரையை
யாலையரித்தெடுக்கு மால்.

(௭௨)

அடிக்கரும்பு காட்டுகின்ற வாராத வின்பை
முடிக்கரும்பு காட்டுமோ மூட - மிடிக்கின்ற
மெய்ஞ்ஞானி காட்டுகின்ற மெய்ஞ்ஞானந் தன்னையொரு
பொய்ஞ்ஞானி காட்டுவித்தல் பொய்.

(௭௩)

கிணறுதொடா முன்விளங்காக் கேடிலா காயங்
கிணறுதொட முன்விளங்குங் கேண்மை - புணருங்காற்
கருவிகளிற் றன்னைத்தான் காணுமை நின்றதுவும்
கருவியினிற் கண்டதுவுங் காண்.

(௭௪)

ஆனைபுரி போர்த்தாடு மம்பலவா வென்னுடைய
ஆனைபுரி போர்த்தாட வொண்ணாதோ - ஞானநிலை
வெள்ளிமலை வீற்றிருந்து வேதியரோர் நால்வர்க்கு
முள்ளபடி சொன்னு புரை.

(௭௫)

பொங்கு மலரீங்கப் புரண்வா காயத்தி
வெங்குநிறைந் தாடுகின்ற வெந்தையே - யிங்கெனைப்போல்
வந்தானஞ் ஞானமே மாயையே கண்மமே
நந்தாமீ லின்றே நட.

(௭௬)

ஆணவமே நீர்போயி னஞ்சலிசெய் தேனும்கு
கோணைசிவ னென்பாற் குடிகொண்டா - னீணிரையத்
துன்பம் பயக்கின்ற துக்கசுகமே போயி
னிற்பமுறு காயத்தோ டின்று.

(௭௭)

எல்லாமிறந்து மிறவாத ஞானிகீட்குச்
சொல்லார்க டிட்டார்தஞ் சோம்பரையே - வெல்லாமுந்
திரத்திறந்த துறவிக்குத் திட்டார்தம்
போர்முதத்து வீரர்மனம் போல்.

(௭௮)

எல்லாத்தையுந் துறந்துத் தற்றுறவா யோனிக்கிங்
கெல்லாப் பிறப்பு மிரியாவா - மெல்லா
மிறத்தோ மெனுமுணர்வு மிம்மையிலே போனா
விறத்தோடிப் போம் பிறவியே.

(எக)

மும்புரத்தை யன்றெரித்த மூக்கண்பா வென்னுடைய
பொய்ப்புரத்தை யின்றெரிக்கப் போகாதோ - மும்புரத்தின்
மூவரைக்காத் தாண்டதுபோன் மும்புரத்திற் சான்றாய்
சீவரைக்காத் தாலுண்டோ தீது.

(அ௦)

வெள்ளைக் குடைசிறுமீழ் வேந்தாடி யாண்டாலு
மெள்ளவிரர் துண்டிக் கிருந்தாலு - முள்ளத்தை
மாலயனுங்காண மலாடிக் கீழ் வைத்திருப்பர்
சாலவறி வாகுந் தவர்.

(அக)

ஆசிரிய னுடைக்கி யடியர்புறம் போந்தருளா
ரீசனையேகடி யிருளகன்று - மாசறவே
நாட்டானை காட்டெறம்பு நதிவிளக்குப் போலாவர்
தாட்டுணைக்கீழ் நிற்குந் தவர்.

(அ௨)

உள்ளமெனு மாந்த வேங்கன் விசையேறி
வெள்ள வெளிக்குள்ளே விளையாடும் - பிள்ளை
புலகமெனுஞ்சேரிக் கொருக்காலும் வாரார்
கலகம் விளைபுமெனக் கண்டு.

(அ௩)

கடறைக் கலையார்கள் குப்பைதரு மென்றெண்ணிச்
சோறுக் கலையார் துயருற்றுத் - தூறுக்குட்
- கல்லு புவந்துண்ணுங் கபோதம்போ லேதேனு
நல்லோ ரருத்திடுவர் நாடு.

(அ௪)

நானே பரமசிவ னானே பரப்பிரமம்
நானே புலகுயிர்த்த நாதன் - நானேயோ

கண்டதுவுங் காணாது மென்றி வணங்கண்ணார்க்
கண்டவனே சேவன்முத்தன் காண்.

(அதி)

ஆக்கையே தானென் றபிமானஞ் செய்விக்கு
மோக்கமிலை யென்றே முடிப்பிக்கும் - பூக்கமழும்
பூக்குழலா? பொய்யின்புப் புணரியைமெய் யாக்குவிக்கும்
வாங்குதலைச் செய்யா மலம்.

(அசு)

ஆசாரியனை யனவாதந் துடிக்கும்
பாச மிறந்தோரைப் பகையாக்கு - மாசற்ற
வுத்தமர் கட்டுகெல்லா முறுதிக்கே யீட்டுவிக்கு
மத்திமஞ்செய் மூல மலம்.

(அன)

மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை விழிக்கவொட்டா தெஞ்ஞான்று
மஞ்ஞானத் தன்னி லமுத்துவிக்குஞ் - சுஞ்ஞான
வீசனிலையென்றே யிறமாப்பைச் செய்விக்கும்
மாசற்ற மாயா மலம்.

(அஅ)

விரப்பு வெறுப்பாலே மேல்வினை யுண்டாக்கும்
கருப்பையிலே மீட்டுமுறக் கட்டும் - நெருப்புருவ
னெங்குமிருந்தாலு மில்லையென்றே சாதிக்கு
மங்குதலைக் கண் மலம்.

(அசு)

ஈசன்றிருவடியை யெஞ்ஞான்று காண்பேனோ
பாசமெனை விட்டெந்நாட் பாறுமோ - ஈசக்
குடும்பத்தை நீத்தாசான் குற்றேவல் செய்வேனோ
வுடம்பைத் துறப்பேனோ வற்று.

(அஃ)

அன்னியமே பாசமென்று மன்னியமே யீசனென்று
முன்னுதலே பாச பொழிவன்றோ - வெந்நிலையு
மற்றநிலை யீதொழிய வாறுசமை யத்தார்
சொற்றநிலை யெல்லாந் தொலை.

(அக)

ஆணவத்தாற் பட்டதுய ராற்றகிலே னந்தோகோ
வீணவத்தை யெஞ்ஞான்று வீயுமோ - மாணவத்தை
வேறென் றறிந்தவிவேகமே ஞானத்தின்
கூறென்று சொன்னான் குரு.

(கஉ)

மலமில்ல மாசில்ல மானாபி மானங்
குலமில்ல யென்னறிவின கூற்றிற் - கலக
மலமுண்டு மாசுண்டு மானாபி மானங்
குலமுண்டு திரிசயக் கூற்றில்.

(கங)

சம்பந்தர் பேரறிவும் வாக்கீசர் தன்றுறவு
நம்பியா ஞானந் தனப்பிணையு - மன்புருவாந்
திண்ணஞர்பேரன்புஞ் சிறுத்தொண்டர் பத்தியையு
மண்ணலே யெற்கீத் தருள்.

(கச)

திருவாத ஷூர்க்கு வைத்த திருநோக்கம்
கருவாதை போயொழியக் காட்டி - யொருவாத
பஞ்சமலக் கொத்தைப் பறித்ததிருக் காததை
யஞ்சலிசெய் தாற்போ மையம்.

(கஇ)

சத்துமசத்துஞ் சதசத்து முன்காட்டிச்
சத்துமசத்துஞ் சமமாக்கிச் - சத்தசத்து
மில்லா விடத்தி லெனதொழிவைக் காட்டிற்று
கல்லாலின் கீழிருந்த கை.

(கஈ)

என்னையெடுத்து வீழுங்கியரும் பூரணமாய்
யுன்னுமன மாதிகளை யோட்டிவித்துத் - தன்னிகரி
லெல்லா மிறந்த விடத்தி லெழுந்ததாற்
கல்லாலின் கீழிருந்த கால்.

(கஏ)

சஞ்சிதத்தை நீருக்கிப் பிராரத்தத்தைப் புசித்து
விஞ்சுமா காமியத்தை வீறடக்கித் - துஞ்சிருளா

யொல்லா மலமகற்றி யொன்றாக்கி வைத்ததாற்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்.

(க௮)

ஆணவத்தி லேகிடந்த வாறுயிர்க்குக் கரீயமெனும்
கோணை விளக்களித்த கோமானே - ஆணவமு
மாக்கையும் வந்தென்னினினை மல்லற் படுத்தாமற்
சாக்இரா தீதத்தைத் தா.

(க௯)

ஆகாயம் போலுன் னறிவுபரி பூரீணமா
யேகாணுபுகி யெழுந்தாலு - மாகாயம்
போமளவு மாளவந்த புண்ணியினைப் போற்றிறினைந்
தாமளவுஞ் செய்யற் சீன.

(க௦௦)

வாழி திருச்சீனகர் வாழி சனற்குமார்
வாழி சனாதர் மறைச்சநந்தர் - வாழிமறைக்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்ணுதலார் மாமேரு
வில்வார் மணிச்சிலம்பு மே.

(௪௦௧)

ஞானவிளக்கம் - முற்றிற்று

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ஏழாவது

அத்துவிதக்கலிவெண்பா.

பராபரமாய்ந்தமாய்ப்பரிபூரணமாய்
நிராமயமாய்நிட்கனமாய்க்காப் - புராதனமாய்ச். (ச)

சத்தியமாய்ச்சித்தாய்ச்சதானந்ததேசாய்ச்
சுத்தவெறுவெளியாய்ச்சூனியமாய்ப் - புத்தமாய். (உ)

தற்பரமாய்ச்சிற்கணமாய்த் தத்துவாதீதமாய்ச்
சிற்பரமாய்ஞானச்செழுஞ்சுடரர் - யற்புதமா. (ஊ)

யறிவுக்கறிவாயகண்டிதமாயெங்குஞ்
செறியும்பரமசிவமாய்ப் - பிறியாத. (ஈ)

வேதச்சினகரத்துள்வீற்றிருந்ததெய்வமே
போதருவாய்ப்புலிமீது - நாதனென. (இ)

வந்தான்றிருவடியைமத்தகத்திற்சேர்த்தினை
றந்தானென்சென்னித்தடக்கையைச் - சிந்தா. (ஐ)

குலமொழியத்தன்னுனத்தூர்சிந்தித்தான்கோணை
மலமொழியப்பார்வையினைவைத்தான் - சலமொழியா. (எ)

வாங்காரம்பொன்றவமுதநிருவாக்களித்தான்
சாங்காரயோகந்தலைப்பட்டா - னீங்காத. (அ)

மெய்ஞ்ஞானநூலைவிரித்துரைத்தான் மாணவக
வஞ்ஞானவாக்கைநீயன்றென்றா - நெஞ்ஞான்று. (க)

நாற்றவுடனானன்றேனாவதியாரிதனைச்
சாற்றிடிங்கென்போல்வத்தற்பானே - பூற்றைமிரு. (க௦)

மாக்கைக்குச்சாக்கியமான்மாவேவீயதனைப்
போக்குவரவுபுரிநின்றா - பூக்கமொடு. (க௧)

தேகஞ்சுடமென்றுந்தேகியறித்தென்று
மாகமங்களெல்லாமுறையுங்கா - னோகையொடு. (க௨)

திரிசியமேகாயமதிறித்தேநிருக்கென்
றருமறைகளுல்லாமறைபுங்கா - ணிரிநின்ற. (க௩)

வன்னமயகோசத்தையான்மாவலவென்று
பன்னுமறையந்தமெலாம்பாரென்றிங் - குன்னியுனிங். (க௪)

காண்பார்க்குக்கூண்ப்படும்பொருள்வேறானதுபோற்
பூண்பார்க்கிவ்வாக்கைப்பாதுவன்றே - மாண்பகன்ற. (க௫)

வனித்தமொடுதுக்கமசுத்தமிவைமூன்றுங்
தனித்தவுடற்கன்றியுனைச்சாராச் - சனிப்பொழியா. (க௬)

மாயாதனுவைநீயென்றுமயங்கற்கத்
தோயாதநீயேதுரையென்றான் - மாயாத. (க௭)

வாணவத்தான்மூடனெனவன்றுமுதலின்றளவும்
வீணவத்தைக்குள்ளேவிரவினா - யாணவத்தை. (க௮)

யறுவகையாற்போக்கினேமாணுமையானீயே
பிறிவில்பிரமமெனப்பேணி - மறுபிறப்பை. (க௯)

மாற்றென்றானீதெழியமாயச்சமயத்தார்
பேய்த்தேரையித்தையெனப்பேணென்றா - னுத்தமொடு. (௨௦)

சோகமெனப்பாலித்தாற்சோகமுனக்கில்லையென்றான்
மோகமொழியெல்லாமுனியென்றான் - ருகமொடு. (௨௧)

மீசன்வேறியான்வேறென்றெண்ணுகின்றபாதகரை
நீசரொனக்கண்டுநிலையென்றா - னுசையொடும். (௨௨)

வேதமுடிவறிந்தவேதியரைக்கூடுடன்றான்
பேதநிலையெல்லாம்பிரியென்றான் - சாடல்பிறப். (௨௩)

பொன்றுமிலையென்றேபுணர்வோடுறங்கென்றா
னின்றநிலைதானேநிலையென்றா - னென்றுமுது. (௨௪)

மும்மாயைக்கப்பாலாமுப்பாமுங்கண்டு
சும்மாவிருவென்றுசொல்லினா - னம்மாணை. (௨௫)

வேறுபொருளில்லையென்றான்வெற்றவெறுமானந்தப்
பேறிலுனைப்போக்கென்றுபேசினா - னாறுகடற். (௨௬)

சென்றொடுங்குமார்போற்சிவத்திலொடுக்கென்றா
னென்றுமறவொன்றாயுருகென்றா - னன்றாய. (௨௭)

சாத்திரத்தையோதிமதந்தர்க்கியாதென்றனக்கோர்
வார்த்தையினைச்சொல்லிவழக்கறுத்தான் - காத்திரமுங். (௨௮)

காஞ்சனமுமாருயிருங்கைம்மாறதாயெனக்கு
வாஞ்சையுடன்றாவென்றுவாங்கினான் - பூஞ்சாணஞ். (௨௯)

சென்னியிலுமென்னுடையசித்தத்துமவைத்தாண்ட
மன்னவற்குக்காணென்கைம்மாறு. (௩௦)

அத்துவிதக்கலிஸேனபா - டுற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

எட்டாவது

அதிரகசியம்.

பாயிரம்.

கணபதிதுதி

விருத்தம்.

மோகமெனுங் கடல்கடந்து முத்தியெனுவி கரைகாண்பான்
முதிர்ந்தநாலாம், பாகமெனுமலர்கொண்டு பத்தியெனும் புனலாட்
டிப் பரிந்துசாத்திச், சோகமெனப்பாவித்துத் துரியமெனும்விளக்
கேற்றிச் சோகநீங்கி, யாகமெனுங்கோயிலின்கண் ணறிவென்னுங்
கணபதிக்கே யன்புசெய்வாம். (க)

பிரபோருளதுதி.

வேறு.

கண்ணோராயிரத்தானுங்கிராழிப்படையானுந்
தண்ணாளும்பூக்கமலத்தலிகுறையும்பிரமாவும்
பெண்ணாருத்திருமேனிப்பெருமானுங்கைகூப்பி
புண்ணாடும்பூரம்பொருளையுண்ணாடிவணங்குவாம். (உ)

திரிமூர்த்தி துதி.

வேறு.

உலகமேழையுமீன்றவனெவனவன்றையு
முலகமேழையுமோம்பிடுஞெனவன்றையு
முலகமேழையுமொடுக்கிடுஞெனவன்றையு
முலகமேழையுங்கடந்தகனடிக்கையுவுப்பாம.

(௭)

பரமசிவன் துதி.

வேறு.

எசனாய்ப்பரமதத்துவனாகியீரிடைமுதலிலனாகி
மேசறுமுணியாயெவைகருமாதாரமாகியேதனக்கவையிலையாய்ப்
பாசமோசகனையனாகிமுததனுமாய்ப்பகருஞானுனாதக்கடலா
யாசையாற்காணபோர்க்கற்புதவடிவாமப்பிகாபதியினப்பணிவாம்

தகூரிணமூர்த்தி துதி.

வேறு.

பாலனையனைத்திருமுலைப்பருகினும்பருவ
வேலவார்குழலிதழ்வெள்ளததழந்தினுமினையார்
கோலனாயிரிழப்பினுக்குறிசொளாதொழியே
னாலீழலிலமர்த்தமுக்கண்ணனுக்கன்பே.

(௮)

பரமரகசியப்பொருள் துதி.

வேறு.

சாத்திரத்தாலனவுபடாத்தனிமுதலைப்பராபரத்தைத்தானேதானா
மாத்திரமாய்நிற்பதனைவாய்விட்டுப்பேசாதமென்னவைப்பைக்
காத்திரவாதனைகடந்தவறிஞருக்குப்பலமீயுங்கற்பகத்தைப் [ம்.
பார்த்துவிடந்தொறுநிகழும்பரமரகசியப்பொருளைப் புணிதல்செய்வா

கதையம்.] *

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கதை

தேசரூதுதி.

வேறு.

உலகமூன்றையும் நிறவருளங்களிசிறப்ப
உலகமூன்றையும்படைத்தவன்ருளமொத்திசைப்ப
உலகமூன்றையுமுண்டவன்குடமுழாமுழக்க
உலகமூன்றிலும்நடம்புரியொருவனைப்பணிவாம்.

(ஏ)

ஞானகுருதுதி.

வேறு.

வானேமுதலாம்பூதங்கள்லீலகரணவகுப்பல்லீ
யானுப்பொறிபுமைம்புலனுமல்லையறிபுமறிவல்லீ
யுறாருடம்பின்வயத்தாலேயுள்ளந்தளரேலொன்றாய
நானேயென்றருள்செய்தஞானகுருவைவணங்குவாம்.

(அ)

வேதச்சிறப்பு.

ஆலயந்தொழுவறந்தலைநிரப்புநல்லருச்சனைபுரியென்றே
யோலமிட்டுநான்மறையெலாமுரைப்பதுவுலகரைக்குறித்தன்றோ
மூலகாரணபரம்பராஞ்சுக்கமாய்முமுதையுங்காணென்னாச்
சீலமுற்றியவறிஞரைக்குறித்துரைசெய்ததம்மறையன்றே.

(க)

ஆகமச்சிறப்பு.

பாகமங்கியசிந்தையர்தமக்கெலாம்பரிந்து
மோகமங்குருதச்சரிதையாதிகளையெமொழியுந்
தாகமங்கியதத்துவஞானிகடமக்கு
வாகமங்களுஞ்சிவத்துவமசியெனவறையும்.

(க0)

அவையடக்கம்.

அதிரகசியத்தையானுமளவிடத் துணிதல்வானின்
மதியினே மழதன்கையால்வவ்வுதலொக்குமேனு
மெதிகடம்மருளானிந்துலிசைப்பனிகிழிந்தநாய்த்தோல்
வதியினுமணியையெள்ளார்மணிநலந்தெரிந்தோரெல்லாம். (௧௧)

நூற்கருத்து.

அரிதுயில்கடலுமிந்தவாசையங்கடற்கொவ்வாமை
பருவமிக்குயர்ந்தோனோக்கிப்பாசமாதிகளேதீத்துக்
குரவனைத்தேடிக்கண்டுகூடரும்வீடுகூடு
மொருமையையிந்துலின் கணுணர்த்துவனுணர்வினாலே. (௧௨)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

மாநிலவரைப்பினுள்ளோர்மாணனுக்குலகமெல்லாக்
கானனர்போலத்தோன்றிக்கரப்பதுகருத்துட்டோன்றித்
தேனுலாமொழியாராசைசெயனவெறுத்துமிழ்ந்தான்
பானல்வாமகவினாசைபாசத்தாராசைதீத்தான். (௧௩)

தந்தைதாயிவரோவென்றான் ருரகம்பிரமமென்றான்
பைந்தொடியாசையாலேபரகதியிழந்தேனென்றான்
புந்தியார்போர்தபோக்குபொறுக்கிலெனென்றான்
வெந்துயர்க்கடலில்வீழ்ந்தேனெனவுளம்வெருவினாலே. (௧௪)

ஈதுமெய்யீதுபொய்ம்மையெனும்வத்துவீவேகமெய்திப்
பூதலத்தாசைமேலெப்புனத்திலாசைபோக்கிச்
சாதுநற்சமமேயாதிசட்டுணதரனாய்மீளா
மோதுவெங்கலியுழாய்ப்பான்முத்தியில்விருப்பமுற்றான். (௧௫)

சித்திரபாணுவா லுஞ்சிதைவிலாவீருளேவீட்டி
யுத்தமமுத்திஞானமுதவுவா னுளேனெவென்றிங்
கத்திசூழ்ஞாலமெல்லாமளிமதுக்கலைபுமாபோற்
பொத்தகப்பொருளைக்காட்டிம்போதாசானைத்தேர்வான். (கக)

வேறு.

மனா னுக்கிரையாயிவ்வுடம்பைமாற்றவேண்டிவனமலைகள்
மொண்ணைப்பொதும்பர்ந்தவனமூதார் தனித்தவிடந்தோறு
முண்ணெக்குருகித்தேசிகுனைத்தேடிவாடிபுயிர்ப்பெறிந்து
கண்ணிலருவியொழிபாறாய்க்கலங்கிமலங்கிக்கதறினனே. (கஎ)

எங்ஙனமறைந்தாயென் னுமெங்க னுநீறைந்தாயென் னுந்
திங்களைநோக்குமற்றைச்செங்க திரோனேநோக்கு
மங்குலேநோக்கும்பின் னும்வரும்வழிகாணென்ன னு
மங்கனாவென் னுமென் பாலாதரவிலைபொவென் னும். (கஅ)

இவ்வணியம்புமேல்வையீச னுமுளத்திரங்கி
புய்வணமறியாகின்றவுவனையோர்வசனத்தாலே
பொய்வணீக்கிரம்போற்புனிதனாக்குவமென்றுன்னி
மெய்வணமுடையார்போலுமேதினிவந்தானன்றே. (கக)

வேறு.

கண்டான்ருருவைக்கண்ணாக்கதறிவீழ்த்தான்கமலபிசை
யண்டாவரனேடுமொலையயனெயன்றான்கமகிழ்த்தான் [யே
'ருண்டாலியலும்பணிசெய்யத்துணிந்தான்பணித்தான்மும்முறை
பண்டானிறைந்தபாவா லுங்காவாயென்னப்பாடினான். (உ௦)

வேறு.

அருவமாய்வின்றாய்போற்றியடியெனன்பொருட்டாயிவ்வு
னுருவமாய்வந்தாய்போற்றியுயிர் பொருளுடலுக்கொண்டு

பருவமில்பாலியேனைப்பரிந்தருள்செய்வாய்போற்றி
ருருபார்போற்றியுன்றன்கோகனகத்தான்போற்றி.

(௨௧)

என்றுபன்முறையாலேத்துமிருந்தவச்சீடன்றன்னை
நன்றுநின்பருவநேர்மைநன்றெனநயந்துநோக்கி
மன்றலங்கமழ்பும்பாதமலிபுனலாட்டிநாத
னென்றியவன்பாற்றுய்த்தலோதனமுதவிப்பின்னர்.

(௨௨)

வேறு.

காலிமாலையம்புயத்தினுன்கருணையாற்பொருளு
மாலியாக்கைபுந்தாவெனவங்கையாலேற்றுப்
பாவநாசனம்பவித்திரனாயினெயன்னா
தேவநாயகன்றிருக்காஞ்சென்னிமேற்செறித்தான்.

(௨௩)

மாதவத்தனைவாவெனக்கூலிமந்திரத்தா
லோதினாச்செவிப்புலன்வழியோமெனும்பொருளைப்
பாததாமரைசூட்டினான்பவமெலாயிரித்தா
னாதிமத்தியுமந்தமுயிலாதவெம்மண்ணல்.

(௨௪)

சங்கையற்றிடச்சலிப்பறத்தத்துவங்கமுலப்
பொங்குபேரொளிபொதிந்திடப்புதையிருள்கழியப்
பங்கயாசனன்முதலியோரறிவரும்பாததை
யங்கைநெல்லிபோற்றிகழ்தாவருளுவனருளால்.

(௨௫)

வேறு.

பஞ்சபூதகீயல்லைபஞ்சகோசகீயல்லை
விஞ்சகரணகீயல்லைவிருதிபருதிசீயல்லை
துஞ்சசீவனீயல்லைதோன்றுபாருகீயல்லை
நெஞ்சிற்சிறிதுமையுறையேயந்தப்பாமசிவம். (௨௬)

வேறு.

ஆகமேவடிவாகியசீடனை
யேகனீயென்றியம்பலுமெம்பிரான்
மோதவாரியின்மூழ்கியபாலியே
னோகனாருவதெவ்வணமெந்தையே. (உஎ)

என்றியம்பியவேழையையேநாக்கியே
நன்றெனநகைத்தானெங்கனாயகன்
நென்றுதொட்டிறும்வாதனைச்சோம்பின
வன்றியப்பரம்பொருளாருவாய். (உஅ)

நாலுவேதமுமோதுநலத்தினை
யேலவேதபுமேழைகட்கென்செயப்
பாலுநெய்யும்பறையனுக்கென்செயத்
தோலுமென்புந்துரிசுமொழியவே. (உக)

சங்கற்பமெனுஞ்சாணைபடர்த்தது
பொங்குபேரொளிப்போதமறைத்தது
துங்கனானச்சுடர்வடிவாந்கொடு
மங்கவெட்டுதிமாணவநீயென. (உஊ)

வேட்டையிதெனக்காட்டவெருண்டெழு
வேட்டநாயெனமேலறிவொன்றிலென்
மாட்டிலுள்ளமலினங்கள்யாவையுங்
காட்டுவாயெனக்காட்டத்தொடங்கினான். (உக

பிரபஞ்சவைராக்கியமுணர்த்துதல்.

வையத்தாசையும்வானகத்தாசையுங்
சூய்யத்தாசையுங்குறையினாசையு
மெய்யினாசையும்வேரறவீட்டினே
ரையனாசைக்கப்படுகின்றையார். (உஉ)

குலகோத்திரவீரமான்மாகாதென்றுணர்த்துதல்.

பறையரென்பதும்பண்டிதரென்பது
மறையுமிந்தமலினவுடலையே
பறையர்தம்முளும்பண்டிதர்தம்முளும்
மறிவனெனென்றாரறிந்தோர்களே. (௩௩)

சமயபரமீதென்றுணர்த்துதல்.

சமயமேபரமென்னுஞ்சமத்தராய்ச்
சமயசாத்திரங்காட்டுஞ்சமக்கர்களின்
சமயமென்னுஞ்சத்தார்த்தமுணர்விலீர்
சமயமென்பதுதன்னையறிதலே. (௩௪)

தீர்த்தமீதென்றுணர்த்துதல்.

தீர்த்தந்தேடித்திகைத்துத்திரிவீரகா
மீர்த்தமாவதுதேசிகன்வாசகர்
தீர்த்தமீதெனத்தேர்ந்துகொளாதவர்
தீர்த்தமாடியுந்தேரையொப்பார்களே. (௩௫)

சேஷத்திரமீதென்றுணர்த்துதல்.

அள்ளிக்கோவிலையென்னுவாசாளையே
நள்ளிக்கோவிலைநத்திப்பெற்றாழ்கொளி
யுள்ளக்கோவிலையுன்றிப்பாராதவர்
கள்ளக்கோவிலைக்காமுறுவார்களே. (௩௬)

அருச்சுனையீதென்றுணர்த்துதல்.

பூசையென்பதுபுவொடுபாணியோ
வாசைகோபமகந்தையகற்றியே

கேள்வியும்பொருளும்பொருள்
யிசைனத்தம்மிதயத்துட்காண்டலே.

(உஎ)

வாதசங்கற்பமாகாதென்றுணர்த்துதல்.

ஏதங்கூறியிடுக்கென்களைத்தவர்
பாதங்கூறிப்பலித்திரராய்ப்பா
போதங்கூறிப்பொழுதைதஞ்சுருக்கிலார்
வாதங்கூறித்தம்வாணன்கழிப்பரே.

(உஅ)

துயானசங்கற்பமாகாதென்றுணர்த்துதல்.

ஆவிக்காவியென்றாவமுதினைப்
பாவிக்கரினைவார்சிலபாவின
பாவிக்குக்கருத்தாங்கவன்பாங்கர்போ
யாவிக்கானிவந்தானந்தமானதே

(உக)

துறவு'இலக்கணமுணர்த்துதல்.

வேறு.

புண்ணியநதியினும்பொருப்பிடத்தினுந்
தண்ணறுங்காவினுந்தருப்பைச்சுழலு
மண்ணறன்கோயிலுமடவிதன்னிலும்
நண்ணியயோகிகள்வதியுநல்லிடம்.

(ச௦)

தந்தைதாய்முதலியதமரைக்காண்குறில்
வெந்துயர்விளைதலால்விருப்புமேவலா
லத்தன்னிலமகன்றைப்பதியோசனை
மைந்தனேபரதேயம்வைகுவாய்.

(ச௧)

ஊன்பிறத்தவுடலைச்சுமப்பதற்
கேன்பிறத்தமென்றெண்ணியறிஞர்க

டான்பிறந்தவிடத்தைத்தணந்துபோய்
வான்பிறந்தவனத்திச்சரிப்பரே.

(ச2.)

வேறு.

வரிக்கயலனை யகண்ணார்மாநலந் துய்த்தபின்னர்
விருத்தஞங்காலமேனும்விர த்தஞயாவுத்தே
யிருக்குமந்நிலமகன்றோர்யோசனையெய்தப்பெற்ற
நிருக்கண்மூன்றுடையபெம்மான்சேவடிசேர்தறிண்ணம். (1)

குத்திராராதியாகத்தொழுகுலத்தவரீருக
மூத்திரக்குழியிலாழ்ந்துமூழ்கியபின்னரேனுங்
காத்திரத்தானேரின்பங்கடையெனவிகந்துமூன்று
சேத்திரத்தானேநோக்கிநெடுவனம்புகுதல்வேண்டும். (சச)

வேறு.

காயசம்பந்தமனை விதாய்தந்தைகான்முனையென்னுமிக்கிவரை
மாயசம்பந்தமெனத்துறந்தொழிந்தோன்மாலில்ம்பரவுமெய்ஞ்ஞானி
தேயசம்பந்தத்தவரொடுமருவிச்செனித்தவந்நகரிடைமருவான்
றாயசம்பந்தத்தவரொடுமருவித்துறவியாயவாவெலாந்துறப்பான். (1)

கரும்பினுயின்பங்காண்பான்கட்டறத்துறந்தமேலோ
சரும்பொருள்வெள்ளியாற்செய்யணிகலன்பூணல்செய்யார்
விரும்பியகொழுனர்த்தீர்த்தமெல்லியல்போலநாளு
யிருத்தவஞ்செய்தியாக்கையினப்பதேகருமமன்றே. (சச)

[கற்புடைமகளிரெல்லாங்கணவனேதெய்வமென்பர்
சிற்பொலிசமயவேடர்சிலையையேதெய்வமென்பர்
தற்கொலிமாந்தரெல்லாந்தாருவேதெய்வமென்ப
ரற்புறுபெரியோரெல்லாமறிவையேதெய்வமென்பார். (சஎ)

மண்ணுலானை வகுத்தளித்தும்றித்துமண்ணாய்மதிப்புரா [ர
லெண்ணாகமக்கினிலிங்கத்தையிறுக்கிப்பொருள் காணிதுவென்பா

புண்ணூர்சென்னிபறித்தலெபொருளாமென்றுபுலம்புவார்
கண்ணாரிவிலாதவங்கள்சுருடன்றையும்பொருளென்பார். (சஅ)

ஐவகைப்பிராந்தியையுணர்ந்துதல்.

சித்தனன்றுரைத்தவாக்கியப்படியேரிகழ்த்துவன்பிராந்தியைத்தினை
சத்தியமிந்தவுலகெனல்கருவிதணந்திடாதுடலோனென்னல் [புஞ்
கத்தபோத்தாவுரானென்றனுங்கடவுளும்வேறெனக்கருதல்
சித்தருவாகியிருத்துநானுகேன்சிவனெனல்கிடர்பாலறியே. (சக)

வேறு.

ஆன்றநற்சன்கூனாகிநால்வருமான்முகத்தை
மூன்றரைக்கோடிகுறப்பார்த்தபின்முத்தராநர்
தோன்றிறின்றழியுமித்தத்தொடுகடற்புவியினுள்ளோ
ளுன்றியோர்கணமேதனும்பார்த்திடினுறவர்முத்தி. (சு)

வேலைசூழ்ஞாலத்துள்ளோர்மெய்மையைபுணரமாட்டார்
மாலையாம்படந்தையார்தம்வசத்தராய்மதியிலாரா
யர்லமாநீழலின்கண்ணமர்ந்தவெம்மாதிரிபாதஞ்
சாலயான்கண்டுகொண்டேனென்றுளத்ததும்புவாரே. (சு)

பழுதையிற்பூம்பேயில்லைபாம்பினிற்பழுதையிலை
பழுதையைப்பாம்பென்றெண்ணிப்பாம்பினைப்பழுதையாக்கு
முழுதறிவில்லாமுர்க்கமுடேரோடுறவுவேண்டேன்
முழுதறிவாகிறின்றமுத்தறிற்றொழுலேவேண்டும். (சு)

மெய்யினிற்பொய்யையிலைபொய்யினின்பெய்யையிலை
மெய்யினைப்பொய்யென்றெண்ணிப்பொய்யினைமெய்யென்றுந்
மையேரோடுறவுவேண்டேனறிவுருவாகிவந்த
வையனைபுனைப்பூசித்தேயறிவுருவாதல்வேண்டும். (சு)

வெள்ளரிக்கிடந்தோன்காணவெதியப்பிரமண்காண
னெள்ளியசிறியென்கண்டேனெனும்படியெளிதின்வந்தாய்

கொள்ளைவண்டினைக்குந்தொங்கல்குளிர்ப்புயத்தணித்தகோவே
தெள்ளியதேனைசிந்தைத்தவிசுறைஞானதேசி.

(௧௪)

வேறு.

காசிவாஞ்சியங்காளத்திகழுக்குன்றங்காஞ்சி
மாசிலாருறைப்பருப்பதக்கோகன்னமுறைக்கா
டேசிலாதுறைமுத்திதந்தெரிசனமெல்லாந்
தேசிகன்றிருச்சேவையெரிசுந்த்ருமொசெப்பில்.

(௧௫)

மன்னுமாமைறையின்சென்னிவாக்கியமுடிவுங்கண்டே
னன்னிபபாசமானவாணவாதியையுங்கண்டே
னென்னையுங்கண்டேனென்றனிதயதாமரையின்மேய
ரின்னையுங்கண்டேனெந்தாய்கீதத்தஞானக்கண்ணல்.

(௧௬)

ஆகையானேயெல்லாப்பொருள்கட்குமறிவாய்கின்றே
தேகமாநிகளுக்கப்பாற்சிதம்பரவடிவமாதி
யேகனானுதிமுத்தனையெனில்வேறென்றின்றிப்
போகமோகங்களின்றிப்பூரணவறிவானேனே.

(௧௭)

வேறு.

அறிவென்னுமுதல்வேதமகமென்னுபிரண்டாமோத்
தறிவதுரீயானுயென்றறையுமுன்றும்வேதஞ்
செறியிந்தவான்மாவேசிவமென்னுமதர்வண்ணஞ்
செறியுநால்வாக்கியத்தின்சித்தாந்தமறிந்தேனே.

(௧௮)

கானேகீகானேயானமையான்ஞானகுரு
வானவனேகைம்மாறும்வழிபாடுத்தோத்திரமு
மீனமிலாப்பூசனையுமியற்றுவான்நனைக்கானே
ஊனுமிலையுபிறுமிலையுனையன்றியொன்றுமிலை.

(௧௯)

எல்லாநானென்றுணரக்காலத்திலிடப்பட்டே
னெல்லாநானென்றுணர்ந்தகாலத்திலின்புற்றே
னெல்லாநானேயென்றியக்கேனெயித்தவழிமுங்கு
யெல்லாகீயென்றுணருமெண்ணமும்போய்மாண்டதே.

(௨௦)

ஒன்றென்றெனச் சொல்வதற்குமுறையில்லைநாவில்லை
யன்றிதாமென்பதற்குமறிவில்லைசெயலில்லை
சென்றொடுங்குமறில்லைசேராநிற்பதுமில்லை
நன்றுமில்லைதுமில்லைஊமில்லைபுமில்லை.

(சுச)

திரண்டொழுமும்பேராற்றிற்சிறுஆற்றக்குழிதேடிப்
புரண்டுபுரண்டழுவார்க்குப்புத்தியெயர்போதிப்பா
நிரலுண்டிற்றந்தவானந்தமெழுந்தபினரமுசமய
முரண்டகுசிற்றூற்றுண்டோழுமுஞானீழுமர்த்தியே.

(சுஉ)

ஆகாயந்தனைத்தேடியவனிடொழுவமலைவோருக்
காகாயீயென்றாலெவொழியமாட்டுவரோ
மாகாயமாட்டுதற்குமதிதேடுமெனினதர்க்கு
மாகாயத்துள்ளுநாறுபுமதியெனினுமயங்குவரே.

(சுரு)

வேறு.

ஐயந்திரிவுமழல்விடமுமானதே
ஐயந்திரிவுமறுத்தான்குருநாதன்
மெய்யன்றிருமேனிவிமலன்றிருமேனி
மெய்யன்றிருமொழியேவேதத்திருமொழியே.

(சுச)

வேறு.

அதிரகசியத்தான்மேலாமறிவினைவிளக்கிவித்தோய்
கதிபிறிதில்லையென்னக்காட்டியகருணைமேரு
பதிசூழுகொண்டனானதேசிகப்பரமாவுண்ணை
விதிமுறைபணிவென்க்கிவிடமுவனென்னசெய்கேனே.

(சுரு)

பிண்டமாமுடனானல்லேன்பிராணவாபுவுநானல்லென்
கண்டவந்தியநானல்லென்கரணமோர்நான்குமல்லென்
பண்டையவறிவேநானென்றணர்த்தருருவம்வாய்ப்பின்
வண்டதையகொன்றைத்தாரான்மலாடிகாணலாமே.

(சுச)

அதிரகசியம் - முயற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்

ஒன்பதாவது.

சிவாகமகச்சிமாவஸ.

திருமாலயனெடுதேவருநாகருஞ்சித்தர்களு
மருமாமுனிவருமண்டத்துயிர்களுமன்புசெய்ய
வொருமாதுமையொடுமொண்குக்கீனெடுக்கம்பாநதிக்கண்
விரிமாமறைநிழல்வீற்றிருந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(க)

அல்லார்கருங்குமுலம்மைதிருக்கண்புதைத்தவன்று
நில்லாவுலகமிருண்மூடிப்போனபின்னெற்றிக்கண்ணா
லொல்லாவிருளொபொதுக்கியுறுதுயர்நீத்தமையா
லெல்லாவொளிக் குமுதலொளிகச்சியேகம்பனே.

(உ)

மூவுலகத்தினுமூடியபாவமுழுதகல
மாவடிநீழலின்வந்தம்மைபூசிக்கமண்டமன்பாற்
ருவியவேகத்தொடும்வானளவீத்தழைத்தகம்பை
யேவிலிட்டேதழுவக்குழைந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(ங)

நல்லாரைப்போன்றிட்டிருப்பினும்வஞ்சகர்நல்லரல்லர்
பொல்லாரைப்போன்றிட்டிருப்பினுநல்லவர்புண்ணியரோ
யுல்லாசமாய்மலர்கொண்டெறிந்தானன்றுருவழிந்தான்
கல்லாலெறிந்தவன்முத்திபெற்றான் கச்சியேகம்பனே.

(ச)

தம்மாலறிந்தனயாவைபுந்தாமலவென்றறிந்து
மும்மாயமும்மலமுக்குணநீங்கிமுழுதறிவாய்ச்

சும்மாவீருக்கத் துரிடங்கடந்தகமுதிக்குஞ்
சன்மார்க்கமுத்தியிதென்றூன்றடங்கச்சியேகம்பனே. (௮)

சார்தமுநோன்புந்தவமுமடக்கமுத்தண்ணியும்
வாய்த்தருஞ்சொல்லும்வாக்கியங்கேட்டுமனமவன்பால்
கார்தமுமூசியுக்கண்ணுங்கதிருங்கலப்பதுபோ
லேய்த்ததுவேமுத்தியென்றெனழிற்கச்சியேகம்பனே. (௯)

கூலீளமாலையுங்கொன்றையுந்தம்பையுங்கூறுகு
மாவலொடுமெடுத்தர்ச்சனைசெய்தங்ககங்குழைந்து
நாவீனிற்றீரத்திரஞ்சொல்லிநலந்தெரிஞானிநளுந்
கேவல்செய்தாலன்றிமுத்திகொடாந்ச்சியேகம்பனே. (௧௦)

எல்லார்க்குநல்லவனிகிலையங்கிலையெங்குமில்லை
மெல்லார்க்குநல்லவன்சந்திரனாயினுமேந்திழையா
மெல்லார்க்குநல்லவனாயிரந்திலனென்றிகழ்வா
மெல்லார்க்குநல்லவனையேயுபுழக்கச்சியேகம்பனே. (௧௧)

ஆன்னியமேசெயுமாணவர்க்கத்திலாருயிர்க
ளன்னியமேயிலையென்றுகின்வேதமறைதவினா
லென்னுடனுன்னுடலென்பொறிபுன்பொறியென்னதுன்ன
தென்னினேஆன்னினேவென்றுரைப்பேன்கச்சியேகம்பனே. (௧௨)

எல்லாஞ்சிவமெனூரான்மறையாகமமெக்கலைபு
மெல்லாஞ்சிவமென்றெழிற்குருவாய்வந்தெடுத்திசைத்து
மெல்லாஞ்சிவமெனவெவ்வவர்கோட்குமிசைத்திருத்து
மெல்லாஞ்சிவமென்றுணரகில்லைன்கச்சியேகம்பனே. (௧௩)

காசமறுவழிகாய்கதிரோடுகலந்துவிழிந்
காசம்பினும்வந்துகண்ணினேபுற்றுக்கலங்கல்செய்யா
பாசமறுமுயிர்கின்றொடொன்றாகிப்பதிந்தயிழ்பும்
பாசம்படர்வதென்கொல்லாய்பழங்கச்சியேகம்பனே. (௧௪)

பாசஞ்சுடமென் றுயிர்தற்சுதந்தரபங்கனென்று
நாசயிலீசன்சுதந்தரனெயன் றநான்மறையும்
பேசுமுயிர்க்குப்பிரேமகரீயெனப்பெற்றமையா
லேசுறுமென் செயனின்செயலேகச்சியேகம்பனே.

(௧௨)

அன்னவெறியெடுத்தண்டங்கன்சாமுன்னி னாகத்தம்மை
யன்னப்பெயர்கொடுவந்தற்சாலையமைத்திருப்ப
வன்னத்தயன் றலையைத்தலத்தீந்நியகங்கடொறு
மன்னப்பலிக்குமுன்னுலமுகோகச்சியேகம்பனே.

(௧௩)

அன்றுவிடமுண்டமரரைக்காத்நெதிரந்தகனைக்
கொன்றொருபாலற்குறிக்கொண்டுகாத்துக்கொடும்புரத்தைக்
கன்றெறிதாவிடுங்காலொருமூவரைக்காத்தமையு
லின்றெனைக்காப்பதரிதல்லவேகச்சியேகம்பனே.

(௧௪)

அல்லற்பிறவிப்பிணியாள் னொருயிராதிசிவன்
மல்லற்றருமவயித்தியனொருன்மாமருந்து
சொல்லற்பஞ்சாக்கரமென்றுசுருதிமுறையிடினும்
புல்லருனைப்பொருளென் றறியார்கச்சியேகம்பனே.

(௧௫)

பொல்லாதமாதர்மயக்கத்திலா முந்துபொருந்தினும்
வல்லார்மணிச்சிலம்பேறித்தவங்கள்விரும்புகினும்
நல்லார்தொழுமுன் றன்பாதாரவிர்த்தத்தினுட்டம்வைத்திட்
டெல்லாமுனின்செயலென்றிருப்பேனகச்சியேகம்பனே.

(௧௬)

ஆட்டைச்சுமந்தநின்பாதாரவிர்த்தத்திலன்புசெய்யாக்
கூட்டைச்சுமந்துகுடும்பத்தையோம்பிக்குருக்கிடையாப்
பாட்டைச்சுமந்துபயன் றெறியரூமலப்பாட்டெழுது
மேட்டைச்சுமந்தவர்க்கின்பமுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(௧௭)

உள்ளந்தொறுமொளித்தாங்காங்கிருப்பினுமுன்னியல்பை
உள்ளத்தயின்றென்காண்கிலன்வேதனும்வெட்கினனும்

பள்ளம்புரும்புணல்போன்றென்றனன்பையுன்பாற்பதித்துக்
கள்ளமறிந்துனைக்கண்டுகொண்டேன் கச்சியேகம்பனே. (௧௮)

பாலன்பசிக்கன்றுபாற்கடலீந்தனைபங்கடுறு
மாலும்வணங்கிடமால்விடமுண்டினைமாதிரிஒரு
மாலின்புடையிருந்தந்தணர்க்கோதினையன்றியென்பாற்
காலனவரும்பொழுதஞ்சுவென்பாய்கச்சியேகம்பனே. (௧௯)

பொன்வண்ணம்பூணினுங்கண்டமையாற்புலன்முதமுதற்
கொன்வண்ணவந்தக்கரணக்கருவிகள்கூட்டமெல்லாந்
தன்வண்ணமன்றென்றளித்தளிர்க்கித்தளித்திடத்தி
லென்வண்ணினைவண்ணமென்றுரைப்பேன்கச்சியேகம்பனே. (௨௦)

பல்லாயிரமறையெயின்றெனறுசொல்லியும்பாமார்கள்
சொல்லாயுத்தின்மலமாயைகன்மத்தொடர்களறுத்
துல்லாசமுத்திபெறமுயல்வாரிதெய்துத்திகொல்லோ
புல்லாலெரிசுடம்புத்திசுடப்போற்காசியேகம்பனே. (௨௧)

அறிவேசிவமெனுமாகமம்வேதுநள்ளவறிவாய்க்
செறியுமுனைப்பொருளென்றுகொள்ளாதுநற்றெய்வமெல்லாம
வறிதேதிரிந்தலைத்தெய்த்தொழிதேதன்றம்மனையத்தி
லெறிசுடர்வீட்டனற்றேடுவர்போற்கச்சியேகம்பனே. (௨௨)

தொல்லாழியண்டத்தைத்தோற்றிவிப்பானயன்றோற்றியத்தை
நல்லாரிவரசிறுதியாரிவமெனுநாட்டிவற்றி
வில்லாருதரத்திலவைத்தளிப்பான்விண்ணமற்றிவைக
ளெல்லாந்துடைப்பவளையேபுகழ்க்கச்சியேகம்பனே. (௨௩)

மைவண்ணக்கண்டம்புமொருநான்குமதிசசடையுங்
கைவண்ணமானுமழுவுக்கருணைபொழிமுக்கமு
மெய்வண்ணத்தம்மையும்பாதத்துணையொடுமேதினியோ
ருய்வண்ணமாரிழ்வுற்றிருந்தய்கச்சியேகம்பனே. (௨௪)

ஆக்கின்றசத்தியயற்களித்தாயயனாகியத்தைக்
காக்கின்றசத்தியரிக்களித்தாயரிகாப்பையெல்லாம்
போக்கின்றசத்தியரற்றீளித்தாய்சிறுபுல்லர்தம்பா
லேற்கின்றசத்தியையெற்களித்தாய்கச்சியேகம்பனே. (௨௫)

விண்ணுக்குநாயகஞ்செங்கதிரோனெனநபர்வேதமுண்ணுந்
பண்ணுக்குநாயகமுன்றமுறையென்பர்பற்பலவா
மண்ணுக்குநாயகநாவலத்தீவென்பர்மன்பதைதங்
கண்ணுக்குநாயகரீயகலிக்கச்சியேகம்பனே. (௨௬)

சொல்லாரிறந்திடமுத்தியென்பார்சிலர்தோதகஞ்செய்
பொல்லாமெனையமுத்தியென்பார்சிலர்பொய்யொழிவே
யொல்லாதமாமுத்தியென்றுரைப்பார்சிலரோதியவை
யெல்லாபிறத்திடமுத்தியென்றாகச்சியேகம்பனே. (௨௭)

உங்கையினெல்லிப்பழம்போலகந்தொறுரீயிருப்பச்
சங்கையறவுனோக்கஞ்செய்யாச்சமயச்சமூகர்
செங்கணனித்திரனூன்முகன்றனைபுத்தெய்வமென்பர்
கங்கைமகத்துவமீனறியாகச்சியேகம்பனே. (௨௮)

மண்ணாதிநாதவரையுருநாமன்றெனமதியா
கண்ணாவறிவுருநாமெனக்கண்டுமெய்ஞ்ஞானத்தினு
லுண்ணாடியொன்றிரண்டென்னுதறங்குவதன்றியுண்ணைக்
கண்ணாலறியப்படுமோகலிக்கச்சியேகம்பனே. (௨௯)

பற்றறத்தீரத்துறந்தாகமத்தின்பரப்பறிந்து
குற்றமறுசிவஞானக்குரவன்குறிப்பினின்று
வெற்றவெறுவெளிகண்டவர்க்கேயின்பமேவுமன்றிக்
கற்றடங்காதவர்க்கின்பமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (௩௦)

ஆக்கைசுடத்திரளான்மாவறிவிலியானமையாற்
போக்குவரவுபரிபவனீயென்றுபுத்திசெய்தே

யாக்கைபுமாவியுமாநுப்பொருளுணக்களித்தேன்
காக்குஞ்சுதந்தரனீயெகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௧)

உண்டிபசியிலுறக்கில்விழிப்பிலுணர்கனவில்
வண்டமர்ச்சுங்குமுன்மாதர்முயக்கின்மலிதறவிற்
றண்டுறுசிக்கைப்பீரப்பிற்ருவினிலுன்றாண்மலரைக்
கண்டுக்கொண்டேனயல்காணைக்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௨)

கோட்டகங்காரமென்கொல்கனிற்றானையின்கோளடக்கி
வாட்டமிலாக்குடும்பப்புவிலாயினின்மண்ணையட்டி
பீட்டுமிருவினைப்பேபுடலீகிறியிணையில்பலக்
காட்டடைக்கடந்துணைக்கண்டுக்கொண்டேன்கச்சியேகம்பனே.

(௩௩)

ஐம்புலனாலமந்தேனைடைக்கலமாலறியாச்
செம்பதுமக்கமுல்சேர்ப்பாயடைக்கலஞ்சேயிறையா
ரின்பவிலையகப்பட்டேனடைக்கலமென்றுகொள்வாய்
கம்பயிரைத்தலைமோதுங்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௪)

மாயாப்படலத்தினாண்மறைப்புண்டுவழிதிறம்பிக
காயாபுரியடைந்தந்தோகவலைப்பெண்கையகப்பட்ட
டோயாப்பிணிமகப்பெற்றேதுயர்த்தடியூன்றாமெனக்
கேயாப்படலமிரிப்பதென்றோகச்சியேகம்பனே.

(௩௫)

புல்லாதிதாபரநீங்கிநற்சங்கமம்புக்கினவர
கொல்லாவிரதங்குறிக்கொண்டுன்பாதக்குற்றேவல்செய்து
பொல்லாப்பிறப்பையொழிக்கறியாவர்புந்தியர்தோ
கல்லோமரமோவிரும்போகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௬)

சித்தந்தெளிந்தவருள்ளச்சினகரத்தேதிகழுஞ்
சுத்திராமயஞ்சோதியனையென்றுதோத்திரத்தாற்
பத்திசெய்யாவெறும்பாவின்கிண்கையிற்பாறியின்றா
யெத்திறத்தாலுணைக்காணவல்லார்கச்சியேகம்பனே.

(௩௭)

வெள்ளிமலையும்பொன்மேருவுஞ்சந்தம்வீற்றிருக்கப்.

பிள்ளைமதியொடுவேதியன்புந்நிலைப்பிடித்துப்

பள்ளநெடுங்கடல்குழலிகிற்சில்பலிக்குமுன்ற

லென்றாவர்கிற்பொருளென்நறியார்கச்சியேகம்பனே.

(௩௮)

ஆசையொழிவெந்தக்காலமுறத்தவரையெல்லாம்

வீசிநிராசைசெய்வித்தகரேயுனைக்கண்டுகொள்வா

ராசைவழிச்செலுந்துண்மார்க்கிருந்நையறிவர்கொல்லோ

காசியினுஞ்சிறந்தோங்குங்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௯)

ஒமாதிவாக்கியமொன்றைப்பிடித்தவருத்தமர்க்கா

சாமாறுமநிலைநிபவரசத்தியர்சற்குருவா

லாமாற்றிந்தவரந்தணரியோகிகளஞ்சடக்கிக்

காமாதிசூற்றங்களைந்தவர்காண்கசியேகம்பனே.

(௪௦)

உம்பர்ப்பணிகயிலாய்ச்சிலம்பையொருவியம்மை

கம்பைமணலைக்குவித்துச்சிவாகமங்கைப்பிடித்தா

செம்பதமக்கரத்தாலலர்சாத்தித்தெரிசிக்குமுன்

கம்பைநதியையென்றோவிடுத்தாய்க்சியேகம்பனே.

(௪௧)

வீணாய்சமுலுமெனக்கொருஞானவியுளித்துக்

கோணைத்துன்னொருகூத்தப்பிரானுண்டகூத்தப்பிரா

ணைவதுமன்றபெண்ணைவதுமன்றலியுமுற்று

காணைக்கண்கொண்டினிக்காணியென்றாக்சியேகம்பனே.

(௪௨)

அறிவாய்நுந்தறியாமையெனாக்கின்தொழியுஞ்

செறியும்பரிபூரணவுருத்தானென்றேறகமறு

மறிகருமங்கட்குச்சாக்கியுயிரெனின்மாளுமது

பிறியாநிலையதுவென்றன்பெருங்க்சியேகம்பனே.

(௪௩)

படிகக்கடச்சுடருள்ளும்புறம்பும்பரப்பதபோ

லுடனெறுகியுணர்வாகியகம்புறமுற்றிருந்து

மடைமலவல்லிருளாருயிர்ஞானத்தையாவரித்துத்
தொடர்வதென்கொல்லுதிபம்பொழிற்சூழ்ச்சியேகம்பனே. (சச)

துட்டற்குஞானச்சுருதிகளோதியுந்துர்க்குணம்போய்ச்
சிட்டற்குளகுணமெள்ளளவேனுந்திகழ்தல்செய்யா
விட்டுச்சொரியினுமான்பாலுந்தேனும்விரவியென்று
மெட்டிப்பழத்துக்கினிப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (சசி)

அந்தோருபதமெய்ஞ்ஞானுகாண்பனென்றகமுற்றும்
வெந்தோலபிட்டுப்பதைபதைத்தோடிவிழுந்தலரிச்
சந்தோடமேற்கொடுப்பாதாவந்தத்தைத்தாவுமன்பர்க்
கெத்தாய்மிகவுமிரங்குண்டாய்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

அஞ்சிப்பவத்தினுக்காரித்தைமோசிப்பொன்றலைந்து
நெஞ்சங்கனிந்திருகண்ணீர்சொரிந்திடநெட்டியிர்த்துத்
தன்சமுன்பாதந்தலைவத்தவுத்தமர்சங்கடங்க
நெஞ்சம்படிக்கருன்செய்யாய்கடர்க்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

கொய்யாமுடல்பொருளாவியும்வாங்கியுன்பொன்னருளான்
மெய்யாமுடல்பொருளாவியுமீத்தவிரகையுன்னிப்
பொய்யாமொழிகொடுப்பாதாம்புயத்தினைப்போற்றியன்பாங்
கையாலுனைத்தொழக்கண்டுக்கொண்டேன்கச்சியேகம்பனே. (சஅ)

ஒன்றேபரமென்றுரைப்பவனையுயிரவ்யுயிரை
யன்றேமறைப்பதுமானவமாதிகளானமையால்
வென்றேபுலனைவெறுமீறிவாகிவியன்பாமாய்
சின்றேவிடுவிலையென்றானெழிற்கச்சியேகம்பனே. (சக)

தில்லையுயிரென்றுரைக்குமுரைக்குளிருக்குமுயிர்
தொல்லையுயிரிலையென்பவனையுயிர்தோன்றிடலு
கல்லமலர்மணம்போலுயிர்நாதனுந்நனுமென்றான்
கல்லிற்புறப்பட்டிகையுடையான்கச்சியேகம்பனே. (கஓ)

மேலாலவத்தையங்கீழாலவத்தையும்வீட்டியரு
ஊலார்சொல்சுத்த ஹனுக்கரிலையினையென்றருள் வாய்
நாலாமறையொருமாவீகவண்ணிமுண்ணியுமை
கோலாகலந்தழுவக்குழந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(௫௧)

தாயன்றிமைந்தர்க்குத்தாரகமுண்டுகொருரணியில்
வேயொன்றுதோளிதன்பங்காமலைவில்விடைத்துவச
நீயன்றிவேறொருதெய்வமுநிப்டையுநேர்வதுண்டோ
காயன்றிச்செங்கனியுண்டோகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௫௨)

பேசுவதுன்பெயர்பூன்பதுன்சாதனம்பேண்ணுண்ணை
நேசமுட்பாசமுநின்கழற்கேசென்றுக்கமில்லா
வாசையைநீத்துன்றன்பாற்கடல்புகுமாறெனவே
யேசுறுண்டுனொடொன்றாகிநின்பேன்கச்சியேகம்பனே.

(௫௩)

அஞ்சக்கரமன்றிவேறொருமந்திரமாயினில்லை
யஞ்சிலிறையருளாவிதிரோதைசில்லாணவமுந்
றஞ்சிலிரண்டையருளாலகற்றிடிலாலியந்த
வஞ்சிலிரண்டையணையுமென்றான் கச்சியேகம்பனே.

(௫௪)

மந்திரமாவதுமஞ்செழுத்தேயந்தமந்திரத்தி
னைந்துபொருளாய்க்காட்டியிரண்டின்வழியடைத்து
முந்துமிரண்டின்வழியைத்திறந்துயர்முத்தித்தந்தான்
கந்தன்கணபதிக்கப்பன்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௫௫)

ஒருதலைமாணிக்கமுன்னொனக்குபதேசஞ்செய்தா
னிருதலைமாணிக்கம்பின்னரும்பேசியிருளறுத்தா
னரிதலைமற்றையயன்றலைகுடிமிகக்கையின்மூ
வெரிதலைக்குலத்தொடுகடிப்பான் கச்சியேகம்பனே.

(௫௬)

ஊமைமணிக்கொலியற்றமைபோற்றன்னிலொன்றுபடத்
தோமுறுமென்னகத்துள்ளதுரிசையுந்தொக்கிவருந்

தாமதத்தோடுதெனுவாதியையுந்தகித்துவிட்டான்
காமனுடலட்டகண்ணாற்கலிக்கச்சியேகம்பனே,

(௭௭)

பந்தமறுக்கும்பாஞ்சுடரோயென்றும்பாவமகலீ
சிந்தையிருக்குஞ்செழுஞ்சுடரோயென்றுஞ்சிந்தித்தெங்க
ளந்திவண்ணவெண்றலரிட்டிஹைஞ்சுநல்லன்பர்தம்மை
யிந்தவுலகிலிருக்கவொட்டான்கச்சியேகம்பனே,

(௭௮)

நொச்சியறுசுநாந்தைவினாவில்வநொப்யதம்பைப்
பச்சிலையாயினும்பாதத்திலிட்டிப்பரவுமன்பர்க்
கிச்சித்தபேறுமெழிற்சிவீஞானமுமிம்மையிலே
யச்சப்படாதளிக்கும்முநுளாற்கச்சியேகம்பனே,

(௭௯)

பாலையுத்தேனையுமீவேம்பாக்குமானந்தப்பாதையிலே
சாலநடத்தியென்மும்மதவாய்தற்றடையகற்றி
நாலுமறைசொலுநாதாந்தமுத்தியைநண்ணுவித்தா
னேலக்குமுலிக்கினியபிரான்கச்சியேகம்பனே,

(௮௦)

உள்ளும்புறம்புமொழிநறநிற்பினுமுன்னுருவைத்
தெள்ளுமனத்தினரன்றிச்சிறியவர்காண்பரிதா
னள்ளுங்கிரணத்தொடுகுரியனெழினுட்டபில்லோ
ரெள்ளத்தனையொளிகாண்குவரோகச்சியேகம்பனே,

(௮௧)

செப்புமொழிமனமாதியகொண்டுனைச்சேர்ஊமெனி
லப்பிரமேயமெனுமறையாதியவாகமங்க
னொப்புவமைக்கணுங்காணவொண்ணானெனுமென்னிலந்தோ
வெப்படியுன்னையறியப்படுங்கச்சியேகம்பனே,

(௮௨)

பாம்புக்குபாலளித்தாங்கிப்படிவத்தைப்பாங்குசெய்திட்
டோம்பிமகனிருக்குத்தமனாகியுணர்வழிந்து
தும்பிடைவீழ்ந்துதுயருறுவான்பொருட்டொல்லுலகி
லேன்படைத்தாயறிவில்லாவெனைக்கச்சியேகம்பனே,

(௮௩)

அன்னவருவெடுத்தந்தண்காண்கிலனத்தணனைப்
பொன்னந்திருவந்திபுத்தவன்காண்கிலன்போதமுறை
பன்னியும்புசித்துமெட்கிணையேனும்பரிசுறியா
வின்னவருவெடுத்தென்கொளித்தாய்ச்சியேகம்பனே.

(௧௪)

இருவினையொப்பிற்மலபரிபாகமுமெய்துமெய்த
மருவிடுஞ்சத்தினிபாதமும்வந்திடமன்னுமருட்
குருவருவாகிக்கொடும்பவமேனுயுங்கொய்யுமென்றன்
கரிமுயல்கொண்டிதடுத்திரான்கச்சியேகம்பனே.

(௧௫)

விதிவழியேமதிசென்றுவிருப்பும்வெறுப்புமுண்டாய்
நதிவழியோடிக்கடல்புருரேனநாணிரையப்
பதிவழியேசெலுநெஞ்சைத்திருத்தியுன்பாதமலர்க்
திவழிபேசெலக்கண்பார்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௧௬)

யானெனதென்னுஞ்செருக்கொழியாமையினவ்வுயிர்க்கு
மீனவகக்கரணங்குவியாதுபின்னிசகைவழி
பாணகம்மண்ணகம்பாதலமன்றினும்மாறிவரும்
யானெனதென்செருக்கற்றோர்தொழுங்கச்சியேகம்பனே.

(௧௭)

விருப்புவெறுப்பற்றன்வேதமொழிப்படிமெய்யுணர்ந்து
பிப்பைபசுனிப்பையுமற்றொரியாகியமாதவர்பாற்
சுருப்புசிலையனுங்காலனும்வந்தெனசெய்க்கடவர்
செருப்பைப்புழுப்பற்றுங்கொல்லோகெடுவகச்சியேகம்பனே.

(௧௮)

சுதமறையாகமங்கம்புராணந்தசாத்திரமும்
பசிபசுபாசமமமுன்றையுமேசொலுப்பான்மையினு
முதுபதிபேசுநானெனையுமிருண்மலயிங்
நீதமறையாவருள்செய்யாயெழிற்செசியேகம்பனே.

(௧௯)

காலன்றையட்டகாலாவடைக்கலங்கடவுளர்க்கா
மாலதுகர்த்திட்டவையாவடைக்கலமாணவத்தார்

சாலப்பிறந்திறத்தெய்த்தேனடைக்கலஞ்சங்கரியாய்ச்
சூலம்பிடித்தசெங்கையாய்சுடர்க்கச்சியேகம்பனே.

(எ0)

ஆதாரமாறையுங்கண்டாங்ககன்றிட்டருளுருவாய்
மீதானயோகச்சிவானந்தமேலிடவீழ்த்ததுவாய்ப்
பாதாதுகேசங்கடோன்றாதவண்ணம்பதிற்கிருக்க
தீதான்றிருக்கடைக்கண்பார்வெடுங்கச்சியேகம்பனே.

(எக)

ஆங்காரகோட்டைக்ககந்தைச்சிகரங்கனரீங்கமைத்துச்
சாங்காலமின்றியறியாமைச்சத்தியைத்தான்றமுவி
நீங்காதவாணவக்கோணுமொளிருமுன்னெற்றிக்கண்ணாற்
போங்காலஞ்செய்வதுமுண்டோபொழிற்கச்சியேகம்பனே.

(எஉ)

புண்ணியமேலிடப்பர்வங்கள்கீழிட்டிப்பொன்றும்பொன்ற
நண்ணும்வீடுவகங்கண்ணண்ணிடஞானிகண்டிபுண்டத்தா
லண்ணலுயிர்வினையாதென்றுணருமறிவுதிக்குங்
கண்ணகன்ஞாலத்தின்மேற்பிறவார்கச்சியேகம்பனே.

(எங)

நைகபரிசமுருவஞ்சவைமணமோரைந்தையும்
வசியகமுமகமகிவெறுப்புவிருப்புமற்று
மாசறுதிங்களைப்போன்றசுதானந்தவாழ்வையுன்னி
பேசறுமுத்திகிலென்றிருப்பேன்காச்சியேகம்பனே.

(எச)

நுணவமேலிடவாருயிர்கீழிட்டடங்கிசிந்து
மாணவங்கீழிடவாருயிர்மேலிட்டருளுருவா
மாணவநீங்கியவாருயிர்வேறலவென்றறைந்தா
னுணவநீங்கியவன்பர்க்கருந்கச்சியேகம்பனே.

(எடு)

முண்டமொருகுடைக்கீழாளவேண்டிலனைம்புயத்தோன்
விண்டிபுரத்தான்றன்வாழ்வுமீவண்டிலன்மெய்யன்பினாற்
மெருண்டிசெய்தாங்குன்றிருவடிமுலிற்றுங்கிபுண்ணைக்
கண்டிகொளும்வரமீவேண்டிவன்யான்கச்சியேகம்பனே.

(எசு)

கஅசு

வள்ளலார்சாத்திரம்.

[சிவாகமக்

வாட்டங்குகண்ணியர்வண்ணப்பயோதரவாழ்வையுன்னிர்
கீட்டங்குயோனியிற்போய்ப்பிறவாமற்கிளர்ந்தொளிருந்
தாட்டங்குஞானச்சுநாதியியல்பையுஞ்சங்கையறத்
காட்டங்கமாயெனக்கிம்மையிலேகச்சியேகம்பனே. (எஎ)

பிறந்தாரிறப்பிறந்தார்பிறப்பார்தம்பேதமையான்
மறந்தாயினும்பவம்வேண்டேன்மறைமுதலாகமங்க
ளறிந்தாரினக்கமுமன்பும்வணக்கமுமானந்தமுஞ்
செறிந்தாங்கெனக்கருள்செய்யாய்செழுங்கச்சியேகம்பனே. (எஅ)

பொய்யாமொழியும்பொறுமையுஞானமும்புண்ணியமும்
மெய்யாகமும்விவேகமும்கல்வியுமேன்மையுமென்
கையாற்றிறுத்தொண்டுங்காணாதகாசுதியுங்காரணமு
மெய்யாதெனக்கருளிம்மையிலேகச்சியேகம்பனே. (எக)

கல்லாரினக்கமுங்காமுகர்வார்த்தையுங்காரிகையார்
பொல்லாதவேட்கையும்புத்திரதாகமும்பூமயக்கு
நில்லாதவாழ்வும்விதிபிடத்தையுநெஞ்சினையு
மெல்லாமறுத்தருள்செய்திகண்டாய்கச்சியேகம்பனே. (அ0)

பேசாதபேச்சும்பிறவாப்பிறப்புநற்பேதையார்பா
னேசாதநேசமுநினையாநினையையுநின்மலமுந்
தூசாச்சமாதித்தூரியங்கடந்தசுகமயமு
மேசாதெனக்கருள்செய்யெழிலார்கச்சியேகம்பனே. (அக)

வன்புறுகல்லீபொன்னாகச்செய்யற்கமற்றெனக்குச்
செம்பொண்ணைக்கல்லுருவாகத்திருவுளஞ்செய்திவெறு
மென்பைப்பெண்ணுக்குதல்வேண்டாமெனக்கெழிற் பெண்ணையிழி
யென்புருவாகச்செய்கண்டாயெழிற்கச்சியேகம்பனே. (அஉ)

மூர்த்தியுந்தீர்த்தமுமூவாததலங்களுமூன்றுருவாய்ச்
சேர்த்ததுமெய்மொழிசித்தந்தெளிதரச்செப்புமறை

மூர்த்திமனச்சுத்திநீர்த்தமொழிசுத்திமூடவுட
லார்த்ததலசுத்தியென்றானைக்கச்சியேகம்பனே.

(அ௩)

உறங்காச்சமாதிபுமுண்ணத்திருத்தியும்யோனிவழிக்
கறங்காய்ச்சுமுன்றுஞ்சுமுலாவறிவின்கடைப்பிடியு
மறம்பாவமென்றிரீண்டச்சந்தவிர்த்தவனுபவமுந்
திறம்பாதெனக்கருள்செய்யாய்திருக்கச்சியேகம்பனே.

(அ௪)

நெஞ்சங்குழைந்திருகண்ணீர்சொரிந்தீட்டுந்நெய்யித்திங்
கஞ்சலிசெய்துந்நன்பாதத்துணையையகத்திருத்தி
வஞ்சகமற்றுணைவாழ்த்தும்படிக்கருள்வைப்பைகொலோ
கஞ்சமலர்ப்பொய்கைகுழுவகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(அ௫)

மனமொன்றுமவாயொன்றுமின்றியொருப்பட்டமாதவர்பா
னனவின்றிற்றுென்றுவனென்முகனுட்கிடுக்கமுற
மனமொன்றுவைத்துப்பின்வாயொன்றுபேசியவஞ்சகர்பாற்
கனவினூந்தோற்றப்படுவதுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(அ௬)

நாற்றக்குரம்பையைநாயாதிக்குண்டியைஞானமிலார்
போற்றுஞ்சுடத்தைப்புனன்மேற்குமிழிமைப்பொய்யுருவைத்
துற்றுநவையைத்தொலையாவிடக்கினைததோகையர்க
னேற்றுமுடம்பினையென்றொழிப்பேன்கச்சியேகம்பனே.

(அ௭)

காயத்தைக்கல்லினுந்திண்ணிதென்றெண்ணிப்பொற்காரிகையார்
மாயத்திற்பட்டுத்தருமஞ்சிறிதின்றிமட்கிரையாய்ப்
பேயொத்தருகிரயந்தொறும்புக்குப்பிறந்துலு
நேயத்தையென்றைக்குகீக்குவையோகச்சியேகம்பனே.

(அ௮)

மாலறியாமலர்ப்பாதாவென்விண்ணப்பீமங்கையர்தவ
கால்வழியேறியுதரப்பதிபுக்குக்கண்கலக்கஞ்
சாலவுறாவண்ணங்காத்துச்செனக்கியமுத்தியினை
யேலவெனக்கறிவீப்பாயெழிற்சச்சியேகம்பனே.

(அ௯)

பங்கயப்பாசடைநீரிடைகிற்பினும்பற்றையுரு
சங்கையெரியிற்சுடினுத்தவளநிறங்குறையா
துங்கமணிப்பாம்பிருக்குகைதுன்னினுமல்லையுரு
விங்கிவைபோனின்னடியாரெழிற்கச்சியேகம்பனே.

(க0)

அஞ்ஞானகீதத்திலாருயிரேசிவமானமையான்
மெய்ஞ்ஞானியென்பதெவர்க்குஞ்சரியொக்கும்வேறென்றுன்னிப்
பொய்ஞ்ஞானம்பேசம்புருடங்குன்பாதப்புணைகிடையா
வெஞ்ஞான்நவர்க்குஞ்செய்குவையோகச்சியேகம்பனே.

(க1)

வேறென்றுபேசுவதெல்லாம்விவேகமிலாண்மையன்றோ
கூறென்றிலாமறைகூறுஞ்சிவனுஞ்ச்சிவனென்றுங்
தேறுமுமையுருத்தேகமென்றும்மிதைத்தேறுவவோ
வீரின்மூலையப்பட்டோரெழிற்கச்சியேகம்பனே.

(க2)

சிருட்டிக்குமுன்னுயிரெல்லாஞ்சிவமெனச்செப்புமறை
சிருட்டிக்குப்பினனுயிர்வேறுபட்டான்சிறுசீவனெனநே
சிருட்டிபைபீக்கிச்சிவாகமென்பாவனைசேர்தரலுஞ்
சிருட்டிக்குமுன்னிவமானநிகழ்கச்சியேகம்பனே.

(க3)

சுரணப்பறைதப்பறச்சித்திரசீபமுங்கல்லுமொத்துக்
கிரணமும்பாலுவும்கேவறற்கெருவிரும்ப்கேண்மைபய்பீரற்
சுரணத்திருகிறற்கீழ்சிற்துஞ்ஞானத்தபாதனர்தம்
மரணப்பிறப்பையுமாற்றிவிப்பான்சச்சியேகம்பனே

(க4)

முண்ணேவினைத்தொடரெல்லாஞ்சின்முத்திராகொண்டெரித்தேன்
பின்னேவருவினையெல்லாமருளிற்பிரித்துவிட்டேன்
பின்னும்கிரையினையெல்லாஞ்சிவாற்பணம்செய்தொழித்தே
னின்னமெனக்குப்பிறப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(க5)

நவதாராவர்த்துவர்சின்னுமிரங்குவர்வாழ்த்திவல்லு
செப்தாராப்போற்றுவர்பின்னுஞ்செரிப்பற்றீவினையை

கச்சிமாலை.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கமுக

யெய்தாநோநோக்ருவரோவினோக்கியிகழ்தல்செய்மார்
மைதூ விமெலமற்றார்மதிசச்சியேகம்பனே.

(க௬)

துயருற்றபோதுமதிற்றுனையார்நற்சகமெப்ப
னயமுற்றதிலமுந்தாரிதஞாலத்துணைட்டமுருர்
பயமுற்றீரெனின்னெனெடொண்டுகிப்பதிருப்பார்
செயலற்றறின்தெரிசித்தபேர்கசரியேகம்பனே

(க௭)

நாமார்நமக்குப்பதியாரெனருஞானங்வே
மாமாயைகண்மமலத்திழ்மாற்றிடுமாற்றிடலுர்
தாமாய்முழுவதுஞ்சத்தியஞானத்தைசகார்வென்றன்
காமாட்சியம்மைக்கினியிரானகசரியேகம்பனே.

(க௮)

சும்மாவிருக்குஞ்சுதேயங்காட்டித்தூரிசகலா
மும்மாயைக்கப்புறத்தொன்றய்க்கிடத்தமுழுதறிவார்
சிம்மாதனமெனக்கீந்தாயுனகெனசெயககடவேன்
கைமமாறுமாரிக்குமுண்டேர்கல்ககசரியேகம்பனே.

(க௯)

வெய்யிற்படுமுழப்போலும்பவத்தினமெலிந்துவிமயி
யுய்யுநெறியறிவிப்பவருண்டுகொல்லேவென்றுநெ
யையுமுளத்தினரெனேவிம்மாலைமமறிவார்
கையிலுழைமுழுவெந்துகல்ககசரியேகம்பனே

(க௮)

சிவாமகேசரிமாலை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பத்தாவது

சுர்நாமிர்தம்

ஒன்றுகியுணர்வொருங்கியோமொழிப்பொருடானாகி
மன்றடுகின்றையன்பின்வழிபடுமறிவொன்றின்றிப்
பொன்றலிபூட்டுமாதாபுணர்ச்சியென்பொருளென்றெண்ணிச்
சென்றாழியுணங்கிப்போனேன்றிருப்புலிவனத்துளானே. (க)

நிராமயநிலமாகித்தியாந்தமாகிப்
பராபரப்பிரமமாகிப்பங்கயன்முதலுதவர்
சராசரமனந்தயோனித்தவகுக்குவால்பிறக்கத்
திராசெனகின்றதென்னேநிரிப்புலிவனத்துளானே. (உ)

மலரயனாய்ப்படைத்தான்மாலவனாகிக்காத்நா
னிலகராணிகியெல்லாந்துடைத்தவனிறைவனானான்
மலைமகட்கொருபாலீந்துமலிபுனற்கக்கையாளோச்
சிலைமதிமுடியில்வைத்தான்நிருப்புலிவனத்துளானே. (ஈ)

ஒருவனோடொருத்தியாகியுடனொறுங்குடியிருந்தா
னிருவினையொப்பாலன்றியாவர்க்குமறியவொண்ணான்
குருவடிவாகித்தாளார்கொடும்புவமிசியச்சூட்டித்
திரிபதார்த்தமுந்தெரித்தான்நிருப்புலிவனத்துளானே. (ச)

பேசுவதுயிரேயந்தப்பிராணனுக்குயிரைப்பேசின்
மாசிலாமணியொருத்தன்வரவில்லன்போக்குமில்லான்

பாசமோசகஞ்சிற்பனவனுருப்பாராவண்ண
மாசையேபாசமென்றான்வயப்புலிவனத்துளானே

கெல்லிடைபுமிபோலாவிதினைப்பெலாமாவரித்தீத
தொல்லையிலுளவஞ்ஞானத்துஞ்சலும்பிறப்புமின்றி
மல்லர்போன்றறிவைவையவனத்திடைவலியவிர்ப்பச்
செல்கதிவேறுகானேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

மூலையிலிருந்தவெண்ணைமுற்றத்திலீர்த்தீவிட்டுச்
சாலமோகஞ்செய்மாயைதனுக்கண்ணங்களாகி
வேலைவாயமுதிருப்பவிடத்தையேவிழுங்கப்பண்ணுஞ்
சீலசின்னினையவொட்டாத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(எ)

கன்மமாயொன்றாயுழியக்கருதிருவினையாய்மூன்று
வன்மைகொஞ்சஞ்சிதாதிவருவினைக்காரர்வந்துன்
ன்னமையையுணர்வொட்டார்நல்லர்பாற்செல்லவொட்டார்
சின்மயமாகவொட்டார்திருப்புலிவனத்துளானே.

(அ)

வெழும்படம்போல்வையீதான்வேறுவேறேவியம்போ
னறுத்துழாய்முடியோனீசனன்முகனாதிதேவர்
பெறும்பயனுணர்ந்தோர்கினைப்பேனுவரவரைப்பேனார்
தெறுங்கடைபுகத்திலாடுத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க)

பஞ்சவிந்தியங்களைன்னும்பாயிருள்சீக்குஞானக்
கஞ்சகம்போர்த்துன்பாதக்கழலடிபரவுந்தொண்டர்
நஞ்சையுமுண்பருன்போனாறையஞானமீவர்
செஞ்சுடர்மணிபிறங்குத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க0)

காதினூறியாகினைக்கண்ணினாற்காணுவெண்ணை
மேதைசேர்விவேகத்தாலும்வேதத்தார்விஞ்சையாலும்
பாதத்துக்கேற்றதொண்டிப்பலருயிற்றியன்புந்
சேதனங்கண்டுக்கோண்டேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

(கக)

பாவமுமறமுமொத்துப்பக்குவம்பருவமுற்றிங்
காலியைம்புலனைப்பற்றுகமுகமாகியென்று
மோவியம்போன்றிட்டங்கணுணருணராமையோக்கிற்
சேவனுஞ்சுவனும்வேறேதிருப்புலிவனத்துளானே.

(க௨)

ஆகநாமல்லவீந்தவைம்பொறிநாமேயுல்ல
வேகமேநாமென்றுன்னுடிருடிகளிடயத்துள்ளாய்ப்
பாகமாமுமைமணுளபசுபதிடிறவிவேண்டேன்
சேகறமனத்தோர்போற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௩)

அறிவினிலகமுண்டாகியகத்தினின்மனமுண்டாகிப்
பிறிவருமனத்தின்மாயையையிற்பிண்டாண்டங்கள்
மறியுலகத்தினாகைவந்தவிம்மாயமெல்லாஞ்
செறிதராதருளிச்செய்வாய்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௪)

புத்தியாய்ப்பொறிகளாகிப்புலன்களாய்ப்பூதமாகிச்
கத்தனாய்க்காமமாதிகுணங்களாய்க்காமியாகிப்
பெத்தனாய்முத்தனாகிப்பேணுவார்பேணுரித்த
சித்தனாய்சின்றெதின்தேன்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௫)

ஒன்பதுவாய்தலார்த்தஞ்சீனிவோரைந்தாய
தன்புறமமைச்சரோடுஞ்சுகதுக்கத்தேவியோடு
முன்பிேனாடுறவரோடுமுற்றரசாளமாட்டேன்
செம்பொனார்மாடீடுதிருப்புலிவனத்துளானே.

(க௬)

ஆரணவுருவமாகியம்பரக்கோயிரேறு
நாரணன்பிரமன்காணாட்டீசெய்ததென்னே
காரணமுயிரேயென்னக்கண்டுவர்காணதெங்கச்
சீரணிமாடமோங்குந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க௭)

மாயையாலிரண்டுபட்டிண்மலரடிப்புகலிழந்தேன்
நூயமெய்ஞ்ஞானத்தாலேதுறந்திடினேகமாகுந்

தாயினுமினியனாகித்தடுத்தெனையாண்டுகொண்ட
சேயமாநதிதென்பாங்கார்திருப்புலிவனத்துளானே. (கஅ)

கண்ணொளிகதிரின்மாட்டுங்கடவெளிவிசும்பின்மாட்டு
மண்ணுறுவிளக்கின்சோதிதார்கசத்திமாட்டு
நண்ணுதன்மானப்பொல்லாநாயினென்வந்தடைந்தேன்
நெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித்திருப்புலிவனத்துளானே. (கக)

பவத்துயரான்மெலிந்தபக்குவவுயிர்கட்கெல்லாஞ்
சிவத்தைமுன்விளக்கிப்பின்னர்ச்சீவனைவிளக்கிமுன்ற
மவத்தையவிளக்கிக்கீயறிவுருவாவையென்னுஞ்
சிவத்துவமசிரீயன்றோதிருப்புலிவனத்துளானே. (க௃)

காந்தமுமுகியும்பேரிக்கடலுறுந்தியும்போல
வேய்த்துபின்னானொருகையெண்ணமுமின்றின்று
வாய்ந்தபேராக்கீசொல்வாக்கியத்தாலேகண்டேன்
நேய்த்தசுத்திரனைச்சூடுந்திருப்புலிவனத்துளானே. (க௄)

அறிவொருகடலாயாவியலையதாய்த்தத்துவங்கள்
பிறிணுரைகுமிழிப்புப்பிணைமலம்வாபுகன்மங்
குறிபலமீனமாயயிவற்றினாற்குறைவொன்றில்லைச்
செறிதிருவருளான்மாற்றய்த்திருப்புலிவனத்துளானே. (க௅)

புழுவினநிறையுமாக்கையொன்பதுபொள்ளலாறு
மிழிபடுமலங்கள்வீசமிதனிணுநாககன்றே
வழுமையினுரியோர்த்தீர்டுமவள்ளலேபிறவிவேண்டேன்
செழுமணிமாடமோங்குத்திரும்புலிவனத்துளானே. (கெ)

பிறந்தவரிறக்கையாலுயிர்த்தவர்பிறக்கையாலு
மறிந்துயர்பெரியோரெல்லாமாக்கையவெறுத்தலாலு
மறந்துநான்பிறவிவேண்டேன்மறுமிறப்பிலாதவண்ணஞ்
செறிந்தருள்செய்யவேண்டித்திருப்புலிவனத்துளானே. (கே)

அரனரியயனுமொன்றென்றருமகையநயுமாந்ரு
லரனையேயத்துமின்களையனெறிப்புகுதவேண்டா
மரனுக்குமடிமையாகியீர்க்குமாட்செய்வாருண்டோ
வொருவனெதெய்வமென்பருமதிலின்வழிபட்டோரே. (௨௫)

சிவனையேதெய்வமென்றுசெய்தையிற்செய்தசெய்தி
னவனலாற்றெய்வமில்லையவனுக்கேயடிமைசெய்தின்
றவமிலாமனிதரெல்லாமவனடிசாரமாட்டார்
புவனவாதனைகடத்திப்பொன்னடிக்கமலமீவன். (௨௬)

நூலிடைக்கருத்தைவிட்டுநுண்ணியஞானமின்றி
மாறுசமயவாதவசனத்தைவசனியாதே
சிலவாசிரியன்சொன்னசெங்கெறிச்சித்தம்வைத்திட
டாலமார்கண்டத்தானையசமுதமாகநோக்கே. (௨௭)

காரணன்முதலோரெல்லாகாவொறுமடிமைசெய்ய
வாரிணர்முடித்தவேணியண்ணனுக்காட்செய்யாதே
காரணமின்றியோடுங்கடிருரன்ஞமலிபோலப்
பாரிடைபுழன்றலுத்தேன்பாலியென்பாலியேனே. (௨௮)

பண்டையவினவாய்ப்பட்டுப்பத்தியும்பரிஷமின்றி
வண்டறைகொன்றையானைமனத்திடையிருத்தமாட்டி
ரண்டருமுனிவந்தாமுமரகரவெனுஞ்சுத்தத்தைத்
கண்டுகொண்டிருப்பீரல்லீரென்செய்வீர்காலனுக்கே. (௨௯)

மனமவன்பாலிற்செல்லவாக்கவனாமஞ்சொல்லப்
பனிதரக்கண்ணிரண்டும்பத்தியாய்ப்பராபரன்பா
லனுசரிப்பொன்றுமில்லெனடிவீர்பால்வீருப்புமில்லென்
கனியிலாமரத்தையொத்தேன்கதைவளர்கண்டனுக்கே. (௩௦)

ஐயமுமிட்டேனில்லையடியர்க்கொன்றீந்தேனில்லை
தய்யமெய்ஞ்ஞானநூலின்சொற்பொருளறிந்தேனில்லை

மையணிகண்டத்தானை மலர்கொடுபணிந்தேனில்லை
வையகத்துவர்கீரோத்தேனென்செய்கென்மதிவல்லீரே. (கக)

சாவதும்பிறப்புயில்லாச்சங்கரற்கடிமைசெய்வான்
நேவருமுனிவர்தாமுந்தியிடைநிற்பவொன்றுந்
பாவியேனடிசுஞக்குப்பணிவினிடபலவியற்றேன்
காவியந்தடங்கண்மாதர்கலவியிலமுந்தினேனே. (கஉ)

நீரிலாக்குளமுஞானநிலையிலாநெஞ்சுநீண்ட
தேரிலாவுரும்பன் னூற்றொரிந்தவரில்லாநாடு
மேரிலாச்சீரும்போலவீசனுக்கடிமையென்னு
பேரிலாவாக்கைபெற்றேன்பேதையென்பேதையேனே. (கஉ)

நூனத்தான் ஞானியல்லேன் என்மையாற்குடும்பியல்லேன்
மோனத்தாற்றுறவியல்லேன் மூடத்தான் மூடனல்லேன்
வானத்தார்வணங்குந்தாயவயப்புலிவனத்துளார்க்குந்
தானத்தவடிமைசெய்யுன்சமுக்குடைச்சமுக்கனேனே. (கச)

எல்லையில்காலமெல்லாமேழமார்வலையுட்பட்டுக்
கல்லியுங்கருத்துமின்றிக்கலக்கநானலக்கணுற்றே
னல்லநண்பகலுமுன் நனடியின் கீழிருத்தல்வேண்டிஞ்
செவ்வமுஞ்சிறப்புமவேண்டேன் நிருப்புலிவனத்துளானே. (கடு)

ஐவகைப்பொறிகளாலுமறுவகைக்குற்றத்தாலு
மைநிகழ்கண்டாநின்னைமுற்த்துமலம்னிதனானே
னுய்வகைவேறுகானே னுயிர்க்குயிராகிநின்ற
தெய்வமேயஞ்செலென்றய்திருப்புலிவனத்துளானே. (கக)

ஆமைபோலந்தொடுக்கியறிவினுளறிவாய்நின்ற
வோமொழிப்பொருளைநாடியொன்றுபட்டிருக்கும்வண்ணங்
காமனைக்காய்த்தகண்ணைக்கடையரிந்தகடையனேற்குச்
சேமநல்லறிவுகாட்டாய்திருப்புலிவனத்துளானே. (கஎ)

சத்தசத்தென்னவேதஞ்சாற்றியவண்ணநின்னைச்
சத்தெனக்கொண்டிவ்வாக்கையசத்தெனத்தள்ளிகில்லேன்
சத்தொடுகடிப்பின்னுமசத்தையுந்தாவித்தாவிச்
சத்தனேசதசத்தானேனென்செய்கேன்சமலனேனே. (௩௮)

பற்றறத்துறந்தனானப்பட்டினத்தடி.கள்போலப்
பற்றறத்துறந்தேனில்லைபராபரநிலையைக்கண்டாங்
கற்றசுவாக்கரல்லைனன்பிற்கண்ணப்பனல்லேன்
குற்றஞ்செய்யுமார்க்கனல்லென்பத்தியிற்கோழையேனே. (௩௯)

கல்லெறிசாக்கியர்க்குங்கடைக்கணித்தருளாலாண்டாய்
வில்லடிபட்டென்றுவிசயனைக்காத் தாட்கொண்டாய்
புல்லியசிறியவாணன்புறக்கடைகாத்தாயாஹ
லல்லமர்கண்டநீமெய்யன்பனுக்கெளியனாமே. (௪௦)

அறிவிக்கக்ஞரவரில்லையன்னையும்பிதாவுபில்லை
யறிவிக்கவயலொன்றில்லையம்பலத்தாடியென்று
மறிவிக்குமம்மானெயென்றயனரிமுனிவரெல்லாஞ்
செறிவுடையடிமைசெய்வார்திரிப்புலிவனத்துளானே. (௪௧)

பண்டொருகாலந்தன்னிற்பத்தருக்கருளிச்செய்தா
னண்டர்கோள்வழிப்பட்டேத்தவறுக்கிரகங்கள்செய்தான்
முண்டகன்றிருமால்போற்றமுத்திமோக்கங்கொடுத்தான்
றிண்டிறற்புலிபூசித்ததிருப்புலிவனத்துளானே. (௪௨)

ஆவிற்கும்புலிக்குமுன்னமறுக்கிரகங்கள்செய்தா
னாவிக்கும்வலியனுக்குநாரைக்குமருளிச்செய்தான்
மூவர்க்குமுனிவர்கட்குமுதுக்குறைவறிஞருக்குந்
தேவர்க்குமுத்திதந்தான்திருப்புலிவனத்துளானே. (௪௩)

பரைவடிவீசற்காணபடிபிறற்பன்றிக்கன்றுக்
கருண்முலைகொடுத்தான்பின்னுமானைக்காயரியைவீட்டான்

குருவடிவாகிக்கல்லாக்குறுகினுதைதலாலே
தெரியருண்மூர்த்திபோலுந்திருப்புவனத்துளானே. (௪௪)

அரக்கனைமிதித்தத்தாலுமரிவெட்கிப்போனத்தீரலு
முருக்கனலாகியண்டம்யாவைபுமொருக்கலாலுஞ்
சுருக்கமில்புலிமைத்தாங்கித்தாலுமாயிருத்தலாலுஞ்
செருக்களவாற்றலுள்ளான் திருப்புவனத்துளானே. (௪௫)

இன்பத்துரின்பமாயரினனடியெய்தும்பண்ணந்
துன்பத்துட்டுன்பகீங்கித்துறவிகடேங்கிந்பார்
பொன்பதும்த்தோன்மாயின்புண்ணியத்தவங்கனேற்பார்
செம்பதும்த்தான்காட்டாய்திருப்புவனத்துளானே. (௪௬)

அயிவுருவாயவெண்ணையாணவமனாகுகூடிப்
பிறிவறியாதரினெப்பிறித்துத்தான்முழுதமாகி
நெறியினைமறைத்துப்பொல்லாசீசுருக்கடியைமாக்கிச்
செறியிருணின்றதென்னே திருப்புவனத்துளானே. (௪௭)

உடம்பினைச்சிவமேயென்பருடம்பிற்குமூலமோரார்
கடம்படுபிராணன்றானேகத்தென்னுரைப்பாஞ்சு
மடம்பெறுமிந்தியத்தைமதியென்பரிவைக்குமூலம்
திடம்படுகின்றனக்காணாந்திருப்புவனத்துளானே. (௪௮)

அனுபவத்தறிதலன்றியனவையாலறியக்கூடாச்
சனகனைச்சாக்கிசொன்னாற்சருவருமொப்புக்கொள்வர்
மனமொருபாலேவிட்டீமலரடிநோக்கும்வஞ்சர்
தினமலரிடினும் வேண்டாத்திருப்புவனத்துளானே. (௪௯)

சிவத்தினுக்கிரண்டசத்திதிமிரத்துக்ணந்தசத்தி
சிவத்தினுக்குயர்த்தென்பர்தெளிவிலாமாந்தரெல்லாஞ்
சிவத்தினைமறையாதென்னுமறைத்தலாற்றியிரபாசஞ்
சிவத்தினுக்குயர்த்ததாமோதிருப்புவனத்துளானே. (௫௦)

திரை நுரைகுமிழியெல்லாந்திரை கடற்றோன் றுமாபோ
நுரையுயிர்மாயையாக்கையுன திடையுதிக்கக்கண்டேன்
பரை திரைவுருவமாகிப்பசுதொ றுக்குடியிருந்த
திரும்முமார்பன்போற்றுந்திருப்புலிவனத் துளானே. (௧௧)

தேகமாதுமைதன்கூறுசீவனின்கூறதாளு
லாகமாய்ப்பிறந்திறப்பதாரொனலையல்வேண்டும்
வாகனஞ்சத்தியம்புமாயவனாகக்கொண்டென்
தேகவாலயத்தைநீங்காத்திருப்புலிவனத் துளானே. (௧௨)

அனாதியின்மலம்வந்தென்னையடுத்ததுமதற்குமுன்னே
மனாதிகளிலாதவாறுமலடிபான்மைந்தன்போலத்
தனாதிரின்சத்தியாலேதனுக்கரணங்கள்வந்து
பினாதிரிற்பெற்றுப்பின்னைப்பிரிந்ததும்பேசல்வேண்டுஞ்
செனாதிபன்வழிபட்டேற்றுந்திருப்புலிவனத் துளானே. (௧௩)

கடலிலேகலந்தவாறுகதியிடைப்பின்வந்தாலும்
கடலினுட்டன்மைகுன்றக்கதையெனரினைக்கூண்டோரு
முடலிடையிருந்துமுண்டமுறங்கியமுலாவிரின்
திடனுடைஞானியன்றோதிருப்புலிவனத் துளானே. (௧௪)

ஒன்றிரண்டல்லவென்றாகுகொன்றினையொன்றாற்பற்றி
நன்றுசீதென்றொற்றுஞ்ஞானிகளுள்ளக்கோயி
லென்றிறங்கினியதென்றோவிடைவிடாதிருந்ததெம்மான்
சென்றிடையாதசெல்வத்திருப்புலிவனத் துளானே. (௧௫)

பாசத்தார்பாசத்தோடுமபதிந்திடப்பசுவாரிசீபாற்
காசற்றவழியார்போலக்கலந்தபின்பிரிவதில்லை
யாசற்றநீயுநானுமன்னியின்மையாலே
தேசத்தார்பரவலானதிருப்புலிவனத் துளானே. (௧௬)

கீட்படுகீடரல்லகேழ்கிளர்குளவியாலே
யாட்படவதுதானுவதிகையம்போலுமம்

நாட்படப்பிரித்தநாயேனாதநிற்காட்செய்தத்தாற்
சேட்படச்சிவமதானேன்றிருப்புலிவனத்தாளானே. (௮௭)

வடிவிலாவடிவிலினின்றமனயிலாத்தொழில்குயிற்றி
யடிமுடியில்லாஞானவாரமுதுண்டுசிற்போற்
படுகுழியினையெண்ணிப்பாழ்நரியினையமைந்தர்
செடியுடையாக்கைவேண்டார் திருப்புலிவனத்தாளானே. (௮௮)

நகரத்தின்மயலைஞானவாளினொன்றுக்கப்பின்னர்
மகாரத்தின்மறைப்பைநாமேமணியெனுமதியால்வாடி
வகாரத்தின்வழியேசென்றமாலயனரியாதேங்குஞ்
சிகாரத்தைக்கண்டேனின்னாற்றிருப்புலிவனத்தாளானே. (௮௯)

நோயிலாவாகைபெற்றுநண்ணறிவுடையராகித்
தாயினுமினியினைச்சமாதியிந்காணமாட்டார்
மாயையால்வகுக்கப்பட்டவடிவிடைநினைக்காணச்
சேயராயர்ற்றுகின்றாதிருப்புலிவனத்தாளானே. (௯௦)

தனுவொடுகலவாராயின்சார்தராவினையிரண்டு
தனுவொடுகலத்தலாலேசார்தரும்வினையிரண்டு
மனமொழிகாயமுன்முமவுனமுத்திரையினிற்பச்
சினமயலகன்றோர்போற்றுந்திருப்புலிவனத்தாளானே. (௯௧)

குறியறிவாகுங்கோயில்குறிப்பருமாவியாகு
மறிவுசங்கமமையெல்லாமறிவெனக்கண்டுகொண்டேன்
றறியெனவுடலுக்கண்ணுஞ்சமாதியிலிருக்குக்காலைச்
செறிபவமினியேற்குண்டோதிருப்புலிவனத்தாளானே. (௯௨)

சைவசித்தார்த்தமெல்லாந்தானவனாகிநின்றல்
மையறுவேதசித்தமற்றதானேயென்ன
லுய்வகைக்கிரண்டுமொன்றென்றோதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற்குரவனீயேதிருப்புலிவனத்தாளானே. (௯௩)

கண்ணினாற்காண்காட்சிகாதினாற்கேளாக்கேள்வி
 யெண்ணினாலெண்ணெவண்ணமெழுத்தினாலெழுதாக்கல்வி
 மண்ணைபாலகனுன்மத்தன்மதியொத்தஞானமெல்லாந்
 திண்ணமாய்க்காட்டுமிந்தச்செவிக்கினியமிர்தமன்றே. (சுச)

கீதாமிர்தம் - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினேராவது

சுருதிசாரவிளக்கம்.

பாயிரம்.

விருத்தம்.

காப்பு.

பெரியபண்டியன்பெய்கரியானன
 னரியஞானத்தபோதனாஞ்சலிக்
 குரியவாமனரூபனையுள்ளுவாஞ்
 சுருதிசாரவிளக்கந்துதிக்கவே.

(சு)

பரசிவவணக்கம்.

காதெவனாலேகேட்டுருங்கண்ணெவனாலேகாணு
 மோதநாவெவனாணுண்ணுமுடலெவனாலேயோரு

மோதுமூக்கெவனான்மோக்ருமூச்செவனாலேயோடும்
போதெவனாற்போய்மீளுமவனடிபோற்றுநிற்பாம்.

(௧)

பாசத்திவணக்கம்.

வேறு.

ஆதிப்பிரமத்தொருசத்தியபிஞ்சுத்தியாயதன்பாற்
பேதசத்தியாயதன்பாற்பின்னாபின்னசத்திகளா
யோதுநாமருபமாய்விரிந்துமுடிவினென்றாகிப்
போதமயமாய்நின்றாடன்பொற்றாமரைத்தான்போற்றுவாம்.

(௨)

முருகக்கடவுள்வணக்கம்.

வேறு.

செத்துச்செத்துப்பிறக்குஞ்செருக்கற
மெய்த்தஞானவிவேகங்கண்மேலிடச்
சுத்தவான்மொருபமேயெனுஞ்
சத்திவேற்கைச்சரவணற்போற்றுவாம்.

(௩)

அடியார்வணக்கம்.

வேறு.

மும்பாமும்பாமென்றமுலராடிபோற்றி
யும்பாலும்பாமென்றசடகோபராடிபோற்றி
யொப்பாருமிலையென்றீசுவாக்கருரைபோற்றி
பொய்ப்பாரையறத்துறந்தவெண்காடர்புகழ்போற்றி.

(௪)

கண்ணலங்கருத்தாலுங்கையாலுமெய்யாலு
நண்ணாதபாஞ்சுடரைநாதாந்தநாயகரை
யுண்ணபெவர்க்கெளியவுத்தமரையுபரிடதக்
கண்ணாக்கண்டவரைக்கருத்தாரப்போற்றுவாம்.

(௫)

பெற்றதபோதனர்பாதப்பெய்துளிபுனைந்திடவுங்
 குற்றமுறமெனதுள்ளங்குவீந்தறிவைக்குறுகிடவும்
 பற்றறத்தீர்த்துறந்தசுகமுனிபங்கயத்தானே
 யற்றமறத்துறந்தவன்போலறிவாகிவணக்குவாம்.

(சு)

குருவணக்கம்.

ஆக்கையலவீந்தியநீயல்லவக்கரணமல
 தேக்குபிராணனுமல்லசீவனலசாக்கியல
 போக்குவரவில்லாதபூரணீயென்றருளு
 மாக்குரவன்றிருத்தானேமறவாமல்வணக்குவாம்.

(எ)

நூற்சிறப்பு.

வேறு.

மறைகிடந்தமதுரநால்வாக்கிய
 நறவமென்னவுஞானிகளுண்டிடப்
 பிறவிதீர்த்தரப்பேணிப்பெருகரு
 ளறவிளமடிவனங்கையினெல்லிபோல்.

(அ)

வேறு.

ஐயமுடையோரின்னுமாசையுடையோரயுதம்
 பையரவன்முடியுலகப்பசுநூலின்விருப்புடையோர்
 மையுறுகொக்குவம்பரதமலிகணிதஞ்சத்தமிதி
 னையும்வாயுடையோருயிர்நூலினயமறியார்.

(ஆ)

அவைபாடக்கம்.

ஆலவிடஞ்சிவன்மிடற்றிலடங்கியத்தாலகிலமெலா
 மாலவிடமென்றிகழாரஞ்சாலிசெய்வார்போல
 மூலமகாவாக்கியமாமணிச்சீரைமுடிந்திடுமீம்
 மூலமறிந்தோரிகழாரதுவேயென்மொழியம்மா.

(க0)

நாரதாதியர்சுகர்க்குருவின் நநாவ்வாக்சியமுந்
தீரராய்முத்திபெறச்செத்தமொருப்பட்டவர்க்குத்
தூரமாயணித்தாயசுயம்பிரகாசப்பெயரோ
னூரியன்சேவடிபோற்றியறைநனருந்தமிழாலே.

(கக)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

மு த ல் வ ா க் கி ய ம்.

தீரத்தறந்தசுகமுனிவன்றிவவுமகரயாழ்முனிவ
னூரப்பொலிந்ததாமரைப்பூவடியில்வீழ்ந்துமுகனோக்கிப்
பாரைதுறந்துபோமாறுபகர்தியென்னப்பக்குவனே
சேரப்பிரமம்பிரபஞ்சமேவாப்பிரமோகந்தெனியே.

(க)

வேறு.

உலகமேபாப்பிரமமுரைக்குமந்தப்பிரமநா
மல்கில்கலையுணர்ந்தாலுமருத்தமிதேயறிகண்டாயிப்
பலமயிலைத்துறந்தரியபரமபத்தனைத்தாவி
யுலவுசுகமுனீவரனேயென்றுரைத்தானுயர்முனிவன்.

(௨)

ஆகிலிந்தப்பிரமமகிலமயமாயிற்றென்றோற்
சோகமொடுபிறத்திறக்குந்தொழிலுளவோவென்பாரே
லீகைபலபணியாயுமிறந்தனவோவதுபோல
வேகபரமகிலமுமாயிருக்கும்வியாபகத்தாலே.

(௩)

தந்தைவயினுண்டாயசந்ததியுமவனென்றே
முத்துமறைபுரைதருமான்முழுவதுந்தானன்றியொரு
சிந்துமிலையெனவீசன்சேயிழைக்கோதியபரிதாந்
பந்தமறுஞ்சுகமுனீவபாப்பிரமஞ்செகமென்றே.

(௪)

எல்லாவண்டமுடியானேயாவருமென்சொருபமே
நல்லார்பொல்லார்நானேநன்மையொடுதிமைபுநா
னுல்லாசபாமுத்தியொன்றொழியவிரண்டில்லை
கல்லார்க்கிப்பொருடெரியாகண்ணிலர்க்குக்கதிருண்டோ. (௧)

ஒலியாகிப்பரிசுமாயுருவாகியிரதமாய்ச்
சலியாதகந்தமாய்த்தாரணியாப்பிபுணலைய
மலிவாயுவானமாய்தியிரவியியமாளு
யலியாகியாணகிப்பெண்ணுகியமர்கின்றேன். (௨)

சாவதுவும்பிறப்பதுவுந்தனுவன்றேவஃதறிதி
சாவதுவும்பிறப்பதுவுந்தாமென்றேபுரைதருவார்
போவதுவுமவருவதுவும்புரியட்டசரீரமே
போவதிலவருவதிலபோதமயப்பொருணமே. (௩)

இவ்வண்ணமறியாதாரில்லதத்தைத்துறந்துபோ
யுவண்ணம்பெறக்கானிலாசிவதித்தவம்புரிவர்
கைவண்ணமனத்தோடுநானிலம்போய்த்திரிதருவார்
கைவண்ணவனலோம்பிக்காலத்தைக்கடத்துவார். (௪)

வேறு.

தன்னையறிந்தோர்தபோதனரேதன்னையறியார்தபோதனரோ
முன்னையினையின்முடிபறியார்முதன்மைப்பிரமந்தானென்றே
சொன்னமறையின்பொருளறியார்துறந்துறவாரசபமுத்தி
பின்னமென்றேபிதற்றுவாரென்னையுலகின்பேதமே. (௫)

முதல்வாக்கியம்-முற்றிற்று.

இரண்டாம் வாக்கியம்.

வான்முதலுலகமெல்லாமனத்திடையாக்கவல்ல
நான்முகப்பிரமன்றன்னையில்கமுனிவனோக்கி

மோனவத்துவிதச்சொற்குமொழிபொருளிரண்டோவொன்றோ
ஞானசற்குரவசொல்லாயென்றுள்ளனந்துகேட்டான். (௧)

உவறு.

ஏகமேவாத்துவிதம்பிரமோகமென்றிசைப்பத்
தாகமொடுஞ்சுகமுனிவன்சந்தேகத்தடைதீக்கி
யாகமெனுஞ்சிறைபுலவாதாந்தச்சிறையாகி
யேகமேவாத்துவிதம்பிரமநாமெனத்தெளிந்தான். (௨)

அத்துவிதத்துவிதமல்லாதெனவரியமறையேக
மத்துவிதமிதற்கையமில்லையென்றேயறைத்தாலும்
பொய்த்துவிதமயக்கொழியார்பூருவவாதனையாலே
யத்துவிதமொழிபொருடானன்னியமாய்த்தெளிவரால். (௩)

வேறுகிப்பிறந்திறந்தகாலமெலாம்விவேகமிலாக்
கூறுகியருட்குரவன்குற்றேவலாற்றியபின்
வீரருந்திருமேனிமில்லன்மாவாக்கியத்தால்
வேறுகாப்பதமளித்தால்வேறுகும்விரகிலிகன். (௪)

ஒன்றாகிப்பரவெளியாபுருவருவமிலதாகிக்
குன்றாதபரப்பிரமங்குகையிருக்குமதைவிளக்கி
ன்னருருமிதயுகுகைநாமதுவேவையமில்
கன்றதின்மொழியான்மெய்ஞ்ஞானங்கடைப்பிடித்தேன். (௫)

ஊனாடிபுயிர்நாடியுண்ணாடிப்புறநாடி
வாணாடிவளிராடிமண்ணாடிநீர்நாடித்
தீநாடிநாதவிந்துசெக்கதிரோன்றினநாடி
நாணாடிப்பார்ப்பளவினானையப்பிரமம். (௬)

பல்கலையாலாகமத்தாற்பகர்ஐதைபதினெட்டா
னல்வினையாற்கருமத்தானான்மறையான்ஞானத்தாற்

சொல்லாகத்தான் மறையாத்துணிவாலிற்றுநத்தேரார்
னல்லோராணன்பார்க்கினேயப்பரப்பிரமம். (௭)

ஒருகாலத்தோன்'பினேனொருகாலம்வளர்கின்றே
னொருகாலஞ்சாம்பினேனென்றுரைக்குமுணர்விலிக
ளொருகாலம்பிறத்திலையொருகாலம்வளர்த்திலை
யொருகாலம்பிறத்திலைநானேயவ்வயர்பிரமம். (௮)

நான் மனிதனன்று நானவிலுறுதேவனுமன்று
நானிராக்கதனன்று கலியசுரனென்று
நான் முனிவனன்று நானுன்முகனுசானன்று
நான் நிருமாலன்றானுமன்றரியபிரமநான். (௯)

முன்ன ஒருநானல்லமுடிமன்னநானல்ல
துன்னுவசியருமல்லகுத்திரருநானல்ல
வன்னியருநானல்லவன்னியருநானல்ல
பின்னமொடுபிறப்பிறப்புநிலலாதிரமநான். (10)

நான் பிரமமெனுஞானஞானிகள் பாலுளவாரு
முன்பிரமையொழியாதார்க்கொருக்காலத்தோன்றாவா
மான்வயிற்றிளநிதாரமருவுமன்றிவராகவயிற்
வான் பிறக்கக்கண்டாருமுண்டோபொய்க்கலியுத்தம். (11)

ஆதலாலகம்பிரமமெனுஞ்சுருதியகந்தெளிந்து
போதினான் முகப்பிரமன்புண்டரிகத்தான்வணங்கி
யோதொனமகிழ்ச்சியொடுமுலாவினானுலகமெலாஞ்
சோதியிவன்றனென்னத்துறந்தசுகமுனியம்மா. (12)

இரண்டாம்வாக்கியம் - முற்றிற்று.

முன்றாமுவாக்கியம்

சொன்னவருஞ்சுகமுனிவன்றுயர்க்கடலைக்கடந்திலான்
முன்னேவினையல்லினையான்மொய்த்தெழுத்தபூக்கவிலை

மன்னியுறைக்கல்லாலின்மாதேவர்திருமுன்பு
துன்னினானேகமுறைதொழுதமுதான்சொல்லுவான். (௧)

காண்பதெலாம்பிரமமெனிற்கண்டிதமாயுழிதருமே
காண்பதலாதனெல்லாங்காணுமலுழிதருமே
மாண்பயிலுமாலறியாமலர்ப்பதத்தாய்புகன்றிடுதி
வீண்பயிலாகச்சுமையான்மிகநொத்தேன்விண்ணப்பம். (௨)

சிறந்ததிருக்கல்லாலிற்றிகழ்கின்றதெய்வமே
பிறந்திறவாப்பெற்றியனேபேதையேன்விண்ணப்ப
மறந்தவிரப்பாவமுறமஃதொழியவறனெய்து
பிறந்தொழிவதெக்காலமெய்ஞ்ஞான்னுண்பதம்பெறுவேன். (௩)

பக்குவர்க்காய்க்கல்லாலின்பாங்கெழுந்ததெய்வமே
தங்கவிராட்டிருவுருவாய்தமியேன்றன்விண்ணப்ப
முக்குறும்புங்கடந்தவிடமுழுத்துரியிலையென்றா
லக்குறும்பைக்கடப்பவன்யாரவனேயப்பரப்பிரமம். (௪)

பெரியப்பிரமையொழியதிருக்கல்லாலின்புடையெழுந்தோய்
செப்புமுறையறியாதசிறந்தியேன்விண்ணப்ப
மப்பிரமேயப்பொருளாமறிவென்னிலறிபவ்யார்
சுப்பிரமமுடனோற்றத்தோற்றியுமென்றோற்றுவே. (௫)

அருந்தவர்க்காய்க்கல்லாலினகத்திருந்ததெய்வமே
புரங்கடந்தாற்றரியநிலப்பொற்பொதுவுங்கடந்தேறி
யிருந்தபடியிருவென்றாலேழையேன்விண்ணப்ப
சிரந்தரகாமென்றறியினிடேதமெனோவியென்னே. (௬)

வேதியர்க்காய்க்கல்லாலின்வீற்றிருந்ததெய்வமே
போதயிலாப்புண்மதியென்பொய்யாதவிண்ணப்பம்
பேதயிலையென்றபேதம்பெற்றமையென்பினுபேதம்
போதுமோப்பிராந்தியெனிற்பூரணர்க்கேனிப்பொய்ம்மை. (௭)

ஆதலாலடியேனுக்ககந்தெனியவிடைதேற்றிக்
காதலாலடியேனைக்காப்பையெனக்கைருவித்துச்
சேதரன்முன்னறியாததிருவடிக்கீழ்வீழ்தலறிப்
போதமசைவறநின்றூன்புரமட்டோன்புகலுமால்.

(௮)

சத்தியமீதிதற்கையஞ்சாராதுசமுசயமா
மித்தையிதிலொழிந்துபோமிவ்விடைக்குவிடையில்லை
சுத்தகிளிப்பெயரோய்கேன்சுருதிமுடிவினுஞ்சார
மெய்த்தமறையொன்றானவிரிவொடுங்குமிஃதறிதி.

(௯)

பாவாபாவாதீதம்பிரமோகமெனப்பகரு
மூவாதவாக்கியத்தின்முடிவறியின்முன்மாயை
கீவாதபின்மாயைவிரண்டிற்குநீண்டிருக்கு
மோவாதபரப்பிரமீயாமென்றுணர்கண்டாய்.

(௧௦)

வேறு.

கேவலசகலமென்னக்கிளைத்தெழுமாயைதன்னைக்
கேவலஞானத்தாலேகிழித்தறிவாகிற்பாய்
பூவலம்புரிந்தமார்தீர்புண்ணியதீர்த்தமாதி
யாவலாய்த்தானமாதியாகமாதியவிதாமால்.

(௧௧)

வேறு.

கிளைவழிப்பினதன்பின்னேகிளை யாமையெழும்த்தை
கிளைவறியாவறிவுநாமென்றவற்றினையறிந்பாய்
மணிதரறியாவிர்தமாறாதசுகோதயத்தைத்
தனியிருந்துகாண்டியாற்சகங்கடந்தவத்தோயே.

(௧௨)

காரணகாரியங்கடந்தகரிப்பிழைநாமென்றே
யாரணநூற்புகன்றபடியனுபவிப்பாயருந்தவனே
காரியமேழ்காரணமேழ்கழறினுபாதிசுளாகுங்
காரியமுன்பாலுடைத்துக்காரணமக்கடவுடன்பால்.

(௧௩)

தேகமென்பொறிகாணஞ்செறியுயிரோடேழுன்பா
 ராகிலுயிருபாதியதாலகிலெசனுபாதிசொலிற்
 சோகமிலாச்சருவகிட்டிமுதற்சருவாந்திரியாபி •
 பாகமுறுசுகமுனிவகடையேழும்பரித்தறியே.

(கௌ)

ஆன்னமாபுயிரீணக்கடந்தேறியிறையாணைப்
 பன்னுமறையின்படியேகடந்திடிற்பைங்கிளிப்பெயரோய்
 சொன்னபரப்பிரமமயீயாயேதோன்றுகா
 லன்னியமாயொருபொருளுந்தோன்றுவையனுபவத்தே.

(கடு)

தேகமேலன்பொறியல்லென்செறிகாணநானல்லென்
 மூகபிராணனுமல்லென்முழுப்பிரமநானென்னச்
 சோகமெனப்பாவிக்இற்சுகமுனிவவுயிர்த்தடைபோம்
 மாகமுறுமதிபோலவிளங்குமுன்றன்மதிதானே.

(கசு)

கிட்டிமுதற்றொழிற்கெல்லாஞ்செப்பிடினுன்பாமென்ன
 விட்டவைக்குச்சாக்கிரநானெனில்விமலமடைகின்றாய்
 வெட்டவெளிப்பெரும்பாழில்வீற்றிருக்கும்பரம்பொருணீ
 விட்டசெழுங்கதிர்போல்வையிருக்குமுனையறியாவே.

(கௌ)

பாவனையெலுமிறந்தாற்பாழன்றோபரமேட்டி
 பாவனையெலாயிருந்தாற்பகிசுகமன்றோவிரண்டு
 மோவியதேநின்னிலையமுபாதியறுகுனிமமா
 யோவியம்போனிருவிகழ்பவுணர்வாய்சிச்சுகமுனிவ.

(கஅ).

வேறு.

அறிவையன்றியறியப்பெடுபொருள்
 சிறிதுமில்லையெனத்தெளியாவிகுண்
 மிறிபுணைம்புலவாதைத்திரைகளில்
 பிறவிமைக்கடல்வீழ்வைபெருந்தவ.

(கக)

வே று.

அனந்தகுணகலிபாணவப்பிரமேயப்பொருளே
மனந்திமாருநிலையம்வருத்தந்திவாதனனே
தனந்தனியேயிருந்தாநிஞ்சங்காரகாலத்தின்
முனைந்தபாவெனிக்கோயின் முக்கணதின்னாலுய்த்தேன். (உ௦)

வே று.

வேதநாரணன்புள்விலங்காகியு
மாதியந்தமறிந்தனரில்லையாற்
பேதபாவனைதீதுப்பெருத்தகாய்ப்
பாதமாழுடிபற்றியதென்கோலோ. (உ௧)

வே று.

உளதிலதாம்பொருண்முடிவினுற்பொருளையான்கண்டே
புளதிலதேபொருளென்னுமுணர்விலிகள் காண்பாரோ
உளவிலாப்பொருண்முடிவைக்கண்டேனின்வாருட்கண்ணு
லாவிலாவாநத்தம்பெற்றேனயார்பெறுவாரே. (உ௨)

காணுக்கண்கேளாதகாதுமுரைகழஞ்சாப்
பூணைதழூடணமும்புனயாதபொற்றுகிலும்
வேணுதவேட்கையுமேல்வீழாதவிரிவியப்பு
மாணுதிநாமல்லாவறிவாதிதந்தனையே. (உ௩)

கைம்மாறுகாண்கிலென்கடையுக்கெவந்தீயாடி
பெய்ம்மாரிக்குதவியெவர்பெறவளிப்பார்பேருவகைப்
பெம்மானேபணித்திறைஞ்சும்பெரும்பேறெற்கருடியென
மும்மாயைப்புரங்கடந்தசுகோதயமாமுனிபோனான். (உ௪)

முடிந்தவாக்கியம் - முற்றிற்று.

நான்காம்வாக்கியம்.

—o—o—o—

உண்ணார்போன் முகம்வாடியுண்டிமேல்விழைவின்றி
யுண்ணாடிப்பரம்பொருளையுன்னியுலவாத
வெண்ணாத்தெடுங்காலமிதுவதுவெண்ணோர்கின்ற
வெண்ணாத்தெண்ணெமலாமெழுவதனையிடிக்கின்றான். (௧)

வேறு.

எத்தனைதாயைக்கண்டோமெத்தனைதமரைக்கண்டோ
மெத்தனைமனையைக்கண்டோமெத்தனைமகவைக்கண்டோ
மெத்தனையூரைக்கண்டோமெத்தனைபேரைக்கண்டோஞ்
சித்தமேதிரும்பாய்சின்றிருவடிகாணுமாறே. (௨)

வேறு.

வாமனமேயென்கண்டாழ்வையகத்திற்போயமுந்திச்
சாமளவுமென்னையென்றாடுமாற்றஞ்செய்கின்றாய்த்
தூம்மனமேயென்னோடுந் துணைப்பட்டாயாகிலன்றே
தேய்மதியூர்ச்சடையானையின்றேசென்றடைவேனே. (௩)

பொல்லாதபுலன்மரத்திற்போயேறிப்புகழிகழாம்
பொல்லாதகனியுண்டுபோதொழிக்கும்புன்குரங்கே
நல்லார்போம்வழிநாடிநால்வரைப்போலிருந்தக்கா
னல்லாய்யீயல்லையெனஞாலமுனைத்தூற்றுமே. (௪)

ஆக்கறக்குமந்தேரமகந்தொறுஞ்சென்றிரவாதே
கோக்களிடத்தேசென்றுகுற்றேவல்செய்கின்றாய்
மூர்க்கருதவேதடிமுயல்கின்றாய்முதுவிகுந்தேசே
போக்குவரவகன்றபரிபூரணனைப்புறகிட்டே. (௫)

போகாதபுலக்கடலிற்புக்கதனிற்பொருமியெழு
மாகாதாஞ்சினையுண்டந்தோய்யழிகின்றாய்

முகமனமேபுனக்குமுடிவுமொருக்காலுமுண்டோ
காகமுருக்காட்டிலுனைக்கனன் நிடினென்களையாறும். (௬)

வரியமனக்கடவதெனவயாதனிட்டசாபமோ
பெரியபிராரத்தமோபிரமன்விதித்தனலிபியோ
கரியமனக்கள்ளாகவலைவனம்புகுகின்ற
யொருமொழியாலுனைக்கட்டியுருட்டிவிடக்காண்பேனோ. (௭)

அஞ்சுபுலன்வழியோடியலைகின் மனமேவா
கஞ்சமுதமாபுண்டநாதன்பாற்போவோம்வா
தஞ்சமினிலேவறில்லைசுக்கரன்றாட்டஞ்சமன்றி
புஞ்சிடலோர்நெறியில்லையோகியர்பாற்போவோம்வா. (௮)

பெரியவர்த்தரிசனத்தாற்பெருதபொருளொன்றுண்டோ
வரியவவர்பொழித்தடியாலடிக்கின்றேன்வாமனமே
யொருபொழுதோர்நொடியளவுநிற்பாயேனுயர்முத்திக்
கரைகாண்பேன்மெய்ஞ்ஞானக்கடவுளையுக்காண்பேனே. (௯)

அகமுகமாயைந்தடக்கியாரொடுக்கியாநந்தச்
சுகமடைந்தசனகனைச்சென்றடைகின்றான்சுகமுனிவன்
பகலிரவும்பொருட்டேடிப்பரியவர்பாலடையாது
சுகதியடைக்கேழலெனத்தவமிலர்பாலடைகின்றார். (10)

சனகனெனுமன்னவர்கோன்றையமுகநோக்கினர்க்குண்டோ
மனசமுகமெனக்கேட்டுவாய்தனிலீரேழ்பகலு
மனதாகமின்றியேயவனிருப்பப்புவலனு
நனிவாவென்றழைப்பவந்தான்ஞாலத்தையறத்துறந்தான். (11)

பைந்தொடிசுக்கமனின் நிமற்றையபல்லுபசார
மங்கியற்றவேலினானவாழிதரிசனகன்
புங்கவனையெவ்வண்ணமிருக்கின்றாய்புகறியென
விக்கறியென்சுகவசுகமிரண்டுமென்றான்சுகமுனிவன். (12)

அறிகின்றேனறிவில்லெனெனுநிலையங்கடந்தநிலம்
பிறிவறியசுவானுபவாதீதம்பிரமோகமென
மறுவின்மறைகூறுமாவாக்கியத்தைக்கடைப்பிடிக்கி
னறிகின்றவனுபவமும்னுபவமனைறும்நே.

(கந)

அவ்வறிவுங்கடந்தொளிரும்னுபவமென்றையே
விவ்வறிவுசுவனமாயிருப்பளவுந்தோற்றுவாளு
செவ்வறிவாய்நீநிற்பிறற்றரியுமையெனஞ்சொல்கேன்
பெளவமடைந்தியெனவுன்பசுபோதமடங்கிடுமால்.

(கச)

நீயறியப்பட்டதெலாநிடீடயல்லவதித்தேத
போயறியுமறிவினையும்புகவிழுங்கிப்பூரணமாய்த்
தாயறியுங்குழுவியினைத்தனையனறியாவணம்போ
லாயபெரும்பாழறிவாரறியாதவனிரவசனம்.

(கடு)

உன்றந்தையுரைத்ததுவுமுயர்முனிவனுரைத்ததுவு
மன்றல்கமழ்கமலனுரைவாக்கியமும்மகதேவ
ரன்றுரைத்தவாக்கியமும்யானுரைத்தவரும்பொருளு
மொன்றேயாமையமிலையுனையன்றிவேறில்லை.

(கசு)

பேரூதபெரும்பேற்றைப்பேசாதபெரும்பேச்சை
பூரூதகண்ணீருமுடையாதபேரன்பு
மாறாதவனுபவமும்னுபவாதவனுபவமாய்
மாறாநுங்காணாமகத்துவத்திலமுந்துவாய்.

(கஎ)

பெறுபவன்யார்பேறியாதுபேசென்றான்சுகமுனிவ
னறிபவன்போயாநந்தத்தனுகூலமானபினர்ச்
செறிபிரமமொன்றொழியவிரண்டில்லாத்திறத்தேல்
பெறுபவன்யார்பேறியாதுபேசென்றன்பெருஞ்சனகன்.

(கஅ)

காண்பவன்யார்காண்பனயார்கழறென்றன்கூகுமுனிவன்
சேன்பயிலுமொளிக்கொளியாய்ச்சித்தாகிப்பரவான்மா

தான்பிரகாசித்தபின்ர்த்தானேதானுனமையாற்
காண்பவன்யார்காண்பனயார்கமுறென்றன்கனகன். (கக)

உண்பதியாதுண்பவன்யாருரையென்றான்சுகமுனிவன்
புண்பயிலுமுடல்பொருளும்பொன்றாதவாவியுமர்
தண்புனலோடாரியற்குத்தத்தமெனவீர்தபின்
ருண்பதியாதுண்பவன்யாருரையென்றானுயர்சனகன். (க௧)

பூசனையார்பூசகன்யார்புகலென்றான்சுகமுனிவ
னாசையெலாரிராசையாயாந்தமுங்கடந்த
வீசனானைசனிரண்டற்றவெல்லையிலே
பூசனையார்பூசகன்யார்புகலென்றன்புகழ்ச்சனகன். (க௨)

தோத்திரியார்தோத்திரம்யார்சொல்லென்றான்சுகமுனிவ
னார்த்தமொமெனவாக்குக்கதீதத்தேயனவிறந்த
சேத்திரத்திற்சிவமாகித்திறம்பாதிலையத்திற்
ரோத்திரியார்தோத்திரம்யார்சொல்லென்றன்றுரைச்சனகன் (க௩)

முத்தியுண்டோபெத்தமுண்டோமொழியென்றான்சுகமுனிவன்
சித்தமலமிற்றந்தரியசிற்பரையுங்கடந்துபோ
யெத்திசையுமெப்பொருளும்யாமாகிறின்றிடத்தின்
முத்தியுண்டோபெத்தமுண்டோமொழியென்றன்முதிர்சனகன். (க௪)

வேறு.

கடர்கொண்டவாள் கொலைசெய்யுமோகொலைசெய்பவன் கையன்றியே
கார்கண்டலோபயிர்செய்வதுகதிர்கண்டலோவிழிகாண்பது
பார்கண்டயானிருவாதனைப்பயிர்செய்வதுமிறைகண்டலோ
தீர்கின்றகாளெஞ்ஞான் றுசொல்லிவயோகியேசிவயோகியே. (க௫)

முன்பண்ணியவிருவாதனைமுதிர்சேதிகன்விழியாலுரும்
பின்பண்ணியவிருவாதனைப்பிரமாற்பணத்தாலேகெடு

மன்பொன்றியநாமச்சதனென்கின்றபேராந்தமேற்
றுன்பக்களாரின்பக்களார்க்கையோகியேசுகையோகியே.

(உரு)

வேறு.

ஐயமெனும்புறங்காட்டையட்டேனின்னருண்மொழியால்
வையகத்தினின்போன்றமாதவீராரெனவாழ்த்த
வ்யபுநெற்புணர்ந்தேனேயுன்வரவெற்கிடைக்குமோ
செய்தவத்தாலுன்பாதத்தெரிசினையான்பெற்றேனே.

(உச)

என்றொருவருக்கொருவரிவ்வண்ணந்தமிழ்பேசிச்
சென்றொடுங்குமாறென்னச்சித்திரிகன்கண்ணென்னக்
கன்றிறந்தவானென்னக்கண்ணிழந்தான்கதியென்னத்
துன்றியசுவானுபவத்தழுந்தினுன்சுகமுனிவன்.

(உ௪)

வாழ்த்திடவும்வாயில்லவணங்கிடவுஞ்சிரமில்லை
குழ்த்திடவுமலரில்லதொழுதிடவுங்கையில்லை
யேத்திடவும்பாவில்லையெதிர்த்திடவேரிதையில்லைப்
பார்த்தவிடத்தொறுமியானேயெனையானேபணிசூன்றேன்.

(உ௫)

பண்டைமறைமொழிப்படியேபரமபதவினிதுணர்ந்து
தண்டுதலில்வியாதமுனிமனக்குவியத்தானினைப்பக்
கண்டையொத்தமனங்குவித்துக்கனகவரைமீதடைந்தங்
கண்டரொலாமறியாதமத்துவிதவிடுற்றான்.

(உ௬)

மாறாதவாசையெலாமமாரத்துறந்துபோ
யெருதமுத்திமலையினிதேநியிச்சகத்தை
நீருக்கிரிணையாமனித்தியாந்தமுற்றான்
தேருவென்போலியெலாந்தினமலையுந்தெரிவையர்க்கே.

(உ௭)

காற்றிலாவின்னக்கொளியோகண்ணாடிமண்டிவமோ
நீற்றொளியோசரர்க்காலநிறைமதியோநிறைவானே

தேற்றறுபூங்கங்கையோதிரையற்றபாற்கடலோ
வாற்றரியதவனோற்றசகமுனிவனகம்மா.

(௩௧)

ஆங்கவனினினைதொழிமென்னகங்காரமடுக்கழியும்
பூங்கமலத்திருத்தாளையுன்குதொறும்புகலுளவாக்
சீங்கறமன்னவன்காணைசெவிபுகவென்நீமைபுகல்
பாங்குடையோன்றுறவெனக்கும்பதியுமோபாரிடத்தே.

(௩௨)

ஐயாசையாருசையற்றவறிவுடையோரை
யையாண்டாயினுமன்றியாண்டேனுஞ்சோதித்துப்
பொய்யாவிந்நூலவர்க்குப்போதிக்கபுகழ்க்கீயின்
பொய்யாரும்புலையிரையம்புகுவர்புவிபுள்ளளவும்.

(௩௩)

குக்குடம்போற்சந்தீடனகுப்பையைப்போற்சற்றூவன்
குக்குடம்போலாராயின்குருக்குப்பைக்குருக்காட்டி
மற்கடம்போற்றிரிவோர்க்குமகிடம்போலிருப்போர்க்குங்
கற்கடகம்போல்வார்க்குமிந்நூலேக்காட்டற்க.

(௩௪)

ஆ திருவிருத்தம் - கூசு.

சுருதிசாவிளக்கம் - டுற்றிஹ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதல்வாக்கியம் - பிரக்கியானம்பிரமம்

இரண்டாம்வாக்கியம் - அகம்பிரமாஸ்மி

மூன்றாம்வாக்கியம் - தத்தொமசி

நான்காம்வாக்கியம் - அயமானம்பிரமம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பன்னிரண்டாவது.

சிந்தனை வெண்பா.

தகதினாழர்த்தி துதி.

எணியைப்போலியாவரையுமேறவிட்டுமியானேறேன்
ரோணியொப்புப்பல்லியொப்புச்சொல்லலா - நாணமற
வெல்லார்க்கும்போதித்தும்யானில்லேனென்செய்கேன்
கல்லாலாழற்றுமெனக்கா.

(க)

குருவணக்கம்.

அம்மைமுலைப்பாலன்றழுதுபெறுஞ்செல்வ
வெம்மைப்பூக்கவந்தவீசனே - செம்மை
யரக்காம்பல்வாயினாலாகமநுட்பத்தைத்
துரைக்காழிச்சம்பந்தாசொல்.

(க)

ஆகமங்கள்சொன்னபரீப்பெல்லாமறச்சுருங்கி
யோகையுறச்சொல்வேனீயுற்றுக்கேள் - பாகமொரு
நாலாம்பருவமுறஞானதாகம்பிறக்கு
மேலாதுமற்றையர்க்கெல்லாம்.

(உ)

படைபிழைத்துப்போவார்போற்பதைபதைக்கும்ஞ்சு
முடலரவமென்றீலறியோடு - நொடியளவும்

வீண்போதுபோக்காதுமெய்யடியார்தங்குழாய்
காண்போடிமாவென்றுகுருங்காள்.

(௩)

சருவபரிபூரணமாய்ச்சீதானந்ததேசாய்
சருவபுவனங்களுந்தாளுமிறைவன் - மருவிலருட்
டிருமேனிகொண்டுவந்துதிருநோக்கத்தாலுன்
சருமேனிபொன்றிவிக்குங்காண்.

(௪)

பொண்ணைப்பொருளைப்புகழீக்குறியாது
தண்ணையளித்தவனைசற்குருவா - மின்னமின்னம்
பொன்னீபொருளீயென்றோதுங்குருவெல்லா
மன்னியனைசற்குருவன்றாம்.

(௫)

ஐயந்திரிவகற்றியான்மாவைக்காட்டியதற்
கையனநூலையறிவித்து - மெய்யன்
திருவடியைக்காட்டிச்சிவோகம்பாவிக்க
வருள்செய்வோன்றானகுருவாம்.

(௬)

உள்ளஞ்சுழலவயிர்சுழலஆன்குழலக்
கள்ளப்புலனிலெனக்காட்டாதே - யுள்ளத்திற்
கண்டாருங்காணாதகத்தாவைக்கைவிரலால்
விண்டாழக்காட்டுவிரகா.

(௭)

கண்போலவான்மாகதிர்விளக்குப்போலாக்கை
விண்போற்சிவமதிபோல்விஞ்ஞானம் - விண்போந்த
சூரியன்போல்மெய்ஞ்ஞானஞ்சூழிருன்போலஞ்ஞானத்
தாரகைபோற்றத்துவங்கடான்.

(௮)

சரவசரந்தோறுஞ்சாக்கியாய்நீபன்
பரமசிவனையப்படாதே - திரிபுரைக்கண்
நில்லாவிடமில்லெயன்றதிருவாக்கு
கல்லாய்நமக்கரணநாடி.

(௯)

வேண்படி] வள்ளலார்சாத்திரம்.

சிவன்வேறுசிவன்வேறென்னுதேசிவன்
சிவன்கூறுசிவைகூறுதேசஞ் - சிவனிதயத்
தான்மாபிறந்தானன்றைம்முதத் துமைம்பூதந்
தான்பிறக்கக்காண்கிலீதான். (௧௦)

தேறினாசித்தத்திருத்தார்சிவனென்றால்
வேறுபடுத்துவதென்வீணை - மாறுபட்டுப்
பேசாதையெல்லாம்பிரமமென்னும்வேதார்த்
மாசையற்றானீயேயது. (௧௧)

சிவன்வேறுசிவன்வேறென்றிரண்டாய்ச்செப்பு
மவன்சிவனெயன்றுமறியாதான் - நவயில்லா
வுள்ளத்தார்க்கெய்துமோவூர்க்குருவியாகாச
மென்னப்பறத்தறிபுமே. (௧௨)

அதுவேயாமென்றருமறைகளைசொல்லு
எதிர்சிவனேயானாயென்னு - முதுசைவம்
வேறேவேறன்றேறெசொல்வதியனேவிண்விசும்பும்
வேறேவேறன்றேவிளம்பு. (௧௩)

ஐம்பொறியுமைம்புலனுமைம்பூதமுமகற்றி
யின்பசிவனென்னுலேலாதோ - வன்பனே
முத்திமுடிவீதென்றான்முன்னுலம்பின்னுலு
மற்றதூலெல்லாமற. (௧௪)

தானேபரமானுற்றத்துவசாலத்திலே
யேனோபிறத்திறத்தேனித்தனைநான் - மாண்கைள்
நீபிறத்தில்லையுண்மைநெஞ்சுபுலனும்பொறியு
நீபிறத்தாற்போனிச்சயம். (௧௫)

கடத்திருக்குமாகாயமென்றகதிச்செய்யு
ஞடற்குள்வருதுன்பமெலாமோட்டும் - விடற்கரிய

மன்னுமனேகாகாரமென்றதிருவார்த்தை
யின்னேபிறப்பறுக்குமெண்.

(கக)

ஒரிடத்துநில்லாவுலகுயிரஞ்ஞானமிவை
பாரிடத்தினுண்டாயதண்ணலே - காரிடத்தின்
மின்றோன் றுமாபோல்விளக்குமுயிர்ப்போதத்தின்
முன்றொன்றுமென்னுமுமை.

(கஎ)

ஒன்றுடனுந்தோய்வில்லானென்றவுரையாலே
யென்றும்பிறப்பறுத்தாயென்றாயே - யென்று
பிவனவனுகில்லானென்றவுரையென்கொல்
தவமிலர்க்குச்சொன்னமொழிதான்.

(கஅ)

அமுசோகம்பாவனையாலாருயிரின்போதச்
சமுசயத்தையென்மொழியாற்றள்ளி - யிமையனவுங்
கட்டவுடலாகாமற்காபிகத்திற்கொன்னவண்ண
நிட்டையிலேநின்றவியீ.

(கக)

மெய்கண்டான்வெண்காடனெங்குருச்சிற்றம்பலவன்
பொய்கண்டகண்டிககர்பூரணர்க - லாவரையு
முள்ளடக்கியொன்றாயுணர்வாயுறங்கினர்போ
ளுள்ளடக்கியுமுணர்.

(உ௦)

ஆட்பாலவாக்கருளுமென்றருளிச்செய்த
கோட்பாடுடையவருட்கோவே - தாட்பா
லணந்தவியர்க்குவமையாதோமுன்னீருப்
பணந்ததுபோலாமென்றறி.

(உ௧)

ஏதுக்களாலுமென்றகடையாப்பைச்
சோதித்தார்க்கன்றோசகவுதய - மானுக்கம்
போக்குமருந்தொழித்துப்பொய்க்கடலில்வீழ்பவர்போ
லாக்கமிழந்தேனாநற.

(உ௨)

தானேசிவமல்லாற்றனிசிவம்வேறில்லையென்ற
மோனமொழியொன்றின்முடிபரியா - யோனிதொறுஞ்
சென்றுபிறந்தெய்த்தேன்சிவாயசிவவென்செய்கே
னென்றுகடத்தேறுவேனியான்.

(2௩)

எழுவாய்சிவங்காட்டியீற்றிலசிகாட்டு
முழுவாக்கியத்தின்முடிபரியா - விழுதையே
ஊய்புநெறிகானேஊயார்த்தகுலத்திற்பிறத்துஞ்
சைவநெறிபுக்கியுமெத்தாய்.

(2௪)

அறிவென்றறியாதவாணவமேஞானச
செறிவாயவெண்ணீதிண்டற்க - வறிவாய
வெண்ணைச்சிவமாக்கியென்னறிவிலெக்காலும்
பின்னமறநின்றான்பிரான்.

(25)

மொழிந்தசிவசம்பந்தாமுப்பதுமோராறுங்
கழிந்தவிடத்தென்னையெவண்காண்பேன் - கழிந்த
கருவிகளிற்சிவனெனக்காணுமதித்தத்திற்
பரமசிவநீபுணரப்பார்.

(26)

கேளாதனவெல்லாக்கேட்பித்தாயன்னைபோல்
மீளாதவாநந்தம்வேட்பித்தா - யாளுடைய
பிள்ளாபுனையன்றிப்பேய்த்தெய்வம்பேய்ச்சமயங்
கொள்ளேனவருரைக்குக்கோள்.

(2௭)

சிந்தனையால்மாறுத்திரோதமலகீங்கிப்
பந்தமகன்றுபரையாகிச் - சந்திரனை
யொத்தாலிக்குள்ளவுறுதுயாமொன்றின்நிச்
சுத்தான்மாவாகித்தொழு.

(2௮)

புத்தகப்பேயேயிந்தச்சிற்றிலக்கீழ்ப்போதென்ற
சித்தன்மொழியிந்நுற்குச்சித்தாந்தம் - வைத்த

பரப்பெல்லாரீத் துப்பழையசிவத்தோன்று
யிருப்பன்றோவாவிக்கியல்.

(௨௬)

எல்லாவுயிர்க்கட்குமிச் பங்கொடுத்தலால்
எல்லாஞ்சினையெண்ணலால் - எல்லாஞ்
சிவனுருவையாமாற்றெவிட்டாப்பேரின்பஞ்
சிவனுருவமென்றுணர்விற்தேர்.

(௩௦)

ஆகாயந்தன்னையளக்கமரக்காடுலென
வாகாயம்மரக்காற்குள்ளிருக்க - வாகாயங்
கண்டாயேலத்தக்கருத்தேகருத்தாகிக்
கண்டாலதுவேகதி.

(௩௧)

பவனமாய்ச்சோடையாயென்றபத்துப்பாட்டுஞ்
சிவன்றூளடைவோர்க்குத்தெப்பங் - கவலை
யுருவழியச்சொன்னவுபதேசமன்றோ
சொருபத்திருப்பாகரம்.

(௩௨)

ஞானசம்பந்தனசொன்னோடுமேத்துவா
ஞானசம்பந்தமுறாரென்ற - ஞானமொழி
யொன்றும்போதாதேதொசொல்லுள்ளமேயெப்போது
நின்றதிருத்தாண்டகத்தினில்.

(௩௩)

சீர்பூத்தவேதச்சிரப்பொருளையெல்லா
மேர்பூத்திருக்கடையாப்பென்ன - நேர்பூத்த
திருஞானசம்பந்தன்சீர்பாதாளிக்
கருகனான்றியிலையாம்.

(௩௪)

சமயம்விசேடஞ்சத்தியநிர்வாண
மமைவிலபிடேகமாற - லுமைபங்க
னாகமசித்தாத்தமறைதியுத்தில்லாப்
பாகமுறர்க்கியிற்பவம்.

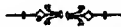
(௩௫)

சிந்தனைவெண்பா - ழுற்றீற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதின்மூன்றாவது
நிராமயவந்தாதி.

மெய்யைப்பொய்யென்றூன் வெளியைநல்லவீடென்றால்
சைவத்துரைகாழிச்சம்பந்தன் - ஐயமற
நின்போதம்போமிடத்தேநீயேசிவமென்று
னென்போதத்துள்ளேயிருந்து. (க)

*இருந்தபடியிருந்தாலிறையுருவந்தோன்றும்
பொருந்தும்லயிம்மையிலேபொன்று - மிருந்தபடி
யேதென்றங்குன்னியீரண்டாட்டுவார்க்குண்டோ
போதமுண்டபிள்ளைபுகல். (உ)

புகலிக்கரசேயுன்பொய்ப்போதம்போனாற்
சகலமறுக்கவேலமுஞ்சாயும் - அகலாத
நல்லினைபுத்தீவினைபுரட்டமாமென்றுரைத்து
மொல்காவென்போதவொழுக்கம். (ங)

போதவொழுக்கமென்றுபொன்றுக்கொல்சம்பந்த
நாதனேயுள்ளபடிநாட்டுவாய் - பேதா
யறித்தவறிவெல்லாநாமன்றறிந்திட்டீங்கே
செறித்தறிவாய்சிறிகிவிறுந்தேர். (ச)

தேரிலதிதூர்மெனச்சிந்தைவிடாதையென்று
னோருருவாயினையென்றவும்ப - னோரு

மறிவேயறிவென்றான்வறிவுக்கப்பா
வறியோமறிவையறிவால்.

(இ)

அறிவாலறியப்படும்பொருளையாகிற்
பொறியாலறியப்புகாவோ - பொறியாரக்
கண்டதெலாமாயெனக்கண்டித்தான்மெய்ஞ்ஞான
முண்டதிருச்செவ்வாயானுற்று.

(ஈ)

உற்றுணரின்யெய்யுயர்பிரமமென்பதுவு
மற்றிவன்றூய்வகுப்பதுவு - முற்று
பிறந்தலீடத்திரண்டமேகமேயென்றான்
சிறந்தசிகாழிவருதே.

(எ)

தேவேதிருஞானசம்பந்ததேசிகனே
யோவிலெழுத்தஞ்சினையுமோதாய்கொ - லாவியார்
பின்னிரண்டைத்தள்ளிப்பிரியாதவானந்த
முன்னிரண்டைக்காணுதன்முத்தி.

(அ)

முத்திரடந்தைமொழிஞானசம்பந்தா
சத்திதிருவம்பலத்திற்றூன்றூய்ச் - சுத்தவுயிர்
காணமுயல்கனைக்காலான்மிதித்தருளித்
தானுநடம்புரிவான்றான்.

(க)

தானேசிவமானசத்தியஞானந்த
மோனநிலைசொல்காழிமுன்னேனே - ஞானிகடம்
முன்னமாகாயமாயென்றாயவானந்த
வென்னமாய்நிற்குமவர்மெய்.

(ஈ0)

நிராமயவந்திதி - முய்நிறு.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினொன்காவது

அறுபத்துநாலுசங்கை.

முதலாவது

பதிசங்கை.

சிவன்தானோதெய்வம்? இதரதெய்வங்கள் தெய்வமன்றோ? வேதாகமபுராண வேதகௌல்லம், சிவனே தெய்வமென்று சத்தியமாய்ச்சொல்லும். அஃதன்றியும், வியாசபகவான் விட்டுணுவே தெய்வமென்று சொன்னநாவும் எடுத்தகையும் தம்பித்தூரின்றதுவே சாட்சி.—இதனால், (வியாசமர்த்தநாயகமா?) என்று சிவனுக்குப் பெயர் வந்தது; ஆனால், சிவனேபரதெய்வமென்பதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சிவனையொக்குந் தெய்வந்தேடினுயில்லை”—எனவும்,

“சிவனெனயாவுந் தேறினன்காண்க”—எ-ம்,

“சுசனையொப்பவர் தேவகணத்திடையாரேயோ”—எ-ம்,

“சுசனையன்றி யினையொருதேவிலலை

பூசனையன்றிப் புறம்பொருளோன்பிலலை”—எ-ம்,

“சிவமேவம்பரந் தெய்வஞ்சிகாராயாமேநாம?”—எனவும்

வரும்.

(*)

சிவனுக்குத்திருமேனி உண்டோ இல்லையோ? உண்டென்றால் நம்மிலொருவர்; இல்லையென்றால் வேதாகமமில்லை; வழிபடுமாளுக்கருமில்லை; ஆனால், திருமேனியுண்டானதெப்படி? தியானத்திருமேனி மந்திரத்திருமேனியுண்டு இதற்குவசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒருவயிற்றும்வாரா வுடம்புடையான்வந்தான்”—எ-ம்,

“வேதமொழி விசம்பு மேனிசுடர் விழிமண்
பாதந் திருப்பா திருப்புவிழூர்-நாதர்
பரமாம் பரமாம் பகிகடலெண் டிக்குங்
கரமா மவர்க் குயிர்ப்பாக் கால்”—எ-ம்,

“அருளே திருமேனி யான்மாத் திருமேனி
சுருவே திருமேனி கொள்”—எ-ம்,

“ஹனுரு வருவுமல்லன் சித்திவினா டசித்தமல்லன்”—
எனவும் வரும். (௨)

சிவன் ஆனோ? பெண்ணோ? அலியோ? என்னில், சொன்ன மூன்றும் அனநென்பதே சித்தாந்தம்; ஆனால்,

“பெண்ணகி யாணா யலியாய் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணகி மண்ணகி”—என்று

வசனம் உண்டோ என்னில்; அதன்பின்னே, “இத்தனையும் வேறுகி” என்று வசனம் உண்டாயிருப்பானேன்? ஆனால் ஒருபொருளுக்கிரண்டு தன்மையுண்டோ? உண்டில்லை பென்பது இரண்டும் பெத்தநிலை; இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“வாக்குமனமு யில்லாமனோலயக்
தேக்கியெனக்குச் சிந்தைதெளிவித்து”—எ-ம்,

“வாச்சாலு மிர்க மனத்தாலு மெக்காலுந்
தாக்கா வுணர்வாய தன்மையனை - நோக்கிப்
பிரித்தறிவு தம்முட் பிறியாமை தானே
குறிக்கு மருணல்கக் கொடி” —எ-ம்,

“வீணயச்சுநிலு மெனக் கொருஞான விழியளித்துக்
கோணுகத்துள்ளொருகூத்தப்பிராணுண்டக்கூத்தப்பிரான்
ஆணவ துமன்றுபெண்ணவ துமன்றவியுமன்று
காணக்கண்கொண்டுகனிக் காணியென்றன்கச்சியேகம்ப
[னே]” —எ-ம்,

“ஆணாவலியோ வரிவையோ வென்றிருவர்
காணக்கடவுள்” —எனவும் வரும். (௬)

ஆனால் அந்தச்சிவன் என்கேயிருப்பார்? கயிலாயம், காசி, காஞ்சி முதலிய தானத்திலிருப்பார். நாமரூபமான படியினால் முத்தி என்னமாய் முடியும்? ஆனால் எங்கும் வியாபி, சருவேந்திரியாமி, சருவபரிபூரணன், சருவலோகநாயகன், சருவசாட்சி, ஈஸ்வர சர்வபூதாஸ்ரமின்னனும் வசனத்தால், சிவனைக்குறிப்பதே சித்தாந்தமாயினும் பசுவுக்குப்பால், கால் கொம்பு, சரீரமெங்கும் இருந்தாலுந் தன்னியத்தின் வெளிப்படுமாறுபோலக் கயிலைமுதலிய தானங்களிலேயும், சிவக்கியானிகள் சித்தத்திலேயும், வெளிப்படுவர். இதற்கு வசனம் உண்டோ உண்டு, எப்படி?

“பைங்கணைற்றினர் திங்கள் சூடுவர்
பட்டினத்துப் பல்லவனீச்சுரத்
தெங்குமாயிருப்பா ரிவர்தன்மையறிவாரார்” —எ-ம்,
“சிவனறிந்தருளுவன் சீவராசியை
சிவன்றிளையறிந்திடாச் சீவராசிகள்
சிவனிலாவிடமிலைச் செடசித்தெங்கணுந்
சிவனிலாவிடினியர் செகமற்றில்லையே” —எ-ம்,

“வானத்தா னென்பாரு மென்கமற் றுட்பர்கோன்
ருளத்தா னென்பாருந் தாமென்க-ஞானத்தால்
முன்னஞ்சத் தாவிருண்ட மொய்யொளிகேர் கண்டத்தா
னென்னஞ் சத்தா னென்பன் யான்” —எ-ம்,

“விறகிற்றீயினன் பாலிற்படுநெட்போன்
மறையநின்றான் மாமணிச்சோதியா
ஹுறுகொண்டெ ஹுணர்வுக்கயிற்றினுல-
முறுகவாங்கிக் கடையமுன்னிற்குமே” —எனவும்
வரும். (ச)

ஆனால் அந்தச்சிவனுக்கு எண்குணமுண்டென்றால், ஒரு குணமும் இல்லாதவர் என்று வசனம் உண்டாயிருப்பானேன்? இல்லை யென்பது பஞ்சகிருத்தியம் கடந்த விடத்தில். ஆனால், எண்குணத்துக்கும் வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“தன்வயத்தவன் றாயவுடம்பினன்
ருனியற்கை யுணர்வினனாகுதல்
பன்னுமுற்ற வுணர்தலியல்பினன்
பாசுக்குதல் போருளாகுதல்
மன்னுமீறில் வாற்றலுடைமையும்
வரம்பிலின்பமு மாகியவெண்குண
மின்னதாகச்சை வாகமமோதுமெம்
மீசன்றோ யெப்போ தும் வணங்குவாம்” —எனவும்
வரும். (சி)

எல்லாஞ் சிவன்வசனமாமே? என்னில், திரிபுரலிசயம் பண்ணு
ங்காலில் சருவமுந்தன்வசமாய்த் தான் மீதியாய் நின்றபடியினாலும்,
ஆலபோசனஞ் செய்தபடியினாலும், உயிர்க்குயிராய் நின்று தொண்
ணாற்றாறு கருவிகளையுயிற்றுதலாலும்,

“சருவதத்துவாதிபதயே சிவாயநம:”—வென்று,
வசனம் இருத்தலாலும், தன்வயத்தனென்னும் குணத்தகும்.
இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அவனசைந்திடி லொருவனுங்
மவனசையர்விடி லனுங்
சிவன்சத்தியோ டுறிந்செகம்விரிந்திடுஞ்
சிவன்நறித்திடி ல் விரிசெகமொடுக்குமால்”—எனவும்
வரும்.

(க)

தாயவுடம்பின் என்னது எவ்வாற்றால் வந்தது? ஒருகருப்பா
சயங்களிற் படாமையாலும், நரை, திரை, மூப்புமுதலிய இல்லாமை
யாலும், சர்வமும் அழிந்துத் தானழியாமையாலும், சிவன்கிராம
தேகி என்று வேதமுறையிடுதலாலுமாம். இதற்கு வசனமுண்டோ?
உண்டு, எப்படி?

“யோனிவழி யேயுதித்து யோனிவழி யேகினைத்
யோனிவழி யேயொடுங்கு மூமர்காள்-யோனிவழி
வாரா லொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வான்”—எனவும் வரும்.

(எ)

சிவன் இயற்கையுணர்வினன் என்பது எவ்வாறு? எனில், தெட்
சனூழர்த்தியாய்ச் சருவதேவர் முனிவர் கணங்களுக்கு முபதேசி
யா சின்றபடியினாலும், தசாவதாரத்திலே விஷ்ணுவுக்கு ஐந்து நிக்கி
ரகமும், ஐந்து அங்கிரகமும் பண்ணின படியினாலும், சிவஞ்சத்தி
யாய் நின்று உயிர்களின் அனாதிகண்மங்களை அறிந்து ஊட்டிவிக்கை
யினாலும், எல்லாம் அறிந்து வேதமோதிவைத்தலினாலும், சூரியனைப்
போல இயற்கையுணர்வுதரும். இதற்குவசன முண்டோ? உண்டு,
எப்படி?

“அறிவிக்கக்குரவரில்லை யன்னையும் பிதாவுயில்லை
யறிவிக்கவயலொன்றில்லை யம்பலத்தாடி யென்று

மறிவிக்குமம்மானேயென் நயனரிமுனிவரெல்லாஞ்
செறிவுடையடிமை செய்வார் திருப்புலிவனத்துளானே" —

எனவும் வரும்.

(அ)

சிவனுக்கு முற்றுணர்தல் வருமாறு எங்ஙனம்? என்னில், அண்டரண்ட பிரமாண்டங்கள் தோறுமுள்ள உயிர்களுக்குத் தனு, கரண, புவன, போகங் கொடுக்கையாலும், சிவதத்துவம், வித்யாதத்துவம், ஆத்மதத்துவமாக முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் தோறும் நின்று அறிவிக்கையாலும், அளவிறந்த கண்களுக்குள்ள செய்தியெல்லா மங்கங்கே போயறியாமல், ஏகமாய் நின்றுகிற சூரியனைப் போல, முற்றுமுணர்வன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

"எங்கணுமிருக்கையாலு மிருவினையருத்தலாலுஞ்
செங்கதிர்மதியீனந் தேய்த்திட நிற்கையாலுஞ்
சங்கையொன்றினியெல்லாந் தானறிந்திடுதலாலுஞ்
செங்கண்மாற்கதிகையே திருப்புலிவனத்துளானே" —எ-ம்,

"எங்குஞ்செகியுடையா யடியேற்கிரங்காயே" —எனவும்
வரும்.

(க)

சிவனே பாசமோசகனென்றால் மற்றத் தேவதைகளுக்கு அடாதோ? என்னில், எவ்வழியானும் அடாது. இராஜாவின் கண்ணுக்கும் ஊழியக்காரன் கண்ணுக்கும், சூரியனிருளைத் தூரப்பதுபோலச் சீவராசிகள், மனிதர், தேவர் முதலிய எண்ணுக்குச் சிவாதித் தனை அன்றிப் பாசமேயாகாது; ஆகையால், அநுக்கிரககாலத்தில் சிவனே முன்னிட்டறிவிப்பன். தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுவர் ஆர்? தேவேந்திரனுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுவர் ஆர்? பிரமனுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுவர் ஆர்? விட்டுணுவுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுவர் ஆர்? உருத்திர மூர்த்திக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணுவர் ஆர்? ஆகையாலெல்லாவநுக்கிரகங்களும் சிவனேயென்றறி ஒருகுழந்தைக்கு

ஒருகுழத்தை இதுதீது இது நன்மையென்று சொல்லுவதுஞ் சிவா
புங்கிரகமெனக்கொள்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்
படி?

“பண்டொருகாலத்தன்னிற் பதஞ்சலிக்கருளிச்செய்தா
னண்டர்கோன்வழிபட்டேத்த வபுங்கிரகங்கள் செய்தான்
முண்டகன்றிறுமால்போற்ற முத்திமேக்கங்கொடுத்தான்
முண்டிறற்புலிபூசித்த திருப்புலிவனத்துளானே” —எ-ம்,

“ஆவுக்கும்புலிக்குமுன்ன மபுங்கிரகங்கள் செய்தா
னவிக்கும்வலியனுக்கு நாரைக்குமருளிச்செய்தான்
மூவர்க்குமுனிவர்க்கட்கு முதுக்குறையறிஞருக்குந்
தேவர்க்கு முத்தித்தான் திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(க0)

சிவன் அருளோடு கலத்தலால் அவர் மகா காருண்ணியரேயெ
ன்றால், அஃதெவ்வாற்றால்? வருமாறு, பன்றிக்கு இரங்கிப் பால்கொ
டுத்தமையாலும், ஆனைக்கிரங்கி யரியையே வினபடியாலும், சர்வ
சிவதயாபரரான படியாலும், காருண்ணிய ரென்பதற் கடையாள
மாய் அத்த நாரியாகையாலும், இரக்கமெல்லாஞ் சிவகுணமேயாம்.
சயாமை, இஃங்காமை யெல்லாம் மலகுணமேயாம். இதற்கு வசன
முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பரைவடி வீசற்கான படியினுற் பன்றிக்கன்றுக்
கருண்முலகொடுத்தான் பின்னு மாணக்காயரியைவிட்டான்
குருவடிவாசிக்கல்லால் குறுகினுனதலாலே
தெரியருண் மூர்த்திபோலுந் திருப்புலி வனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(கக)

சிவனுக்கு முடிவிலாற்றலுடைமை எங்ஙனம்? என்னில், இரா
வணனைச் சிறுவிரலால் ஊன்றிய படியாலும், விட்டுணு மேகமாய்த்

தாங்கிப் பொறுக்கமாட்டாமல் வெட்டிப் போனபடியாலும், அன்ற தொட்டு மேகவாகன கர்ப்பமான படியாலும், ஊழிகாசியில், சங்கர கர்த்தாவாய்ச் சர்வதீதையுந் தகிக்கிற படியாலும், பூமியைச் சேடன், சேடனைக்கூர்மங், கூர்மத்தைக் காலாக்கினி ருத்திரராய்த் தாங்குகிறபடியாலும், அளவிறந்த பலமுடையா சென்பதற்கு ஐயப் பாடுண்டோ? இல்லை. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அரக்கனைமிதித்தலாலு மரிவெட்டிப்போனத்தாலு
முருக்கனலாகியண்டம் யாவையு மொருக்கலாலுஞ்
சுருக்கயிற்புவியைத்தாங்கித் தூலமாபிருத்தலாலுஞ்
செருக்களவாற்றலுள்ளான் நிருப்புவினத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(௧௨)

சிவனுக்குவரம்பி லின்பமுடைமைவந்த வழிகாட்டு மென்னில், ஈசக்கான் இன்பமயனேயாம். எங்ஙன மென்னில், வேதம், வேத்தியம், ஆத்மா, அனாத்மா, திருக்கு, திரிசபம், இவற்றை யறியாமற் சச்சிதானந்த மானபடியாலும், ஞாதுரு ஞான நேயங்களுக்கப்பாற் பட்டிருக்கிற படியாலும், இன்பமெல்லாம் விளைகிற பூமியானபடியால் சம்பு என்ற நாமம் வந்தமையாலும்.

“சட்டோ நினைக்கமனத்தமுதாஞ்சங்கரனை” —

என்றமையாலும்,

“நினைத்தோறுங்காண்டோறம் பேசுத்தோறெப்போது
மனைத்தெனும் புண்ணெக வானர்த்தத்தேன் சொரியும்” —

என்றமையாலும்,

முடிவில் இன்பனைப்பதற்கையே இல்லை. — அரிகரப் பிரமாதி, நாரதாதியிருடிகள், முனிகள், மனிதர், தேவர்கள், சர்வர்களுந் தியானிக்கிற படியினால், சிவன் இன்பமயனேயாம். இன்பங் கொடுக்கிறவர், சிவனென்பதே வேதாகமசித்தார்த்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“எல்லா வழிர்கட்கு மின்பங்கொடுத்தவினான்
எல்லாஞ் சிவனையே யெண்ணலால்-எல்லாஞ்
சிவனுருவே யாமாற் றெவிட்டாத வின்பஞ்
சிவன்பா லிருக்குமெனத் தேர்” —எ-ம்,

“இன்பத்துளின்பமாய் நிண்ணடியெய்தும் வண்ணங்
துன்பத்துட்டுன்ப நீக்கித் துறவிகட்கெகிற்பார்
பொன்பது மத்தோன்மாயன் புண்ணிய தவங்களுற்பார்
செம்பதமத்தான் கட்டாய் திருப்புலி வனத்துளானே” —

எனவும் வரும்

(கக)

ஆனால் இந்தச்சிவன் எங்கே யிருப்பார்? எங்கும் இருப்பொன்று முன்னமே சொன்னோமே எங்கும் இருந்தால் எனக்குத் தெரிய வில்லையே? எங்கும் இருப்பவர்; நின் அறிவிலேயும் இருப்பார். எந்த அறிவிலே? சுட்டறிவுகெட்ட சுகாதீத அறிவிலே அந்த அறிவு வேறு நான் வேறே? அந்தவறிவே நீதான் அந்த அறிவே நானா? இருந்தால் எனக்குத் தெரியாதோ? வெருமுகமான படியினால் தெரியாது. அநமுகமானால் தெரியுமோ? அநமுகமாய் பார்த்துப் பின்புகேள். ஆனால், அந்த அறிவுவேறுதானோ? அனுபவித்தால் தெரியும். அனுபவித்தவர் உண்டோ? உண்டு, அவர்களையார்? சுகர், வாமதேவர், திருமூலர், நந்தி, சிவவாக்கியர், அப்பர், சுந்தார், திருஞான சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், சடகோபர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரி முதலிய மகத்துக்கள் எல்லாம் அனுபவித்தவர்கள்; தின்றபண்டந் தேக்கிட்டாற்போல, அவர்கள் வாக்கியங்கள் காட்டும். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சுகன் வாமதேவன் றருவா சனீகாதி
மகன் விதுரன் வெண்காடன் மாறன்-சகமாண்ட
பத்திரகிரி வான்மீகி பற்றற்றே முத்தியினை
புற்ற ருறர்க்கிவ ரொப்பார்” —எ-ம்,

“சிவனைநான் சிந்தையுட்கண்டவாதே”—எ-ம்,
 “தேடிக்கண்டுகொண்டேன் நிருமாலோடு நான்முதலுந்
 தேடியுத்தேடொணுத் தேவனை யென்னுள்ளே
 தேடிக்கண்டுகொண்டேன்”—எ-ம்,
 “உள்ளத்தினொளியைக் கண்டதுன்னமே”—எ-ம், உரும்.

அறிவுக்கறிவாய் நிற்கின்றசிவம் எனக்கேன் தெரியவில்லை.
 பஞ்ச பாசமறைப்பு. நான் அறிவானால் எனக்கேன் மறைப்பு? சிற்ற
 நிவான படியினாலே; இந்தச் சிற்றறிவு பேரறிவாமோ? ஆகும்.
 எப்படி?

“ஒங்காரமான கலசத்தமுதுண்ணிற்
 போங்கால மீசனே யாம்”—என்று,

வசனம் இருக்கிற படியினாலே பேரறிவாம், ஆகிறத்துக்கு எது
 எத்தலாம்? மாயிசுபிண்டம்; மந்திர பிண்டமாய்த் தேகம் இந்திர
 யம் அந்தக்கரணம் பிராணவாயு இந்த யேசுபாதிபும் நீங்கினால் பே
 ரறிவாகி, அச்சிவனைக்காண்பாய் இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டி,
 எப்படி?

“பிண்டமாருடனானல்லேன் பிராணவாயுவு நானல்லேன்
 கண்டவிர்திய நானல்லேன் கரணமோர் நான்குமல்லேன்
 பண்டையவறிவேநானென் றுணர்தருபருவம் வாய்ப்பின்
 வண்டறை கொன்றைத்தாரான் மலரடி காணலாமே”—
 எனவும் வரும்.

(கவி)

—
 ஓரண்டாயது

ப ட ஈ ன் னை க .

ஆத்மாக்கள் அளவிறந்த தென்றால் அளவிறந்தகாலம் அளவிற
 ந்த உயிரும் முத்தியடைந்தும் ஒழியாமல் நிற்பானேன்? இந்த ஆத்
 மாக்கள் பிறந்த இடத்தெரிந்தால் அந்தச்சங்கை ஒழியும்,

“நரியைக்குதிரைசெய்வானும்”

“சித்திலாதபோதுவேனில்லை”—என்னும்,

திருவாக்கானும், அகமுதமாய்த்தியான சமாதியில் தண்ணைப் போக்கித் தானதுவாய் நிற்பிச், அந்த நுட்பத் தெரியும் இதற்கு. வசன முண்டோ? உண்டு எப்படி?

“பாவமுமறமுமொத்துப் பக்குவம்பருவமுற்றிங்
காலியைம்புலனைப்பற்றா தகமுகமாகியென்று
மோவியம்போலநின்றங் குணருணராமைபோக்கிற்
சிவனுஞ்சிவனும்வேறே திருப்புலிகனத்துளானே”—
எனவும் வரும். (கசு)

ஆத்மாவிலே சிவன் எப்படியிருப்பர்? பூவும் வாசனையும்போலே இருப்பர். அத்தனை சமீபமானால் தெரியாதிருப்பானேன்? கீடயகா தனையாலே விடயமின்றிப் பார்த்தால் தெரியுமோ? உண்ணப்போ லே வெருபேர் பார்த்து,

“கரியன்கொல் செய்யன்கொல் காண்கின்றிலேனே”—
என்று,

அலர்தூற்றினார். ஆனால், காணப்படாத பொருளோ? அன்று; காணும்பொருளோ? அன்று; பின்னைத்தா னெவ்வுழி? பார்க்கவே ண்டு மென்னும் பசையற்றால் அன்றைக்குச் சொல்லுவேன். இத் தற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பாசபத்ததேசிவா பாசமுத்தேசதாசிவா”—எ-ம்,

“நிறையறிவாயிருந்து சின்மலன்றனைத்தேடி
மறைமுதனூலாராய்ந்து பின்னீருமயங்குந்தன்மை
யிறைநெயெனக்குநாக்குண் டில்லையோ வென்றுகேட்க
வறைவதுநாக்கேயென்ன வகந்தெளியுரைப்போலும்”—

[எ-ம்,

“வாக்கினன்மனத்தினான் மதிக்கொணாதசோதியைப்
பார்க்கவேணுமென்றலோ பலதிசைகளோடுவீர்
நோக்கிலாதநோக்கைநோக்கி நோக்கிநிற்கவல்லீரா
நோக்கிலாதநோக்குவந்து நோக்கநோக்கநோக்குமே”—

எனவும் வரும்.

(௧௭)

ஆத்மாவுக்குள்ளே சிவமும், சிவத்துக்குள்ளே ஆத்மாவும், சம
வாயசம்பந்தமா யிருக்குமென்று ஆசுவஸ்தம் சொல்ல, பஞ்சபாசங்க
ளும் ஆத்மாவை மறைக்குமென்பது எப்படி? என்னின், ஒரு கடத்
திலே நீர்விட்டு எரிக்குங்கால், அதிலே ஆராதம் வியாபகமா யிருந்
தும் அந்தத்தீ நீரைச்சுடுமென்றி ஆகாசத்தைச்சுடுமோ; ஆனால், ஆத்
மா கண்டிப்போ? அன்று; அகண்டமென்று கண்டால் அந்தச்சங்கை
யில்லை. ஆத்மாவும் அகண்டமும், சிவமும், அகண்டமானால் பஞ்ச
பாசம் பின்னை யாருக்கு? இந்த விவேகமில்லாதவர்களுக்கு இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒழிந்தேன்பிறவி புறவென்னு ப்பாசங் .

சுழிந்தேன்கடவுளு நானுமொன்றானே

னழிந்தாங்கினிவரு மாக்கமும்வேண்டேன்

செழுஞ்சாற்புடைய சிவனைக்கண்டேனே”—எனவும்

வரும்.

(௧௮)

சிவத்துக்கு ஒப்பு குரியன், சிவனுக்கு ஒப்பு படிசுவலை, பாசத்து
க்கு ஒப்பு பஞ்சவண்ணங்கள். இப்படி அனுகூலமாகித்து இன்றை
வரையும் சிவம் உன்னைவிட்டுப் பிரியவில்லை. இந்த ஆத்மலாபத்தை
நான் எப்படி மறந்தேன்? சந்தேகத்தி, சன்மாரக்கசந்ததி, சிவாகமசம்
பாடணம் இல்லாமையால் மறந்தாய் இப்போது குருதரிசனத்தால்
எல்லாங் கிடைத்ததென்றறி. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு,
எப்படி?

“சுத்தப் படிசுவாச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா

லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசனிலே-புற்றுற்றுப்

பாரா தவர்க்குப் பவமும் பலபிணியும்

போராடு மெஞ்ஞான்று போம்”—எனவும் வரும். (௧௯)

சிவசம்பந்தம் எனக்கெப்படி வந்தது? சிவத்துவம் நீங்கிச் சிவ மெப்படியாவேன்? சிவசம்பந்தம் அறியாமையாலே சிவசம்பந்தம் அறிவாலே அந்த அறியாமை எக்கேபிற்றந்தது? உன்னிடத்திலே ஆனால், என்னை மறைத்த இருளை யான் அறியாமற் போகவேண்டியது என்னை? இந்த அஞ்ஞானத்தை என்றைக்குக் கடப்பேன்? இந்த மாயையாலே மூடிப்பட்டேன்! இந்த கர்மம் என்னை விடவில்லையே! என்பதனால் அறிந்தாயோ யில்லையோ ஆனால் அறிவு எக்கேபிற்றந்தது? உன்னிடத்திலே அறியாமையும் அறிவும் ஒருசம்பந்தமாய் இருக்குமோ? இருக்கும். எப்படி? ஒரு கடலிலே விடமும், அமுதமும், பிறந்தாற்போலவும்; ஒருமாதத்திலே ஈரமும், நெருப்பும், பிறந்தாற்போலவும்; ஒருகண்ணிலே கொடிமையும், கிருபையும், பிறந்தாற்போலவும்; உன்னறிவிலே அறியாமையும், அறிவும், ஒன்றாய் பிறந்ததைக் கண்டுகொள்ளுதி அந்த அறியாமை எத்தால் இறந்தது? அறிவு மேலிட்டாலே அந்த அறிவு எவ்வண்ணம்? நான் எவ்வண்ணம்? அத்தை இரண்டாட்ட இடமில்லை. ஆனாற்போம்வழியாது? (அறிவுஞ் சிவனுமொண்ணு அல்லவென்கிறவன்வாயில் மண்ணு)என்கிற உலகவசனமே சாட்சி இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஆணவமேலிடவாரூயிர் கீழிட்டடக்கிநீற்கு

மாணவங்கீழிடவாரூயிர் மேலிட்டருளுருவாம்”—எ-ம்,

“அறிவென் றறியாத வாணவமே ஞானச்

செறிவாய வெண்ணீர் தீண்டற்க-வறிவாய

வெண்ணீர் சிவமாக்கி யென்னறிவி லெக்காலும்

பின்னமற நின்றான் பிரான்”—எனவும் வரும். (௨௦)

ஆத்மாவுக்கு அனாதியிலே மலசம்பந்தம் செம்புக்குக் காளிதம் போலும், கடலுக்கு உவர்போலும், நெல்லுக்கு உயிப்போலுமானதெ

ன்னில், ஆத்மா அறிவென்றால், மறைக்குமோ? சிற்றறிவான படியிலே மறைக்கும்; ஒளியை இருள் மறைக்குமோ? மறைக்கும். சந்திராதித்தர்களை, இராருகேது மறைக்கிறாப் போலும்; கெருப்பை நாம் மறைக்கிறாப் போலும்; ஆகாசத்தை, மலைமறைக்கிறாப் போலும். ஆனால், இந்த மறைப்புத்தான் உருவானேன்? நீபண்ணகன்மத்தால் நான் அவயவம் இன்றிரிவயவமா யிருக்கக்கன்மத்தை எப்படிச் செய்தேன்? ரிவயவன் நானென்பதைமறந்து, அவயவம் நானென்னுங்கருத்தாற் கன்மம்வந்தது, அந்தக் கன்மத்தால் மாயையுண்டாச்சது, இந்தமாயையால் சர்வபதார்த்தமும் உண்டாச்சது. இதுபோமாறு? சிற்றறிவாகிய நீ, பேரறிவாய் நின்றால் பசுபாசம் இல்லை. இதற்கு உசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அறிவுருவாயவென்னை யாணவமாதிக்கடிப்
பிரிவறியாதகின்னைப் பிரித்துத்தான் முழுதுமாகி
நெறியினைமறைத்துப்பொல்லா நீசருக்கடிமையாகிச்
செறியிருணின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (௨௩)

சிவமேருருவாய வருமென்னில் விரோதஞானமாம்; உங்கள் சிவனுக்குக் காலங் கையும் உண்டோ என்னுந் தர்க்கம்வரும்.

“குருவேசிவமெனக் கூறினனந்து” — என்று,
உசனம் உண்டா யிருப்பானேன்? ஆனால், சிவனைக்ருவனெனச் சித்தியேலந்த அவமதியா லாழ்வை நிர்ப்பத்து-என்று உசனம் இருப்பானேன்? ஆனால், இதற்குவாயில்லை. இனிப்போமாறு? சிவஞானிகளை அதிட்டித்துக்கொண்டு அறுக்கிரகம் பண்ணுவார். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அறிவுக்கறிவா யுறிவிப்பான்சில்லோர்க்
கறிவுருவுகொண் டருளுவான்” — எ-ம்,

“ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரே
காட்டுவித்தா லாரொருவர்காணாதாரே
காண்பாரார்கள் னுதலாய் காட்டாக்காலே”—எனவும்
வரும். (௨௨)

பதிதான், அனாதிபசுவும், பாசமும், அனாதி யோ? சூரியன் உன்
ளடோதேகண்ணும் அனாதி சண்ணைமறைத்த இருளும் அனாதி பதி
தான் நித்தியம், பசுவும்பாசமும் நித்தியமோ? ஆதித்தன் உள்ளபோ
தேகண்ணும், சண்ணைமறைத்த இருளும் நித்தியம். ஒன்றுக்கே நித்
தியப்பட்டம் அன்றி மூன்றாம் நித்தியமோ? வென்னில், சிவனறிவி
லே சிவனறிவு கலக்கப்பண்ணிப் பிரபஞ்சத்தை மறைக்கிறபடியினா
லே, பாசத்தை நித்தியம், அனாதியென்றது. ஆனால், இது துரியமா
சுகது. துரியங்கடந்த விடத்திலே ஆசமமும் எனக்கெட்டாதென்று
சொல்லும்; வாழையடி வாழையாய் உலகத்தை மறைக்கலால், அனா
தியென்றாலும் ஆசமத்துக்கு விரோதமில்லை. வேதாந்தம் ஒன்றே
பென்று சாதிப்பானேன்? அடியேனுக்கு அதுதெரியவில்லையே? தெ
ரியப் படுத்துமென்று கேட்கத் தேவையில்லை. வேதம் விரோதஞ்
செரில்லுமோ? சொல்லாது. உன்போதம் போனால் எல்லாம் அவி
ரோதமாம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சுடரொளியானென்றுமுள னன் நளவுமயானுமுளானாதி
நின்றசிலையிற்றரித்து நில்லாமல்”—எ-ம்,

“பதிபசுபாச மெனப்பகர்மூன்றும்
பதியினைப்போற்பசு பாசமனாதி”—எ-ம்,

“அறிவறிவென்ற வறிவுமனாதி
யறிவினைக்கட்டிய பாசமனாதி
யறிவுக்கறிவாம் பதியுமனாதி.
யறிவுபதியிற் பிறப்பறுந்தானே”—எனவும்வரும்.

ஆதமா ஒன்றென்று வேதாந்தஞ்சொல்ல, விஞ்ஞானகலர், பிர
ளயாகலர், சகலஞ்சென்று அனேகமாக ஆசமஞ்சொல்லுவானேன்?

வேதவழிபோனவன் ஆகமவழியிற்போகான்; வடக்கேபோகிறவனுக்குக் காவேரிமகத்துவந்தெரிபுமோ; தெற்கே போகிறவனுக்குக் கக்கைமகத்துவந்தெரிபுமோ; அப்படிபோல்,

“முத்திபலவும்பகார்த்தோம் பக்ருவத்துக்கோய்”——

என்பதைப்பற்றில், சமுசயநாத்தி. இதற்கு ஊனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒன்றதேபேரூர் வழியாறதற்குள்”——எ-ம்,

“ஒன்றென்றுசொல்பவர் சொன்னாலுஞ் சொல்லுகபோ ரிரண்டா, மென்றென்றுசொல்லுபவர் சொன்னாலுஞ்சொல்லுக வேத்தியன்பர், சென்றன்றுதல்குசிற்தம்பலநாடிசிரபுரத்தோ, னன்றென்றிதாமென்று சொல்லாதமுத்தியளித்தனனே.” (௨௪)

வேதம், வேதார்த்தம், வேத்தியம், வேதமகாவாக்கியம், வேதார்த்தமகாவாக்கியவிசாலம், வேத்தியப்பிரமம்; இப்படி, வேதபண்டிதான் வெருமுகமாகச்சொல்ல, ஆகமவாக்கியமே பிரதானமென்று முற்சொல்லிய வேதத்தை நீர்த்திப்பானேன்? தத்துவமசி, சித்தூவமசிக்கும், அது நீயானாய், சிவம் நீயானாய், என அர்த்தம் ஏகமே இதற்கு அத்தாட்சி; அங்கயற்கண்ணி, மீனாட்சி, இடைச்சி, கோணிச்சி, வெள்ளிமலை, ரசிதமலை, காஞ்சி, கச்சி, கா. வாரணாசி வெண்காடு, சுவேதவனம், வேதாரண்ணியம், மறைக்காடு. இதற்கு ஊனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அதுவே நீ யானாயென் நருமறைகள் சொல்லு
மெதிர்சிவனே நீயானாயென்னு-முதுதாலும்
வேறேவே நன்றேசொல் வேதியனே லிண்விசம்பும்
வேறேவே நன்றே வினம்பு”——எ-ம்,

“தன்னைவிட்டொரு தற்சிவந்தேடியே
பின்னைசிவ்ருப் பெற்றியையாடியே

மன்னுமாவும் காவியழிபட

வன்னசிலுரு வாருவனூண்பே” — எனவும் வரும் (உடு)

ஆத்தமாவே சிவமென்பது சித்தார்த்தமரீனில், சிவமென்றும், பிரமமென்றும், அரிசரப்பிரமாதியென்றும் பலவாய் வருவானேன்? உபாசிகள், உபாணையால் வேறுவேறாயின. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காவேரியொன்று கால்வாய்தூற்றெட்டு

மண்ணென்றுபாண்டம் வரும்பலவாகி

லின்னென்றுஆகாயம் வேறுவேறாகு

மாயியுயிர்வண மாய்த்துகொள்வீரே” — என்று,

வசன மிருக்கிறபடியினாலே சங்கையிலே. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“என்னகத்துனென்னைநா நெய்குமோடிநாடினே

னென்னகத்துனென்னைநா னறிந்திலாமையானதா

னென்னகத்துனென்னைநா னறிந்துமெய்தெளிந்தபின்

என்னகத்துனென்னை யன்றியாதுமொன்றுகண்டிலேன்” —

எனவும் வரும். (உசு)

இவன் ஆறிவு, சிவன் அறிவிலே கலந்தால் மலம், மாயை, எக் காலும் இல்லையா? இல்லை. எப்படியில்லை? மத்தியான ரூரியனை அத்தராத் திரி மறைக்குமோ; நீரிலே முழுவினவனை நெருப்புச் சுடுமோ; மச்சுவினக்கை வாடி அலைக்குமோ; அதுபோலாமென்று அறி. ஒருகாலஞ் சிவன் கலந்ததென்றால், ஒருகாலம் பிரிந்ததுண்டோ வென்னுமாற்றம் வருமேயென்னில், குருடனுக்குக் காசத்தடை மாத்திரமேயன்றி, அவன் கண்ணுக்கு பிரகாசம் ஒருகாலம் வராது போக்குகாத்தி. ஒளியிருந்தால் மறைப்பு வருவானேன்? அப்பிரகாச மா விருக்கும்காசம் நீங்கப்பிரகாசிக்குமெனக்கொள்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“குருடர்க்குமுன்னே குடிக்கொண்டிருத்ததென்
கோலமல்கு” —எம்,

“அறிவுக்கரணமும்போ யானத்தூரணத்தைக்
குருடன்விழியொளிபோற் கடாமற்குடினமே” —

எனவும் வரும்.

(௨௭)

உடனுக்கு - மூலம் இத்திரியம்; இத்திரியத்துக்கு - மூலம் பிரா
ணன்; பிராணனுக்கு - மூலம் கரணம்; கரணத்துக்கு - மூலஞ் சிவன்;
சிவனுக்கு - மூலஞ் சிவன்; சிவனுக்கு - மூலஞ் சிவனே. இச் சிவனே
இவைகளைப் பிரேரிக்கிறபடியினாலே, சிவன் அல்லாதது எல்லாஞ்
சிவன்போலத் தோற்றும்; ஆகையால், எல்லாஞ் சிவம் எனப்படும்,
நானே பரப்பிரமமென்பதும், இக்கருத்தைப்பற்றி வந்தன. இதற்கு
உண்மையுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“உடம்பினச்சிவமேயென்ப ருடம்பிற்குமூலமோரார்
திடம்பிராணன்ருனே கத்தென்றுரைப்பாஞ்சு
மடம்பெறமிந்தியத்தை மதியென்பரினவக்குமூலங்
திடம்படநின்றனக்காணார் திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வருவும்

(௨௮)

தத்துவ முப்பத்தாறும் ஆத்மாவுக்கு விடயஞானம். இந்தத் தத்
துவம் ஆத்மா அல்ல. ஆத்மத்தத்துவம் அசுத்தமாயை. வித்தியாதத்து
வம் அசுத்தாசுத்தமாயை. சிவத்தத்துவஞ் சுத்தமாயை. ஆத்மத்தத்து
வம்நட்சத்திரங்களைப்போல. வித்தியாதத்துவஞ் சுத்திரனைப்போல.
சிவத்தத்துவஞ் சூரியனைப்போல, ஒருமாயையிலே மூலவிதமாயிருப்ப
தெப்படி? அத்தாட்சி, கருப்பஞ்சாற்றிலே வெல்லம், சர்க்கரை, சுற்
கண்டு உண்டாளுற்போலவும்; மண்ணிலே இரும்பு, வெள்ளி, பொன்
னுண்டாளுற்போலவும்; இப்படியும்மாயையும் ஒன்றுக்கொன்றுமே
லீடுகாண்க. இந்த முழுமாயையுமே முப்பாழுமானபடியினால் தத்து
வாதீதன் ஆத்மாவென்று வேதஞ்சொல்லும். இந்தத் தத்துவத்தோ

‘டே ஆத்மாக்கூடுவானேன்? கூடாவிட்டால் பஞ்சகிருத்தியம் இல்லை. பஞ்சகிருத்தியம் இல்லாவிட்டால் என்ன? உண்ணுகேட்டோ ஈசான் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவான்; ஈசாக்கினை அறியப் படாதென்பதே சித்தார்த்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பூதமுங்கரணம் பொறிகளும்புலனும்
பொருந்தியகுணங்களோர் மூன்று
நாதமுங்கடத்தவெளியிலே நீயுநானுமாய்
நிற்குநாளுனதோ?”—எனவும் வரும்.

(உக)

ஆத்மா, சுதந்தர ஈனன். தத்துவஞ்செடம், செடத்தைபுஞ் சித் தைபுக் கூட்டிவைக்கிறவர் சிவன். இந்தச் சிவன், ஏன் செடசித் தைப் படைதார்? திருவிளையாட்டு, செடமுஞ் சித்துஞ் சிருட்டிக்கு முன்னே, எப்படி யிருக்கும்? பழைய பரமசிவமா யிருக்கும். ஆனால், எல்லாஞ் சிவமென்னலாமோ? அதுக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால், ஆண்டவன் அடிமையிலுலையோ? அனுபவித்துப்பார். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நன்றுகண்டிரிது நமச்சிவாயப்பழந்
தின்றுகண்டார்க்கது தித்தித்தவாரே”—எ-ய,

“அனுபவத்தறிவதன்றி யளவையாலறியக்கூடாச்
சனகனைச்சாக்கிசொன்னாற் சருவருமொப்புக்கொள்வர்
மனமொருபாலேவிட்டுண் மலாடிநோக்கும்வஞ்சர்
தினமலரிடினும்வேண்டாத் திருப்புலிவனத்துளானே”—

எனவும் வரும்.

(உ௦)

ஆத்மாவை யெப்படி யறியப்படுக? ஆத்மாவே பிடிபடாமற் போனால் சிவம் எப்படிப் பிடிபடும்? சோத்திராதியால் சத்தாதிகளை யறியப்படுதலாலும், உசுவாசம் கிசுவாசம் லூங்கிவிடுகிற படியி னாலும், சந்திராதித்தர்கள் தோன்றி யொடுங்குகிறபடியினாலும்,

இதற்கெல்லாம் பிராணதாரியா யிருக்கிறவனை ஆத்மா. இந்த ஆத்மாவைவிடச், சிவமில்லையோ? விலங்கு சம்பந்தம்போல உண்டு. அதெப்படி?

“ஆமடிகெட்டேனே-பாம்படி
யல்லடிகெட்டேனே விலங்கடி” —என்பதுபோல,

வெகு முகத்திற் சேவனையும், அசுமுகத்திற்சேவனையும் தோற்றம். இந்த வித்தை கானெங்குங் கண்டதில்லையென்னில், வேதாசம விதி விலேபோனாற் காணலாம். இதற்கு அத்தாட்சி,

“ஆமடிகெட்டேன் பாம்பீதன்றுகெட்டேன்
விலங்குகென்னுமோ குடியம்போலுமுளன்” —எ-ம்,
இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காதெவனாலேகேட்குங் கண்ணெவனாலேகாணு
மோதுநாவெவனாளுண்ணு முட்வெவனாலேயோரு
மோதுமூக்கெவனான்மோக்கு மூச்செவனாலேயோடும்
போதெவனாற்போய்மீளு மவனடிபோற்றுதிற்பாம்” —
எனவும் வரும். (நக)

ஏகமோ, துவிதமோ, அத்துவிதமோ, சிவ சேவநாத்தியோ, முத்திரிச்சயார்த்தம் எப்படி? என்னில், ஏகமென்றால், ஆண்டவனடிமை என்கிற குணம் வரத்தேண்டியில்லை. துவிதமென்றால் அயிச்சமுத்திகடாது. கலப்பென்னின், ஒரூகீட்டிலிரண்டு பயித்தியக் காரரில்லை மென்பதேயாம். சிவனுயில்லை சேவனுயில்லையென்னில், அனீச்சரவாதியாய் முடியும். ஆனாற் போம்வழி? (கிட்டையிலே கட்டமானேன்) என்னு மகாவாங்கியத்தாற் காண்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கீரிடைமுழுதினே னிறையவுண்டவன்
காரமிருமதன் போன்றுமாமடன்

நீர்சிவயோகத்திற் றினேத்திருப்பர்க

நாராவர்பெருமையை யளக்கற்பாலரே”—எ-ம்,

“அண்ணலுமுயிரு ம் வேறெனவறைந்தா லயிக்கியமுத்திகூடா வா, லண்ணலுமுயிரு மொன்றெனவறைந்தா லாண்டவனடிமை யின்றாகு, மண்ணலுமுயிரு மிண்பலவொன்று மன்றெனினேயுற வாரு, மண்ணலுமுயிரு நாத்தியென்றுரைக்கி லனீச்சரவாநீயா மால்”—எனவும் உரும். (உஉ)

ஆதமா சுதந்தரபோதனா? வசந்தரபோதனோ? என்னில், ஆக மம் முத்தியில் சுதந்தரபோதனென்று சொல்லும். வேதம் பெத்த முத்தியிரண்டிலுஞ் சுதந்தரபோதனென்று சொல்லுமானால், சுபாவ சித்தார்த மேதென்னில், அனுபவத்திற் காண்க. முன் சொன்ன வேதாகமஞ் சொல்லவில்லையோ? என்னில், தற்போக்கே சிவம்தான் ஆல்லாமையே யதற் கடையானமென்றும், அகந்தத்துவா சுபீபவா வென்றும் சொல்லும். ஆனால், அது தெரிகிறவழி எப்படி? என் னில், உன் சித்தம் ஈசரத்தியானத்தில் அழுந்தினால் அன்றைக்குத் தெரியும். தெரிந்துவந்து, உலகர்க்கு உபதேசம் பண்ணக்கடவோ மென்னும் ஆசையை விடக்கடவாய். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காணாதகாட்சியைக் கேளாதகேள்வியைப் புணாதபுணைப் போற்றுகாமே”—எ-ம்,

“அனுபவத்தன்றிவேறறியொணா

விறைபுடனம்புலீயாடவாவே”—எ-ம்,

யனுவினுக்கணுவதாய்நின்ற

கேள்மையையறிந்தம்புலீயாடவாவே”—எனவும்வரும். (உஉ)

முற்றவது

பாசசங்கை.

ஆணவமலத்துக்கு அனேக சத்தியும் சிவனுக்கு இரண்டு சத்தியுமாயின், ஆணவமுயர்ந்து சிவந்தாழுமோ? என்னில், சிவந்தானாயறிகிற சத்தியொன்று, சரூவாத்மாக்களுக்கும் அறிவிக்கிற குணசத்தியொன்று. ஆணவத்துக்கு அனந்த சத்தி அனந்தாத்மாக்களே மறைக்கிறபடியினாலே பெருங்குலத்தானென்னும் பேர் புலையனுக்கு வந்தமையால், அவனுயர்ந்தானே இல்லை. அதுபோலவா மென்றறி. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சிவத்தினுக்கிரண்டுசத்தி திமிரத்துக்கணந்தசத்தி

சிவத்தினுக்குயர்ந்ததென்பர் தெளிவிலாமாந்தரொல்லாந்

சிவத்தின்றன்றன்மையெல்லாந் திமிரமேமறைத்தலாலே

சிவத்தினையறிந்தோர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே”

எனவும் வரும்.

(ந.ச)

இந்த ஆணவமலம் அருவமோ? உருவமோ? இரண்டுமல்ல. உருவமென்னிற்கண்ணுக்குத் தெரியவேண்டும். அருவமென்னின் மறைக்கமாட்டாது. பின்னைத்தான் போம்வழி? பாசம் உண்டென்று முன் சொன்னதும், ஆசாரியன் இல்லையென்று பின் சொன்னதும், ஆசாரியன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு எப்படி?

“அறிவறியாமைதன்னை யன்றுநானறியேனின்றங்

குறியுறக்கானேனின்றனீ கூத்தாட்டலிருந்ததென்னே

மறிமழுக்கரத்தாயுன்றன் மலரடிகாணநோக்கிச்

செறிபலமுனிவர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(ந.ரு)

இந்த ஆணவமாதிய பஞ்ச பாசங்களும், நித்தியமென்று சிவா கமஞ் சொல்லுமெனில் கூடாது. எப்படி? ஒருவேதம் பஞ்சபாசங் களும் அநித்தியமென்று சொல்லிற்று; பின்னொருவேதம் கானற் சலம்போலத் தோற்றாவு மாதீதிரமேயென்று சொல்லிற்று; பின் னொருவேதம் கதாராவிர்தம், வந்தியாபுத்திரன், சசவிஷ்ணாம் போல அனுபவத்திலே பஞ்சபாச மில்லையென்று சொல்லிற்று; நாலாம் வேதம் மாயையேயில்லை, இருக்கிறதெல்லாம் பிரமமேயென்று சொல்லிற்று; அட்டாவகச்சிரகர் தன்றாய் வயிற்றிலிருந்துகொண்டு தகப்பனேநோக்கி, (எல்லாம் மாயையென்கின்ற வாய் எல்லாம் பிரம்மமென்று சொல்லாதோ)—வென்று, திருவுளம் பற்றினபடியாலும், பஞ்சபாசங்களு மில்லையென்பதே சித்தாந்தமென்னில்; உண்டாயிருந்த தென்பது வரத்திரியும். ஆகையால், இல்லை யுண் டென்பதிரண்டும் அனுபவத்திலே தோன்றுமென்பதே சித்தாந்தம். விபகாரத்துக் கொப்பக் காட்டென்னில், அனுபவம் விபகாரத்துக் கெட்டாது. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“இல்லேயெனுமாயை லிட்டெனே”

பொல்லேனறியாமை பொறுத்திலையே”—எனவும் வரும். (1)

மலம், மாயை, கன்மம், ஒருகுணமோ? பலகுணமோ? மலம் மறைக்கும்; மாயை-விளக்கும்; கன்மம்-விசாரப்படுத்தும். மலம் அறிவை மறைக்குமோ? மனத்தைமறைக்குமோ? மனத்தைத்தான் மறைக்கும் அறிவை மறைக்குமென்று உசன நிரூபணேன்? மனமும் அறிவின் சம்பந்தமானபடியினால் அங்குணஞ் சொல்வாருமுளர்; செனனமரணப்படுவதே மனந்தானோ? ஆத்மாவோ? ஆத்மாதான். செனனமரணப் படுவதென்றால் அனுபவி யொப்புக்கொள்ளான். செனனம் - கருவியிற்றேய்தல்; மரணம் - கருவியைக்கல்; நாகம் ஆயாசம்; சொர்க்கம்-அநாயாசம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி? கருதிகார முற்றிலுக்காண்க. (உ௬)

இந்தக் கண் நானல்ல; கண் - சடம்; நான் சித்து; கண்ணைக் கொண்டறிகிறதி-மனம்; மனத்துக்குச்சாட்சி-நான்; கண்ணும்-விட

யமும்-மனமும்-மாயை, நான்-அறிவு, என்பெயர்-ஆத்மா. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி,

“கண்ணெவனாலேகாணும்”—எ-ம்,

“காளத்தியானவனென் கண்ணுள்ளானே”—எ-ம் வரும். (உஅ)

இத்தச் செவி நானல்ல; செவி-செடம்; நான்-சித்து; செவியைக் கொண்டறிகிறது - மனம்; மனத்துக்குச்சாட்சி - நான்; செவியும் விடயமும்-மனமும்-தூலம்; நான் குக்குமம், என்பெயர் ஆத்மா. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காதெவனாலே கேட்கும்”—எ-ம்,

“சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டி”—எ-ம் வரும். (உக)

இத்தத் தொக்கு நானல்ல. இது சடம், நான் சித்து, தொக்கால் பரிசுத்தையறிகிறது-மனம், இந்த மனத்துக்குச்சாட்சி-நான், இவை மெல்லாயிறந்தாலும் நானிறவாதபடியினாலே நான் சின்மாத்தான். இதற்கு வசனமுண்டா? உண்டு, எப்படி?

“உடலெவனாலேயோரும்”—எ-ம்,

“உடற்சக்கரத்தி னுயிர்ப்பையுங்காட்டி”—எ-ம் வரும். (உ௦)

இத்த ஆக்கிராணம் நானல்ல, இதுசடம், நான் சித்து, ஆக்கிராணத்தைக்கொண்டு கத்தத்தையறிகிறது-மனது, அத்தமனத்துக்குச் சாட்சி - நான், எனக்குச்சாட்சி சிவம், இந்த சிவம் வேறு நான் வேறல்ல; ஆக்கிராணமும், கத்தமும், மனசும் அழிய நானழியாமல்சிவத்தை முன்னிட்டிப் பாசத்தை பின்னிப்படியால், நான் சிதானந்த ரூபன் இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“மோதுமுகெவனான் மோக்கும்”—எனவும் வரும். (சக)

இத்தநாக்கு - நானல்ல, நான் - சித்து, நாக்கு-சடம், நாக்கைக் கொண்டு ருசியைக்கொண்டறிகிறது-மனம்; இந்த மனத்துக்குச்சாட்சி-நான், எனக்குச்சாட்சி - சிவம், இத்தச் சிவமையும், ருசியும், மனமும்

அழிய நான் அழியாதபடியால் நான் சித்தியானந்தன். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஓ துநாவெவளுண்ணும்” — எனவும் வரும். (சஉ)

பிராணவாயுவும் நானல்ல, பிராணன்-சடம், நான்-சித்து, பிராணனைக் கொண்டிருக்கிறது - ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவே-நான், இந்தப் பிராணனும், மனதும் அழிய, நான் அழியாதிருக்கிறபடியால், நான் சருவானந்தன். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“மூச்செவளுலேயோடும்” — எனவும் வரும். (சஉ)

இந்த மனமும் நானல்ல, புத்தியும் நானல்ல, ஆங்காரமும் நானல்ல, சித்தமும் நானல்ல, அந்தக்கரணம்-ஆத்மாவுக்கு மந்திரி, பிராணன்-பிரதானி, ஆத்மதத்துவம் - தூசிப்படை, வித்தியாதத்துவம் சிற்றணி, வெதத்துவம்-பேரணி, காயமே-அரண்மனை, இப்படி சாக் கிரமாத் தானமாகிய உத்தியானவனங்களிலே சம்சாரிபோலச் சஞ்சரிப்பன்; ஞானக்கண்ணிறப் பார்க்கிறவர்களுக்கு தோற்றப்படுவன்; ஊனக்கண்ணிறத் தோற்றப்படான்; ஆத்மா இன்னொன்றென்று என் தோற்றப்படவில்லை? தோற்றியுள் கன்மத்தால் தோற்றப்படவில்லை; நீயார், என்னில், நான்தான், நீயார் என்னில் யாருமில்லை, என்பவனே ஆத்மா, இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நானொன்றைப்பவனே நாடிவந்தவான்மாவா
நானொன்றானுக்குக் கயல்வேரோர்க்குண்டோ
நானேகீநானே ஞானமுடையமாணக்க
நானுவதப்பொருளு நாட்டுவதற்கைய வில்லை” —
எனவும் வரும். (சச)

ஆனவம்-இருள், மாயை-விளக்கு, கன்மம்-கருக்களே வெள்ளி யோ-வென்னு மயக்கஅறிவு; கன்-ஆத்மா, சூரியன்-சிவம், பகல்-சகலம், இரா-சேவலம்; இப்படி அனாதொடுத்து இன்றளவும் வரும்.

சற்குரு ஞானதீக்கையால் சகலகேவலம் அறும். அறவே ஞானஞ் சிறி யன் உதயமாம்; ஆகவே ஆணவவிருள் நாசத்தையடையும்; அடைய வே மாயை - விளக்கவீழும், அவியவே-ஐயந்திரிபு அறும், அதனால் ஆத்மா சவானுபவத்தைப்பெறும், பெற்றால் வேறுபடுமேயென்னில், வேறிலாமையைக்கண்டதே பெற்றதெனக்கொள்க. இருள் சூரிய னில் மறைந்தாற்போல, ஆணவஞ் சிவத்தில் அடங்கும் எனக் கொள்க; இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சருவக்கியானோத்தரமேயாம்”—எனவும் வரும். (சௌ)

சிவத்தைவிட ஆத்மாவென்று நாமம் வருவானேன்? சிருட்டி யால்; ஆனால் சிருட்டிக்குமுன் சீவராசியில்லையோ? இல்லையென்றே வேதஞ்சொல்லும்; வேதாந்தத்துக்கு மேலான ஆதமம், உண் டென்று சொல்லுகின்றதே; அது பூருவகாண்டத்திற்கொல்லும்; உத்தரகாண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சொல்லும்; இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காலமுநாங்களுழிபடையாமுனேகவுருவாகிமூவருவிற், காலமுமாகிசமயங்குலாறினுருவாகி நின்றகழலோன், ஞாலமு மேலைவிண்ணோருலகேழுமுண்டிருநளாயோராலினிலேமேற் பாலனுமாயவற்கோர்பரமாயமூர்த்தியவனாநமக்கோர்சரணே”—

எ-ம்,

“திஷ்டேபூர்வமாத்மா யேகமேவா”—எ-ம்,

“சிருட்டிக்குமுன்னுயிரெல்லாஞ் சிவமென்றுசெப்பும்றை சிருட்டிக்குப்பின்னுயிர் வேறுபட்டான்கிறசீவனைன்றே சிருட்டியைக்கிச்சிவோகமென் பாவனைசேர்தரலுஞ் சிருட்டிக்குமுன்சிவமானான் நிருக்கச்சியேகம்பனை”.—

எனவும் வரும்.

(சக)

ஆனால் அந்தச்சிவத்தை எந்தப்பிரகாரம் அனுபவிக்கலாம்? என் னில், வனத்தின் வள்ளிமுதலின் நுனியைப்பற்றி அதன் மூலம்

பற்றுவாரைப்போல, வசனத்தைப்பற்றி-வாக்கு, வாக்கைப்பற்றி மனது, மனதைப்பற்றி-புத்தி, புத்தியைப்பற்றி-ஆங்காரம், ஆங்காரத்தைப்பற்றிச்-சித்தம், சித்தத்தைப்பற்றிச்-சீவன், சீவனைப்பற்றிச்-சிவம், இப்படி யனுபவிப்பாயாக. அனுபவிக்கிறவன் யார்?

“அவனருளாலே யவன்ருள்வணங்கி”—என்பதே

சித்தாந்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“வெள்ளநீர்சடையர்போலும் வீரழ்வுபுரர்க்கெனியர்போலும்

உள்ளுளையுருகின்றங் குவப்பவர்க்கன்பர்போலும்

கள்ளமேல்வினைகளெல்லாங் கரிசறுத்திடுவர்போலும்

மள்ளலார்பழனமேய வாலங்காட்டடிகளாரே”—

எனவும் வரும்.

(சஎ).

தேகவாசனை, லோகவாசனை, சாத்திரவாசனை இந்த மூன்றுக்கும் விபரம்; தேகவாசனை - பூப்பிரதக்கணமுதலிய செய்யவேண்டுமென விருப்பம்; லோகவாசனை - தன்னை யுலகமதிக்க நடித்துப் புகழைவிரும்பி யிகழைவிலக்கல்; சாத்திரவாசனை-அந்தசாத்திரங்களுமறிவோமென்றல்; தேகவாசனை யாவது-சருவஞ்சிவமயஞ் செகத்து என்கிற விவேகத்தால் நசிக்கும்; லோகவாசனை- அரிகரப்பிரமாதிகளையும் புகழ் இகழ்விடாநென்பது சித்தாந்தப்பட்டால் நசிக்கும்; சாத்திரவாசனை - ஆத்மக்கியானஞ் சற்குருகடாபஷத்தால் அன்றி விளங்காநென்பது, சித்தாந்தப்பட்டால் நசிக்கும்; சாத்திரவிருப்பம் எவனுக்குண்டோ. அவனுக்கு அனுபவங் கொசுக்காலத்தனையாளுலும் இல்லை என்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“உத்தமமீசாத்தியானம் மத்திமமாகமசாத்திரயோ

கோகணிட்டங்கீதநாதாயா வாத்தார்த்தம்பசுலட்சணம்”—

எனவும் வரும்.

(சஅ)

ஆத்மா - குருடன், குருடு - ஆணவம், கோல் - சரீரம், கோல் கொடுத்திழுப்பான்-ஆசாரியன், குரியன் - சிவம், படுகுழி - நரகம்,

மேடு - சுவர்க்கம், கோயிலுக்கிழுத்தால் - கொட்டிக்குப்போவே
 நென்பதே சீவபோதம், * (அரவானிருந்தறுக்குது - ஆளிருந்துலா
 வுது) என்னும் வசனத்தால், ஈசான் உண்டு; அவனால், செககால
 முண்டென்பதே சித்தாந்தம்; (எங்குஞ்சித்தம்பரம்-பொங்கிவழியுது)
 என்னும் வசனத்தால், அசமுதமாயினோர்க்கு அக்கணுமேபஞ்சபாசங்
 களும் விடுபடும். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“இருட்டறைமூல யிருந்தகுமரி

குருட்டுக்கிழவனைக் கூடல்குறித்துக்

குருட்டினைக்கீக்கி குணம்பலகாட்டி .

மருட்டியவனை மணம்புணர்ந்தானே” — எனவும் வரும். (சக)

சூரியனுக்குள்ளே-மேகம், மின்னல், இடி, இந்திரதனுசு, மழை
 முதலிய அஞ்சுத் தோன்றிறைபோலச் சருவசூரியசிவத்தில் ஆண
 வம், மாயை, கன்மம், மகாமாயை, திரோதாயி அஞ்சுமலமுத் தோன்
 றியவாறுகாண்க.. இருட்டிகாலத்திற் றேன்றிச் சங்காரகாலத்திற்
 சிவனிடத்தெப்படி இல்லாதேபோம்? கார்காலத்திற் சூரியனிடத்தி
 லே தோன்றிய-அஞ்சங் கோடையில் மறைந்துபோனது சூரிய
 னிடத்திலேயே மென்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்
 டோ? உண்டு, எப்படி?

“தோற்றுவதெல்லா நின்னிடத்தேதாற்றச்

தோற்றம்பிரிதிற் றேற்றச்சுடர்முனை” — ஏ-ம்,

“மன்னுமாலயேனெ வாணும்வையமும்

பின்னமுமபினமும் பெருகிச்சிவனும்

பன்னுமாணவமுதற் பாசடியாவையு

முன்னுமிச்சிவத்திடை யுதித்தொடுங்குமால்” —

எனவும் வரும்.

(௯)

தோற்றமுமொடுக்கமுஞ் சிவத்திலே கூடாதென்று சிவாகமஞ்
 சொல்லுமென்னில், ி ஆகமக்கரைகண்டால் முற்றுத் தெரியும்;

அஃதெங்கனம்? அக்னனம் பூர்வகாண்டத்திற் சொல்லும்; உத்தர காண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சிவத்திலே உற்பத்திலயஞ் சொல்லும்; மாயையிலே உற்பத்திலயமென்னில்,

“எழுபாரொழுதலிபங்கனெட்டுவெற்புடன்
குழும்வானகிரிதொடங்கிச் குழுமேழுலகமும்
வாழிமால்விசும்பினோடு பிரமவண்டம்யாணையு
முழியாஞ்ஞெளிருளே யுதித்துநின்றொடுங்குமே” —

என்றும், வசனம்நூல் கணக்கில்லை; சர்வபரிபூரணர், சர்வ காரணர், சர்வலோகநாயகர், சர்வசிவதயாபார், சர்வகாரியகாரணர், சர்வஞானகாரணர், சர்வதேவசிகாமணி என்று சிவத்துக்கு நாமம் வரக் கணக்கில்லை. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“திரைநுரைமுழியெல்லாந் திரைகடற்றோன்மறாபோ
லுநையுயிர்மாயையாக்கை யுனதிடைமுதிக்கக்கண்டேன்
பரைதிரவுருவமாகிப் பசுத்தொறுக்குடியிருந்த
திருமறுமார்பன்போற்றந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

வனவும் வரும்.

(இக)

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மயேசுவரன், உருத்தி ரன், விட்விஜ்ஜு, பிரமா, இந்த நவந்தருபேதமுஞ் சிவபேதமுஞ் சத்தி பேதமுமாம். சரீரபேதமெல்லாஞ் சத்தி; சிவபேதமெல்லாஞ் சிவம் என்று, திவ்வியாகமஞ் சொல்லும்; அதற்குமுன்னே வேதமுஞ்சொ ள்லும். இந்தவேதாசூகக் கண்கள்பெற்ற நாதாக்களும்.

“சத்தியாவதம்முடற்றயங்குவெனுட்சிவம்

பித்தர்காளிதற்குமேற்பிதற்றவாவதில்லையே” — என்று

சொல்லியிருக்கிறார்கள். எண்பத்தநான்கு தூறியர யோனி பேதத்தோறும் பிறத்திறக்கிறவன் இவன் சிவஞவானோ? சிவனுக்கு உற்பத்தி லயமில்லென்று சிவாகமஞ் சொல்லும்; ஆனால் சென்ன

மரண மாருக்கென்னில், மனதுக்கென்றே ஆகமசித்தாந்தம்; இது எவ்கேசொல்லியிருக்குதென்னில், சர்வக்கியானோத்தி தத்திலுஞ் சிந்தியாகமத்திலுங்காண்க. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“தேகமாதுமையாஸ்கூறு சீவனிஞ்சு கூறதானு
லாகமாய்ப்பிறத்திறப்ப தாரெனவறையலாமே
வாகனவிடபயூர்தி மனமெனவறிந்துகொண்டேன்
றேகவாலயத்தைநீங்காத் திருப்புவனத்துளானே”——

எனவும் வரும்.

(௫௨)

அனாதியிலே பாசம் பசுவை யெவ்வண்ணம்வந்து பற்றிக் கொண்டது?

“மால்கொடுத்தாலிவைத்தார் மாமறைக்காடனூரே”——

என்பதனால், அனாதியிலே ஈசரசங்கற்பத்தை யுன்பொய்ப் போதத்தால் அறியப்படாதே என்னில், ஒருபுரிகாரம் பசிகண்ட குழந்தைக்கு விகாரமுமுண்டானாற்போல அனாதியிலேமலம்வந்து பொருந்திற்றென்னில், ஆத்மா நிர்வயனோ அவையவனோ வென்னுஞ் சங்கைவரும். சந்திரனிடத்திலே யிருக்கிற களங்கத்தை முயலென்றும், மானென்றும், ஆலவிரட்சமென்றும், பூமிச்சூரையென்றும் பலவாய்ச்சொல்லுவதன்றிப் பிரத்தியட்சமே பிடிபடாமல் மயங்குமென்னில், அனாதியிலே விளைந்த விருத்தாந்தம், நீ சிவமாய் நின்றாற் றெரியுமன்றிச் சீவனாய் நின்றுபார்த்துமளவுத் தோன்றாதென்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“* அனாதியின்மலம்வந்தென்னை யடுத்ததுமதற்குமுன்ன மனாதிகளிலாதவாறு மலடிபான்மைத்தன்போலத்

* இஃது ஐ அடிச்செய்யுள்.

தனதின்சத்தியாலே தனுகரணங்கள்வந்து
பிளுதிநிற்பெற்றுப்பின்னர்ப் பிரித்ததும்பேசல்வேண்டி
செனாதிபன்வழிபட்டேத்துத் திருப்புவனத்துளானே
எனவும் வரும். (10)

சேவராசி, சீவசம்பந்தமானால் பின்னர்ப் பாசசம்பந்தப்படுமோ?
படாது. பரமமுத்தனனால் பிராரத்தம் அனுபவிக்கிறவன் சுகதுக்கப்
படானோ? பட்டிம் பட்டவனல்ல; கண்டிங் கண்டவனல்ல; கேட்டிங்
கேட்டவனல்ல; பார்த்தும் பார்த்தவனல்ல; உண்டும் உண்டவ
னல்ல; மோந்தும் மோந்தவனல்ல; என்று சர்வக்கியானோத்தரஞ்
சொல்லும். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கடலிலேகலந்தவாறு கதியிடைப்பின்வந்தாலும்
கடலினுட்டன்மைகுன்றக் கதையெனரினக்கண்டேசுரு
முடலிடைமிகுந்துமுண்டு முறங்கியுமுலாவின் னுந்
திடனுடைஞானியன்றோ திருப்புவனத்துளானே” —
எனவும் வரும் (11)

சிவமும்-சீவன் முத்தர்களும், பூவும்-வாசனையும், மணியும்-ஒணியும்,
நீரும்-தட்பமும், நெருப்புஞ்-சூடும்போலுமென்னில்; இவை
இரண்டுபடாதோ? இவைகளொன்றுக்குரிய வுண்மைகளென்பதே
சித்தார்த்தம். ஒன்றென்பதும் விலக்கேயென்னில்,

“இரண்டுபட்டவூரிற் குரங்குக்குடியிரா” — என்றும்,
“மதியுக்கதிருமொன்று பட்டதமாவாசிய புண்ணியதினம்” —
என்றும்,

“கண்டனுக்கண்டியுந் கலந்தொன்று பட்டார்” —
என்றுஞ் சொல்லுகின்ற இந்த வீசனங்களெல்லாம் விலக்கு;
ஆனால், அனுபவத்தில் ஒன்றென்ற அனுபவமும் விலக்காம். அனுப
வத்துக் கெல்லாம் ஒன்றென்பதே சருவமதஃமதம். இதுதர்க்கத்
துக்கடாது. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒன்றுபுலகளைத்து மானுந்தாமே
பூழிதோறுழி புயார்தார்தாமே”—எ-ம்,

“ஒன்று புலகளைத்து மானுயென் றப்பமுனி
மொன்று மொழியாற் புனன்றிருக்கப்-பொன்றத
முத்தியின மும்முதலு முண்டென் றரைத்தலெவன்
பித்தமுறஞ் சைவாகீ பேசு”——எ-ம்,

“ஒன்றிரண்டல்லவென்றாங் கொன்றினையொன்று நப்பற்றி
கண் றுதிதென்னுநிற்குஞ் ஞானிகளுன்னக்கோயி
கொண் றுநிற்கினியதென்றேவிடை விடாநிற்குந்ததெம்மான்
சென்றடையாதசெல்வத் திருப்புவியனத்தனானே”——

எனவும் வரும்.

(இரு)

பஞ்சபாசங்களும் பஞ்சஞானங்களாற்றனித்தனி நீங்கும்; பஞ்
சஞானமாவது சொற்சொருபம், பரசொருபம், புருடார்த்தசொரு
பம், உபாயசொருபம், வீரோதிசொருபம். சிவனுடையசாயகி சிவ
காமி என்றற்போல, ஆத்மாவுக்கு ஆத்மநாயகி யென்றுண்டானது.
அது சிவத்தோடு துலத்தபோதும் உண்டோ? என்னில், அப்போது
அவனே சிவனும், அவனே சிவனாகும். அது என்போலவென்னில்,
சந்திரனும், சந்திரிகையும், அமாவாசியிற் குளியினுடொன்றி அது
இதுவாய் நின்றல் போலாமென்றறி இத்தற்கு வசனம் உண்டோ?
உண்டு, எப்படி?

“பாசத்தாற்பாசத்தோடும் மதித்திடும்பவொர்நின்பாற்
காசற்றவிழியார்போலக் கலத்தயின்பிரீவதில்லை
யாசற்றரீபும்நானு மன்னியவின்மையாலே
தேசத்தாற்பாவலான திருப்புவியனத்துள்ளே”——எ-ம்,

“சுண்டி வகையாலிருக்கெட-வெப்பொருளும்விளங்கத்
தூண்டி யசோதிருயமினவ னுஞ் சொல்லவல்லவெல்லாம்”

எனவும் வரும்.

ஒருமணிதன், பாமசிவ சொருபமாவது அதிகசயமன்றியடாதே? ஆகமஞ் சொன்னால் உனக்கேன் சமுசயம்; ஆகமமே, சிவன்வேறு சிவன்வேறு ஆண்டவனடிமைக் கழிவுவாராதென்று சொல்லுமே. அதுவெல்லாம் பூர்வகாண்டம்; உத்தரகாண்டத்திற் சொல்லுகிறதைச் சொல்லுகிறேன் நான். ஒரு குளவியாற் கீடத்துக்குக் கீடத்துவம்போய்க் குளவிசிந்தனை முற்றமுற்றக் குளவியான தன்மையும், ஒரு பாடாணஞ் சிற்பனால் வேதகங்கப்படி செய்யத் தெய்வமான தன்மையும், ஒருவிழல் ஆறு அமாவாசிப் பிடிக்கப்பிடுக்கி நடவிலாமிச்சியான தன்மையும்போலச்,

“செவந்தீக்கையாலுஞ் சிவஞானத்தாலும் சிவமாவன்” — என்று,

சர்வக்கியானோத்தரம், தேவிகாலோத்தரம், வாதுளசகமமுதலியவை சித்தார்த்தப்படுத்தும்; ஆகையால், பூர்வகாண்டம் பொருளல்ல; பொருளென்னில்-உனக்கனுபவகாலஞ் சமீபமில்லையென்பது வரத்திரியும் இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கீட்படுகீடநல்ல கேழ்கிளர்குளவியாலே
யாட்படவதுதானான ததிசீயம்போலுமம்
நாட்படப்பிரிந்தகாயே னாதநிற்காட்செய்தத்தாற்
சேட்பிடீசீசிவமதானேன் றிருப்புலிவனத்துளானே” — ஏ-ம்,

“பச்சைமண்பொதுப்பிலே புழுப்பொதிந்தவேட்டுவ
னிச்சலும்நினைந்திட நினைந்தவண்ணமாயிடும்
பச்சைமண்ணிருந்திடப் பறந்துதும்பியாயிடும்
பிச்சர்காளறிந்திலீர் பிரானிருந்த கோலமே” — எனவும்

வரும்.

(இரு)

சேவன்முத்தான் உலகத்தோடு கூடியுங் கூடாமல் எப்படி யிருப்பார்? தாமரைமீதுந் தண்ணீருஞ். சேறும் பின்னைப்பூச்சியும், புளியும்பழமுந் தேரீரும்போலும் சித்பர். அதுவு மில்லையென்றுசொன்

ஐற் குற்றமோ? பிரார்த்தகன்மம் பொசித்தவரார்; தேகம் பொசிக்குமென்னில், மாயாவாதியாய்முடியும்; மனத்தான் பொசிக்குமென்னின், மனத்துக்கு வாயும் வயிறு முண்டோவென்னுஞ் சங்கைவரும். ஆஐற் சித்தாந்தமெப்படி? தேகத்தான் பொசித்தது. விருப்பு வெறுப்படைவது மனது அதெப்படி? அத்தாட்சி, ஒருகுடும்பி சமுசாரம் பண்ணுகையில் கலியாணம் வந்தாற் களிப்பும், கிரியாணம் வந்தாற் கிலேசமும் அடைவன். தனக்கவையின்றி யிருந்துஞ் சுகதுக்க மடைவதுபோலவும், ஒரு நகரந் தீப்பற்றிக்கொன்ன, ஒரு நகரம் பிரதிட்டைபண்ணி இரண்டுக்குஞ் சரிநோக்கமின்றிச் சுகதுக்க மடையும் அரசனைப் போலவுமாம். பின்சென்றறிக; இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“பங்கயப்பாசடையென்னப் பங்கமுறம்புழுவென்ன மங்குலகைத்துறந்தாலும் துறவாதமாண்பினாய்ச் சிங்கமெனமேனோக்கிக் கீழ்நோக்காத்திறத்தினரோ லங்கமுறுஞ்சுகதுக்க மறிவடையா மனமடையும்”—எ-ம்,

“பங்கயப்பாசடைநீரிடை நிற்பினும்பற்றையுஞ்சங்கையெரியிற்கடினுந் தவளநீறங்குறையாத் துங்கமணிப்பாம்பிருட்குரை தன்னினுமல்லையுரு விங்கிவைபோனின் னடியாரொழிற்கச்சியேகம்படுவே”—

எனவும் வரும்.

(௫௮)

இத்தச்சிவஞானத்தைப்பெற்ற மகாயோகிகளுக்குக் காயம்-அகாயம், காணஞ்-சிவகாணம், சிந்தை-நிர்ச்சிந்தை, ஏது-நிரேது, பாவினை-சோகம் பாவனை, பூசை-சமதரிசனம், அறுட்டானஞ்-சிவோகம், சந்தியாவந்தனம்-மகாவாக்கியம், வந்தனை ஐழிபாடி-தந்தொரிசனம், சமாதி-சிவதொரிசனம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“வடிவிலாவடிவின்னின்று மனமிலாத்தொழில்குயிற்றி யடிமுடியில்லாஞான வாரமுதுண்டுநிப்போர் :

படுகுழியினைப்பெண்டிர் பாழ்நரியினையமைத்தர்
 செடியுடையாக்கைவேண்டார் திருப்புவிலனத்துளானே?—
 எனவும் வரும். (௧௯)

சிவஞானிகள் பஞ்சாக்கரத்தின் முத்தியானந்தம் பெற்றிருப்ப
 தெப்படி. என்னில், நகாரமாகிய மாயையை நாமல்லவென்று நழு
 வாமனமுலி, மகாரமாகிய வாணவமறைப்பு நீக்கி, யகாரமாகிய வா
 த்ம் தரிசனம்பண்ணி, வகாரமாகிய நாயைக்கண்டு, சிகாரமாகிய
 பிதாவைத் தாயாற் கண்டுகாணாமற் சுவானுபவத்தி லழுத்திற்பர்
 கள். அழுத்தல் வேற்றுமையைக் காட்டாதோ? வென்னில், அழுத்த
 வென்றது ஒப்பினை இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நகாரத்தின்மயிலுஞான வாளினுறுக்கிப்பின்னர்
 மகாரத்தின்மறைப்பைநாமே மணியெனமதியால்வாட்டி
 வகாரத்தின்வழியேசென்று மாலயனறியாதெங்குஞ்
 சிகாரத்தைக்கண்டேரின்றோ திருப்புவிலனத்துளானே?—

எ-ம்,

“மந்திரமாவதுமஞ்செழுத்தே யந்தமந்திரத்தி
 னைந்துபொருளாய்க்காட்டி யிரண்டின்வழியடைத்து
 முந்துவிரீண்டின்வழியைத் திறந்துயர்முத்திதத்தான்
 கந்தன்கணபதிக்கப்பன் கலிக்கச்சியேசும்பனே?—

எனவும் வரும்.

(௨௦)

தற்போக்கே சிவமாய்த் தானில்லாமையே அதற்கடையாளமா
 ய்க்கண்டமகத்துக்கள், திருநடனதரிசனங்கண்டிருக்கும் வண்ணஞ்
 சொல்லில், ஆனந்தமூர்த்தி நடனத்திக் காடாங்கம் ஆத்மாவாக,
 ஆத்மா அபேட்சை உபேட்சையென்னு மிரண்டு கண்ணையுமுடி
 சிர்வாணபத்ததை நினையாமல் நினைப்பதே நூடனதரிசனம். இதற்கு
 வசன முண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“நோயிலாவாக்கைபெற்று நுண்ணறிவுடையாராகித்
தாயினுமினியரினின் சமாதியிற்காணமாட்டார்
மாயையால்வருக்கப்பட்ட வடிவிடைநின்றனக்காணச்
சேயராயரற்றுகின்றார் திருப்புவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (கக).

சிவஞானியைப் பிராரத்தம் வாதிக்குமோ? வாதியாதோ? வெகு
முகத்தில் வாதிக்கும்; அகமுகத்தில் வாதியாது. அகமுகமானால்வெ
குமுகம்வருமோ? அதுதான் பிராரத்தவாசனை இந்த வாசனை கிரு
ஷ்ணர், சீராமர், சுகர், வாமதேவர், நந்தி, பிருங்கி, வதிட்டர், வான்
மீகி இவர்களிடத்திலுங்காண்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு.
எப்படி?

“அமைத்தபடியெல்லா மனுபலிப்பதன்றியே
புனைக்குரியோனானு மொழிக்கமுடியாவே” — எ-ம்,

“ஆழியானு மயனுமறிகிலா
வேழைபங்கனை யன்றியிருநிலத்
தாழைவென்றவ ருண்டுகொலோசொலாய்
மாழைபோன்று மலர்ந்துளாழிலே” — எ-ம்,

“தனுவொடுகலவாராயின் சார்தராவின்னையிண்டு
தனுவொடுகலத்தலாலே சார்தரும்வினையிண்டு
மனமொழிகாயமுன்று மவுனமுத்திரையினிற்பச்
சினமயலகன்றோர்போற்றுந் திருப்புவனத்துளானே” —

எனவும் வரும். (கஉ)

சிவயோகிகள் சிவாலயதரிசனம், குருதரிசனம், சங்கமதரிச
னம், செய்வாரோ? சிவனே ஆலயமாகவும், சிவமே குருவாகவும், அறி
வே சீடனாகவும் தரிசிப்பர்; தன்னைச் சிவாகாரமாகவதே சங்கமமாக
வுந் தரிசிப்பர்; சிவாலயமாகவுந் தரிசிப்பர்; இப்படி மூலகைப் படு
மோ? என்னில், உபசாஹமன்றிச் சுபாவத்தில் ஒன்றேயாம். இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“குறியறிவாகுங்கோயில் குறிப்பருமாவியாகு
மறிவுசங்கமமேயெல்லா மறிவெனக்கண்டுகொண்டேன்
றறியெனவுடலுக்கண்ணுஞ் சமாதியிலிருக்குங்காலைச்
செறிபவமினியெற்குண்டோ திருப்புவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(சுரு.)

செவயோகிகள் செவதரிசனம் பண்ணுவாரோ? பண்ணின் மன
வாக்குக்காயம் அசையாதோ? அசைந்து மசையாத நிலையிலிருப்பர்.
போகம்-போக்கியம், சாமி-சாமியம், சாக்கி-சாக்கியம், இரண்டு
வகுப்புகளில் சித்தியானந்த துரியத்தில் தேகபரியந்தம் வரவும்
போக்கு மிருக்கும்; ஆகையால், வழிபடுவோரைக் குறித்துச், சினகர
மே தேக்கமென்றும், செவமே தாமென்றும் நினைப்புள்ளமட்டும் நினை
ப்பர். பஞ்சபாசங்களுக்குஞ் சாட்சி நாயகர் தாமாநபடியால், அந்த
அனந்தானந்தத்தை என்னென்று சொல்லுகேன். கடைசாரிஞ் சீவா
த்மாவே பரமாத்மா; பரமாத்மாவே செவமானுற் சைவசித்தாந்தம்
ஒப்புக்கொள்ளுமோ? பூர்வகாண்டத்திற்குத் தள்ளுபடி; உத்தரகா
ண்டத்திற்குச் சம்மதம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்
படி?

“வானகமண்ணகம் வளைந்துதிரியிலு
ஞாணிகள்வாய்மொழி நாம் பலகேட்பினுந்
தானேசிவமலாற் றனிச்சிவம்வேறிலை
மோனநிலையினுக் கையமுழுட்டுமே” —எ-ம்,

“சைவசித்தாந்தமெல்லார் தானவனாகிறிற்றல்
மையறுவேதரித்த மந்தநானேயென்ன
லுய்வகைக்கிரண்டுமொன்றென் றேதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற்குரவனீயே திருப்புவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(சுரு.)

இந்த அறுபத்துநாலு சங்கையும், அறுபத்துநாலு கலக்கியான

மும் இதற்கு யோக்கியம்; நிருவாணதிட்சைபெற்ற சத்துக்கள் இத
அற்பஞ்ச பாசத்தினின்றும் விடுபடுவர்.

சிவயோகிவாக்கு நான்மரைவேதம்.

அறுபத்துநாலுசங்கை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பதினைந்தாவது.

தசவழக்குச்சிந்தனை.

சிந்தனையென்பது, ஆகமவாக்கியங்களா யுள்ளவை அஃதெத்
தனை? எகசிந்தனை, துவிதசிந்தனை என்றிருவிதம். அதில், துவிதசிந்
தனை பொழிப்பான்பொருட்டு எகசிந்தனை வந்தனவூம். இதற்குச்
சாமியம்;

“சிந்தனையைத்தந்தென்னைச் சிவமாக்கியாண்டாரினை
சிந்திக்கச்சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தைவிளங்க
வந்திடுமவ்வொளிபோல மருவியானுனத்தே
வாவரவந்திடுவன் பின்மலமானதறுமே”

பிரதமந் திருமேனிகொண்டவழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியில்லை; எங்ஙனம்? என்னில், ஆகாசமே
பிரம்மத்துக்குச் சரீரமென்று வேதஞ்சொல்லும். * அஃதன்றியும்.

அனாதி தொடுத்து இற்றை வரையுள் சிவனுருவமாய் வரக்கண்டோ மில்லை ஆனால் அட்டமூர்த்தி, அண்ணாமலை பெண்பதம், மந்திர சொருபியென்பதம் பொய்யோ, என்னில், ஆஃதெல்லாம் தியான மாத்நிர மன்றிப் பயன்படாதேயென்னில். உன்னைப்போலக் கண்டிதப்பட்டு மலசரீரியாய்க் காமாதிருற்றங்கனோடுங் கூடிநின்றால், அப்போதிவன் தான் சிவனென்றறிவை; இந்த அறிவையாரோ உனக்குப் போதித்தவர்! அவரே குருட்டுக்குரு, கீயே குருட்டுச்சீடன் பேதாய்! இந்த ஏழைமதியாலேயன்றே பிறந்திறந்தாய்; ஆகையாற் சிவனுக்குத் திருமேனி யுண்டென்பதே சித்தார்த்தம். சாமியம்;

“அருளேதிருமேனி யான்மாத்தீருமேனி
குருவேதிருமேனிக் கொன்” —

“அறிவுக்கறிவா யறிவிப்பான்சில்லோர்க்
கறிவுருவுகொண் டருளுவான்
எங்குமிலையென்பா ரிதயந்தொறுமறிவா
யெங்குமிருப்பா னெம்மிறை” —

(நாதலிந்துகளாதீத நமோநம; வேதமந்திரசொருபாய நமோ நம;) என்னுந் திருவாக்குகளா லறியக்கடவாய்;

துவிதிபை யுயிர்வழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியுண்டாகில், இந்தச் சிவனையன்றி ஆத் மாக்களில்லை; எவ்வனம்? என்னில், சருவதேகங்கடோறுமாய் நின்று உண்ணல் உடுத்தல் முதலிய காரியங்களைச் சிவனே செய்வன் அன்றியும் சுருதி “சரீரபின்னம், பரமாத்மனேகம்” என்று சொன்னமையால் ஆத்மா நாத்நி; ஆனால், உன்பெயர் மாயாவாதியோ! அனீச்சரவாதியோ! இருபெயரும் உணக்கே தரும்; இந்தக்கொச்சை மதியாலே யன்றே,

“மாய்வாதமென்னுஞ் சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தார்த்து” —
மென்று,

மாணிக்கவாசகரால் துற்றப்பட்டாய், அதிகேடனே! உயிரு
ண்டு நரகசொர்க்கஞ் சிவனுக்கோ? சிவனுக்கோ? சிவனுக்கே ஆனந்
சிவனென்கே? நீதான், என்னுக்கெனக்குண்டோ வில்லையோ? என்
னில், உண்டில்லையென்பதே நாக்கென் றறிந்தாற்போலச் சீவனை
யறிவாய் மூடனைச் சீவாத்மாவென்றும், விவேகியைப் பரமாத்மா
வென்றும், சொல்லுக்கையாலும் சீவனுண்டு. கருவியோடுங் கூடின
தே உயிர்க்குப்பிறப்பு; கருவியைப் பிரித்ததே உயிர்க்கிறப்பென்றறி
சொசிலே மயிருண்டானதுபோல, நாயன்மார் உள்ளத்திலே உயிரு
ண்டென்று மதிக்கப் பட்டது. உள்ளங்கையிலே மயிர் கொத்துக்
கொத்தாய் மூளைத்தெழுந்த கதைபோல, உன்னதிலிலே உயிரில்லை
யென்று மதிக்கப் பட்டது உன்கண்ணறி உடைமைக்கேற்கக் கழு
றினே கோட்டான் குரியனில்லை மென்றால் ஆர்தாடுப்புக்கொள்
வார்; இத்தற்குச் சாபியம்,

உளமெனையிலைபெணி னெப்புலவோமற்றதுபோ

லேமவுயிரின்றென்பாரில் உவனுவளுதுவெனுமுரைமு

தோன்றிகின்றழி முத்தொழிலுளவதனாற் [ச்சுட்டாய்த்

சிவனுண்டவனாற் சீவனுமுண்டங்

கறிவினமறைக்கு மலிச்சையுமுளவே

உடலிழந்தமுதிரோ உயிரிழந்தமுதிரோ

[ங்கண்ண

உடலிழந்தமுதிராகில் லுடறினையன்றுங்கண்ண உடுத்து

ருயிரிழந்தமுதிராகி லுயிர்தனையன்றுங்கண்ணீ நின்றங்

காணீர்” — ஏ-ம்,

“இல்லையுயிரென்றரைக்கு முரைக்குளிருக்குமுயிர்

தொல்லையுயிரிலையென்பவனே யுயிர்தோன்றிடலு

நல்லமலர்மணம்போலுயிர் ஞாதனுநண்ணுமென்றான்

கல்லிழற்புறப்பட்ட கையுடையான் கச்சியேகம்பனே” —

(உளதிலதென்றலியியத்திரதனுவினான்மா) என்னுந் திருவா
க்கால் அறியக்கடவாய்.

திரிதியை யாணவவழக்கு.

ஆத்மாவுண்டு; ஆத்மாவைப் பஞ்சபாசத்தி லாணவமறைக்கு மென்பது கூடாது. ஏன் கூடாது? ஆத்மா சுவயஞ்சோதி, அசீரி, அனுமி, அவிகாரி, நிரவயன், அநந்தாந்தன்; ஆகையாலாணவமறை யாது. உன் பெயர் அஃம்பிரமலாதியென்றுயர்த்தோர் சொல்லுவார்; கெடுவாய்? பிரமன், நான் பிரமமென்று பட்டபாடும், புருடோத்த மன், நான் பிரமமென்று பட்டபாடும், புராணங்களிற் கேட்டறிந்தா யில்லையா! ஆகையால், உன்கருமமே கட்டலோக்கல்லாயிற்று. பே தாய்! இந்த மதியைக்கொண்ட டெங்கன் பிழைத்தாய்! இத்தனைகோ ரணிக் கிடங்கொடுத்ததே அஞ்ஞானம்! குழந்தையைப் பராக்குச் செய்வதுபோல, நாடோறு முன்னை விடயப்பராக்குச் செய்வதா ணவம்; அன்றியும், (உன்னாணவத்துக்கசிவந்ததில்லையோ) வென் னும் வையச் சொல்லானு மறியக்கடவாய்; இதற்குச் சாமியம்,

“அன்னியத்தைக்காட்டிய நன்னியத்தைத்தான்
மறைக்குமென்னே மலத்தினியல்”—

அன்னியமானவற்றையுணர்த்தி யன்னியமாய் நிறைந்த வறி வறியாமையானும் மலமில்ல மாயை மறைக்குமென்னில்,

“மலகுணமறைத்தல் மாயைவிளக்க
லோபுக்குகாடுங்கிய வரலின்வாலுள்
தலயிலெயன்னல் சவலைச்சொல்லே”—

ஆனால், இந்த மலம் அனாதியோ? ஆதியோ? அனாதியென்னில் நீங்காது. ஆதியென்னின் நீங்கிப் பின்னுமாவரிக்கும், பாலுக்கு வெ ண்மைபும், கரிக்குக் கறப்பும் இயற்கை சுக்கிலம்பரத்துக்கு அழுக் கேறல்செய்கை; ஆனால், இந்த இருதலைக்கொள்ளிக் கிடைப்பட்ட யான் போம்வழி, பன்னிரண்டுவருடங் குருக்கிடை.

சதுர்த்தி மாயைவழக்கு.

மாயையேயில்லை; எவ்வாற்றானில்லை? சூலம் பிரமமயமென்று சுருதिसொல்லும்; அதனற்புங் காணப்படுவன, கேட்கப்படுவன,

உண்பன, உடுப்பன, கலியாண, சிரியாண முதலிய வெவ்வுலாம்பிரமமென்று என்னனுபவத்துக்கே யொக்கும்போலும்; ஆயின்முன்னே ஒரு சர்வசேவதயாபாக்கொக்கு நாமமாத்திராஞ் சிறப்ப, ஏரி, குளம், மடிக் கங்குட்டையிலுள்ள மீனெல்லாந் ஹயத்த கதையைவிளக்க, நீயும் அவிகாரவாதிப் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு, கிருட்டிணவிலாச புத்தகத் தைக் கைப்பிடித்து, மேலுஞ் சர்வர்த்மாக்களும் போம்வழி னார்த் தனை மாயையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிறதும் வணிகதையரு பத்தத்திலே சிங்ஷவைப் படுவதும் உனக்கே தெரியும். மத்திமப் பேதாய்! தற்போதச் சிவன் மற்ற நாதாக்கள் அனுபவநிலையை யறி யாது பிதற்றுகின்றனை உன் கருமமே கட்டளைக் கல்லாயிற்று. சா மியம்,

“ஒருமலவழக்கு யிருவினைத்தொடரு
மும்மலச்செருக்கு நால்விதவாக்கு
மைவகைப்புலனு மறுவகைக்குற்றமு
மற்றாலன்றி யறிவாகாயே”—எ-ம்,

“மாயையேயுடலமாகும் யாவையுமாயையாமே”—எ-ம்,

“ஆகையாலிந்தமாயை யறிவினைமுழுதுமடித்
தேகமேயாண்மாவென்றுஞ் சேயிழைமடவார்த்தங்கள்
போகமேமோக்கமென்றும் புத்தியைத்திரிபுபண்ணுஞ்
சோகம்பாவனையாலித்தைத் தொலைப்பார்கள் சேவனமுத்தர்”

என்னுந் திருவாக்காலு மாயையுண்டென்றறி இத்த மாயை
அறிவை மறைக்குமன்றி விளக்காதென்னிங்

“ஆணவத்தி லேகிடந்த வாருயிர்க்குக் காய்மெனுங்
கோணவினக் களித்த தோமானே யாணவமு
மாக்கையும்வர் தென்னினித மல்லற் படுத்தாமற்
சாக்கிரா தீதத்தைத் தா”—

என்னுந் திருவாக்காற்றெளி ஆகிவிந்த மாயையெங்கே பிறந்

தது? என்னில், மனதிலே பிறந்தது. அந்த மனதெங்கே பிறந்தது? என்னில், வியாழவட்டங் குருக்கிடை.

பஞ்சமி கன்மவழக்கு.

கன்மமே கர்த்தா; கர்த்தாவொருவன், வேறென்பதில்லை. பிறக்கப் பண்ணுவதுகன்மமே, பாலயௌவன விருத்தம்நோய் சாக் காடு முதலியன பண்ணுவதுகன்மமே இந்தக் கன்மம் துலையொத்தகாலத்தில் கன்மமே முத்தியைக்கொடுக்கும். இந்த கன்மறுட்டப் தெரியாதவர் கர்த்தா கன்மக்கயிற்றாலே யாட்டுவிப்பாரென்பர்; ஆயின் உன்பெயர் கர்மவாதியென்றும், காலவாதி சகோதரனென்றும், கேட்டிருப்போம் பேதாய்! இந்த ஏழைமதியைக் கொண்டல்லோ அனேக காலம்பிறப்பை வளர்த்தாய்! தெரிந்துத் தெரியாதவன், கற்றறிமோழையே, கக்கையை யடுத்துக் கழியிடைமூழ்குங் குணத்தவன்,

“அறம்பாவமென்னு மருக்கயிற்றற்கட்டி”—

என்னுஞ் சுருதிதெரிந்துத் தெரியாளுதி விளக்கைப்பிடித்துக் கிணற்றிடை வீழ்பவனீயே, உனக்கொப்பு வாரிபுடைகுழ்த்த வைய கத்து ளில்லை. கெடுவாய்? பூர்வசென்மத்திற்செய்த விருப்பும் வெறுப்பும் சடமாகையாலும், அதை புனக்கு ருசிக்கப் பண்ணிப் பொசிப்பிக்கிறவனே! கர்த்தா எனக்குக் கன்மமில்லையோ கர்த்தாவில்லையோ வென்னும் வழக்கச் சொல்லாற்றெளி ஆளுலத்தக் கன்மஞ் சாகாரமோ? நிராகாரமோ? என்னின், சாமியம்,

“அருவாயவல்லீனோ யடையாவண்ண

மாவடுதண்டுறை புறையுமமரரேறே”—

என்னுஞ் திருவாக்காற்றெளி கன்மத்துக்குச் சடமுஞ் செயலு முண்டோ? என்னில், சாமியம்,

“கன்மம்வியாபிகடம்போற் சடமன்று,

சென்மிக்கிப்பண்ணுஞ் செயல்”—

ஆளுலிந்த கன்மம் நாசமடையுமோ? நித்தியமடையுமோ? என்னில், சாமியம்,

“மாயப்பிறப்பறுத் தாண்டானென்வல்வினையின்
வாயிற்பொடியட்டிப் பூவல்லிகொய்யாமோ”—எம்,

“ஊழா ஊடம்புண் டிடம்பாலிங் கூழுண்டு
தாழும் வினையாற் சகமுண்டு-காழ்கொண்ட
வித்துமர மும்போல வீழா தொருக்காலு
முத்தியிலே வீய முளை”—எம்,

“சஞ்சித்திருநோக்காற்போம்பிராரத்தந்தனுவோடேகும்
விஞ்சுமாகாமியங்கள் விளங்கனுபவத்தால்வீயுந்
செஞ்சயான்செய்ததெல்லாந் சிவன்செய்ததென்றுதேறின்
மஞ்சனேவினைத்திறங்கள் வந்துணைச்சந்தியாவே”—எம்,

“முன்னைவருவினையெல்லாந் சின்முத்திரை கொண்டெரித்
தேன், பின்னையருவினையெல்லா மருளிற்பிரித்து விட்டேன், நின்
னும் வினையினையெல்லாந் சிவார்ப்பணஞ்செய்தொழித்தே, னின்ன
மெனக்குப் பிறப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே”

இக்கருத்தா ஞ்சமடையு மென்பதே சித்தார்த்தம் ஆயின், இந்தக்
கன்மம் ஆகியோ? அனுகியோ? என்னில், குருக்கிடை கன்மத்துக்
குப் பிறப்பிறப்பெங்கே? என்னின், உன்னனுபவத்தீந் நெரியு
மன்றி, சிருவசனம் வசனத்துக் கெட்டாதென்றறி கன்மம் நினைத்
தாலுந் திண்டினாலுக் தொழிலுரையாலும் வரும்,

“உன்னலொருகால் பின்னுரைத்தலிருகால்தனைத்
துன்னன் முக்காலொன்றே தொழில்”—

திரிகரண மசையாதுகிற்பின் கன்மம் பற்றாசென்பதே சித்தாந்
தம். சாமியம்,

“விருப்புவெறுப்பற்று வேதமொழிப்படி மெய்யுணர்ந்து
மரிப்பைச்சனிப்பையு மற்றொளியாகியமாதவர்ப்பாற்

சுருப்புச்சிலையனுங் காலனும்வந்தென்செய்க்கடவர்
 நெருப்பைப்புழுப்பற்றுக்கொல்லோ நெடுக்கச்சியேகம்பனே”-
 எனவும் வரும்.

ஷஷ்டி யநாதிவழக்கு.

சொல்லிப்போந்த மும்மலிங்களும், ஆன்மாவை யநாதியிலே பற்றிச் செப்புங் காளிதமும், உவருஞ் சமுத்திரமும், மணியு மாச ணமும், உயியுந் தண்டலமும், காசமும் விழியும்போலப் பசுபையு மறைத்துப் பதியையு மறைக்கும். கண்ணைத்தா னிருண்மறைத்தது கதிரையு மறைக்குமோ? என்னில், இவனுக்குப் பதிமுகர் தெரியா வண்ண மறைப்பது பாசமானமையால் மறைக்கும்; ஆன்மா, அனாதி சுருபி, கிராகாரன், சிவசம்பந்தனாலை எப்படி மலம் மாயை கன் மம் வந்து கிராணமானது? என்னில், முயற்கொம்பும், ஆகாசத்தாம ரைப்பூவும், வந்திபுத்திரனும், கானற்சலமும், தானுபுருடனும்போல மலம், மாயை, மாமாயை, கன்மம், திரோதாயி யென்று வேகஞ் சொன்னால், உனக்கேன் அனாதி சங்கைவரும்; ஒருத்தியைப் பேய் பிடித்ததென்று ஐதீகமாகச் சொல்லவே, அவன்பேயான பிற்பாடு பூசாரி ஆட்டி, அடித்து, அயோக்கியை யோக்கியையாக்கித் தெய்வ த்தைச் சிரசின் மேல்வைத்துப் பேய்போனதென்னவே, என்பேரி லே தெய்வபிரீக்கிறதென்பதுபோலச் சீவான்மசம்பந்தம் போக்கிச் சிவத்துவம் வருவித்தபின், சீவத்துவம் வந்தவழியும் பேய்வந்தவழி யும் விசாரிப்பது அவம். குழந்தையைபுறங்கென்று பிட்டத்தைத் தட்டத்தட்ட புறங்காணு சிரசைக்கிளப்பினாற்று யென்செய்வான். அதுபோலச் சீவன் சிவத்திலே புறங்கினால், அனாதிவழக்குத் தெரியு மென் றுசாரியன் சொல்லச்சொல்லு இரட்டித்துப் போதற் தலை யைக்கிளப்பும். இதற்குச் சாரியம்,

“முன்புநண்டேனில்லை பாசம்பசுபதிமும்முதலும்
 பின்புநண்டேனில்லை யென்னகண்மாயம்”-எ-ம்,

“இல்லையெனுமாயயி லிட்டெனே”

பொல்லேனறியாமை பொறுத்திலையே”—எ-ம்,

“மையாடுகண்ணியு. மைந்தருஞ்சுற்றமும்வாழ்வுஞ்செந்தி
லையானின்மாயையுரு வெளித்தோற்றம்போலானதெல்லா
மெய்யாயிருந்தது நாட்செல்லநாட்செல்லவெற்றவெறும்
பொய்யாய்ப்பழக்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப்போய்விட்ட

தே”—எனவும்வரும்,

ஆனால், மித்தையென்றால் ஆகமசித்தாந்தம் என்னமாய் முடி
பும்? மலசத்தியிறந்தும், மலம் அப்பிரகாசமா யிருக்குமென்றதுஞ்
சரியோ? என்தகப்பன் செத்துத் தெய்வமா யிருக்கிருனென்றும்,
வீமனெறிந்த யானே ஆகாயத்திலேதொற்றி ஒன்றென்றாய்விழுமின்
றைக்குமென்றும், இந்த மாத்திலே பேயிருத்தது இப்போது சிறிது
காலமா யிறந்திருக்கிறதென்றும், கலியுக அந்தியத்திலே கற்கோழி
கூவுமென்றும், பொய்வழக்குப் பலவிதம். இதுபோலாமென் றறி
வாய். இருள் போனபிறகு இருட்டுண்டென்னில், சொல்லளவன்
றிப் பொருளில்லை. உண்டே? என்னில், உனக்குண் டெனக்கில்லை
என்பதேசித்தாந்தம். பெத்தான்மாவுக்குண்டு,முத்தான்மாவுக்கில்லை.
வாபுபுத்தத்துக்கு வடிவுண்டு, ஆகாசத்துக் கதுவுயில்லை; சாயியம்,

“அசைவற்றால் வாபுவாகாசம்பின்னு

மசைவுற்றால் முன்வாபுவாம்”—எ-ம்,

“ஆசைபுற்றால் இவ் வாகாசமா மந்த

வாசையற் றுனீயேயான்”—எனவும்வரும்,

ஆனால், முத்தானபின் மலசம்பந்தமுண்டோ? உதித்தபிறகு
இருட்டுண்டோ? இல்லை. ஐதியாததற்குமுன் இருட்டுண்டோ?
உண்டு. இல்லையென்பது நீ அனுபவியேயானால் அசமுசமாய்ப் பாசு
த்தறிதி. திருகோக்கம் பட்டபிற்பாடு; பஞ்சபாசங்களு மில்லை
யென்று, வேதாகமப்படி பிரத்தியேகாண்மா சிவோகம் என்றறிவதே

சைவசித்தாந்தம். (பாசமென்னைவிடுவான் காலமெந்நாளோ) என்
னல், சமுசயாத்மாவா மென்றறி. இதற்குச் சாயியம்,

“சிவன்வேறுவேன்வேறென் றிரண்டாய்க்காணு

மவன்சென்னமரணத்தை யடைவனாதலினு

லத்துவிதபகவணையை முத்தனாதரிப்பன்”—எ-ம்,

“ஆன்மாவேபரமசிவமென வுண்மையாக

வறிசின்ருனவனெந்த வவத்தையிடையினுமிவ்

வான்மாவேபரமுத்தி யெளிதடையுமிந்த

வான்மலாபத்தைமீர்த்த லாபம்வேறில்லை”—எ-ம்,

சிவன்சிவலிங்கமர்கத் தெளிந்தவர்தம்

பாவநசிக்கும் பரிந்து”—எ-ம்,

“அறிவென் றுனையறிந்தா லானந்த போதச்

செறிவும்பொய் யாணவத்திற் சேர்வும்-பிறிவும்பொய்

யானாவித வகிதத் தாட்டுங் கருவிகளிற்

போனாலும் பொய்ப்பொய்ப்பொய் பொய்”—எ-ம்,

“அறிந்தவிடத்திலலை யறியாமைதன்னைப்

பிறிந்தபினும் பேசல்பிழையன்றோ”—எ-ம்,

சுத்தபடிசூசங்காசமாய்ப் பஞ்சபாசங்களு நமகிடத் தில்லை
யென்று பாவிக்கப்படுவதே சித்தாந்தம்.

சுத்தமி சமயவழக்கு.

சைவம், பாசுபதமீ, காளாமுகம், வாமம், பைரவம், மகாலிா
தம், உலகாபுதம், புத்தம், சமணம், வைணவம், மாயாவாதம், அனீச்
சுவாதம் ஆகப் பன்னிரண்டுமதம். இந்தப் பன்னிரண்டுங் கடந்
தவனே சிவன்முத்தன்; சமயசாத்திரம், சமயஅனுட்டிப்பு, சமயதே
வதை இவைகளுெல்லாம் மனம்பழுக்கக் கட்டிய வுபாயகுத்திரம்;
காமார் நமக்குப் பதியாரெனவரும் ஞானங்களை சமயாதிதஞ்ஞானம்.

இந்த ஞானத்தால் சுகர், வாமதேவர், வதிட்டாதி, கபிலீரூய இருடிகளும், சம்பந்தர்முதல் மாணிக்கவாசகரீரூய மகத்துக்களும், முத்தியடைந்தார்கள். ஆதலால்,

“தன்னையறியுறியே யறிவ ற்றிய்
பின்னையறிவது பேயறிவாமே”—என்னும்,
திருமுலர் வாக்கியமே வாக்கியம்.

“உவலைச்சமயங்க னொழ்வாதசாத்திரமாக
கவலைக் கடல்”—என்றதுஞ் சரியொக்கும்,

“அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
னொன்றொன்றே டொல்வா துரைத்தாலு மென்று
மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு
மருதனையே நோக்கி வரும்”—எ-ம்,

“பன்னிருசமயத்தோரும்பணிந்திடாப்பராபரத்தை”—எ-ம்,

“நன்றென்றுத் தீதென்று நானென்றுத் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே-நின்றிலை
தானேதான் தத்துவத்திர் சம்பறுத்துங் காக்கைக்குப்
போளுற்போற் றேறும் பொருள்”—என்றது,

கருணைக்கையானம்மைத் தூக்கினமையா னல்லனென்றுந், தூக்
காமையாற் றியனென்றும், நானே பரப்பிரமமென்றும், வத்துவன்றி
யாத்மா வில்லையென்றும், மனவாக்குக் காயத்துக் கெட்டாமையா
வில்லையென்றும், ஈச்சரனின்றே விரவுபக லுள்வோவென்னு மை
தீகத்தாலாமையென்றுங் கூறும் பற்பல சைம்பிகன் கோரணிக்கூத்
தாலுமாராதே. சுபாவமா யித்தனைக்கு மிடங்கொடுத்த வறிவேலின்ற
திலை; யதுவே தான் இத்தவறிவாய் நின்று சமயப்பேய்களை நோக்கா
மனோக்கித் தத்துவவிசாரணை பண்ணுந் தத்துவத்திர் சம்பையறுத்
தொருவன்சட்ட நாணின்று நெடியமரத்தால் கட்டுவோமோ, நீர்ங்
வாம்பால் கட்டுவோமோ, அன்றி விலாங்குமீனாற் கட்டுவோமோ.

நீண்டகற்றாணற் கட்டுவோமோ, வென்றவி திகைக்குக்காலே,
யாத்தனாவை னனைத்தையுக் கட்டுவதச் சம்பேயென்னவுந் தேறாது,
மெய்தாரம்போர்ஞாற்ப் போர்ந்நனவார்; தன்னைத் துறந்துபொருள்
காணவேண்டி நீர் போந்தபோக்கென் றத்செய்த்தனவா மென்ற
வாறு. இதற்குச் சாயியம்,

“தானேசிவமல்லாற் றனிச்சிவம்வேறில்லை” —எ-ம்,

(அஞ்செழுத்தும்பாவனையு மவனைப்போன்றன) என்னும், வை
ய்ச்சொல்,

“சிவச்சிவோசிவோசிவாசற் சிவோகேவலசிவா” —எ-ம்,

“அறிவு திரிவிதத்துக் கப்பா லறியு
மறிவே சிவமதுவே நீயா-மறிவொன்றிக்
கண்டாருங் காணுந் கதியை உமழபாடிப்
பண்டாரங் காணும் படி” —என்பது,

மழபாடிப் பண்டாரமே? யிதேசமயாதீதப் பரமாகியமுத்தி
காணக்கடவாய். ஆன்மதத்துவ வறிலும் வித்தியூதத்துவ வறிலுஞ்
சிவதத்துவ வறிலுமாய மூவகைத் தத்துவசாலத்துக் கப்பாலறியப்
பட்ட சுபாவவழியே சர்வவுபாதி ஞானியமாகிய சிவம் அந்தச்சிவமே
நீயாம். இதற்கோ ரையப்பாடிவலை. மகாவாக்கியமு மிஃதே;
ஐயறிவுமோரறிவா யொடுங்கிய யோகேஸ்பராளுங் கண்டுக்காணாத
முத்தியை யென்றறிவித்ததா மென்றவாறு. அறிவு திரிவிதமென்ப
தைச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி யென்கினுமாம். இதுவுமதே
அறியுமறிவே சிவமென்றது அலவருந்ததி நியாயம்போலத் தூல
வறிலைக் காட்டிச் சூக்குமவறிலை மூன்றையுஞ் சாக்கியாய்க் கண்
டதுவே நியென்றுகாட்டியது. (அறிவொன்றிக்கண்டாருங் காணுந்
கதி) என்றது அறிவாலறியும் பொருளல்லவென்றதாம். மழபாடிப்

மழபாடிப் பண்டாரம் என்பது சேடனதுபெயர்.

பண்டாருஞ் சேனது பெயர் காணும்படியென்றது, மாயாவாதியைப் போன்று வாசப்பிரமமாய் போகாமையென்பதாம்; சாயியம்,

“கீருக்குட்டிப்பம்போ னின்னறிவினிருளைப்
பாருட்கண்கொண்டு பரிந்து” —எம்,

“எங்குநிறைந்தானே யேகமிரண்டென்னுதே
மெக்குமாய் கீகண்டிரு” —என்றும் வரும்.

அட்டமி ஞாதுஞ்ஞான ஞேயவமுக்கு.

ஞாதுரு-ஆன்மா, ஞானம்-ஆத்மாவின்னுடைய தசேந்திரிய ஞா
னம், ஞேயம்-சச்சான். இந்த சச்சாருலே தசேந்திரிய ஞானத்தை
ஆன்மா வறியும். இந்த ஞானம் முத்தியிலுமுண்டு. கூடாதென்னில்
முத்தியின்ப மனுபவிக்கிறவான்மாவுமில்லை. ஆகமுழுவிலையாம். மிக
வும் நன்று எல்லா மில்லாமற் போகிறதே சபாவ முத்தி.

“அவனுநாமெய்ம்முயங்கி யனுபவிக்குமளவிலே
யவனுமில்லாநாமுமில்லை யாருமில்லையானதே” —என்று,

சுருதியிருக்கிற தென்னில், சுருதிக்குப் பொருடெரியாமல்
யாருமில்லை யென்றாய், நேயத்தமுத்தினவிடம் எல்லாமிறவா நிறத்
திருக்கும். அஃதெங்கனம்? என்னின், ஒருத்தியை ஆலிங்கனம்
பண்ணிய ஒருவன் காட்டிற் புலிமுதலிய மிருகங்கள் குறுகினுங் கா
ணென்னுங்கதையே சாட்சி ஆளுலித்தக் கரணத்தோடு முத்தி
யை யடைவதோ? என்னில், முத்தியென்பதுகலாயம் வைகுந்தம்
பொன்னெயில் வட்டமுதலிய தானமன்று, ஆனால் பின்னைத்தா
னெது? என்னில், தானே முத்திதானாம். சிபத்தக்கரணம்போய்
முத்திக்கரணமாதலே இறவாநிறத்தல். மூடன் ஞானியானால் முன்
மூடலுயிருந்த தசேந்திரிய வந்தக்கரணமெங்கே யோடிப்போனது?
போகவில்லை. எவ்வண்ணம்? என்னில், தேவதத்தன் நியாயம் போ
லா மென்றறி சாயியம்,

“ஆனந்தந்தாமென் றறியாவறிவிலிக
ளானந்தந்தேடி யிலையும்” —ஆனால்,

ஒரு பாடாணத்தைச் சிற்பன் நெய்வலுருவாக்கினால் முன் பாடாணமுண்டோ? இல்லையோ? இல்லையென்னிற் கைக்குத்தட்டுப் படாமற்போக வேண்டும். குணங்கி கற்பிலே மறைந்து நின்றற் போலப் பாடாணம் நெய்வலுருவின் மறைந்திருக்கு மென்றறி அங் கண மறையாதுண்டோ? என்னில், பாடாணத்தியானமே யில்லையா லும், முத்திசத்தியாலும், கிணக்கு மிடத்துத் தெய்வப் பிரசன்ன மாதலாலும், இல்லை யென்பதே சித்தார்த்தம். இதுபோலும் அதுவெ ன்றறி வான்மீகி, வதிட்டர், மதங்கர், கபிலர் கதையே சாட்சி நதி முலம், ரிஷிமுலம், குருமுலம், ஸ்ரீமுலம் அறியக்கூடாது. சாமியம்,

“எல்லாருங்களினுளங்க விரும்பையிரும்பொன்னாக்கி நல்லார் கடொழுந்திவாய் காட்டுகின்ற ஞாயம்போற் கல்லாதபுலையேனைக் கருணையாற்கடைக்கணித்துப் பொல்லாதபாப்பிரம மாக்கினை யென்போல்வந்தே” — எனவும் வரும்.

நவ்மி தெய்வவழக்கு.

தெய்வமென்பது பொது; தெய்வத்தை யாரீகண்டவர்? கயிலாயம், பொன்னெயில்வட்டம், ஸ்ரீரங்கம், திருப்பாற்கடல், செகக்ராதம், இவை ஒருகாலத்தோன்றும் ஒருகாலமழியும் ஒருதெய்வம் ஒரு தெய்வமாகியும் போகியும்வரும். ஆளுந் தெய்வரிசைய மில்லையோ? என்னில், தெய்வரிசையம் தெய்வமறியாதவனுக்கு நாமேசித்து, சிதாகந்தன், திவவியஞோருபனென்று கண்டவன் எந்தத்தெய்வத் தை வணங்குவான்? எந்தத் தெய்வத்தையும் வணங்கான். ஆகையால், சிறுபிள்ளைகள் தெய்வங்களைக் கொண்டாடுதல்போல, அறிவில்லாப் பெரிய பிள்ளைகளுக் தெய்வத்தை யாராதனை பண்ணுவார்களென்றறி தனக்குத்தானே மாம், கல், மிருத்திகை தாம்பிரமென்று தெரிந்தும் (காட்டோடே நடுவேயோடும்) என்கிற ஐதீகத் தைப் பற்றி மயங்குமென்றழி சாமியம்,

“அத்தேவர்தேவாவர் தேவரென்றிங்குன்
பொய்த்தேவுபேசிப்புலம்புகின்ற பூதலத்தே” —எ-ம்,

“பூவும்புகையும்புன்னும் பொருடேடித்
தேவைமறைக்குந் தின்ம்” —எ-ம்,

(சிவோகஞ்சிவோகம்) என்று வேதாசுவாசம் சொல்லுவதே-
பிரமாணம். சைவபுராணத்திற் சர்வசாட்சி சிவோகமென்று சொல்-
லும். கீதைகளிலும் பிரத்தேகான்மா சிவோகமென்று சொல்லும்;
ஆகையால்துவே சித்தார்த்தம். வேதசித்தார்த்தமு மிதுவே;

“உள்ளமேபீட முணர்வே சிவலிங்கந்
தெள்ளியரா லற்சிக்குமாறு” —எ-ம்,

“சேவன்சிவலிங்கமாகத் தெளிந்தவர்கள்
பாவநசிக்கும் பரிந்து” —எ-ம்,

“புன்புலாலியாக்கை புரைபுரைகளியப்
பொன்னெடுங்கோயிலாய்ப் புருத்தென்” —எ-ம்,

“உள்ளமேகோயிலா யுன்குமென்னுள்ளமே” —எ-ம்,

இப்படி அனந்தஞ் சாமியமுண்டு அனுபவிக்கேதெனியும் மற்ற
ஹையர்க்குத் தெளியாதென்பதே சித்தார்த்தம். கைலாயம், வைகு-
தம், பொன்னெயில் வட்டம், இவை கற்பனைத்தானேயே. பன்றிக்-
கற்பனை கடந்த அறிவிலில்லை. உண்டென்னில் அனுபவியன்று.
ஆகையால் (தானே சிவமல்லாற்றணிச்சிவம் வேறில்லை) என்னுந்-
கிருவாக்கே ஏறுகடைசி ஆகமசித்தார்த்தம். ௦

தசமி துறவிவழக்கு.

துறவாவது பற்றறத்துறத்தல். கண்மத்தை நீக்கலாவதெப்படி?
பட்டினத்தார், பத்திரகிரி, சுகர், வாமதேவர், சடபாதர், முதலாயி-
னோர் பற்றறத்திறல். அமைத்தபடியன்றி யாராலுந் துறக்கப்படா-
தோ? என்னில், உயிர்க்குணமாகிய காமாதிச எட்டக்கிற்பதே-

துறவு; அவை யடங்காமனிற்பதே சமுசாரம்; அறிவாகி நிற்பதே துறவு; ஆசமாய் நிற்பதே சமுசாரம்; எத்தை யெவன்றான் துறந்தான்; ஸ்ரீகளைத் துறந்தான் ஸ்ரீமாயை யானபிடியினாலே துறந்தது பொய் துறந்திருப்பாரெல்லாம் வீணே? என்னில்,

“புலவநாய்கீகுறிகாணிணும் புருடர்நெஞ்சுவப்பர்”—

ஆகையால், புறப்பரிசமன்றி அகப்பரிசமுண்டென்பதே சித்தாந்தம். ஆனாற்றறவறமில்லையோ? என்னில், இல்லையென்றால் வேதாமம் ஒப்புக்கொள்ளாது. ஆகையால், துறவறமில்லறம் இருவிதமாய் விளங்க வருத்தனவாம். இதற்குச் சாமியம்,

“துறப்பார்மற்றுப்புரவில்லா நுறப்பால்

வூட்டாகழிபு மெனின்”—எ-ம்,

‘ஊழைத்துறந்தா லுயர் துறவியாவையன்றி

பூழிருக்கீ துறவியோ”—

ஆகையால், சித்தாந்தம் கன்மகீக்கமே துறவு; கன்மசம்பாடணமே சமுசாரம் காமாதிகளிற் பற்றறத்துறத்தலாவது,

“கண்டவிற்பமேமீளவுங் காண்கின்றதொருநாட்

கொண்டகோலமேமீளவுங் கொள்கிறதுவந்து

கண்டகாட்சியேமீளவுங் காண்கின்றதென்றால்

வின்டமேலவநாணுறு தொழிவரோவெறுத்து”—

என்னுங் கருத்தைப்பற்றிவரும் உபாதியேயாம். பிருங்கிமபுருணிதீரத்துறந்தும் பின்பட்டபாடு செகமேபறியும்; சிவக்கூறுசிவம். தேகக் கூறு-சத்தி; ஆனபடியினாலே, சிவத்தை யெந்தக்காலமுஞ் சத்தி சீங்காதென்பதே சித்தாந்தம். சாமியம்,

“எத்திறின்றனீசனத்திறமவளீநிற்பன்”—ஆனதால்,

பார்ப்பரன் பார்ப்பாத்தி, ராசா-ராசாத்தி, வைசியன்-வைசியச்சி, குத்திரன்-குத்திரச்சி, இங்ஙனஞ் சிவக்கூறு சத்திக்கூறு கண்டு கொள்க. இல்லத்தான் பாசபெந்தமென்றுத் துறவி ஞானபெந்தமெ

ன்ற மூலகங்காணும்வரம்பு காட்டியது. உபாதியாலே வேற்றுமை காண்பதன்றிக் கன்ம வேற்றுமையின்று. மாண்காலத்திலே மதிவேற்றுமையால் கல்லார் பொல்லாரென்று மதிப்பதன்றிப் பிணவேற்றுமையின்று. அதுபோலச் சனவேற்றுமையின்று. சாமியம்,

“பிறப்பொக்குமெல்லாவுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வாச்
செய்தொழில் வேற்றுமையால்”—

ஞானம்வந்த ஞானெந்தவறமாயினுந் தரும். அகண்டாகார ஞானத்தை இவ்வறமுந்துறவறமும் மறையாதென்பதே சித்தார்த்தம்.

“செத்துப்பிறந்துமூல் பிணக்கைச் சின்மயான்முத்திரையைப்,
புத்தியிடைப் புதைத்தருளிப் பொன்றுவித்துப் பொருண் முடிவைப்,
பத்துவழக்கினுந்தேற்றிப் பரமபதமெற்களித்தா, னத்துவித
மெழுநாயி னமைத்தசிவப் பெயரோனே”—எனவும் வரும்.

தகவழக்குச் சித்தனை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.
சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பதினாறுவது

குருமரபுசிந்தவண.

பதி பசு பாசமென்னுமும்பொருளுக்குட் பதிமுதலாய்ச் சொல்வதோ? பாசமுதலாய்ப் பகாவேண்டியதோ? என்னின், பாசம் பசு பதியென்பது பெத்தததை; ஆகையால், பாசத்துக்குள்ளே பசுமறைந்து பசுக்குள்ளே பதி மறைந்து நின்றமையாற் பெத்தமென்றது. முத்திததை-பதிக்குள்ளே பசு மறைந்து பசுக்குள்ளே பாசமறைந்து நின்றமையான் முத்தமென்றது. பதிபசுவாகப் பசு பதியாகப் பாசங்குமுன்ற தோற்றமும், பின்னிட்ட பாமுத்தியிற் பதியன்றிப் பசு பாசங்குமுன்ற அனுபவத்தாற்காண்க. சாட்சி-மிகுடாகமம்,

“சிவச்சிவோசிவோசிவா சற்சிவோகேவலசிவா”—ஆனால்,

பாசமென்பதியாது? பசுவெந்தக் காரணத்தாற் பாசபெந்தப் பட்டான்? பசுவையும் பாசத்தையு மீறிகின்ற பதியாவதியார்? இத்தச் சங்கைமுடிச்சை யலிழ்த்துக் காட்டினதே முத்தியெனப்படும். அறுக்கிரகமுறையிறீ பசு பாசம் பதியெனப்படும். ஆகையாற், சாட்சி (பசுவாவது தான்மா, அப்பசு அசத்தான், தான் பகர்சின்மாத் திரன், மலதாடிதன் மலத்தான் மூடன்) என்னுந் திவ்வியாகமத்தால் அறிக;

“பாசபத்ததேசிவா பாசமுத்ததேசததூசிவா”—எ-ம்,

வாக்மியத்தால் நான் மூடனென்னும் பாவனை நீங்கக்கடவன்.

(பாசபெத்தத்தினாலே சேவனும் பாசம் போனால் ஈசனும்) என்னுந் திருவாக்கினுமறிசு.

ஆணவ வழக்கு.

அனாதியே ஆணவசம்பந்தம் இயற்கைச் சம்பந்தம் அன்று; செயற்கைச் சம்பந்தமே சேவனுண்டானபோதே சேவத்துவமுண்டாயிற்று. ஊருண்டானபோதே புலைச்சேரியுண்டானாற்போலும், சமுத்திர முண்டானபோதே நீருண்டானாற்போலும், செம்புண்டானபோதே களிம்புண்டானாற்போலும், மேகமுண்டானபோதே மழையுண்டானாற்போலும் இப்படி அனந்தமுதவையுண்டு. அதனாற் சேவன் சிவனை நோக்காமற் பாசத்தை நோக்கப் பாசியென்னும் பெயர்வந்தது கள்ளப்பார்வையாற் கள்ளனென்றாற்போலவும், விகடத்தால் விகடனென்றாற்போலவும், சாதுவிறாற் பசுவென்றாற்போலவும், விதானையால் பார்ப்பானென்றாற் போலவும், இப்படியும் அனந்தமுதவையுண்டு; ஆனால், இஃதொருகால் தீர்வுமுண்டோ? உண்டு எங்ஙனம்? விசுவாமித்திரன் பிரமரிஷியாளுற்போலும், குணங்கி அருந்ததியாளுற்போலும், அத்திரமர் தேவதையாளுற் போலும், சேவனுஞ் சிவனாவன். சரீட்சி,

“திகையாருஞ்செம்பிரதக் குளிகையிற்பொன்னதபோற்
சேவனுமெய்ஞ்ஞானத்தாற்சிவத்துவத்தைப்பெறுமே” —எ-ம்,

“பண்டுகும்பிரதத்தினாற் பசும்பொனாமாபோன்
மண்டலந்தனின்மனிதருஞ் சிவமயமாவார்” —என்னும்,

வாக்கியங்களானுமறிசு. (சிவத்துவமசி-சிவோகமஸ்மி சிவோய மஸ்தி) இது அங்கிரக முறைமையெனக்கொள்க. தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை மூன்று வாக்கிபத்துங்காண்க. தன்மை குரு சிவனானாயே யிருக்கின்றேனென்பதாம். சீடன் நானொரென்ன நீ சிவமானாய் என்பதாம். படர்க்கை ஆர்வமுமாமோவென்னச் சருவமுஞ் சிவமாயே யிருக்கிறதென்பதாம். நான் நீ யுடங்கலுஞ் சிவமெயென்பது

வாக்கியத்திரையத்திற்காண்க, பேதசித்தாந்தி இதைக் கைக்கொள்
ளான். சரிதை கிரியை யோகத்திலுள்ள விருப்பத்தாலெனவறிக.
(அபுருபாநாம்பா சென்மாநாம் வீவேகமதிதுல்பம்) என்னுஞ் சரு
திகளானுமறிக,

மாயை வழக்கு.

மாயையே யான்மாவை முறைக்கு மென்னின், மறையாது விள
க்கைப்போல் விளக்குவதேயன்றி மறையாதென்பதே துணிவாயின்
மறைக்குமென்று நூல்களிற் சொல்லுவானேன்? மாயை மயக்கஞ்
செய்தலின் மறைப்பென்றுஞ் சொல்லலாம். சாட்சி,

“ஆக்கையுக்குருவான தரசனே”—எ-ம்,

“மாசற்றகொன்கை மனத்திலடக்கினு
லீசனைக்காட்டு முடம்பு”—

என்றதனுமறிக. திரோதானசத்தி, மாயையானமையான்
மறைப் பென்றுங் கொள்ளலாம்.

கன்ம வழக்கு.

கன்மம் அனாதியே சிவனுக் குண்மையாகி மென்னில், அது
சற்குரு சந்திதானத்திலே நீங்குகிற படியினாலே, எப்படி யனாதியெ
ன்று சொல்லலாம். செயற்கை யென்னில் மீண்டிவரும். ஆனற்போ
ம்வழி? மலமுண்டானபோதே மாயையுண்டு; மாயை யுண்டான
போதே கன்மமுண்டு; எப்படிப்போலென்னில், பசியுண்டானபோ
தே விகாரமுண்டு; விகாரமுண்டானபோதே முயற்சியுண்டானது
போலென்றறி. சிவனுக்கு மல மாயை கன்ம முன்றும் அநாதியியற்
கையன்று; அநாதி செயற்கையென்றே சித்தாந்தம். சுண்ணாம்புக்கு
வெளுப்பும், கரிக்குக்கறப்பும் அநாதியியற்கை செய்புக்குக் காளித
மும், நெல்லுங் குமியும் அநாதிசெயற்கை யெனக்கொள்க. சாட்சி,

“களிம்புறந்தானெங்கள் கண்ணுதனந்தி”—எ-ம்,

“செல்லிற் குமிழி நிகழ்செம்பினிர்களிம்புஞ்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே”—எ-ம்,

“மாயமெலாநீங்கியான் மலாடிக்கீழிருப்பன்
மாறாதசவானுபவ மருவீக்கொண்டே”—என்னும், திருவாக்கி
னுமறிக.

திருமேனிகொண்ட வழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியுண்டென்னில், மல மாயை கன்ம
முண்டு; என்னதியானென்னுஞ் செருக்குமுண்டு; உண்டாகவே நம்
மைப்போலக் கலியாணமும் நிரியாணமு முண்டாம். எவ்விதத்தி
னுங் கூடாது. அஃதெங்ஙனம்? என்னில், சிவன் ஆப்பிரமேயரொ
ன்றும், நிரவயரொன்றும், நிராமயரொன்றும், அகாயரொன்றும், அசிந்
திதரொன்றும், சைதன்யரொன்றும், சநாதரொன்றும் வேதஞ் சொல்
லுகையால், திருமேனி யில்லையெனில் கூடாது. அஃதெங்ஙனம்?
என்னில், திருமேனி யில்லாவிட்டால் வேதயில்லை; வேதயில்லாத
போதே பிரமாதேவதைகளில்லை; தேவதைகளில்லாதபோதே
கன்மயில்லை; கன்மயில்லாதபோதே மழையில்லாதபோ
தே பிரபஞ்சயில்லையாய் முடியும். ஆனால் திருமேனி யுண்டென்ப
தே சித்தார்த்தமென்னில், சாட்சி யொவ்வாதிருப்பவாழ்நன்? எப்
படி?

“சிவனுருவருவமல்லன்சித்திஞோசித்துமல்லன்”—எ-ம்,

“ஆணல்லார்பெண்ணுமல்லா ரதிகைவீரட்டினாரே”—எ-ம்,

“பெண்ணோடானென்று பேசற்கரியவன்”—எ-ம்,

“ஒருகாமமோருருவ மொன்றுமிலார்”—என்றும்,

இப்படி அனந்தமுடிவமுண்டு எனகாதிகளுக்கதுந்திரகரிவித்தி
யமாய்க்கொண்ட திருமேனியும், தனஞ்சயனுக்காக வணசரவடிவாய்
விறழமும்புபட்ட திருமேனியும், மார்த்தண்டேயருக்காக விக்னோற்

பவமூர்த்தியாய்வந்த திருமேனியும், அம்மை தழுவக்குழைந்த திருமேனியும் பொய்யோ? மெய்யே. ஆனால்தன் கருத்து ரகசியசம்பந்தம். சமுத்திரத்தில் குமிழியெழும்பி நின்றெடுக்குவதுபோலச் சிவகாருண்ணியத்தாற் காருண்ணியமே திருமேனி யெனக்கொண்டு பிரமாதிகளோச் சிருட்டிப்பன்; பிரமாதிகளால் அகிலகிலப் பிரபஞ்சங்களையும் சகல வேதமாகிய நூல்களையும் சிருட்டித்துப் பழைய பரமசிவனாய் நிற்பன். மகத்துக்களிடத்தும், சூரியனிடத்தும், அக்திணிச் சிவையினிடத்தும் தியானத் திருமேனியாயே யிருப்பன். தியானமே திருமேனியன்றி வேறில்லையோ? வெண்ணில், இல்லை. சாட்சி,

“மறைநான்கேவான்சாடாய்த்

தன்னையேகோவணமாய்ச் சாற்றினன்”—எ-ம்,

“உமையலா தருவயில்லை”—எ-ம்,

“இலங்கியவிரகடருத்திருநயன மீறிவடிவிலா வெண்டிசைத்திண்டோ, ணிலந்திருவடி நீன்புணலாடை நீர்மருவுந்தழுவின்னுதற்செந்தி, கலந்தெழுமாருதநாசியிற்காற்று கடுவெளியெல்லார் திருவுருவானால், வலஞ்செய்வதென்கே வணக்குவதென்கே மாலயனறியாமன்றினுளாடி.”—என்னும்,

திருவாக்கினாலுமறிக. மாணுமழுவு மறைத்துச் சிவமே ஆசாரியராய் வருமென்னில், வானந்திரண்டுருவாய் வருமோ? வாராது. ஆனற் போம்வழி? காருண்ணியத்தால் அதிட்டித் ததுக்கிரகிப்பொனவறிக. இதே ஔகமசித்தந்தம்.

அநாதி வழக்கு

ஆத்மாவை அநாதியிலே மலமீவந்து சம்பந்தப் பட்ட தென்னில், அநாதி யாத்மாவென்றும், நிரவய னாத்மாவென்றும் கூறும் வேதவாக்கியம் பொய்யாம். ஆனற் பிறழ்விற்ப்பு, நாகசொர்க்கம் கல்வினை தீவினை, வெறுப்பு விருப்பு, போக்கு, வரவு, சரியை யாதி

பாதம், சாலோகாதிபத முத்திகள், இத்தியாஃபுஞ் சிஷன் தனக் குச் சிருட்டித்துக்கொண்டாரோ உனக்குச் சிருட்டித்து வைத்தாரோ வெண்ணும் வாதம் வரும். ஆனால், (நான்பிறந்த காலம் நீயும் பிறந்தாயென்றும். நானிறந்தகாலம் நீயிறந்தாயென்றும்.)

“இன்பமுந்துன்பமு மில்லானேயுள்ளானே”—எ-ம்,

“சேடனருளொப்புருவஞ் சேய்கிணற்றில்வீழ்நவிற
கூடவீழ்ந்தாயின்குணம்?”—என்று,

இப்படி அன்றேனென்றிய வாசிரியம் ஒருமேயென்னில், இந்த அன்றேனென்றிய வாசிரியத்தோடத்துக்குப் பிரமாணமில்லை. அதுபல காலத்திற் காணலாம். குருக்கிடை ஆனால் நிச்சயத்துக் கெட்டா தோர் எட்டும். சாட்சி.

“கீக்திமுன்னெனைத்தன்னெடுமி

நிலாவகைக்குரம்பையிற் புரப்பெய்து”—எ-ம்,

“அருங்கற்பனைகற்பித்தாண்டா

யாள்வாரிலி மாடாவேனே”—எ-ம்,

“மால்கொடுத்தாவிஷுவத்தார் மாமறைக்காடனே”—எ-ம்,

“தானெனைமுன்படைத்தானெதறித்துதன்பொன்னடிக்கே”—

எ-ம்,

“வழித்தலைப்படு வான்முயல்கின்றே

னுன்னைப்போலென்னைப் பாலிக்கமாட்டேன்”—எ-ம்,

“என்னவருத்திலையெலும்பைக்கிடம்பாதுசொலே”—

என்றும், இப்படி அனந்தமுயலையுண்டாயினும், அனுபவகாலத்தன்றி தெரியவாராது. ஆயிற் சித்தார்த்தமென்னமாய் முடியும்? என்னில், உலகையசம்பந்தம். உலகெலாம் படைத்தான், உயிரையும் படைத்தான்; உலகமுத்தியோ? உயிர்முத்தியோ? என்னிற், பசுவின் கொம்பிரண்டு மொருகாலத் தெழுந்தாற்போலும், ஆனும் பெ

ண்ணுமொருகாலத்திற் பிறந்தாற்போலும், சிவன் சிருட்டிவல்லபம்
கம்போதமயக்குகளாற் காணப்படாதாயினும்,

“திஷ்டேபூர்வமாத்மாயேகமேவா”-எ-ம்,

“காலமுநான் களுழி பண்டயாமுனேகவுருவாகி”-எ-ம்,

“ஒருவனாய்கேத்தநின்றநாளோ ஒருருவேமூவுருவமான
நாளோ”-—

என்றும், இத்திருவாக்குகளால், உண்மைகண்ட கனவுபோன்
றென்னனுபவத்துக்கே யொக்கும்போலுந் தோற்றுகிறது. ஆகை-
யால்,

“உருவாகியென்னைப் படைத்தாய்போற்றி
புள்ளாவிவாங்கி யொளித்தாய்போற்றி”-—

என்பதனால், இச்சங்கை தீரலாம். ஆயினின்ன மிதற்கோ ருறு
திப்பாடில்லையோ? என்னில், அவன் கற்பித்தசித்தமலம் நீக்கி
லொழிந்து அறியப்பட்டா தியார்க்கு மென்பதே சித்தாந்தம். சிவத்
துத்குள்ளே சேவன், சேவனுக்குள்ளே சேவத்துவம்; இந்தச் சேவத்துவத்
தைச் சத்திபதிந்த காலத்திலு, சிவம் ஆசாரிய பூர்த்தமாய்வந்துஅறு
வகை தீக்கைகளாற் சேவத்துவத்தை நீக்கி யில்லாமையாக்கி நின்ற
நீயே காணுன்ற மகாவாக்கியத்தாற் றன்மயமாக்கிய சித்தவித்தை
யை வேதந்தானெப்படி சொல்லும்? ஆதமந்தானெப்படி சொல்லும்?
மகத்துக்கள்தா எனெப்படி சொல்லுவார்கள்? சொல்லாமற் சொல்ல
வருக்கு மெனபதேசித்தாந்தம். அவன் முன்னிவன் கற்பிக்கப் பட்
டவனென்று கொள்வதே அருபவசம்பந்தம்.

பிராரத்த ஷுக்கு.

பிராரத்தம் மூவகைப்படும். அஃதெங்கனம்? என்னின், பெள
தீகம், ஆத்மீகம், தெவ்வீகம். இன்னமொருபிரகாரம். இச்சயாபிரா
ரத்தம், அனிச்சயாபிராரத்தம், பரேச்சாபிராரத்தம், விருப்பு, வெறு

ப்பு, நொதுமல், இப்படி யகேவலிதமாயும் விரித்திருக்கும்; இந்தப் பிராரத்தத்தைப் பெத்தத்திலே சேவனதுபலித்தான். முத்தியிலே சிவனதுபலித்தான் என்னில், சேவன் விகாரியாகையாற் புசித்தான்; சிவன் அவிசாரியாகையாற் புசியான்; சேவன் முத்தன் புசித்ததெல்லாஞ் சிவன் புசித்ததென்று வேதாகமங்கள் பிரத்தியட்சமாய்ச்சொல்லுகிறதே? என்னில், பத்திகாண்டத்திற் சொல்லும். ஞானகாண்டத்தில் சுரத்தா போக்தா சேவனுக்கே ஒழிந்த சிவத்துக்கில்லையென்பதே சித்தாந்தம். ஆனால் சித்தியாகமத்திற் (சிவோதாதா சிவோ போக்தா) வென்று சொல்லுவானேன்? என்னில், அதுசம்மதமே சேவன் முத்தியுங்கடந்த விதேகமுத்திக் கதே சித்தாந்தம். விதேக முத்தியிற் சேவத்துவமில்லையோ? என்னில், உண்டில்லையென்பதையுன்னதுபலத்திற் கண்டுதெளி ஆனாலிந்த விதேக முத்தியடைந்த நாயன்மாருண்டோ? என்னில், உண்டு. யார்? என்னில், சுந்தரர்தான் (சுந்தராபோக மெவ்வணயிருந்து தென்னப் படுக்கைமெத்தை யறியுமோ படுப்பாளியறிவை) யென்னத் திருவுளமகிழ்த்ததும் ஒக்கும். திருநாவுக்கரையர்தான் (நின்னாவார் பிறான்றியேயானாய்) என்னத் திருவுளமகிழ்த்ததும் ஒக்கும்; சம்பந்தமூர்த்தி தான் (நிலையவனென துரைதன்னுரை) யென்னத் திருவுளமகிழ்த்ததும் ஒக்கும். ஆனால், இந்த அதுபலத்தால் புசிப்பான் சிவனென்று சொல்லலாமே? என்னில், அச்சிலக்கே ஒழிந்த மற்றைய நிலைக்குத் தகாதென்பதேசித்தாந்தம்;

“உண்ணாதுறங்கா திருந்தாய்போற்றி
யோதாதேவேத முணர்ந்தாய்போற்றி”¹—என்னும்,

திருவாக்கினால் சிவனிருவித முத்தியினும் புசித்தாரென்பதே கூடாது. கூடுமென்றுசொல்லிற்றே? அதுவு முபசாரமென்றறியவும். பின்னை யார்தான் புசித்தார்? என்னில், சாட்சி,

“ஒர்ப்பொடுபெயுந்தாகமுச்சாகஞ்சுகதுக்கைக்
டார்பரியங்கனபோகந்தன்மமுதன்மத்தானு

நீப்பறியாதபுத்திக்குணமாகுமத்தை
யாததுமன்குணமேயென்பாயிக்கவாதத்தினாலே” —

(உண்டறக்கியபின்னா விடிந்தகாலபுண்ணுவெயில்லை) பென்று
சாதித்தாற்போலும், சுத்தவீரனுக்கு உயுத்தியானத்தி னிரியாணக்
கிலேசம் மறைந்து நின்றாற்போலும், இருவித முத்தியிற் பிராரத்
தம் சிற்ற நேர்மைகாண்க.

குறமாபுசிந்தனை - ஸூற்றியு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சி வ ம ய ம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

—+—

பதினேழாவது

அநுபவசந்திரிகை.

—+—

இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமொரு தலையாயெய்திய சீட
னே மகா வாக்கியோபீதேசமே புபதேசம். ஆளுவிதற்குமேலில்லை
யோ? இல்லை. உண்டுபோலத் தோன்றுகிறதே! என்னில், (விநாச
காலே விபரீதபுத்திதோன்றும்) அது உன்னிடத்திற் றேன்றியதெ
ன்றறி மகர்வாக்கியத்தில் அடியேனுக்குச் சிரத்தாபத்தியேன் வரலீ
ல்லை? அநுபவகாலம் வரலில்லை. ஆளுவிதன்றி அநுபவம் இல்லை
யோ? வேதாகமங்களுக்கும், சர்ச்சனாகிய ரிஷிகளுக்கும், முனிக

னக்கும், சனகாதினக்கும், தட்சணமுர்த்திக்கும், சம்மதம், உனக் குமாதிரமே சம்மதமில்லை. எனக்கு மாதிரி சம்மதமில்லாமற் போவானேன்? நீபண்ணினகைமம், (புத்திகன் ஈதுசாரணி) என்ற, வசனமிருக்கிற படியினாலே, இது சங்கதப் படவிலை ஆனால் எம் போது இதற்குக்காலம்? என்னில், அந்தக்கன்ம மொழிந்தகாலத் தில், ஒழியுங்கால மெக்காலம்?

“செய்கத்தையே சிர்ச்செய்ததவம்
சிர்ச்செய்ததையே சிர்மோகத்தவம்
சிர்மோகத்தையே சிர்ச்செய்ததம்
சிர்ச்செய்ததே வேன்முத்தா”—என்னும்,

ஒழுங்குபத்த காலத்தில், கன்மமொழியும், ஒழியவே, மகாவா க்யத்தில் விசுவாசம்வரும். சிவாகமத்தில் விருப்பில்லாதவனுக்குச் சிவன்மேல் விருப்பில்லாதது போலும், சந்தானத்திலே விருப்ப மில்லாதவனுக்குத் தாத்தின்மேலே விருப்பமில்லாததுபோலும், வேதவிருப்பற்றவனுக்கு, வேதவாக்ய விருப்பெவனம்வரும். சிவம் சீயானாய் என்ற மாதிரித்திலே மூத்திவருமோ? இன்னும் இதிலும் அநீதகிலே ஸில்லையோ? என்னில், இம்மாதிராம் அறிவு டைய டுனக்கு, மகாவாக்யஞ் சொன்ன நீசனுக்கு, ஜென்னமா னம் பற்றா தெனக்கென்க;

“குருபாம்மாருருவிஷ்ணு குருதெய்வம்மயியஸ்வரா
குருசாட்சாற்பாபாம்மம் தஸ்மீஞ்ஞகுருவேகம்?”—என்று,

விவாழவட்டம் காத்திருக்கபின், இவன் கிருத்த வெருமுச மே அசுறாமோ, சந்தேகனோ அசந்தேகனோ, துர்ச்சனனோ, சர்ச் சனனோ வென்ற சோதித்த, யேதாந்த விசுவாசம் காப்பண்ணி, கிருப்பம் வருவதைப் பார்த்துச் சர்வக்யினோத்தாமுசுமார, உப தேசம் பண்ணினும் அஞ்நே பகவாத்தாணியாம். இவ்வுழிபாடிஸ் சிய உலகச் சுவானம்எனக்குப் புனைந்திருந்தும், போருளக்குறி

நம், குலகோத்திரங்களைக் குறித்தும், பந்துவைக்குறித்தும், கண்தந்தைக் குறித்தும், சவுக்கிய போஜனத்தைக் குறித்தும், மகாவாக்கியத்தை அறுக்கிரகம் பண்ணினால், (வாசிலே முளைத்தசெஞ்செல் களையதூணவாறு போல்) அபக்குவன் வாய்ப்பறையறைந்து, தோட்டிக்கு முத்தானா யிருவரும் அதோகதி லையடைவது சீத்தம்; ஆனால் சுவாமி? இந்த மகாவாக்கியத்தான் முத்திபெற்றவருண்டோ? என்னில், அநாதிமுதலிற்றைவரைக்கும் மோட்சமடைந்தவர்க ளெல்லாம், மகாவாக்கியத்தாலே யாமென்றிறி; இத்தனை விசுவாசமுமக்கே னென்பாயேல், உன் சமுசயத்தைப் பற்றி வந்ததெனவறிச் முதற்பதம்-பாம்; இரண்டாம்பதம்-ஆன்மா; மூன்றாம்பதம்-அயிக்குயம்; முதற்பதத்தில் மாயைபட்டம்; இரண்டாம் பதத்திற் கன்மநட்டம்; மூன்றாம் பதத்தில் ஆணவநட்டம்; இப்படி யறுபலித் தறிவாயாக இதற்கு அலிசோதம், ,
“செம்பதத்துச்சம்புவுக்குந் தொம்பதத்துப் பண்புணர்த்தும் பெருமாளே”—எ-ம்,

“வழக்கையறவொருசணக்கையருளியபெருமானே”—எ-ம்,

“தெளியத்தெளியப்பவளச்சடிவச் சிவனுக்கொருசொற்புல்லவோனே”—என்றும்,

(அன்றுரைத்த சத்தமே சத்தம்) என்று குறிப்புமொழியாற் காட்டியதும் இஃதேயாம். மகாவாக்கிய மறித்தவனே ஞானி மற்றைய மத்திரங்களுறித்தவன் ஞானியன்றோ? என்னில்,

“சத்தகோடிமகாமத்திரஞ் சித்தவிப்பிரமகாரனே”—

என்றமையால், அத்தஞானி ஞானியன்றென்பதே சித்தாந்தம். இது தவிர்ப்பஞ்சாட்சரம், பிரணவம், அசுபைமுத்திரெறியல்லவோ? என்னில்,

“முத்திபலவும்பகர்ந்தோம் பக்குவத்துக்கீடாம்

முத்தியதிகாரிக்குச்சொன்னமுத்திருக்கேனே”—என்னும்

திருவாக்கா லவைகளைத்தள்ளி,

“ஓர்வார்த்தையுட்படுத்திப் பற்றினாய்ப்பாறையேன்”—என்பதையே கொள்வாயாக

மகாவாக்கியத்திற் றிரிசியந்திருக்குமற்றால், ஆன்மாவும் ஆனால் மாவும் காணக்கடவாய் கண்டு உன்னறுபவப் படியாய்ப் பிழைத்தேன் உய்கீதேன் கடைத்தேறிப் போனேனென்று தேறித் தேயி னே மென்பதையு மற்துபோனதே சமுசய நிவிர்த்தி இங்ஙனஞ் சமுசய நிவிர்த்தியானதற் கடையாளஞ் சிவோகம்பாவனை மின்னல் மின்னித் தோன்றுவபோலவாய், அகத்தி னுடித்தாக கொண்டிருக்கும் ஆனால் நான் சிவனோ? பின்னைத்தா னாராய்நினைத்தா யறிவில்லாய். ஒஓநாயே! ஒஓபேயே! ஒஓமூடா! ஒஓமூர்க்கா! ஒஓபயலே! என்று விளித்தால், இத்தா திகளிலும் வெறுப்பை யடைந்து, ஒஓசாமி! ஒஓசற்குரு! ஒஓசைதன்னியா! ஒஓசங்கரா! என்று விளித்ததற் றல் சந்தோடம் வந்தமையால், கீயே சிவனென்பதற்குச் சமுசயமே யில்லை. அவிரோதயம்,

“உன்னை பொருவ னுயர்சாபியென் றுரைத்தா லென்ன மகிழ்ச்சி யங்கே யெய்தினாய்-பின்னொருவன் பாவி பசுவென்றாற் பதைபதைப்பா யாகையினற் சிவனல்ல நீயேசிவன்”—

இந்த மகாவாக்கியம் பொருளல்லவென்பாருமுண்டோ? என்னில், அவரைக்கடாமல் அவர் வாய்மொழி கேளாமற்போவதே சற்காரியம் இதுபொருளல்ல வென்கின்ற புத்தி யெவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் கற்பகோடிகாலங்களினு மோட்சமடையா னென்பதே சித்தாந்தம்; இதற்கு ஈஸ்வரவாக்கியமுமுண்டு சர்வக்கியானோத்தரத்திற் கண்டுகொள்க. சுப்பிரமண்ணியருக்குச்-சிவன் கயிலாசபர்வதத்தி லெழுந்தருளி யறுக்கிரகம்பண்ணி யேறுகடைசியில் மகாவாக்கியோபதேசம் பண்ணித் திருவுளம் பற்றியது,

“ஒரு வசனமாகவே முடிந்தபொருளுரைத்தோ மொன்றாகக் காண்பதுவே காட்சி யின்னும் பலவாய்ப், பெருவசனமாக நீபல படக் கேட்டாலும் பின்னுநாம் நிகழ்த்துவது மித்தவுபதேசம், தரு வசனஞ்சமுதாயம் பலபொருளும் விளக்குத் தமொருதேகமாய்த் தானேதானாகி, நிருவசனமாய் ஞானமோன மொன்று மின்றி நில்லாத நிலையன்றி நின்றநிலையே” — ஆகையால்,

இதுவே கடாசாரம், இப்படி யீழும் அநுபவப்படக் கடவாய். (௧)

நீயே சிவம்; நானெப்படி சிவம்? அறியாமை அறிவு இரண்டுக்குஞ் சாட்சி சைதன்வியமானமையால். நீயோ? நானுஞ் சிவமாயே போனேன். எப்படி? உமக்கற்றபடி இந்தச் சராசரங்களோ? சர்வம் பரம்மமயம். இன்னவ் கேட்கவேண்டுமோ. நானா? நானே நீயார்? நீயே இதற்கு அவிரோதம். ஆகமம்,

“சீவோசிவோ சிவோசிவா சர்ச்சீவோகேவலசிவா” —

“ஆத்மசர்வபூதானாம் கேவலஞ்சக்மஸ்தலம்” —

அத்துவிதம் நீ; துவிதஞ் சீரபந்தம். மகாவாக்சியத்தில் அசி பதத்துக்காகவந்தது அத்துவிதம். அதற்கு இரண்டல்ல வென்பதே சித்தார்த்தம். அதனைத் துவிதக்கலப் பெண்பாருமுளர். ஏகமென்ற தநுபவத்திற்கேசரி, விவகாரத்தடாதென்பது கண்டுகொள்க,

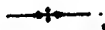
“சீவனுஞ்சிவனுமேவே திருப்புலிவனத்துளானே” —

என்பதைக் கடைப்பிடித்தோர்க்கு ஐயந்திரிபு திரிகாலத்து யில்லை. இப்படித்தேவிகாலோத்தரத்தில் (சித்தனும்பரமீச) நென்னும் பாசரத்தாற் றெளியக்கடவை. (௨)

அநுபவசந்திகை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்

பதினெட்டாவது

திருமுகப்பாசரம்.

நேரிசை-வேண்பா.

சத்தம் பிறவா விடமேச மாதிரிலே
சத்தம் பிறந்திடமே சங்கநிலை-சத்தம்
பிறவா விடமேதோ வத்தைப் பிடியென்று
னறவாண் னம்பலவா ணன்.

(எ-து) சூக்குமைநாதர் தோன்றுதவிடமேசமாதிரிலே, சூக்கு
மை நாதந்தோன்றினவிடமே தத்துவக் கூட்டமாகிய பிரபஞ்சநிலை
நாதர் தோன்றுதவிடத்தையே யெவ்வழியானு மிறுக்கப்பிடி யெண்
றான், புண்ணியமூர்த்தியாகிய வம்பலவாண் மெமதாசாரியன். (க).

இரண்டாம்பதம்.

அத்த னுரைத்த தறியாயோ வென்ற மையா
லத்த னுரைத்த தறைபுங்கா-லத்தனார்
நாதங் கடந்தசிவ னுனென் றுணர்மினென
வோதுவித்தா னும்பர்க்கன் றற்ற.

(எ-து) அநாதிமுத்தன் ஆதிலிலே அதிதிமைத்தர்க்கு நாதா
திதப் பரமசிவமாவது நாமேயென்று திருவாய் மலர்ந்ததை மறந்தா
யோவச்சோ! என்றமையா லதை காடிச்சொல்லுமிடத்துச் சிவப்
பிரம கைவத்தமென்னும் புராணத்திற் திருவுளம் பற்றியது. (உ)

முன்றும்பதம்.

அன்றுரைத்த சத்தமே சத்தமிதி லையமிலே
யொன்றே பரமது நீ யுற்றுணரி-லென்று
நானே நீ நானே யென்றுனக்கு நாவின்னே
மோனமொழிக் குண்டோ மொழி.

(எ-து) முன்னமே தீட்சாக்கிரமத்திலே அக்கிரியாகாருங் சா
ட்சியாகச்சொன்ன மகாவாக்கியமே வாக்கிய மிதி லையப்பட வேண்
டாம்; சொன்னேன் சொன்னே னென்றமையால் ஏகம்பரம். அப்
பரமே சிவனாகிய நீ அதை ஆராயின், என்றைக்கும் நித்தியமாயுள்ள
நானே நீயென்றும் நீயே நானென்று முனக்குப் பரிவுடனே சொல்
லாமற் சொல்லினோமே; பின்னரும் பேதுற்றுச் சமுசயாத்மனே கே
ட்டால் மெனனமொழிக்குப் பின்னு மிரண்டா மொழியுண்டோ
வில்லை யென்பதாம். (ஊ)

நாலாம்பதம்.

சுலனமிலாச் சித்தஞ் சாங்குசித்த மன்றோ
மலமாயை கன்மமெலா மாண்ட-நிலையன்றோ
பெத்த மகன்றிடமும் பேராணந்தப் பெருக்கு
முத்தமூலா நன்முத்தி யும்.

(எ-து) சஞ்சலங்களில்லாத சுசித்தமேசங்கிலிட்ட சித்தத்தை
யுஞ் சொல்லின சித்தத்தையுங் கோரித்தத்தையுங் கடத்தசாங்கு
சித்தமாகையால், ஆணவமாயை காமியமிற்றத் நிலையாம்; அந்த நிலை
யே மறைப்பெல்லா நீங்கினவிடமும் மறைப்பு நீங்கவே யீச்சான்
வேறல்ல நாமே யீச்சானென்னும் பேராணந்தம் அபரிமிதமாய்ப்
பெருகும் பெருக்கமுஞ் சர்வோத்தமமா யெல்லாம்விடப்பட்ட சற்குக
முத்தியு மென்றதாம். (சு)

ஐந்தாம்பதம்.

சித்தமே, சத்தசிவ மென்றதிரு வார்த்தை
முத்திக்கு வித்தா மொழியன்றோ-பெத்தமொழி

சேவனே யெல்லா மிறந்தசிவ மென்னும்

பாவனா தீதமொழி பார்.

(எ-து) சித்தமே சர்வமுகமுன்ற சிவமென்று திருவாய்மலர்ந்தது சாதகராயனுட்டிக்கு மெம்போலிகட்கெல்லா மோட்சத்துக்கு வித்தாகிய மொழியல்லவோ; ஆவரண கீங்கிய சீவாத்மனே சர்வமுகமுன்ற சிவமே யென்னும் பாவனைக் கதிதமொழியென் றனுபவித்துப் பார்ப்பாய் மாணுக்கனே. (இ)

சத்தம் பிறந்திடத்தே சகலகலையும்பிறக்கு

மத்த னுரைத் தறியாயோ-வன்றுரைத்த

சத்தமே சத்தஞ் சஞ்சலமொன் றில்லாத

சித்தமே சத்த சிவம்.

(எ-து) சூக்குமைச்சத்தம் பிறந்தவிடமே சகல கலைக்கியான மாகியாகப் பிறக்குமென்று சிவன் சொன்னத்தையுமறிந்து மறியாமல் மறந்தையோ, அன்று நாம்சொன்ன வாக்கியமே வாக்கியம், சந்தேகப்பட வேண்டாம்; நிர்ச்சஞ்சலமான வாத்தாவே சர்வவுபாதி ரூனியரான பராபரவூத்து. (ஈ)

கோச்சகக்கல்பபா.

“நாற்றமிகும் பூமாலை நற்குரங்கின் கைக்கொடுத்தாற்

போற்றிமணக் கொள்ளாவாம் புத்தினைக் கில்லாமை

வேற்றொருவர் காணாத வேதாந்தத் துட்பொருளைத்

தேற்றமிலி கைக்கொடுத்தேன் நேறுவனோ தேறானோ”

(எ-து) மணமிருந்த புட்பமாலையை நல்லகுரங்கின் கையிலே கொடுத்தால், பாராட்டி யாக்கிராணித் தறியாவாம்; கூடாந்தபுத்தி வின்மையினாலே தானும் பயனடையாது பிறரும் பயனடையாது எறிந்தாற்போலச் சரியை கிரியாயோகத்தா றறியக்கூடாத வேத முடிவிற் சிறந்த வுட்பொருளாகிய வுபநிடதமகாவாக்கியத்தை யச் சொ தெளிவில்லாத மாணுக்கன் கையிலே கொடாது கொடுத்தேன்

பாகரம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

உகரு

நேறித்தெளிவானோ தேருதொழிவானோவென்று சந்திரசேகர
சுவாமிகள் திரியம்பகருக்கு மத்தியார்ச்சனத்திற் றிருவுளம் பற்றிய
தா மறியக்கடவாய். (எ)

சத்தம் பிறவாலிடமே, அத்தனூரைத்ததரியாயோ, அன்றுரைத்
தூசத்தமே, சலினமில்லாச்சித்தஞ், சித்தமேசத்தசிவம், சத்தம்பிறந்
திடத்தே, நாற்றமிகும் பூமலை, இவையின் முதலேந்தும் ஆதிகடை
யிரண்டும் அநாதி. (அ)

நீருழகர்பாகரம் - முயற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பத்தொன்பதாவது

அதிகாரப்பிள்வொயட்டவவண.

சிவஞான மோகதாக மீனார்ந்த அதிகாரப்பிள்ளை, ஈசனார் யா
னார் என்னை மறைத்திருக்கும் பாசமியாதென்னும் வீசாரமீக்கொ
ண்டி கேட்கக் காரணஞானக் கண்ணுடையோன் சித்தார்ந்த மகாவா
க்கியம் விவகரிக்கும்படி சிவம் நானானேனென்ன நானொரென்னையுஞ்
சிவம் எப்படியென்ன ஞானதிக்கையால், திருநோக்கால், தீவ்லியபா
வனையால், சீவயோகத்தால், திருவாக்கால், திருப்பரிசுத்தால், சிவ

மானுயென்ன எனக்குண்டான அறுபேரகசில மெங்குமுண்டோவென்ன அச்சிவமானது, பூதபௌதிகங்கடோறு முண்டென்ன. விர்த வாக்கியத்தாலுய்த்து லோபனென்ன றுணந்தமரக் கடலமுத்திய மாணக்கனுக்கு மீட்டும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுவார்.

முதல் வாக்கியஞ் சத்த, இரண்டாம் வாக்கியஞ் சித்து, மூன்றாம் வாக்கியம் ஆணந்தம்; முதல் வாக்கியத்தான் மலநாசனம், இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் கன்மநாசனம், மூன்றாம் வாக்கியத்தான் மாயை நாசனம்; முதல் வாக்கியத்தால் சஞ்சித நீக்கம், இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் பிராரத்த நீக்கம், மூன்றாம் வாக்கியத்தா லாகாமிய நீக்கம்; முதல் வாக்கியம் பிரமா, இரண்டாம் வாக்கியம் விஷ்ணு, மூன்றாம் வாக்கியம் உருத்திரன்; முதல் வாக்கியம் ஞானரு ஞானரூப மிர்த்தலிலை, இரண்டாம் வாக்கியத் தற்போக்கு, மூன்றாம் வாக்கியம் ஞானகேவீலம், இதற்குச் சாமியம், பதிபசுபாசவினக்கம்,

“சிவத்துவமசினிவாக மத்துமிசினிவாயமத்தி

நவத்துதிவாச்சிய” — மென்னுந் திருவிருத்தம்,

முதல்வாக்கிய விசேடம் வகுக்குதம். சிவனார்? சிவனார்? உபாதிமொழிவிற் கூடாயிற் கூடலெக்காணுதி இரண்டாம் வாக்கியம் விசேடம் வகுக்குதம். சர்வமுகமுற்ற சிவம், சர்வமுகமுற்ற நான், சர்வமுகமுற்றானேன். சர்வானந்த ஊற்றிற் பிரளாயமுதித்தாற்போன்ற தன்மைகண்டையோ? கண்டேன்,

“கண்டேனவர்திருப்பாதக் கண்டறியாதனகண்டேன்” —

சுவானுபூதிக்குச் சாமியம் வகுத்தனம். மூன்றாம் வாக்கியவிசேடம் வகுக்குதம். சர்வமுகமுற்ற சிவன், பூதபௌதிகங்கடோறு முன்ன,

“புல்லுயிர்க்குப்பூட்சி புணர்த்தாய்போற்றி

கல்லுயிராய்கின்ற கஜவேபோற்றி” —

“உரைசேருமெண்பத்தநான்கு தூறுயிரமாய்போனிபேதம்

நிறைசோப்படைத்தவற்றி னுயிர்க்குயிராயங்கங்கே நிற்பான்
கோயில்” —

சிவானுபூதிக்குச் சாயியழ் வகுத்தனம். வாக்கியமேன்மை விசி
ட்டம் வகுக்குதும்,

“சிவத்தொமசியென்னுந் திருவாக்காலென்றன்
பவத்தைநசித்த பானே” —

(எ-து) சத்திய நிருவாண தீக்கையிற் செவிப்புலன்வழி வாது
ளாகமத் துண்டாகிய மகா வாக்கியார்த்தத்தால் சிவம் லீயானும்
என்று திருவாய்மலர்ந்து என்னுடைய வெழுவகைத்தோற்றப் பிற
ப்பை நாகம் பண்ணிய மேலோனே, — அவத்தையிலே என்பது, —
கீழாலவத்தையிலேயும் மேலாலவத்தையிலேயுஞ் சத்தாவத்தையி
லேயும், — சிவனென்றும், சேவலத்திற் சேதன னன்றென்றும்; என்
பது, — சிவாத்மாவென்றும், அந்தராத்மாவென்றும், பூதாத்மாவென்
றும், அனாகிகேவலத்திற் சேதனவியாபக னன்றென்பதே சித்தா
ந்தமென்றும், அசேதனன், சிதாபாசன், சதசத்தன், அகர்த்தா, ஆம்
யன், ஆணவமூடன், அசிந்தியன் என்று பலவாற்றானும்வந்த பாவ
னைகள் போமாபகர் என்பது, — நான் மூடன், நான் கிஞ்சிக்கியன்,
நான் சத்தன், நானவன், நான் பாலி, நான் சமுசாரி, நான் பிறப்
பவன், நானிறப்பவன், நான் சீர்காழியிலே பிறந்தேன், சிதம்பரத்
திலே வளர்ந்தேன், திருவாரூரிற்சென் றிறப்பேனென்னு மளவிற
ந்த பாவனைகள் போமாறறியாது புலம்புகின்றேற் குய்வண்ணங்கா
ட்டி புபாயஞானத்தா லுளவாகுமூபதேச ஞானமாத்நிரத்தாற்போ
யாறு திருஞான சம்பந்த நாதனே திருவாய்மலர்.

“சிவத்தொ மசியென்னுந் திருவாக்கா லென்றன்
பவத்தை நசித்த பானே-அவத்தையிலே
சிவனென்றுங் சேவலத்திற் சேதனன் னன்றென்றும்
பாவனைகள் போமா பகர்” —

125 வள்ளலார்சுந்தரம். [அதிநாடிப்பிள்ளை]

“பொன்மலையைச்சார்ந்த சிறுகாக்கைப்புள்ளினங்க

டன்னிறமுமநிறமாய்ச் சாருமால்”—

(எ-து) மகாமேருவென்னுஞ் சரீம்பூதமாகிய வாயிரத்தெண் மாற்றுப் பொன்மலையிற்சேர்ந்த சிறிய காக்கைப்பக்கிகள் பொன் மயமாய்ப் பின் சருநிறம் நினைப்பினில்லாமையாய்ச் சரீம்பூதமாய்ச் சார்ந்த தன்மையைப்போன்று,

“ — — — — — முன்னவனைச்”

சேர்த்தாருமண்ணச் சிவோகம்பாவித்தலா
லாய்தவனே”

(எ-து) உபாதிருனிய சிவனையுபாதிருனிய சந்தேவனாய்ச் சேரா மற்சேர்த்தாரும் பரமவித்திரமாகிய சிவோகஞ் சிவோகமென்று பன்முறையாற் பயிற்றித்தியானம் பண்ணலாலே பலதூலையுமாய் ந்து மகாவாக்கிய சிவவணப்படாத சமுசயாத்மனே,—ஆமாறறி,என் யது, இந்த இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் சமுசயநிவிர்த்தி யடைந்து அது நீயான வண்ணங் குப்பக்காட்டுக் காக்கை நாடுமென்று நினை வாத வண்ணம் போன்று என்னால் நீ யானாதன்மையு முன்சேவத் தன்மையையு மிவ்வணமென் றறியாதறித்துணர்ந் திந்நிலையிலே நிற் பாய் அடிக்கடி வாக்கிய சிவவணத்தாற் சிவபாவனையைக் கழற்றி,

“பொன்மலையைச்சார்ந்த சிறுகாக்கைப் புள்ளினங்க

டன்னிறமு மந்நிறமாய்ச் சாருமால்-முன்னவனைச்

சேர்த்தாரு மண்ணச் சிவோகம் பாவித்தலா

லாய்தவனே யாமா றறி”—

“சீரார் சிவோயமத்தி யெண்ணுந் திருவாக்காற்
பேராசையெல்லாம் பிரித்தோனே” —

(எ-து) அழியாத சிறப்புடைய சிவன் பூதபௌதிகங்கடோறு
முண்டென்று திருவாய்மலர்ந்து பிராமணன், சூத்திரியன், வைசியன்,
சூத்திரனிலும், பிருதிவி யப்பு தேயு உபு வாகாசந்திலுஞ் சந்
திரீன் குரியனாழ்மாலிலும், பூமி யந்தரம் பாதாளத்தினு, மாண்பெ
ண்ணலினும், விருப்பு வெறுப்பு நொதுமலிடத்திலு, மிருக்கக்காட்
டியனித்தியத்தை நீக்கி நித்தியத்தைக் காட்டியநாதனே,—ஆராத
வன்பால் என்பது,—இந்த மூன்றும் வாக்கியத்தா லாசைக்கிழங்கை
யகழ்ந்தெடுத்த வல்லபத்தை நீனந்தமாத்திரத்தெழுந்த வன்பைப்
பாழாக்காம லவ்வன்பால்,—உன் பாதத்துக் கர்ச்சனையும்ற்றிரண்டி
லென்புருகும்பத்தியு மெற்றே என்பது, சாயிகள் சீர்பாதங்களுக் கர்ச்
சனையும் சிவலிங்கப் பெருமானிடத்திலேயுஞ் சரமூர்த்திகளாகிய
சங்கமத்தினிடத்திலேயுங் கடின வெலும்புக ளெல்லா முருகும்படி
க்குச் சிவபத்தியு மடியார்பத்தியு மாயாவாநிலையப்போலப் பாழ்போ
காமலெனக் கறுக்கிரகம் பண்ணக்கடவாய் வாக்கியமேன்மை விட்
ட்டம் வகுத்தனம்.

வாக்கிய சித்தாந்தம் வகுக்குதும். முதற்பதம் சர்ச்சிதானந்தமாய்
நிராமயமாய், நிட்களமாய், நின்மலமாய், யனந்தநூனந்தமாயிருக்கும்.
இதற்குச் சாயியம்; பதி பசு பாசலிளக்கம் பதியிலக்கணம்,

“நிராமயமாய் நிட்களமா நின்மலமாய்” —

என்ற திருவிருத்தம், இரண்டாம்பதம். சராகாயமாய் நின்ம
லோதகமாய் அகனங்கமாய் அபிவிர்த்தியாய்ச் சாங்குசித்தமாய்ச் சுசி
ர்ப்பூதமாய் சுத்தபடிக சங்காசமாயிருக்கும்; இதற்குச் சாயியம்; பதி
பசு பாசலிளக்கம். பசுலிலக்கணம்

“ஆன்மாசுத்தன் சதாநித்தன்” —

“சீரார் சிவோயமத்தி யெண்ணுந் திருவாக்காற்
பேராசை யெல்லாம் பிரித்தோனே—ஆராத
வன்பாலுன் பாதத்துக் கர்ச்சனையு மற்றிரண்டி
லென்புருகும் பத்தியுமெற்றே”

என்ற திருவிருத்தம். மூன்றும்பதஞ் சுகோதயமா யிரண்டற்
றவின்பமாய்த் தடையற்ற வாணந்தமாய்க் சமூசயஞ்சமாலிருக்கும்;
இதற்குச் சாமியம்; பதி பசு பாசவிளக்கம். நின்மலாவத்தையில்,
“போக்கிலைவாசிலே புணரக்கையிலே”——

யென்னுத்திருவிருத்தம். வாக்கியசித்தாந்தம், வகுத்தனம், மேல்
வாக்கிய விசேடம் வகுக்குதும்,

“ஆக்கையே தானென் றபிமானி யாக்கிவிக்கு
மோக்க நிலை யென்றே முடிப்பிக்கும்-பூக்கமழும்
பூங்குழலா ரின்பப் புணரையைமெய் யாக்குவிக்கும்
வாங்குதலைச் செய்யா மலம்”——

(எ-து) ஆக்கையே யாத்மாவன்றிப் பிரத்தியேகாத்மாநாத்தி
பென் றறிவைப்பிரித் தபிமானிப்பட்டங்கட்டு மகாவாக்கியத்தால்
வரும் மோட்சானந்த நாதத்தியென்றே சித்தார்த்தப்படுத்திப் பூவார்த்த
வழகிப் பவனாகபாரத்தையுடைய மாதர்பால்வரும் பொய்பாகியவின்ப
வெள்ளத்தினை மெய்பாகவழுத்தி முழுநப்படுத்தும். எக்காலமும்
வளைதலில்லாத வாணவமலம் பிரதமவாக்கியத்தி லசிபதத்திற்காண்
பாய் இத்தப் பிரகாரத்தைச் சிவஞானப் பிரகாசத் துண்மையிற்கண்
டுதெளிபக்கடவை பதி பசு பாசவிளக்கம், ஞானவிளக்கம், உபதே
சமாலே, சிவஞானப் பிரகாசம், அத்துவிதக்கலிவெண்பா, அதிரகசி
யம், சிவாகமக்கச்சிமாலே, இத்தவேழு மொருகொத்தாயிருக்கும். இவ
ற்றிற் பதி பசு பாசவிசாரணையும், பண்ணை சிட்டைபும், தசகாரிய,
விசேடமும், குருசிரத்தையும், மகாவாக்கியமும், தீட்சாக்கிரமமும்,
ஞானோபதேசமும், ஆகமசித்தாந்தமும் காணக்கடவை சத்திய சிரு
வாணத்தி்கையில்தலாதவர் கித்தமாரக்கம் போதிக்கில் நீரருந்துமா
வை யதட்டினேன் சாருக்கதியடைவை;

“புண்ணுடலை நீப்பேனோ போன்றத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதங் காண்பேனோ. வெண்ணுடைய
வஞ்செழுத்தி னுண்மை யறிவேனோ வாங்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடு வேனோ”——

அதிசூரப்பின்னையட்டவண்ண - முற்றிற்று
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இருபதாவது

மரபட்டவண்ண.

உபதேசமரபு.

இதுகர்ணபாரமபரை.

(சிவமேவம்பாந்தெய்வம்) என்னுங் கருத்தைப்பற்றித் தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகிச் சிவனென யானுந்தேறினன் நேறியகாலத் தேயத்துளனோவன்றித் தேயத்திற் சிறந்த சினகரத்துளனோ வென்று மனந்தடுமாறி மயங்கியகால யறிவிடைமறைந்த உமலனோர் குருவாய்ப் புவனியிற் சேவடிதீண்டிப் போதித்த வான்மொழிக்கு அருத்தம் பூதப்பழிப்பிலும் பொறியறவுணர்த்தலு மந்தக்கரண வடுக்கழிமுடிவிலும் கண்டேனவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன் கண்டபெருமிதத்தா னிறம்பூதிட்டு மாலயனாதியை யவர்துற்றுக் கூற்றுக்குணஞ் சிவவருமாயிற்று,

“காடிநாரண னுன்முகனென்பவர்

தேடியுந்திரிந்துங் கரணவல்லரோ

மாடமாளிகை சூழ்தில்லையம்பலத்

தாடிபாதமென் னெஞ்சுளிருக்கவே” —

என்றரின்னும் பற்றத்

“தேடிக்கண்டுமொண்டேன் றிருமொடுநான்முகனாந்

தேடியுந்தேடொணுத் தேவனையென்னுள்ளே

தேடிக்கண்டுக்கொண்டேன்” —

என்னுயிற் கூற்றுக் குபதேசமரபு.

வைதிகமரபு.

வையச்சொல், வழக்கச்சொல், வேதச்சொல், விதிச்சொல்லிந்த நான்கானும் வற்புறுத்திக் கூறுவான். ஞெடங்கிஞர். உலகவெறுப்பு முடல்வெறுப்பு மீக்கொண்ட மாணக்கனுக்கு ஞானதேசிகர் திட்டாந்தமுக்கத்தால் அணித்திய தரிசனம் வையச்சொல் மேல்வைத்துக் காட்டுகிறவண்ணம், (நடலைவாழ்வுஞ் கடலைக்குடியிருப்பு மென்றும், காணப்பட்டதெல்லா மழியப்பட்ட தென்றும், சாகாதநாட்டி லோலைவாங்கி வந்தோமோ வில்லையே யென்றும், இன்றைக்கோ நானாக் கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ வென்றும், வரவிட்டவன் நரவிட்டால் நிலலாதே யென்றும், நிலத்திலெழுந்தபூண்டு நிலத்திலே மடியு மென்றும், கேத்திருந்தாரின்றைக்கு நீருஞ் சொன்றும், திட்டென விழுந்து பொட்டெனப்போம்) என்றும், இவ்வாறு வருமனந்த வையச் சொல்லாற்றெளியக்கடவை இந்தச் சரீரம் நீயல்ல; நீ யசரீரி அகாயன் ஆத்மாவென்று வேதம் வெருவசனமாகச் சொல்லும். இது என்ன நபவழத்துக்குப் பற்றவில்லையே யென்பாயேல், வழக்கச் சொல்லாற் றெளியக்கடவை (நான் சாட்சியாவிருக்கிறே னென்றும் தன்னை விடப்பிரபஞ்சமில்லை யென்றும், தானாய்கின்ற தனமாய்ச் சொரிபுதென்றும், அஞ்செழுத்தும் பாவணபு மவனே யிவனென்றும், தானே சிவமல்லாற் றனிச்சிவம் வேறில்லை யென்றும், சேவனுக்குஞ் சிவனுக்குஞ் முதற்சிகாரச் சுழியாகியு பேயன்றி வேற்றுமையில்லை) யென்று,

“அறிவேசிவமென் றறித்திலாய்கொல்லோ” —

வென்றும், இவ்வழக்கச்சொல்லால் ஆத்மா நாமென்றறியக்கடவாய் இவ்வனுஞ் சொல்லிய வருபவம் சம்பவமாகவில்லையே யென்பாயேல், வேதச்சொல்லாற்றெளி, அஃதெவ்வனு? என்னில்,

“பாசபத்ததேசுவா பாசமுத்தேசதாசிவா”—எ-ம்,

“திட்டேபூர்வமாத்மா யேகமேவா”—எ-ம்,

“சீரபின்னம் பரமாத்மணைகம்”—எ-ம்,

“ஏகப்ரம்மம்”—எ-ம்,

“சர்வசாட்சி சிவோகம்”—எ-ம்,

“பிரத்தேகாத்ம சிவோகம்”—எ-ம்,

“சமனாந்தம்பாசசால முன்மனாந்தம்பரசிவா”—எ-ம்,

“சிவோதாதா சிவோபோக்தா”—எ-ம்,

“அன்னம்ப்ரம்மா ரசோவிஷ்ணு

போக்தாதேவோ மஹேஸ்வரா”—எ-ம்,

“கர்த்தாபோக்தா செனாந்தன”—எ-ம்,

ஆயிரமுதத்தாலு மகலச்சொல்லிய வேதச்சொல்லா லீசாருண் டென் றறியக்கடவாய் சமுசய மென்னெவிட்டு நீங்கவில்லையே டெ ன்பாயேல், விதிச்சொல்லவேண்டிமாறு வரும். அதனாற்சமுசயம் கீங்கக்கடவாய் அஃதெங்கனம்? என்னில்,

“சீவனைச்சிவனாய்த் தெளியார்களை”—எ-ம்,

“தன்னையுச்சிக்கத் தானிருந்தானே”—எ-ம்,

“தேவண்கோயினிச் சிந்தைதெளிந்தனம்

பேய்வணங்கும் பொருளாயிருந்தோமே”—எ-ம்,

“நானேயாய்வேநானாய் நானாவேதப்பொருளாலு

நாடாடீயாய்வேநானே நானேயன்மாயக்கடவேனே”—எ-ம்,

“நிச்சமென்னெஞ்சின்மன்னி யானுகின்னனே”—எ-ம்,

“நீராயுருக்கெயன் னுருயிராய்கின்றானே”—எ-ம்,

“யானுத்தானையாழிந்தானே யாதுமெவர்க்குமுன்னேனே”—

“யேசுவா ஸீசுவே”—எ-ம்,

[எ-ம்,

“என்னத்துன்னென்னயன்றி பாதமொன்றுகண்டிலேன்” —

“பாவமுறமுறமொத்துப் பக்குவம்பருவமுற்றிங் [எ-ம்,

காலியைப்புவனைப்பற்றா தகமுகமாகியென்று

மோவியம்போன்றிட்டங்க ணுணர்ருணராமையோக்திற்

சேவனுஞ்சிவனுமேரேதிருப்புவனத்துளாளே”

என்றும், இங்ஙனஞ் சொல்லிப்போர்த மாற்றத்தால், நீயே அறிவறிபாமை இரண்டிற்குஞ்சாட்சியாகையால், இந்த அறிவாய்ச் சதாகாலமு நிற்கக்கடவாய்சாயியம்,

(பிரமசாரியர் விரதமக்கினியில் வீழ்தல் பிண்டோதக் கிரிகை யொடு பிரவுதகநிவிர்த்தி, புரியுமருச்சனைகள் வரைபாய்தல் சுழிபாய்தல் புண்ணியபாவங்க ளருணியம மூபவாசர், தெரிசேவன் முத்தனுக்கு வேண்டுவதேயில்லை சிவஞானவமுதபானம் பண்ணிக்கொண்டு பிரசுருட்டிக்கனமத்தி லகப்படாதென்றும் பரமசிவனைப்போல நித்தன விருப்பன்.)

சைவமரபு.

ஆத்மாவைச் சிவனென்று சொல்லப்படுமோவென்னுஞ் சமுசயத்துக்குச் சிற்பன்முதலிய வுபமைகள் வருமாறு; சிற்பன், சிலை, தெய்வம் என மூன்றும். இதிற் சிற்பினைப்போல ஞானாசாரியர், சிலை, கையப்போலச் சேவன், தெய்வத்தைப்போலப் பரமசிவம். சிற்பன் சிலையைத் தெய்வவுருவாய்த் தியானித்துச் சாங்கோபாங்கயமாய்ச் சிற்பதலைத் தழுவிச் செய்தமையாற் சிலையென்பது மறைந்து சிவமென்பது பிரகாசித்ததாம். ஆகையால், சேவபாவனையை யதார்த்தமாய் விடக்கடவன். சேவபாடாணத்தைச் சிவமேலிட்ட வாசாரியராகிய சிற்பன் சேவபாவனையைச் சேர்த்து மகாவாக்மியத்தாற் சிவம் நீயானு யென்ற மாத்திரத்தே சிவமான தன்மையாற் சேவபாவனையை யெப்பாலும் காத்தியென்பதே சித்தர்த்தம். வேடச்சேரி, வேடர், ராசாப்பின்னை, வேட்டைவனம், வேட்டைசாழ், வேடக்கோ

லம், ஆக-சு. வேடச்சேரி-யஞ்ஞானம், கேடர்-பஞ்சதன்மத்திரை, ராசாப்பின்னை-ஆத்மா, வேட்டைவன-மூலகம், வேட்டைநாய்-அந்தக்கரணம், வேடர்கோலம்-சரீரம்; ஆத்மாவாகிய சிறுபின்னை, அஞ்ஞானமாகிய வேடச்சேரிமூன்றை வினையா லடைந்து, நாம் சைதன்னியென்பதை மறந்து, வேட்டைவனமாகிய வலகத்தை யடைந்து, வேட்டை நாயினால் வந்தக்கரண வசத்தனாய்த் தசேந் திரிய தவாரத்தினால் வேட்டைக்காரராகிய தன்மத்திரையோடு கூடித் தயிலதாரைப் பிரவாகனாதிய வேடக்கோலச் சரீரத்தைத் தழுவிச் சீவாத்மாவென்னும் நாமஞ்ஞிறப்பவந்தான். இது போயாறு ஞானவரசன், ஞானவேட்டையாடுவான் காலேக்கண்டு, சீவராச வேடப்பின்னராய் கீ நம்மினத்தாய்; அஞ்ஞான வினமையாலென்னை மறந்தாய்; என்வண்ணமே நின்வண்ணம் அன்னியர் வண்ணம் நின்வண்ணமன்று அந்தக்கரண ஞானிசம்பாடன முனக்கடாதென்றது க்கிரகித்தார். சைதன்னியத் தராபதியாக்கின தன்மைபோலச் சீவ வேடு கீக்கக் கண்டு கொள்க. சாமியம்,

“மன்னையுமறந்துமிக்க வனசாவடிவமாகித்
தன்னையுமறந்திருத்த தனயினைப்போன்றபடி
மென்னையுமறந்தைம்போத வெயினர்தம்வடிவமாகி
புன்னையுமறந்தால்யென்னுருவென வுணர்ந்துகொள்ளே”

“மன்னவன்றன்மகன்வேட ரிடத்தேதங்கிவளர்த்தவனை
அறியாது மயங்கிநிற்பத்”—

“தானுக்கி மலரடிக்கீழ்வைப்பன்”—

கன்மவொப்பு நல்வினையுந் தீவினையு மொன்றாகக்காண்பது. அஃதெவ்வாற்றானென்னில், பொன்விலங்கும், இருப்புவிலங்கும் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் வேறன்றித் துக்கமிரண்டிற்குஞ்சரி பொன் விலங்கைப்போலப் புண்ணியம், இருப்புவிலங்கைப்போலப் பாவம். விலக்கார்ப் புண்டவனைப்போலச் சீவன் விலங்கைப் பூட்டினவனை

ப்போலச் சிவன் துக்கத்தைப்போல அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்துக்குச் சாட்சியுதம் நாமென்றறியின் அஞ்ஞானமுமில்லை. நல்வினையினையாகிய விலங்குமில்லை. அதற்குமுன்னே நாகசொர்க்கமுமில்லை. இதற்குச் சாமியம்,

“ஒன்றுடனுத்தோய்வில்லான் என்றுநினைத்
தடிக்கடியும்பிரமமென நோக்குதலேயியல்பதமே”——

“சித்தனும்பரமீசன் யானென்றுநிச்சிவிக்கின்
முத்தனலெனினு மவன்முத்தனும்”——

“பூவும் புறையுங் கொண்டேத்திப் புறம்பே போய்ப்
பாவனையால் வாளா பரிசிழப்ப-ராவா
நடையுறப் பார்க்கிற் நெய்நாடாமேயா மென்று
தழையுறப் பாராதவர்க டாம்”——

“ஆகாமல்லவீந்த வைம்பொ நிராமேயல்ல
வேகனேநாமென்றுன்னு மிருடிகளிடயத்துள்ளாய்
பாகமாமுமைமனா பசுபதிபிறவிவேண்டேன்
சேகறுமுத்திவேண்டுந் திருப்புவனத்துளானே”——

மாயையென்பது மனம். இந்த மனமாயையிலே அண்டபின்டம் அநிகர்ப்பரம்மாதிரி நவந்தருபேதமு முண்டாயிற்று. இந்த மனஞ்சுற்றுகுருகடாட்சத்தா லிறந்தபோது எல்லாயிறந்தது. அறிவாய்கின்றால் மனமில்லை. மனமாய்கின்றது லறிவில்லை. அறிவே சிவம்; சிவமே யறிவு; மனமே மாயை; மாயையே பிரவஞ்சம்; பிரவஞ்சமே சரீரம்; சரீரமே தத்துவம்; தத்துவமே நாதம்; நாதமே விர்து. இப்படி சிருட்டிமார்க்கம் காணக்கடவை. சாமியம்,

“அறிவினிலகமுண்டாகி யகத்தினின்மனமுண்டாகிப்

பிறிவருமனத்தின்மாயை பிரவஞ்சமாயைதன்னின்

மறிவுகைத்தினுக்கை ஸந்தவிம்மாயமெல்லாஞ்

செநிகராதருளிச்செய்யாய் திருப்புவனத்துளானே”——

ஆகாசவுவமைகள் வருமாறு. ஆகாசம், கடங்கள், கடாகாசம், கடசலம், கடசலவழுக்கு, ஆக-இ. ஆகாசம்போலச் சிவன். கடங்-களைப்போலச் சரீரம். கடாகாசம்போல வாத்மா. கடசலத்தைப் போல வந்தக்கரணம் கடசலத்தழுக்குப்போலப் பஞ்சபாசம். இத் தச் சிருட்டிக்குச் சங்காரமுண்டோ? உண்டு, எப்படி? சூரியன் சந்திரனானதில் சலம்வறண்டு அத்தோடே அழுக்கும்போம். கடாந்தத்திற் கடாகாசம் மகாகாசமாம். புண்ணியபாவம் ஞானிக்குண்டோ? வில்லையோ? உண்டிந்தா னில்லையுந்தான். ஆனாலதிகமோ? அன்று. பின்னையெப்படி?

“இன்பமுந் துன்பமு மில்லானேயுள்ளானே” —

என்பதைப்பற்றி வந்தனவாம்,

“மெய்யைப்பொய்யென்றான் வெளியைநல்ல வீடென்றான்
சைவத் துரைகாழிச் சம்பந்த-னை யமற
நின்போதம் போமிடத்தே நீயே சிவமென்ற
னென்போதத் துள்ளே யிருந்து” —

(எ-து) மெய்ப்பேர்கொண்ட சரீரம் நீயல்ல அது பொய்யென்றான், இருவிதமாய்பு மிறத்தவிடத்திற் பிசகாசத்த சூனியமே நன்மைபுடைய வீடென்றான், சைவசமயத்துக்கு ஞானமன்னன் சிகாழிச் சிவஞானசம்பந்தசுவாமியென தையத்திரிபுக ளறுக்கும் படிக்குத் தற்போதப்போக்கே நான் தற்போதமீட்சியே நீயென்றான், என்னறிவினுள் னொழந்தருளியிருந் தென்றவாறு. (இது தற்போக்கே சிவமென்று கூறியது) (க)

“இருந்த படியிருந்தா லிறையுருவந் தோன்றும்
பொருந்துமல மிம்மையிலே பொன்று-மிருந்தபடி
யேதென்றங் குண்ணியிரண் டாட்டுவார்க் குண்டேர்
போதமுண்ட பின்னே புகல்” —

(எ-து) சிருட்டிக்குமுன்னுள்ள சுபாவ சைதன்னியமாயிருக்கில் சுகாதீத சிவந்தோன்றும், தோன்றியவநிலையே யகாதீசம்பந்த

மான வாண்வ நசிக்கும். இங்ஙனமன்றி திருந்தபடி யெவ்வண்ண
மென்று போதக்கையாற் றடவி யாங்கொன்றுத் தட்டுப்படாமையா
லென்செய்யக்கடவேண் றெய்வமேயென்று தெய்வத்தை நொந்து
தோத்திர மாதியவற்றா லிரண்டுபடுத்துவார்க்கு எங்ஙனமுண்டாம்,
ஞானப்பாலுண்ட சம்பந்தபின்னப் புகலிடமென்றவாறு. (இது
போதத்தை யறிக்குமுபாயக் கூறியது.) (௨)

“புகலிக் கரசேயுன் பொய்ப்போ தம்போனூல்
சகலமறங் கேவலமுஞ் சாயு-மகலாத
நல்வினையுந் தீவினையு நட்டமா மென்றரைத்து
மொல்கா வென்போத வொழுக்கம்” —

(எ-து) புகலியென்னுந் திருப்பதிக் கரசாகிய சம்பந்தசுவாமி,
உன் பொய்ப்போத மிறந்துபோனூல் கீனைப்பு மறப்புக்கெடும்.
கெடவே சகலங்கெடும், சகலங்கெடவே கேவலமுமிறக்கும், இறக்க
வே பிரண்டறப்பின்னி யகலாத நல்வினை நாசமாம். அதற்குமுன்
னே தீவினையு நாசமடையுமென்று நீயுரைத்த திருவாய்மொழியைச்
சிரத்தையாற்கொள்ளாத வென்போதத்துக் கென்கொலோ பிர.
விர்த்தியே யடைவதன்றி நிவிர்த்தியடையவில்லை யென்றவாறு.
(இது அறிந்துமறியாமையைக் கூறியது.) (௩)

“போத வொழுக்கமென்று பொன்றங்கொல் சம்பந்த
நாதனே யுள்ளபடி நாட்டுவாய்-பேதா
யறிந்த வறிவெல்லா நாமன்றறிந்திட் டாக்கே
செறிந்தறிவாய் நிற்கிலிறந் தேர்” —

(எ-து) பிரவாகஞதியாய் பொய்ப்போத வொழுக்க மெக்கால்
மிறக்குங்கொல்லோ சம்பந்தசுவாமி சித்தார்த்தப்படி நாட்டவேண்டு
மென்ற விண்ணப்பத்துக்கு விடை. யறிவில்லாத சீடனே கேள் திரி
செய்வறிவெல்லாஞ் சுபாவ னைதன்னியமாகிய நாமெல்லவென்று சியதி
களைந்து, நின்ற சுயம்பிரகாசத் திருக்கே நாமென்றறிவாய் நிற்பா

யேற் போதங்கெடுவதன்றிப் பிறவேதுக்க னெத்தாலுங்கெடாதென் பது தானேயாயிற்றென்றறிவா யென்றவாறு. (இது போதநிரியாண வொடுக்கக் கூறியது.) (௪)

“தேரிலதி தூரமெனக் சிந்தைவிடா தையென்று
ஹேருருவா யினையென்ற வும்ப-ஹேரு
மறிவே யறிவென்று னீவ்வறிவுக் கப்பா
லறியோ மறிவை யறிவால்” —

(௭-து) விசாரிக்கி லிங்கனஞ் சொல்லிப்போந்த வறிவு வெகு தூரம் எமக் கெட்டமாட்டாதேயென்று சித்தத்தைச் சோரவிடாதே யென் றருளிச்செய்தான். திருவெழுசுற்றிருக்கையி லோருருவா யினையென்ற ஞானசம்பந்ததேவன், அவனருளிச்செய்த தியாதோ வென்னிற் சர்வத்தையும் விசாரித்தறிகின்ற சைதன்னியமே சை தன்னியமென்றானதற்கப்பா லறுபவ மில்லை. சைதன்னியவறிவைக் கொண்டறியவென்றென்றவாறு. (இது சைதன்னியத்துக்கு மே லறுபவ மில்லையென்றறிவித்தது.) (௫)

“அறிவா லறியப் படுமபொரு ளேயாகிற்
பொறியா லறியப் புகாவோ பொறியாரக்
கண்டதெலா மாயையெனக் கண்டித்தான் மெய்ஞ்ஞான
முண்ட திருச்செவ்வாயா னுற்று” —

(௭-து) பிரமேயமாய்ப் பூரணவத்துப் பிரமாணமாகாதோ வா னுல் இத்திரியகாட்சிக்குத் தூரமல்லவேயென்ற விண்ணப்பத்துக்கு விடை. இத்திரியத்துக்கெட்டிய பொருள்களெல்லாம் திரிசியமாயை யென்று கண்டித்து விலக்கினான் மெய்ஞ்ஞானப்பாலிப் பாணம்பண் ணின திருச்செவ்வாயா னவ்வெழுந்தருளி வந்தென்றவாறு. (இது திரிசியமாய்க் காணப்பட்டவைபெல்லா மாயாகாரியமென்றது.) (௧)

“உற்றுணரி னீயே யுயர்பிரம மென்பதுவு
மற்றசிவன் ருளுய் வகுப்பதுவு-முற்றி

யிறந்த விடத்திரண்டு மேகமே யென்றான்
சிறந்த சீகாழி வருதே”—

(எ-து) சிறப்பையுடைய சீகாழி ஞானசம்பந்த தெய்வம் பொருந்தி விசாரிக்குமிடத்துத் தத்துவமசி மகாவாக்கியமும், சிவத்துவமசி மகாவாக்கியமும், வேதாகமம் வகுத்திரமஞ் சமயவாதிகளுக்குச் சம்மதப்படாது. மாயாபோதமு மஞ்ஞானமு நீங்கிச் சேவபோத யிறந்தவிடத்திலும், தத்துவங்களு மாணவமலமும் நீங்கி யான்மபோத யிறந்தவிடத்திலும், வேதவாக்கியமு மாகமமகாவாக்கியமு மாணிக்கமும் அரதனமும் போலாமென்ற னென்றவாறு. (இது மகாவாக்கியவிசேடமுஞ் சமயாதீத விசேடமுக் கூறியது.) (1)

“தேவே திருஞான சம்பந்த தேசிகனே
யோவிலெழுத் தஞ்சினை யு மோதாய்கொல்-லாவியார்
பின்னி ரண்டைத் தள்ளிப் பிரியாத வானந்த
முன்னிரண்டைக் காணுதன் முத்தி”—

(எ-து) தேவனே திருஞானசம்பந்தனென்னுந் திருநாமத்தினை யுடைய வெமது ஞானஞ்சாரியனே யோர்காலத்து மொழிவின்றிய அஞ்செழுத்தி னுண்மையைத் திருவாய்மலர் தருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ற வினாவுக்கு விடை. யகாரமாகிய வாழ்மாப் பின்னாகிய நகாரமாகியவனைத் துக்கவேதுவென்று தள்ளி, முன்னாகிய வகாரசிகாரங்களை விட்டுப் பிரியாதது வானந்தவேதுவென்று தழுவித் காணுதன் முத்திரிச்சயமென்ற தென்றவாறு. (இது பஞ்சாக் காத்தின் முத்திரிஷு கூறியது.) (2)

“முத்தி கடனத்தை மொழிஞான சம்பந்தா
சத்திதிரு வம்பலத்திற்குள் றுளாய்-கத்தடியிர்
காணமுய லனைக் காணன் மிதித்தருளித்
தரணுநடம் புரிவன்ருன்”—

(எ-து) மோட்ச ஈடனதரிசெனத்தை யான் காணத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுந் திருஞானசம்பந்த தேசிகனேயென்ற வினாவுக்கு விடை. வகாரமாகிய சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே சிகாரத் திருமேனியோடுங் கூடினவனா ழகாரவுயிராகிய சுத்தாத்மாக்கள் தெரிசிக்கும்பொருட்டு ஆணவமாகிய முயலகனை யொருபாதத்தி லூன்றி மாயையை யொருபாதத்தா* லுதைப்பான் நவாநத்தத் தாண்டவராயர்நடன தரிசனத்தைக் காண்பாயென்றவாறு. (இது பஞ்சாக்ஶ சொருபமாகிய திருவம்பலதரிசன ஈடனத்தைக் கூறியது.) (க)

“தானே சிவமானு சத்தியஞா நானந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னோனே-ஞானிகடம்
முள்ளமா காயமா மொன்றாய வானந்த
வெள்ளமாய் நிற்குமவர் மெய்” —

(எ-து) ஊன சம்பந்தங்களுல்லா மொருவி ஞானசம்பந்தப் பட்டுச் சத்தியஞானந்தத்தைப் பெற்ற மெளனயோகிகள் நிறைவு நிலையைச் சொல்லவேண்டும் காழித்துரைச்சாயியென்ற வினாவுக்கு விடை. ஞானிகளுடைய வுள்ளமொன்றையும் பற்று தாகாசம் போன்ற நிற்கும், அவாந்சரீரம் ஏகபரிபூரண வானந்தமேலிட்ட பிரவாகமாய்நிற்கு மென்றவாறு. உள்ளமாகாய்மென்றது பராசத்தியை. மெய்யுணர்ந்த வெள்ளமென்றது சுசுப்பேற்றை. (இது அண்ணந்தோர் தன்மையை மானந்தப்பேற்றையும் கூறியது.) (க0)

இந்த நிராமய வந்தாதியின்கண் முன் சொல்லப்போந்த சிந்தனை யதிகாரப்பிள்ளையட்டவண்ணகுருமரபு திருமுகப்பாசா முதலிய வற்றின் சுருத்தெல்லா மடங்கக் காண்பாயாக. (ஒன்றும்முனைத்தெழுந் தெத்தனையோகவடுவிட்டு) என்னுங் சுருத்தைப்பற்றி விவேகவுவமைகள் வருமாறு. மனமொன்று, மனத்தைத்தவிர ஆங்கார்மாதிகளில்லை இந்தமனந் தானே கூட-கூட-க00அ-கச - அ - இ - ச-கூ என்கின்ற தத்துவங்களாயும் விரியும். இந்த மனத்தையே சிவனென்

பதம், போதமென்பதும், உள்ளமென்பதும், விவேகமென்பதும், அறிவென்பதும், வெகுமுகத்தி லித்தனையும், அகமுகத்திற் சைதன் னியமென்பதும், பிரமமென்பதும், சிவமென்பதும், இத்தனையும், ஒரு புருடனைத்தானே நன்மையா னல்லவென்றும், தீமையாற் றீய னென்றும், இரண்டுமொத்த கருத்தான் ஞானியென்று வருவது போலும். சாமியம்,

“மனந்தானேதத்துவ மானதும்போனது

மனந்தானேசிவனு மாறாதவிசனு

மனந்தானேவித்தனை மாறாட்டமானது

மனந்தானேபின்பனையு மாறாதபோதமே”——

“புத்தியாய்ப்பொறிகளாகிப் புலன்களாய்ப் புதமாகிக்

கத்தனாய்க்காமமாகி குணங்களாய்க்காமியாகிப்

பெத்தனாய்முத்தனாகிப் பேணுவார்பேணநின்ற

சித்தனாய்நின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே”——

மேலாத்மா சடமென்பாரைப்பற்றி விபரீதவுவமைகள் வரு மாறு. ஆத்மா சடம் அசடம் பிறப்பிறப்படைவென்பது சித்தாந்த மன்று. (யதார்த்தவாதி வெகுசெனத்திரேஷியென்றும்,)

“வையகத்திலுண்மைதன்னை வாய்திறக்கவஞ்சினே

னையவைததென்கொலோ நமச்சிவாயநாதனே”——ஐ-ம்,

சகலகுணசம்பனை வேகருணயின-என்பதுபோல, ஆத்மாவே பிடிபடாதேயானற் சிவத்தைப் பிடிப்பேனென்பது அபத்தம். அத் துருவமாக்கை துருவமாத்மா. ஆதியாக்கை யனுகியாத்மா. பிரகாச மாக்கை யப்பிரகாசமாத்மா. இப்படி அனந்த சாமியமுண்டு,

“தன்னையருச்சிக்கத் தானிருந்தானே”——

“அறிவையறிவதுபொருளென்னவருளியபெருமானே”——

“சிவனுஞ்சிவனும்வேறே திருப்புலிவனத்துளானே”——

“அநியமறிவேசிவஸூமாம்”——

“நல்லகுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச்சேர்ச் தொழுதி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாணு-நல்ல
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தைகலங் கற்கச்
சிவமென்ற நீயே சிவம்”-

“ஒன்பதுவாய்தலார்ந்த ஹரினிலோரைத்தாய
துன்பபிலமைச்சரோடுஞ் சுகதுந்தத்தேவரோடு
முன்பினேறவரோடு முற்றியிருந்ததென்னே
செம்பொனார்மாடுகீடு திருப்புவனத்துளானே”-

“பல்லுயிராய்ப்பார்தொறு நின்றாய்போற்றி
பற்றியுலகை விடாதாய்போற்றி”-

இன்னஞ் சமுசயமுண்டானாற் சர்வக்கியானேத்தரத்திற் சமு
சயரிவிர்த்தி கண்டுகொள்க. ஆதிமூலமென்றழைத்த யானைக்குமுன்
வந்ததார்; தூணிலுயிருப்பன் றுரும்பிலுயிருப்பென்ன வந்ததார்;
துருபதைக்கு மாளாத்துகில் கொடுத்ததார்; அருச்சுனனுக்கு மெய்ஞ்
ஞானம் போதித்ததார்; கல்லாலின்கீழ் சனகாநியருக்குப் போதித்த
தார்; முப்புரதகனம்பண்ணி மூவரைக் காத்ததார்; மார்க்கண்டருக்
காக வந்தவன்யார்; தேவர்களுக்கு ஞானம்போதித்ததார்; ஆகாசத்தி
லாகாயுருடரூப நின்றவன்யார்; நான்கு முகத்தாலும் நான்கு வே
தத்தைப் புகழ்நிறவன்யார்; இந்த வதிட்டானத்தைப் பற்றிச் செய்வ
தெல்லாம் பராபரவத்துவே யென்றறிந்து அரிகரப்பிரமாநிகளென்
னும் பிணக்கை புள்ளபடி விடக்கடவை. இதற்குச் சாயியம்,

“மூலமென்றழைத்த முளைக்கொம்பியானே
வருத்தந்தீர்ப்பான் வந்தவனெவனே
தூணிலுயிருப்பன் றுரும்பிலுயிருப்ப
னெனுமழசொல்லுக் கெதிர்த்தவனெவனே
துகிலுரிகாலைத் துருபதன்மகட்டு
மாளாத்துகிலாய் வருத்தினனெவனே”

வருச்சுனர்க்காக வமரிடையிருத்தாக்
குணர்மெய்ஞ்ஞான முறைத்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”——

“கல்லாலின்கீழ்க் கடவுளாகிப்
பொல்லாஞானம் புரித்தவனெவனோ
மாமலைவில்லாய் வலியவர்புரங்க
ண்றெழுவொருக்கி நின்றுமூவரைபுஞ்
சேவடிநீழலிற் சேர்த்தவனெவனோ
காலனை மாட்டிக் கவின்கிறுபாலன்,
மரணந்தவிர்ப்பான் வந்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”——

“அதிதிதன்மைந்த ரலமருகாலப்
பிரமகிதையைப் பேசினனெவனோ
சொகாயத்திற் றிருவுருத்தாக்
மறலியைமுனிந்த வாதனெவனோ
வான்முறைபுலகம் வயின்வயினுதிக்க
நான்முகத்திருந்து நான்மறைபுரைத்தன்
ஔபரிடதத்தி லொளித்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”——

திக்கைவிபரம் வருமாறு:சமயம்—நீரத்துறத்தல்; விசேடம்—
பற்றறநிறல்; நிருவாணஞ்—சிவஞ்ஞானதல்; அபிடேகம்—ஆனோ
மென்பதைபுமறத்தல். பஞ்சகிருத்திய விபரம் வருமாறு; அறுக்கிர
கம்-சொகம்பாவனை; திரோபாவம்—மூன் சேவனாயிருத்தோமென்ப
தைமறத்தல்; சங்காரம்—குலகோத்திரவியமானம், தேகாபியானம்,
பசுசாத்நிரவனுட்டிப்பு, இன்னதேசம், இன்னவருணம், இன்ன
சந்ததி, இன்னகிருத்திய மென்பதை யறவும்விடுத்தல் : “திதி—சந்
சனசகவாசம், சிவோகமென்பதை நானோறும் பயிற்; தோற்றம்—

அண்டாண்டபிரண்டம் அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகர் தாமாய் நிற்பல்; சேவகாருண்ணியம்-சிவாறுக்கிரகம், சிதேந்திரியபதி கரணம், சுவானுபூதிகம், எண்ணுணம் இவைபுடைத்தாதல்; சவுசாதி யாறம் வருமாறு: சவுசம்-உட்கரணசுத்தி புறக்கரணசுத்தி; பற் கொம்பு—நிதானம்; ஸ்நானம்-நாம் நிராமயமென்று மகாவாக்கிய சிதவணம்பண்ணல்; அறுட்டானம்-நாமறிவென்பதை மறவாமை; பூசை-நாமெங்குமிருக்குஞ் சைதன்னியமென்று தெட்சணமூர்த்தியைத் தியானித்தல்; போசனம்-விசுவீததையெல்லாஞ் சாப்பிட்டுத் தான் மீதியாய்நிற்பல்; திரிகரணசுத்தி வருமாறு: மனம், வாக்கு, காயம் நாம் சைதன்னியமென்று தேறலே மனோசுத்தி; நாம் சைதன்னியமென்பதற் கடையாளமாகச் சிவோகம் பாராட்டலே வாக்குசுத்தி; நாம் சைதன்னியமென்பதை மறவாமல் அங்க கரந்திரசங்களால் விளக்கலே காயசுத்தி; இதற்குச் சாயியம்,

“மானிடராக்கை வடிவுசிவலிங்க
மானிடராக்கை வடிவுசதாசிவ
மானிடராக்கை வடிவுநெதம்பா
மானிடராக்கை வடிவுநிருக்கத்தே” —

வியூதி, ருத்திராட்சம், செபம், சிண்முத்திரை, சமாதி, நமஸ்காரம், ரும்பிடு ஆக வேழுக்கும் விபரவம்; வியூதி-பசுமலமாகிய பசுபோதத்தை நீருக்கித் தரித்தல்; ருத்திராட்சம்-சைதன்னியம் நாமென்பதற் கடையாளமாகச் சோகம்பாவித்தல்; செபம்-அவனுனென்னுமறுபவத்திரிற்றல்; சிண்முத்திரை-சிவனும் சேவனுமொன்றாதல், சமாதி. நான் சைதன்னியமென்பதையுமறத்தல்; நமஸ்காரம் நானும் நீயாய்ப்போனே னென்னுந்திடமுண்டாதல்; ரும்பிடு-துவிதல் கெட்டு அத்துவிதமாதோமென்னல்; தலந்தீர்த்த மூர்த்திக்கு விபரம்; தலமென்றது தான்; தீர்த்தமென்றது தன்னுத்தம்போதம்; மூர்த்தியென்றது சுபாவ சைதன்னியம்; (ஹ்விஷ்டகபீடமா யமர்ந்த

தேசியராயமே) என்றது மிக்கருத்ததைப்பற்றி வந்தனவாம்; திருக்கு திரிசிய விபரம் : காணப்பட்டதெல்லா மாயையாணபடியா லவை யனோத்தர் திரிசியம்; காண்பது யந்தோரு ஸைத்தன்னியமுண்டோ வதுவே திருக்கு; வேதாகம பிரண்டுங்குத்தொன்றோ விரண்டோ வெண்பதற்கு விபரம் : நொடித்தான் மலைவேறு கயிலாசம் வேறென் பாரும், சிதம்பரம் வேறு புண்டரீகபுரம் வேறென்பாருயில்லை; அது போலும் இந்த வைதிகசைவமும் கண்டு கொள்க. ஆகாசம்போ லாத் மா, சந்திரன்போ லாத்மபோதம், நட்சத்திரங்கள்போ லாத்மசத்தி கள். பகலைப்போல சகலர்வத்தை, இரவைப்போலச் சேவலாவத் தை, சூரியனைப்போல ஞானம், பர்வம்போல பெத்தகாலம், அமா வாசினைப்போ லாத்மபோதம், ஞானத்திலடங்கிய முத்திகாலம், நாகலோகஞ் - சுழுத்தி, மத்தியலோகம் - சொப்பனம், சொர்க்க லோகஞ்சாக்கிரம்,

“சத்தியமாதா பிதாக்கிபாணஞ் தர்மோபிராதா தயாசகா சாந்தம்பத்தினி சமாபுத்திரா சட்வித மமபாந்தவா” —

யதார்த்தமே - மாதா, பிரக்ஞபாணமே - பிதா, சிவதர்மங்களை உடப்பிறப்பு, தயஜீவ - தோழன், கலிபாண நிரியாணமிரண்டுந் தோன்றாத சாந்தமே-தாரம், பிரமாதி பிபீலிகாந் தத்துஞ் சைதன் னியமே பென்று காணுந் சமபோதமே சந்தானம்! இந்தவாறு மெனக்கு பார்த்தவவியமென்று உலகத்தை விடக்கடவன். ஞானி கன்மங்களை விரிவதே சித்தாந்தம். அது யதார்த்தமோ அயதார்த்த மோ. அபதார்த்தமென்ற ரீர் சொல்லில், வசுணமுண்டாயிருப்பா னேன்? அபக்குவரைக் குறித்து, அனைவகன் வருமாறு :

“வில்வக்குடலை யெடுக்காமல் -

வினுக்குடலை யெடுத்தேனை” —எ-ம்,

“வில்வக்குருகாதல் கொம்பா தல்கொம்புநிர்த்துவீழீத் தருகாதல் மண்ணுதல் காத்து” —

என்றும், மூக்கோடியேகாத்சி, கோசி, பிரையாசை, காடேரி
சாமேஸ்வரம் என்றும் நினைக்குந் துவிதசித்தப் பிரமையொழிந்து
அத்துவிதசித்தம் பிறக்கக்கட்டிய கட்டுன்னவறிக;

“ஆரணவருவமாகி யம்பரீக்கோயிரோற

நாரணன்பிசுமன்காண நட்டீச்செய்ததென்னே

காரணமுயிரோயென்னக் கண்டவர்காணுதெங்கச்

சேணிமாடமோங்குந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

அத்துவிதம் இரண்டல்ல, துவிதமே இரண்டு. நீர் சொன்ன
அத்துவிதத்துக் கருத்த மிதுவல்ல. இரண்டன்மையாயிருக்கும்
இரண்டின்மையென்ப தொன்றோ? ஒன்றுமல்ல, இரண்டோ?
இரண்டுமல்ல, பின்னைத்தா நெவ்வழிவிடுவாய் சுண்டானா! மூர்க்
கரை நேயம்பற்றிச் சாதிக்கிறையோ! (மூர்க்கனுக்கு வாழ்க்கைப்
பட்டால் முன்னும்பின்னும் குற்றம்) என்பதுபோலாயினே, அத்து
வித ரூரியனெழுந்தானென்னில், அதற்கருத்தம் துவிதரூர்யன்
வந்தாலும் பொய்சொல்லெனென்னு மாற்றம் உனக்கடாவோ,

“எகமே வாத்துவித” —

மென்னுஞ் சுருத்சாத்தையு மறந்தாயாயினே,

“அத்துவிதத்துக் கருத்தம்பலவென்னும்

சிறற்றிவுகொண்டு சிலகீழ்” —

(எ-து) கொஞ்ச புத்தியைக்கொண்டு கீழ்ச்சாதிகள் தாதமார்க்
கத்தைத் தழுவி யத்துவிதத்துக் கருத்தமொன்றமல்ல, விரண்டு
மல்ல, உபயமும்ல்லவென்று கூறுந் துவித பாசண்டர்களைப்ப
தாம். வேதச்சொல்லை நம்பாதவன் நீசனென்று வியாச சூத்திரத்திற்
சொல்லும். தேவதத்தன் நிரியாணமுளுனோ? இல்லை. கலியாணமா
ளுனோ? அதுவுமில்லை. அமங்கலியோ? அன்று. சுமங்கலியோ?
அன்று. கண்ணிகையோ? அதுவுமன்று. ஆனால் குதர்க்கமாக யாது
மன்கென்னில், நீபெரும்பாலி நட்டிஹுள்ள சாவுஷக்கெய்திற்குற்ற

யில்லை! வியாழவட்டங் காத்திருந்தால் உபதேசிப்பனென்னில் ஒரு பூனை கயிலாசத்துக்குப்போகிற கொக் கொலி கோழிக்கூட்டத்தைச் சம்பாடனம்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஒருபாழும் கோவிலிலே யிருக்கச்சொல்லி உங்கள் போதமீட்கவில்கையே யென்று பன்னிரண்டுவருடம் ஒன்றொன்றாய் அணுகிரகம்பண்ணியகதை புனக்கேதகும். ஆனற்சுவாமி? நீர்சொன்ன புத்தியைக்கேட்கிறேன். அத்துவிதத்துக் கருததஞ் சொல்லாயாக வென்பாயேல், சாமியம்,

“அத்துவிதமேகமே யாங்கிரண்டின்மையெனிலத்துவித மன்றோவது”

(௭-து) அத்துவிதம் ஏகமே. ஆருக் கேகம்² பஞ்சபாசங்களை நீங்கிய சேவனுக்குஞ் சிவனுக்கும். அஃதர்த்தமன் நிரண்டற்றப் பூவுமணமும்³ போலவென்னில், போதசுவானமே இலங்கையிலே யிரும்புதிருடாதே உன்சத்த மென்றைக் கடைக்குமோ இரண்டின்மையென்று சொல்லியது மஃதேயாம். சாமியம்,

“மாயையாலிரண்டுபட்டுன் மலரடிபுகலிழந்தேன்
நாயமெய்ஞ்ஞானத்தாலே துறந்திடினேகமாகுந்
தாயினுமினியனாகித் தடுத்தென்யாண்டுக்கொண்ட
சேயமரநிதென்பாங்கார் திருப்புலிவனத்துளானே” —

இப்படி அனந்தம் சாமியமுண்டு. நதி நத-உவமைகள் வருமாறு : குடக்கிலிருந்து குணக்கோடியநதியே ஆத்மா. நதித்தடைகள்-ஐம்புலன்கள். அச்சிறை நீங்க (நதினஞ்சரீரோகதி.) சாகரஞ் சிவம், நதம் குணக்கிருந்து குடக்கோடினுபின் குணக்கோடி சாகரோகதி. விளக்குவமைவருமாறு : விளக்குப்போலும்-ஆத்மா, தகளி போலும்-சரீரம், பெய்போலும்-பிராரத்தம், திரிபோலுஞ்-சூக்ரும சரீரம், காற்றுப்போலுஞ்-சஞ்சிதம், வீடுபோலும்-ஆகாமியம், அவி கிறதுபோலும்-நிரியரீனம், தாரகசத்தியிலே முன்னிருந்தவண்ண

டவணை.1 வள்ளலார்சாத்திரம்.

௩௬௯

ரடுங்குவதுபோலும்-மோட்சம். இப்படி விட்டுணு வாகமங்களி
1 சிவாகமங்களினுங் காண்க. சாமியம்,

‘கண்ணொளிகதிரின்மாட்டுங் கடவெளிவிசும்பின்மாட்டு
0ண்ணுறுவிளக்கின்சோதி தாரகசத்திமாட்டு
5ண்ணுதன்மனைப்பொல்லா நாயினேன்வந்தடைந்தேன்
பெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித் திருப்புலிவனத்துளானே”—

இந்த விளக் குவமைப்படி, விஷ்ணு வாக்கியங்களினுஞ் சிவ
க்கியங்களினுங் காண்க.

மரபட்டவணை - முற்றியு.

புண்ணுடலை நீப்பேனோ பொன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதம் காண்பேனோ-வெண்ணுடைய
வஞ்செழுத்தி னுண்மை யறிவேனோ வாய்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடு வேனோ.

சத்தியஞானபோதஞ் சாற்றமுப்பொருள்விளக்கஞ்
சத்தசித்தாந்தக்காட்சி ரூபபதேசமாலே
மெத்தஞானப்ரகாச மெய்ஞ்ஞானவிளக்க மேலா
மத்தனத்துவிதவெண்பா வதிரகசியமுமன்றே.

(௧)

சிவாகமக்கச்சிமாலே செழுங்கர்நாவமிர்தமன்பர்
தவாகாச்சுருதிராஞ் சான்றசிந்தனையி ன்வெண்பா
வவாவறுநிராமயம்பின் னறுபத்துநாலுசங்கை
புவாவனதசவழக்கோ டியர்குருமாபுமாலோ.

(௨)

அறுபவசந்திரிக்கை யவிர்முகப்பாசுரம்பின்
மனமயலகன்றபிள்ளை யட்டணைமரபினோடு
தினகரனுதயமென்னத் திருவுளமகிழ்ந்துரைத்தான்
புனலிடையமிழாக்கர்ழிப் புரிவருபோதவன்னல்.

(௩)

இருபதிவ்வுண்மைநூலு மியம்பியஞானவன்னல்
திருவடிதொழுதுபோற்றித் தெளிதரத்தேர்ந்தமேலோர்
மருவுதம்பவங்கணிகி மாறப்பேரின்பவென்னம்
பெருகியசுவானுபூதி பெற்றவீற்றிருப்பர்தாமே.

(௪)

வள்ளலார்சாத்திரம்

முயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

